

Fond za humanitarno pravo Humanitarian Law Center

Ruvalska 9, 11110 Beograd, Yugoslavia

Tel./Fax: +381-11-444-5741
+381-11-444-1487
+381-11-444-3944

E-mail: hlc@EUnet.yu

Home page: <http://www.hlc.org.yu>

OTMICE I NESTANCI NE-ALBANACA NA KOSOVU

24. mart 1999 – 31. decembar 2000. godine

Od dolaska međunarodnih snaga (KFOR) na Kosovo, 12. juna 1999. godine, do 31. decembra 2000. godine nestalo je pod nerazjašnjenim okolnostima¹ ili je oteto² najmanje 932 ne-Albanaca. Istraživanje Fonda za humanitarno pravo (FHP) pokazuje da su se otmice i nestanci Srba, Roma, Crnogoraca i Bošnjaka svakodnevno događali u periodu od 12. juna do 1. septembra 1999. godine. U tom periodu oteto je ili nestalo 835 ne-Albanaca. Sudbina 593 osobe još uvek nije razjašnjena. Oslobođilačka vojska Kosova (OVK) pustila je na slobodu 141 osobu iz zatvora pod njenom kontrolom, 24 osobe uspele su da pobegnu iz zatvora OVK-a, 13 nezakonito uhapšenih oslobođili su pripadnici KFOR-a i 62 osobe su ubijene posle otmice.

Nestale osobe uglavnom su civili. Od 593 nestalih, koliko je FHP registrovao, 257 ne-Albanaca su uhapsili pripadnici OVK ili pojedinci u njeno ime. Svima se gubi trag posle zatvaranja. 336 ne-Albanaca nestalo je pod nerazjašnjenim okolnostima. Najveći boj nestanaka dogodio se u gradovima u kojima nije bilo, u vreme NATO bombardovanja, masovnijeg nasilja srpskih snaga prema albanskim civilima. U vremenu od 12. juna do 1. septembra 1999. godine u Prizrenu nestao je 121 ne-Albanac: 51 su uhapsili pripadnici OVK i od tada im se gubi trag, 42 osobe su nestale pod nerazjašnjenim okolnostima, petoro je ubijeno posle zatvaranja i 23 osobe su oslobođene, odlukom OVK-a ili posredstvom KFOR-a. U istom periodu u Prištini je nestalo 142 ne-Albanaca. 27 uhapšenih OVK je posle nekoliko dana pustila na slobodu. Do 1. septembra, rodbina ili pripadnici KFOR-a, pronašli su tela 7 nestalih u Prištini. U Gnjilanu je 120 nestalo, njih 47 OVK je oslobođila nakon ispitivanja i 8 uhapšenih su stekli slobodu posredstvom KFOR-a. U Gnjilanu, 10 ne-Albanaca je ubijeno posle zatvaranja i njihova tela su nađena. Prema podacima FHP-a u Đakovici je za dva i po meseca nestalo 63 Srba i Roma³. Posle ispitivanja, od nekoliko sati do nekoliko dana, OVK je oslobođila 14 zatvorenika, dvojica su uspeli da pobegnu, tela

¹ Izraz nestala osoba označava lice kome se gubi trag pod nerazjašnjenim okolnostima. Nema svedoka koji su videli šta se sa žrtvom dogodilo.

² Izraz oteto lice označava osobu koja je protivpravno lišena slobode, bilo da su počinoci pripadnici OVK ili privatna lica.

³ Ima indicija da je broj nestalih Roma značajno veći nego što pokazuju podaci FHP-a. Izbegli Romi sa Kosova često menjaju mesto boravka u Srbiji i Crnoj Gori, zbog čega FHP nije uspeo da pronađe svedoke otmica i proveri navode o preko 150 nestalih Roma u Đakovici posle dolaska KFOR-a.

šestorice odvedenih iz kuće su nađena, a soubina 41 nestalog lica još uvek nije razjašnjena.

Istraživanje FHP-a pokazuje da je tokom NATO bombardovanja, u toku sukoba srpskih snaga i OVK, nestalo više desetina pripadnika Vojske Jugoslavije ili policije čija soubina još uvek nije razjašnjena. U istom periodu preko 1.500 Albanaca nestalo je posle zatvaranja, najčešće posle odvajanja muškaraca iz kolona. Njihova soubina još uvek je nepoznata.

Posle 1. septembra 1999. godine otmice i nestanci ne-Albanaca događaju se incidentno. To je pre svega posledica nastalog stanja na Kosovu: Srbi su ili izbegli sa Kosova ili su se sklonili u enklave pod zaštitom KFOR-a. Prema podacima FHP-a od 1. septembra 1999. godine do kraja decembra 2000. godine nestalo je 97 ne-Albanaca. Soubina 72 nestale osobe još uvek nije razjašnjena. Međutim, praksa nedobrovoljnog nestanka na Kosovu nije prestala. U drugoj polovini 1999. godine i tokom 2000. godine nestalo je preko 300 Albanaca. Ima indicija da je reč o političkim otmicama. Soubina većine njih još uvek nije razjašnjena.

Navode o zatvorima OVK-a nezavisno su potvrdili brojni svedoci FHP-a. Izvesno je da je OVK držala zatvorenike u brojnim javnim objektima, privatnim kućama i na otvorenom prostoru. Podaci takođe ukazuju da je OVK imala preko 100 zatvorskih objekata do 1. septembra 1999. godine, što je u neposrednoj vezi sa brojem otetih i nestalih ne-Albanaca. Nema nezavisne potvrde navoda da su ti tajni zatvori OVK postojali tokom 2000. godine. Izvesno je da je OVK praktikovala često da seli zatvorenike, iz jednog u drugi objekat, iz jednog u drugo mesto, strahujući da KFOR ne otkrije tajno mesto zatvaranja. Svedoci i žrtve nezakonitog zatvaranja ukazuju da je bilo slučajeva u junu 1999. godine da su KFOR-u prijavljivali lokacije zatvora OVK i da tim povodom KFOR ništa nije preuzeo. Posle otmice petorice Srba iz Orahovca, 29. oktobra 1999. godine, FHP je neposredno saznao od predstavnika KFOR-a u Peći da su proveravali navode o tajnim zatvorima OVK u zgradama Doma armije i napuštenoj fabrici u naselju Piskote u Đakovici ali da nisu uspeli da pronađu zatvorenike. Među otetim bila su dvojica orahovačkih Srba protiv kojih je Okružno javno tužilaštvo u Prizrenu podnело 1. oktobra 1999. godine zahtev za sprovođenje istrage zbog osnovane sumnje da su počinili ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Izvesno je da su se zatvori OVK nalazili u podrumu hotela "Paštrik", prostorijama auto škole "Start", zgradi bivšeg Doma armije i u napuštenoj fabričkoj zgradi u naselju Piskote u Đakovici; u zgradi đačkog internata, u zgradi u čijem prizemlju se nalazi samoposluga u Bojaninoj ulici, naselju Čenar česma i Starti igralište u Gnjilanu; u zgradi Okružnog zatvora, bivšoj policijskoj stanicu, školi za gluvoneme, podrumu zgrada YU programa, bivšem Domu jugoslovenske vojske i u napuštenoj kući Srbina Dragana Spasića u Prizrenu, i u privatnim kućama u selima Zlatare i Matićevo, u naselju Dragodan, Taslidže i Ulpijana i u osnovnoj školi "Meto Barjaktari" u Prištini. Podaci nedvosmisleno pokazuju da je te lokacije OVK koristila u drugoj polovini juna, julu i avgustu 1999. godine, kada su se otmice i nestanci ne-Albanaca događali svakodnevno.

Istraživanje slučajeva nestalih posle dolaska međunarodnih snaga na Kosovo FHP je sproveo zahvaljujući podršci i pomoći oca Save i sveštenika u manastiru Gračanica i Visoki Dečani. Izveštaj FHP ne daje potpunu i najtačniju sliku o nestalim Srbima, Romima, Bošnjacima, Crnogorcima i pripadnicima Vojske Jugoslavije i

policije. Izveštajem nisu obuhvaćeni slučajevi nestanka i otmica u 1998. godini, kao ni slučajevi posle dolaska KFOR-a koje FHP nije uspeo nezavisno da istraži, bilo zbog nedostupnosti svedoka ili nepotpunih podataka o incidentu.

DEČANI (DEÇAN)

1. Nestanci

Vukanić Vlastimir (80), Crnogorac iz sela Junik, mahale Kalavaj (Mahalla e Kallavaj), opština Dečani, penzioner, nestao je 12. juna 1999. godine u Dečanu. Poslednje su ga videle njegove albanske komšije Sadiku koje su boravile u njegovoj kući za vreme NATO intervencije.

Prema rečima Radoja Vukanovića, njegov otac Vlastimir ostao je u Dečanima posle 10. juna kada su on i njegova porodica izbegli u Srbiju. Otac je ostao sa albanskim komšijama Sadiku, koje su Vukanovići za vreme rata čuvali u svojoj kući. Od tih komšija Radoje je saznao da su bili sa njegovim ocem do 12. juna, kada su se vratili svojoj kući. Sa Vlastimirom su se dogovorili da sledećeg jutra pređe kod njih. Pošto se Vlastimir nije pojavio, komšije su otišle da vide šta se događa. Zatekle su praznu kuću. Istog dana popodne pripadnici OVK zapalili su Vlastimirovu kuću.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Krstić Milija (70), Srbin iz Dečana, penzioner i njegova supruga **Vilka** (60), Slovenka, stanovali su u ulici Cara Dušana br. 60, nestali su 11. jula 1999. godine.

Prema izjavi njihove čerke Olge, ona je sredinom juna 1999. godine izbegla u Srbiju i zbog prekida telefonskih linija nije imala kontakt sa roditeljima. Krajam jula, od sveštenika u manastiru Dečan saznala je da su njeni roditelji nestali i da su ih komšije poslednji put videle 11. jula.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Markušić Omer, Musliman iz Plava, Crna Gora, nestao je početkom decembra 1999. godine, na putu između Peći (Pejë) i Dečana, koje kontroliše komandant OVK Besim Čeku (Besim Çeku).

Izvor: *Slav Moslems from Plav, Montenegro, protested in Peć, Kosovo* ŠMuslimani iz Plava, Crna Gora, protestovali u Peći, Kosovo¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹ 6. decembar 1999.

Jovanović Mile, Petrović Boban i još **dva lica (identitet nepoznat)**, Srbi iz Dečana, nestali su tokom januara 2000. godine u Dečanima.

Izvor: *Pet otetih u Dečanima*, BLIC, 31. januar 2000.

2. Otmice

Pavlović Borivoje (65), Srbin iz Dečana, penzionisani ugostitelj, pre rata živeo u Peći, otet je u periodu između 15. i 17. juna 1999. godine u Dečanima.

Sestra otetog Borivoja, Angelina izjavila je FHP-u da je on poslednji put viđen kada je krenuo iz manastira Dečani u stan njihove druge sestre, koja je živela u gradu. Angelina je od komšija njihove sestre saznala da su Borivoja oteli pripadnici OVK.

Kada je stigao u sestrin stan, za njim je ušla grupa pripadnika OVK koji su ga izveli iz stana i poveli sa sobom. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jolaja Binak (Jollaj Binak) (80), njegov sin **Muharem** (23) i unuk **Binak** (13), Romi iz Głođana (Glloxhan), opština Dečani, odvedeni su iz kuće 20. juna 1999. godine. Dečak Binak je pušten istog dana, dok su otac i sin odvedeni u zatvor OVK u naselju Piskote (Piskotë), opština Đakovica (Gjakovë), i od tada im se gubi svaki trag.

Prema svedočenju člana porodice Jolaj, četvorica pripadnika OVK su 20. juna ušla u njihovu kuću i vredala i batinala sve ukućane. Svedok je među pripadnicima OVK prepoznao Buka i Muharema Sadriju i Neziraj Arbena. Pripadnici OVK su u svoj štab, u naselju Piskote, poveli trinaestogodišnjeg Binaka. Na pola puta prema štabu vojnici su ga pustili da se vrati kući i poruči svojoj porodici da odmah napusti Kosovo.

Kasnije tog dana, isti pripadnici OVK ponovo su došli u kuću porodice Jolaj i odveli Muharema. Sutradan, 21. juna, vojnici OVK su došli po treći put i poveli sa sobom starog Binaka, Muharemovog oca.

Prema saznanju članova porodice Jolaj, Binak i Muharem su odvedeni u štab OVK u naselju Piskote, na čijem čelu je bio Ramuš Haradinaj (Ramush Haradinaj). Sudbina Binaka i njegovog sina Muharema još uvek je nepoznata.

Posle, ostali članovi porodice Jolaj su napustili Kosovo i izbegli u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Sadula Faredin (Sadullahu Fahredin) (68), Goranac iz Dečana, ulica Edvarda Kardelja b.b, penzioner, otet je 15. jula 1999. godine u Dečanima.

Prema izjavi njegove čerke Ibiše (Ibishe), koja živi u Srbiji, njeni roditelji Faredin i Zurija su od sredine juna 1999. godine spavali kod svojih komšija Albanaca, dok su preko dana boravili u svojoj kući. U noći 14/15. jula 1999. godine, njihova kuća je spaljena. Sutradan ujutru, oko 7,00 časova, njihov sin Fatmir, koji je sa porodicom boravio u dečanskom manastiru, došao je, kao i obično, da obide roditelje. U dvorištu pored spaljene kuće zatekao je samo majku, dok je otac bio u komšiluku. Razgovarao je sa majkom i zatim otišao da nešto obavi u gradu. Kada se Faredin oko 9,00 časova vratio iz komšiluka, pošao je da potraži sina u gradu, i od tada mu se gubi svaki trag.

Supruga nestalog Faredina saznala je da su u otmici njenog muža učestvovala dvojica Albanaca iz okoline Dečana⁴.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

Nikovčević Avdo (65), Musliman iz sela Rastavica, opština Dečani, i njegov brat **Zaim** (63), Musliman iz sela Kruševa kod Plava, u Crnoj Gori, nestali su 4. jula 1999. godine. Njihova tela pronađena su 18. avgusta 1999. godine.

---

⁴ Imena poznata FHP-u

Prema izveštaju Helsinškog odbora za ljudska prava u Sandžaku, Avdo je do 3. jula sa porodicom boravio kod brata Zaima u selu Kruševo. Tog dana, sa bratom je otišao u svoje selo Rastavicu, kako bi pospremili kuću za povratak. Posle prve noći u Rastavici, obojici se gubi trag.

Njihova tela pronađena su 18. avgusta, u šumi pored sela Košare (Koshare), blizu albanske granice.

Izvor: *Izveštaj o položaju Muslimana-Bošnjaka na Kosovu nakon dolaska KFOR-a*, Helsinški odbor za ljudska prava u Sandžaku, oktobar 1999.

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

Dž.J. (29), Roma iz Dečana, zaposlenog u Komunalnom preduzeću u Dečanima, rezervistu policije odveli su iz kuće trojica pripadnika OVK, 17. juna 1999. godine. Najpre su ga odveli u štalu iza restorana "Čakor" ("Çakor") i kuće Srbina Danila Steševića. Tukli su ga i ispitivali zašto je bio rezervista i šta je radio za vreme rata kao radnik Komunalnog preduzeća. Posle toga odveli su ga u kafanu "Čakor", gde se nalazio štab OVK. Tu su ga ispitivali nekoliko sati, a onda pustili sa rečima da ima tri dana rok da napusti kuću. Čim je došao kući, spakovao je porodicu i prešli su u manastir Dečane. 3. jula u pratnji KFOR-a otišli su u Crnu Goru. Otac Dž.J. je na osnovu sinovljeve priče zaključio da je među pripadnicima OVK koji su tukli i ispitivali njegovog sina bio i meštanin Avdulj Muškoljaj (Avdyl Mushkolaj).

Izvor: FHP. izjava svedoka

ĐAKOVICA

1. Nestanci

Hadri Đevahira (Hadri Xhevahira) (37), Romkinja iz Đakovice, nestala je nakon 24. marta 1999. godine u Đakovici.

Izvor: *Roma in the Kosovo conflict* [Romi na Kosovu u vreme sukoba¹], ERRC - Evropski centar za prava Roma¹, novembar 1999.

Bojović Predrag (20), Srbin iz Čačka, Srbija, pripadnik Vojske Jugoslavije, vojnik na služenju vojnog roka, nestao 15. ili 16. aprila 1999. godine u borbama u selu Košare, na graničnom prelazu sa Albanijom.

Prema saznanjima njegove porodice, Predrag je tog dana bio ranjen u borbi. Pripadnici njegove jedinice su se povukli, a on je ostao na mestu gde se odvijala borba. Vojnici koji su bili sa njim ispričali su rodbini da je bio ranjen u kuk, da im je dao svoja dokumenta i da su ga oni ostavili ispod nekog drveta, misleći da će grupa koja je bila zadužena za evakuaciju ranjenika doći po Predraga.

Vojska Jugoslavije je prvo saopštila Predragovim roditeljima da je on nestao u borbama između 15. i 16. aprila 1999. godine. Kasnije je izvesni pukovnik Živanović poslao telegram roditeljima da je Predrag poginuo, da je vojska na osnovu svedočenja drugih vojnika koji su tu bili prisutni zaključila da postoji samo 1% verovatnoće da je on preživeo. Zbog toga ga oni smatraju licem poginulim u borbi. Međutim, telo Bojović Predraga nikada nije pronađeno.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Acić Zlatko (20), iz Smedereva, **Kostić Dejan** (20), iz sela Klenka, opština Šabac, **Ivanković Saša** (20), iz Valjeva i **Mitić Dejan** (22), iz sela Trupale, opština Niš, Srbi iz Srbije, pripadnici Vojske Jugoslavije, redovni vojnici, nestali su 16. aprila 1999. godine, kod karaule Košare, kota Maja glava, uz graničnu liniju prema Albaniji, zapadno od Đakovice.

Prema izjavi Sašinog oca Milomira, Saša je sa porodicom poslednji put razgovarao 27. marta 1999. godine u popodnevnim časovima, kada im je rekao da se nalazi u zgradи neke škole.

Od Vojske Jugoslavije porodica je dobila zvanično saopštenje da je on nestao prilikom vojne akcije u oblasti Košare, kota Maja Glava, uz graničnu liniju sa Albanijom. Potpukovnik Vojske Jugoslavije Ljubinko Ljurković, posao je porodicama nestalih službenu zabelešku u kojoj se navodi da su ovi mladići poslednji put viđeni pri izvršenju redovnih borbenih zadataka, 16. aprila 1999. godine, oko 11,00 časova.

Porodica je kasnije, od vojnika, saznala da su prilikom borbe sa OVK pripadnici Vojske Jugoslavije ušli 15 kilometara na teritoriju Albanije, da su neki od vojnika bili ranjeni i da njihova jedinica prilikom povlačenja nije mogla da ih povede sa sobom, niti da se vrati po njih.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Mijatović Zoran (20) iz Raške, Srbin iz Srbije, pripadnik Vojske Jugoslavije nestao je 16. aprila 1999. godine na karauli Košare, graničnom prelazu sa Albanijom, zapadno od Đakovice.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna",

Peković Spasoje (58), Srbin iz sela Šeremet (Sheremet), opština Đakovica, poslednji put je viđen 5. maja 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998*
Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹, ICRC - MKCK¹

Stanojević Vladan (25) i **Komatović Saša** (27), Srbi, pripadnici Vojske Jugoslavije, rezervisti, nestali 6. maja 1999. godine na karauli Košare, graničnom prelazu sa Albanijom, zapadno od Đakovice.

Prema informacijama detektivske agencije "Ozna", ovi vojnici su tog dana ranjeni i prebačeni u bolnicu, od kada im se gubi svaki trag.

Centar za mir i toleranciju navodi da je Vojska Jugoslavije, 23. maja, ocu nestalog Saše saopštila da je on ranjen 6. maja između 8,00 i 9,00 časova. Vojska je zatim, 27. maja poslala ocu drugo saopštenje, u kome se navodi da je Saša nestao u borbi.

Otac je naknadno saznao da je njegov sin bio ranjen u predelu glave i da je imao problema sa vidom.

Izvor: *Zagrljeni otišli u misteriju*, BLIC, 15. septembar 1999; Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Rotkvić Dragan (27), Srbin iz Zrenjanina, Srbija, poslednji put je viđen 23. maja 1999. godine na Visu iznad Žablja u blizini Đakovice.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Konović Sreten, Srbin, nestao je posle 14. juna 1999. godine u Đakovici.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Soba Vidosava (69), Crnogorka iz Đakovice, ulica Miloša Obilića, poslednji put je viđena 15. juna 1999. godine.

Njena komšinica ispričala je FHP-u da je poslednji put videla Vidosavu 15. juna 1999. godine. Tog dana prolazila je pored njene kuće i videla nekoliko pripadnika OVK kako batinaju Vidosavu. Takode je videla kada su otišli.

Komšinica je ponovo prošla pored Vidosavine kuće 20. juna i videla da su ulazna vrata razvaljena. Sve stvari u kući su bile ispreturne, a Vidosava nije bila u kući.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo.

Biberdžić Dragica (73), Srpkinja iz sela Ćerim (Qerim), opština Đakovica nestala je 15. juna 1999. godine.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo.

Milić Momčilo (49), Srbin iz Đakovice, radnik, poslednji put je viđen 15. juna 1999. godine.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Vukasović Lazar (64), Srbin iz Đakovice, poslednji put je viđen 17. juna 1999. godine u Đakovici.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Ičević Milka (73), Srpkinja poslednji put je viđena 19. juna 1999. godine u Đakovici.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Petković Živko (61), penzioner, i njegova supruga **Desanka** (58), domaćica, Srbi iz Đakovice, ulica Stanka Đorđevića br. 13/a, nestali su posle 26. juna 1999. godine.

Prema izjavi njihovog sina, brat i on napustili su Đakovicu 12. juna 1999. godine. Majka i otac su ostali u kući sa komšijom Albancem Đoka Baškimom (Xhoka Bashkim), koji se preselio kod njih za vreme NATO intervencije zato što su mu pripadnici srpskih snaga zapalili kuću. Sinovi, od odlaska u Srbiju, nisu mogli da stupe u kontakt sa njima, jer su telefonske veze bile u prekidu.

Početkom januara 2000. godine, u telefonskom razgovoru sa Baškimovom sestrom Dijanom iz Prizrena, saznali su da su 19. juna 1999. godine, u 14,30 časova, Živko i Desanka krenuli svojim automobilom marke citroen, bele boje, u Srbiju. Išli su putem u pravcu Peći. Baškim im je skinuo tablice sa automobila, jer je smatrao da će tako biti bezbedniji. Dijana je dodala da su odlučili da napuste Đakovicu jer su u njihovu kuću često dolazili pripadnici OVK i raspitivali se gde su im sinovi.

Porodična prijateljica, Albanka iz Đakovice, ispričala je sinu nestalih da nije istina da su Desanka i Živko, kako to Baškim navodi, napustili Đakovicu 19. juna, jer ih je ona u periodu od 12. do 26. juna svakodnevno obilazila i donosila im hranu. Posle 26. juna, nije više smela da ih obilazi, jer su njoj i njenoj porodici pretili pripadnici OVK da će ih ubiti jer sarađuju sa Srbima. Dalja sudbina Desanke i Živka je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Petrićević Dragica (77), Srpskinja iz Đakovice, ulica Miloša Obilića br. 147, nestala je 5. jula 1999. godine.

Dragičina snaja izjavila je FHP-u da ju je poslednji put videla 4. jula uveče, kada je bila kod nje u poseti. Sutradan na stepeništu, ispred susedne kuće koja je pripadala Dragičinom sinu, u koju se, nakon što je on napustio Đakovicu, uselio Albanac Daci Idriz, advokat u Đakovici, sa suprugom i dvojicom sinova, od kojih je jedan bio pripadnik OVK, videla je tragove krvi, jednu Dragičinu šnalu i veštačku vilicu. Njena dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Radovanović Milorad (60) i njegova supruga **Zorka** (54), Srbi iz sela Osek Hilja (Osek Hila), opština Đakovica, prema izjavi Miloradove sestre poslednji put su viđeni u noći 15/16. jula 1999. godine u selu Osek Hilija.

Njihova kuća je bila jedina srpska kuća u ovom selu. Porodica nema nikakvih informacija šta se sa njima dogodilo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Gunga Musa (60), Rom iz Đakovice, nestao je 25. jula 1999. godine na putu od naselja Brekovac (Brekovc) prema ulici Sadika Požege (Sadik Pozhegu), gde se nalazila njegova kuća.

Posle povratka albanskih izbeglica, pripadnici OVK često su upadali u kuću Muse Gunga. Jednom prilikom odneli su mu iz kuće vrednije stvari. Sin Hisen prijavio je krađu

KFOR-u, i posle toga su ga neki pripadnici OVK pretukli. Drugom prilikom pripadnici OVK su odveli Musinog sina Arifa na saslušanje u štab OVK u hotelu "Paštrik" ("Pashtriku"). Držali su ga 2 dana, za to vreme ispitivali su ga o događajima za vreme rata i tukli. Posle toga porodica Gunga je prešla u naselje Brekovac, gde su se bili sklonili i drugi Romi. KFOR je obezbeđivao deo naselja u kojem su se nalazili Romi. 25. jula Musa je krenuo da obide kuću u gradu i više se nije vratio. Porodica je istog dana prijavila KFOR-u njegov nestanak. Njegova sudbina još uvek nije razjašnjena.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stolić Goran (25), Srbin iz Đakovice, nestao je 29. oktobra 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

2. Otmice

Lazarević Jovana (87) i njegovu suprugu **Ljubicu** (75), Srbe iz Đakovice, pripadnici OVK odveli su iz stana u noći 13/14. juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Kostić Marka (57), Srbina iz Đakovice, penzioner, Dunavska kolonija br. 25, odveli su pripadnici OVK iz njegove kuće u Đakovici, 15. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegovog prijatelja, u Markovu kuću, u kojoj je živeo sa suprugom Marijom, upali su pripadnici OVK sa maskama na licu, izveli ga iz kuće, ubacili u automobil i odvezli. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Beća Halida (Beqa Halid) (32), Roma iz sela Crmljane (Crmjane), opština Đakovica, 16. juna 1999. godine odveli su pripadnici OVK iz kuće njegovog oca u naselju Piskote, opština Đakovica, od kada mu se gubi svaki trag. Sutradan, 17. juna, isti pripadnici OVK su oteli i njegovog oca **Miftara (Myftar)** (55), batinali ga, ispitivali i kasnije istog dana pustili.

Prema svedočenju njihovog rođaka, Halid je 16. juna, bio u poseti kod oca u naselju Piskote, kada su, u poslepodnevnim časovima, u kuću ušli Arif Šalja (Arif Shala), komandant OVK u selu Crmljane, Jah Bušati (Jahë Bushati) i još jedan pripadnik OVK. Sva trojica su nosila uniforme OVK i bila naoružana. Izveli su Halida iz kuće, ubacili u automobil marke lada i odvezli.

Sutradan, 17. juna, ujutru, isti pripadnici OVK su ponovo došli u kuću Beća Miftara i odveli ga u šumu u selu Rakovina (Rakovinë), opština Đakovica. Tu su ga ispitivali, batinali i oko ponoći istog dana vratili kući. Ukućanima je rekao da nije video sina.

Nakon toga, Miftar je sa ostalim članovima porodice napustio Kosovo i otišao u Belgiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Beljulji Fadilja (Behluli Fadil) (23), Roma iz Đakovice, privremeno boravio u kolektivnom smeštaju u naselju Brekovac, opština Đakovica, 17. juna 1999. godine oteli su pripadnici OVK iz đakovičke bolnice.

Prema izjavi njegovog oca Bajrama, njihovu porodicu su pripadnici KFOR-a, zajedno sa ostalim Romima iz Đakovice, 13. juna 1999. godine smestili u kolektivni centar u prigradskom naselju Brekovac, zbog učestalih napada pripadnika OVK na Rome u Đakovici. Dana 16. juna lekari su došli u kolektivni centar da pregledaju ljude koji su tu smešteni. Pošto je Fadiljev sin Vedat bio bolestan, lekari su ga poveli u bolnicu u Đakovici. Sa njima je pošao i Fadilj. Kada su došli u bolnicu, pripadnici OVK, njih desetak, koji su se tamo nalazili, pokušali su da liše slobode Fadilja, ali je on uspeo da im pobegne i vrati se u Brekovac. Nakon pregleda, lekari su Vedata vratili u Brekovac i rekli porodici da mora i sutra da dođe u bolnicu.

Kada su 17. juna Fadilj, njegov prijatelj Lazo Zećiri (Lazo Zeqiri) i sin Vedat stigli u bolnicu, Fadilja su ponovo napali isti pripadnici OVK, koji su ga, prema rečima njegovog prijatelja koji je uspeo da pobegne, odveli sa sobom. KFOR je nakon dva sata Vedata vratio kući u Brekovac. Fadiljeva dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dedić Marjana (44), Srbina iz Đakovice, auto-prevoznika, odveli su pripadnici OVK iz njegove kuće na ulazu u naselju Piskote, opština Đakovica, u noći 17/18. juna 1999. godine. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Janjić Slobodana (53), Srbina iz Đakovice, ulica Dimitrija Tucovića br. 13/IV, vatrogasca, 18. juna 1999. godine lišili su slobode pripadnici OVK.

Slobodanova snaja ispričala je FHP-u da je njegova supruga Milena sa decom napustila Đakovicu 12. juna 1999. godine. Komšije iz Đakovice su poslednji put videle Slobodana 18. juna između 10,00 i 11,00 časova, kada su ga četvorica muškaraca nasilno izvela iz zgrade u kojoj je živeo, uvela u automobil i odvezla nekud. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Tafaj (ime nepoznato), Romkinja iz Đakovice, mlađa od 18 godina, izvedena je iz zatvora u hotelu "Paštrik" (Pashtrik) u Đakovici, nekoliko dana posle zatvaranja 18. juna 1999. godine i od tada joj se gubi trag. Prema navodima svedoka, koji je takođe držan u hotelu "Paštrik", devojku je odveo nekuda pripadnik OVK sa nadimkom "Džifa" ("Xifa"). Među zatvorenicima bila je još Romkinja Afijete Zećiri (Afijete Zeqiri), 10 Roma muškaraca i 1 muškarac Albanac. Četvorica zatvorenika Roma su streljani posle zatvaranja⁵. Ostali su pušteni na slobodu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Imeraj Baškima (Ymeraj Bashkim) (50), Roma iz sela Paljabard (Palabardh), opština Đakovica, odveli su pripadnici OVK 20. juna 1999. godine iz kuće njegove sestre u naselju Piskote, opština Đakovica, i nakon četiri sata ispitivanja i batinanja pustili ga. Tri dana kasnije, sedmorica pripadnika OVK došla su ponovo u njegovu kuću u selu Paljabard i odvela ga.

Prema izjavi njegovog prijatelja, Baškim je 20. juna bio u poseti kod sestre u naselju Piskote, kada su oko 1,00 čas u kuću ušli Elezi Miftar i još trojica pripadnika OVK i odveli ga u njihov štab u istom selu, gde su ga ispitivali Met Aljija (Metë Alija) i Esad Ljuma (Esad Luma). Pitali su ga da li je pljačkao albanske kuće i pritom ga šamarali i udarali pesnicama i nogama. Nakon četiri sata su ga pustili i on se vratio kući.

Tri dana kasnije, 23. juna, u Baškimovu kuću u selu Paljabard došli su pripadnici OVK Ramuš Haradinaj, Met Aljija, Derviš Uka (Dervish Uka), Ndrecaj Martin, Ndrecaj Prenk, Ndrecaj Uke (Ndrecaj Ukë) i Sandi Binak. Rekli su da ga vode u štab OVK u selu Junik, opština Dečane, kod komandanta OVK Rustema Beriše (Rrustem Berisha). Baškimova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Kuzmanović Đordđija (42), Srbina iz Đakovice, ulica Srpska br. 42, zaposlenog u pošti, 21. juna 1999. godine lišili su slobode pripadnici OVK. Njegova dalja sudbina je nepoznata.⁶

Izvor: FHP, izjava svedoka

⁵ Izjavu svedoka o streljanju četvorice Roma, vidi: Đakovica, 2.1. Ubijeni

⁶ Izjavu svedoka o otmici Kuzmanović Đordđija, vidi: Đakovica, 2.2.2. Pobegli

Antonijević Zoran (32), Srbin iz Đakovice, sin poznatog pulmologa dr. Ace, stanovao sa roditeljima u ulici Cara Dušana br. 227, otet je 23. juna 1999. godine u Đakovici.

Prema svedočenju njegovog prijatelja, Zoran je 23. juna izašao iz stana u popodnevnim časovima. Ispred zgrade su ga zaustavila nepoznata lica u uniformama OVK i silom odvela. Od tada mu se gubi svaki trag.

Zoran je imao tumor na mozgu i njegova porodica ne veruje da je bez lekova mogao da preživi. Sutradan su u stan porodice Antonijević ušli pripadnici OVK, naredili im da napuste grad i pretigli da će ih ubiti ukoliko to ne učine. Oni su otišli do sedišta KFOR-a u Đakovici, odakle su ih pripadnici KFOR-a prebacili u Patrijaršiju u Peći. Sutradan su izbegli u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Kabaš Milenka (41), od oca Albanca i majke Srpkinje, iz Đakovice, odveli su pripadnici OVK 25. juna 1999. godine iz stana njegove sestre u naselju Novi blok u Đakovici.

Prema sestrinom svedočenju, tog dana u stan njihovih komšija na prvom spratu ušli su pripadnici OVK i počeli da ga pretresaju. Sestra je otišla kod komšija da vidi šta se događa. Pripadnici OVK koji su bili kod njih imali su civilna odela, tražili su da im predaju oružje i nakon toga su otišli. Dok je još sedela kod komšija, sestra je čula buku sa petog sprata gde se nalazio njen stan. Kad se vratila u stan, videla je da su vrata otvorena i da Milenko više nije u stanu. Čula je jedan pucanj u prizemlju. Pogledala je kroz prozor i videla trojicu pripadnika OVK u maskirnim uniformama kako vode njenog brata koji drži na levoj strani lica krvav peškir. Jednog od pripadnika OVK je prepoznala kao izvesnog Fatona. Pripadnici OVK su, pod pretnjom oružjem, nateriali Milenka da nasloni ruke na zid, pretresli ga, uveli u automobil i odvezli. Kada je sestra sišla, komšija Albanac joj je rekao da se Milenko opirao i da su pripadnici OVK pucali u njega. Pogodili su ga u levo uvo, komšija mu je sa vrata dobio peškir jer je jako krvario. Sestra je odmah prijavila slučaj KFOR-u. Dalja sudbina Kabaš Milenka je nepoznata.

Nakon ovog incidenta, 13. jula, isti pripadnici OVK su ponovo došli u njihovu zgradu. Na ulazu su sreli Milenkovu sestru i pitali je da li zna gde je "Škija" (Shkija)⁷ sa petog sprata. Ona je na albanskom odgovorila da je upravo otišla u susednu zgradu. Kada su pripadnici OVK otišli, sakrila se kod komšija Albanaca, odatle pozvala telefonom prijateljicu Albanku koja je odmah došla i odvezla je u svoj stan koji se nalazio u drugom delu grada, odakle je nakon dva dana izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Staletović Milana (73) i **Maricu** (68), Srbe iz Đakovice, ulica Cara Dušana, lamela C, 4. sprat, penzionere, odveli su pripadnici OVK iz njihovog stana u noći 26/27. juna 1999. godine.

Prema izjavi njihove čerke Stanke, Milan i Marica su živeli sami u svom stanu u Đakovici. Stanka je živela u Srbiji, dok je njena sestra Radojka sa svojom porodicom živela u Đakovici. Radojka je napustila Đakovicu tokom maja 1999. godine i sa

⁷ Pogrdni naziv koji upotrebljavaju kosovski Albanci za Srbe

porodicom izbegla u Srbiju. Od tada su čerke izgubile svaki kontakt sa roditeljima, jer su telefonske veze sa Đakovicom bile prekinute.

Krajem maja, Stanka je po prijatelju koji je išao u Đakovici roditeljima poslala paket sa hranom i poručila im da što pre napuste grad i dođu kod nje. Oni su to odbili.

Sredinom juna veći deo Srba je napustio Đakovici. Stankina prijateljica iz Đakovice Dragica, koja je takođe izbegla u Srbiju, vratila se u Đakovici krajem juna da uzme neke stvari. Otišla je da obide Stankine roditelje, ali ih nije našla u stanu. Kada se vratila u Srbiju, dala je Stanki broj telefona u Rožaju, u Crnoj Gori, Albanca Iljira (Ilir), komšije njenih roditelja, koji stalno putuje iz Đakovice u Rožaje gde nabavlja sir koji prodaje u Đakovici. Kada ga je Stanka pozvala, on joj je rekao da zna šta se dogodilo sa njenim roditeljima, da je njena majka bila dobra žena, ali da je njen otac stalno govorio da je Đakovica srpska i da je i ona zato stradala. Nije želeo ništa više da joj kaže.

Nakon toga je Stanka prijavila slučaj KFOR-u u Đakovici. Oni su otišli u stan njenih roditelja i razgovarali sa njihovim komšijama. Komšije su rekle pripadnicima KFOR-a da su Maricu i Milana videli poslednji put 26. juna i da su mislili da su oni otišli u Srbiju.

Prijateljica porodice Staletović iz Đakovice, Muslimanka koja je izbegla u Srbiju u septembru, ispričala je Stanki da je često obilazila njene roditelje u Đakovici i da im je kupovala hranu jer su se oni plašili da izlaze iz stana. Nepoznati Albanci su dolazili kod njih i pretili im da će ih ubiti ako se ne isele. Pošto je Marica dobro govorila italijanski jezik, u više navrata tražila je zaštitu KFOR-a, ali oni u tom trenutku nisu bili u mogućnosti da im pruže zaštitu. Ovu informaciju su pripadnici KFOR-a naknadno potvrdili i njihovoj kćerki.

Pripadnici OVK su 23. i 24. juna odveli Maricu na višečasovno ispitivanje u zgradu auto škole, gde je bio smešten njihov štab. Tamo ju je ispitivao neki njihov komandant koji joj je 24. juna, kada su je po drugi put doveli u štab na ispitivanje, izdao dozvolu za slobodno kretanje.

U noći 26/27. juna, u 1,00 čas u stan Staletovića ušli su uniformisani i naoružani pripadnici OVK. Njihova prijateljica je tada bila u poseti kod komšija, i videla je kada su pripadnici OVK izveli iz stana Maricu i Milana, vezanih ruku i usta. Ubacili su ih u automobil koji je bio parkiran ispred zgrade i odvezli.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ljalja Bekima (Lala Bekim) (27), Roma iz Đakovice oteli su pripadnici OVK 27. juna 1999. godine na ulici u centru Đakovice. Od tada mu se gubi svaki trag.

Prema navodima Evropskog centra za prava Roma, Bekimova majka je poslednji put videla sina ujutru 27. juna, kada je pošao na posao. Uveče, pomenutog dana, u njihovu kuću došao je jedan čovek i rekao im da su Bekima na putu ka poslu zaustavili pripadnici OVK i poveli ga sa sobom. Dva dana posle njegovog nestanka, još dvoje ljudi je ispričalo porodici da su videli Bekima u zatvoru OVK u zgradi "Junik", u centru Đakovice, gde su i oni neko vreme bili zatvoreni.

Jedan od njih je rekao da se u tom zatvoru, pored Bekima, nalazi još Roma i da su ih pripadnici OVK batinali.

Izvor: *Roma in the Kosovo conflict* [Romi na Kosovu u vreme sukoba¹, ERRC - Evropski centar za prava Roma¹, novembar 1999.

Vekić Milicu (59), Srpskinju iz Đakovice, odveli su iz stana pripadnici OVK 1. jula 1999. godine u večernjim časovima.

Prema izjavi komšinice, pripadnici OVK su Milicu odveli u kasapnicu vlasnika Agimija. Njena dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

T.F. (27), Rom, otet je pre 6. jula 1999. godine u Đakovici. Njegovi prijatelji su videli kako je T.F. iz centra Đakovice odvela grupa pripadnika OVK u nepoznatom pravcu.

Izvor: *The Current Situation of Roma in Kosovo* ŠAktuelna situacija Roma na Kosovu¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 12. septembar 1999.

Jovanović Iliju (71), s nadimkom Ilja, Srbina iz Đakovice, ulica Maršala Tita, penzionera, odveli su pripadnici OVK iz njegovog stana 7. jula 1999. godine.

Iliju su navedenog dana, prema izjavi njegove komšinice, u kasnim večernjim časovima pripadnici OVK odveli iz njegovog stana u hotel "Paštrik". Neposredno pre otmice, pripadnici OVK pretili su Iliju da će ubiti i njega i njegovu decu. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jevrić Darinka (60), i njena **tri sina**, Srbi iz Đakovice, ulica Miloša Obilića, blok br. 3, ulaz br. 19, oteti su 7. jula 1999. godine.

Prema izjavi njihove komšinice, tokom noći, 7. jula, ona je začula buku iz njihovog stana. Čula je glasove nepoznatih ljudi, vrisku i lupnjavu. Zatim je začula Darinku kako kroz plač viče: "Ubijte mene, samo nemojte decu da mi dirate!" Komšije su se plašile da izađu iz stanova i pomognu Jevrićima. Nakon kraćeg vremena, buka je prestala. Od tada se Jevrić Darinki i njenim sinovima gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Petrović Mića (61), sudija porotnik u Opštinskom sudu u Đakovici, penzionisani policajac, i njegova supruga **Radmila** (56), Srbi iz Đakovice, ulica Miloša Obilića, blok br. 3, ulaz br. 19, odvedeni su 11. jula 1999. godine iz svog stana.

Prema svedočenju njihove komšinice, pripadnici OVK su prvi put došli u njihov stan 25. juna 1999. godine. Bili su u civilu, pretresli su stan, oduzeli im oružje i otišli. Nakon toga, 11. jula, oko 3,00 časa ujutru, u njihov stan su ponovo ušli pripadnici OVK, izveli Miću i Radmilu i odvezli ih. Njihova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Cigani Elmir (35), Rom iz sela Ereča (Hereq), opština Đakovica, otet je 17. jula 1999. godine.

Prema svedočenju njegove majke, 15. jula su u njihovu kuću upala petorica Albanaca, među kojima je ona prepoznala Džavida (Xhavid) i Fljamura (Flamur) iz sela Jasići

(Jasiq), opština Đakovica. Batinali su njenog sina i govorili mu da je izdao Albance jer je radio za srpsku policiju. Posle toga su otišli i rekli Elmiru da ne sme da izlazi iz kuće.

Nakon dva dana, 17. jula, u njihovu kuću su došla trojica nepoznatih Albanaca i odvela Elmira. Rekla su porodici da će ga brzo vratiti, a da oni svi moraju da napuste Kosovo. Od tada se Elmiru gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Imeraj Avdulj (Ymeraj Avdyl) (22), Rom iz Đakovice, fizički radnik, odveden je iz kuće u naselju Brekovac u Đakovici u julu mesecu. Trojica pripadnika OVK sa maskama na licu rekli su njegovoj supruzi da im Avdulj "treba zbog nekih informacija". Supruga Fatima je među otmičarima prepoznala sina Isufa Smajljija (Isuf Smajlili) iz Đakovice. Sudbina Avdulje je još uvek nepoznata. Njegova porodica je u avgustu 1999. godine izbegla u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ziberaj Gen (Zyberaj Gen), Rom iz Đakovice, prema izjavi njegovog komšije, otet je krajem jula 1999. godine. Gena su pripadnici OVK odveli iz njegove kuće u štab OVK u naselju Piskote, opština Đakovica. Od tada mu se gubi svaki trag.

Kada su njegova supruga i trinaestogodišnji sin otišli u štab da ga traže, pripadnici OVK su pretukli sina i oboje oterali iz štaba.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Račić Radovana (61), Srbina iz Đakovice, ulica Dimitrija Tucovića 2/15, tokom avgusta 1999. godine odveli su pripadnici OVK iz njegovog stana. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Prema izjavi njegove supruge, date FHP-u, ona je sredinom juna sa decom napustila Đakovicu i izbegla u Crnu Goru. Komšinica iz Đakovice javila joj je u septembru da su pripadnici OVK odveli Radovana iz njegovog stana. Komšinica je čula buku i kada je pogledala kroz prozor, videla je nekoliko pripadnika OVK kako izvode Radovana iz zgrade, ubacuju u automobil i odvoze.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Mojsić Zvezdan (27), **Baljošević Budimir** (55), direktor dečijeg vrtića u Orahovcu, **Dedić Negovan** (33), sekretar Auto-moto društva u Orahovcu, **Milenković Staniša** (43), direktor Komunalnog preduzeća u Orahovcu i **Jakić Goran** (23), iz Orahovca, zaposlen u kombinatu "Orvin", Srbi, oteti su 29. oktobra 1999. godine u Đakovici.

Prema navodima rodbine otetih, petorica Srba su platila Srbinu Vitošević Negovanu po 1,200 nemačkih maraka za prebacivanje u Crnu Goru. Porodice su saznale od Roma Agrona Avduljija (Agron Avdyli), koji je organizovao izlazak iz Orahovca, da je njemu Negovan dao 800 nemačkih maraka po osobi, a da je preostalih 400 nemačkih maraka zadržao za sebe.

Oko 23,00 časa krenuli su iz srpskog naselja u Orahovcu. Zvezdan je imao ličnu kartu na ime Kujundžić Nebojše, a Negovan na ime Vitošević Sretena, dok su preostala trojica Srba imala legalna dokumenta. Avdulji ih je Negovanovim automobilom

marke jugo Florida prebacio u Đakovicu. Tu su svratili kod Avduljijevog rođaka, izvesnog Bujara. Avdulji je ušao u kuću, dok su petorica Srba ostala u kolima. Nekoliko trenutaka nakon toga, Avdulji je čuo buku, vrištanje i pozive u pomoć. Plašio se da izade iz kuće i vidi šta se dešava. Ne zna ko je oteo Zvezdana, Budimira, Negovana, Stanišu i Gorana.

Rodbini je rečeno da petoricu Srba drži lokalni komandant OVK Hekuran Hoda i da su neko vreme bili zatvoreni u zgradici Kosovskog zaštitnog korpusa, a da su kasnije prebačeni u naselje Piskote, opština Đakovica. UNMIK je objavio, krajem novembra, da je pokrenuo istragu, ali do danas nisu poznati rezultati istrage.

Izvor: FHP izjave svedoka

2.1. Ubijeni

Bećiri Ibiš (Beqiri Ibish) (59), Rom iz sela Ereč, opština Đakovica, otet je 18. juna 1999. godine. Njegovo telo je pronađeno u selu Jasić, opština Dečani.

Jerka je rekla FHP-u da je bila pripadnik srpske policije. Ibiša i nju su pripadnici OVK prvi put zarobili 28. maja 1998. godine. Među otmičarima prepoznali su izvesnog Buca Džocaja (Buca Xhocaj) i Aliju Rizu, zvanog Rezak. Zadržali su ih dva dana u šumi na planini Đerovica, u opštini Dečani, u blizini albanske granice, gde su ih ispitivali i batinali. Nakon dva dana uspeli su da pobegnu.

Jerka je 12. juna 1999. godine, po povlačenju srpske policije i Vojske Jugoslavije iz Đakovice, napustila Kosovo i izbegla u Crnu Goru, dok je otac ostao u selu.

Dana 18. juna 1999. godine, Ibiš je krenuo da poseti sestru, koja živi u istom selu, i da obide čerkinu kuću, koja se nalazi u blizini. Kada je stigao do sestrine kuće, presrela ga je grupa pripadnika OVK, sa kojima je bila i supruga njegovog brata Bećiri Zenija, koja ih je i dovela do Ibiša. Pripadnici OVK su ga poveli rekavši mu da ga vode u selo Jasić, da se zauvek oprosti sa čerkom. Jerka njegove sestre posmatrala je ovaj incident i jednog od otmičara prepoznala kao Alija Rizu, komandanta OVK u selu Ponoševac, opština Đakovica, koji je prethodne godine oteo Ibiša i njegovu čerku.

Nakon nekoliko dana, uz pomoć prijatelja, Ibiševa majka i sestra, pronašle su njegovo telo u selu Jasic. Na telu su bili vidljivi tragovi nasilja.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ramoci Besim (23), Rom iz Đakovice, ulica Bore Stankovća br. 171, ispitivan je 17. juna 1999. godine osam sati u štabu OVK, posle čega je pušten kući. Sledećeg dana pripadnici OVK su ga odveli iz kuće i od tada mu se gubi trag.

Prema izjavi njegovog strica, 17. juna trojica pripadnika OVK, Mikuši Mark (Mikushi Mark), Hekuran Hoda i Vokši Besim (Vokshi Besim), su došla po Besima. Besim se skrivačao na tavanu. Pripadnici OVK poveli su sa sobom njegovog mlađeg brata Jamilja (Qamil). Rekli su porodicu da će ubiti dete ukoliko se Besim ne preda. Besim je sa ostalim članovima porodice otišao u štab OVK u hotelu "Paštrik". Pripadnici OVK su pustili Jamilja a zadržali Besima. Batinali su ga prilikom ispitivanja o tome da li je pomagao Srbima i da li je kroao. Pustili su ga posle osam sati.

Sutradan, 18. juna, oko 18,00 časova, isti pripadnici OVK su ponovo došli u kuću porodice Ramoci i odveli Besima u hotel "Paštrik" gde su ga zlostavljali i 25. juna streljali ispred đakovačke klanice. Njegovo telo nije pronađeno.⁸

Izvor: FHP, izjava svedoka

Gagović Rade (48), Crnogorac iz Đakovice, ulica Njegoševa br. 209, konobar, nestao je 18. juna 1999. godine.

Radetov sin je ispričao FHP-u da je tog dana sa porodicom napustio Đakovicu i izbegao u Crnu Goru. Njegov otac nije htio da napusti stan i ostao je u Đakovici.

Dana 18. juna, pripadnici OVK su lišila slobode Radeta, odveli ga u hotel "Paštrik" gde su ga u podrumu zlostavljali nedelju dana. Prema navodima svedoka, Gagović je streljan ispred klanice 25. juna. Njegovo telo nije pronađeno.⁹

Izvor: FHP, izjava svedoka

Šalja Redža (Shala Rexhë) (23), **Krasnići Bajram (Krasniqi Bajrm)** (45) i **Rulji (Ruli) (ime nepoznato)** (23), Romi iz Đakovice streljani su 25. juna 1999. godine, sedam dana posle zatvaranja. Svedok FHP-a, **brat streljanog Redže** navodi da su on i prijatelji Krasniqi Bajram, **Šalja Beriša** (Shala Berisha), **Ljušaj Zvezdan** (Lushaj Zvezdan), **Zećiri Gzim** (Zeqiri Gëzim), njegova sestra **Afijete**, Rulji, **Baljaj Šaban** (Balaj Shaban) i **Tafaj Hasan** 18. juna isprosili **ćerku Tafaj Hazme** za njegovog brata Redžu. Vraćali su se kući sa mladom, na putu kod fabrike tekstila zaustavila ih je grupa od desetak naoružanih i uniformisanih pripadnika OVK, među kojima su svedok i ostali poznavali izvesnog Kujtima, Azemija, "Pinću" ("Pinça") i "Džifu" iz Đakovice. Albanca Berišu su pustili a ostale su odveli najpre u robnu kuću i istog dana u hotel "Paštrik". Zatvorili su ih u podrum, gde su zatekli Crnogorca **Gagović Radeta** (48) i Roma **Ramoci Besima** (23). Svakodnevno su batinali zatvorenene muškarce. Nisu im davali vodu i hranu. Terali su ih da piju iz flaše u koju su mokrili. Prema navodima svedoka u mučenju je prednjačio "Džifa". On ga je nožem posekao po desnom obrazu, po telu mu je gasio cigarete i tukao ga je gvozdenom šipkom. "Džifa" je nožem posekao još i Gagovića i Gzima. Drugi pripadnik OVK klještima je Gzimu iščupao vrh kažiprsta na desnoj ruci.

Drugog ili trećeg dana oslobođili su Afijete Zećiri. Isprošenu devojku Tafaj izvodili su iz podruma i silovali dok se nije pojавio komandant koga su zvali "Besa". On je zbog toga tukao neke pripadnike OVK i rekao im da će im on presuditi ako to ponovo urade. Navodno rekao je i to da ne smeju da otimaju Srpskinje i da ih siluju, a da sa muškarcima imaju odrešene ruke. Međutim, tu devojku "Džifa" je jednog dana izveo i niko ne zna šta se sa njom dogodilo. Četvrtog dana pripadnici OVK oslobođili su Gzima Zećirija, Šalja Berišu, Ljušaj Zvezdana, Baljaj Šabana i Tafaj Hasana. Dana 25. juna "Džifa" i još dvojica pripadnika OVK odveli su Redžu i njegovog brata kod klanice u Đakovici. Tamo su već bili dovedeni Rulji, Bajram Krasnići, Besim Ramoci i Gagović Rade. "Džifa" i ostali postrojili su ih sve i naredili im da podignu ruke u vis. "Džifa" je pucao iz automata. Pogodio je sve osim svedoka. On je uspeo da pobegne. Skrivao se neko vreme u Đakovici i 24. avgusta 1999. godine izbegao je u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2. Na slobodi

⁸ Izjavu svedoka o streljanju Ramoci Besima vidi: Đakovica, 2.1. Ubijeni

⁹ Izjavu svedoka o streljanju Gagović Radeta, vidi: Đakovica, 2.1. Ubijeni

2.2.1. Pušteni

Beća Miftara (Beqa Myftar) (55), Roma iz sela Crmljane, opština Đakovica, 17. juna 1999. godine odveli su pripadnici OVK iz njegove kuće, batinali ga, ispitivali i kasnije istog dana pustili¹⁰.

Izvor: FHP, izjava svedoka

H.A. (24), Rom iz Đakovice, fizički radnik, držan je pet dana u zatvorima OVK-a na raznim lokacijama na Kosovu. Tokom ispitivanja nanete su mu teške telesne povrede.

Prema navodima H.A., četvorica pripadnika OVK, među kojima je prepoznao Emina Sofiju iz Đakovice i izvesnog Fatmira iz Drenice, došli su u njegovu kuću 20. juna i naredili mu da podje sa njima na ispitivanje. Odveli su ga u podrum kuće čiji je vlasnik Viktor Duši (Viktor Dushi). Tamo je zatekao šestoro pripadnika OVK, četiri muškarca i dve devojke. Nije ih poznavao. Tukli su ga drvenim palicama po leđima i licu. Pitali su ga da li je ubio nekog Albanca, silovao neku Albanku i da li je sarađivao sa Srbima protiv Albanaca. Nisu mu dali da piće vodu.

Iste večeri pripadnici OVK su ga prebacili u selo Jafa Pruš (Qafa Prush), u blizini granice sa Albanijom. Prebacivanje je verovatno usledilo zbog toga što je H.A.-ov otac istog dana prijavio KFOR-u da je pripadnik OVK Emin Sofija odveo njegovog sina. U selu Jafa Pruš pripadnici OVK držali su H.A. u nekoj kamenoj kući gde se nalazilo oko 15 pripadnika OVK. H.A. ih nije poznavao od ranije. Tukli su ga tokom čitave noći. Ujutru su mu povezali oči i traktorom ga povezli nekuda. Skinuli su mu povez kada su stigli u selo Dolj (Dal). Držali su ga u podrumu neke kuće. Pretili su mu da će mu motornom testerom otkinuti noge ukoliko ne prizna što je sve uradio Albancima tokom rata. Drvenom palicom ga je tukao starac sa sedom bradom koji je rekao da je Adem Jašari (Adem Jashari). Sutradan su ga prebacili u selo Grečina (Greqina). Odveli su ga na seosko groblje i terali da gazi grobove, govoreći mu da će završiti kao i oni koji su tu sahranjeni. Posle toga odveli su ga u neku kuću u kojoj se nalazilo više desetina pripadnika OVK. Tukli su ga gvozdenim šipkama, vezivali mu omču oko vrata, pucali oko njega i pretili streljanjem ako ne prizna što je sve ukrao i koga je ubio. Naterali su ga da piće vodu u koju su prehodno usuli so. H.A. ih je molio da ga ubiju i skrate njegove muke. Kada je to rekao, neko od pripadnika OVK ga je udario drvenom štakom i polomio mu nos. Držali su ga stalno vezanog. Dana, 25. juna ujutro odvezali su ga, dali mu da jede, da zapali cigaretu i rekli su mu da ga vraćaju u Đakovicu. Izbacili su ga iz automobila na pola puta do Đakovice. Ležao je na putu dok nije naišao jedan pripadnik OVK iz Peći. Taj pripadnik OVK, slušajući što se H.A. dogodilo, rekao je da su zločinci ti koji su ga tako pretukli. Odvezao ga je u Đakovicu i predao Eminu Sofiji. Emin je tada rekao H.A. da su ga tukli njegovi vojnici i poštedeli život po njegovoj naredbi. Emin ga je odveo kući po mraku u uniformi OVK. Sledećih noći Emin je dolazio i previjao mu rane, ne dozvoljavajući H.A. da se obrati lekaru. Posle desetak dana, kada je Emin prestao da dolazi, H.A. je otišao kod lekara koji ga je zadržao u bolnici. U bolnici je proveo 4 dana. Za to vreme pripadnici OVK pretili su njegovoj porodici da će je pobiti ukoliko H.A. ne napusti bolnicu. Petog dana H.A. je pobegao iz bolnice i iz straha od osvete pobegao je iz Đakovice. Vratio se posle desetak dana kada je KFOR obezbedio zaštitu za Rome u naselju Brekovac. Sa porodicom je izbegao u Crnu Goru 24. avgusta 1999. godine.

¹⁰ Izjavu svedoka o puštanju na slobodu Beća Miftara vidi: Đakovica, Otmice 2.2.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Zećiri Gzim (38), njegova sestra **Afijete** (30), **Baljaj Šaban** (**Balaj Shaban**), **Tafaj Hasan** i **Ljušaj Zvezdan** Romi i Albanac **Salji Beriša** uhapšeni su 18. juna 1999. godine u Đakovici i odvedeni u štab OVK u hotelu "Paštrik". Beriša je odmah oslobođen. Posle 3 dana oslobođena je Afijete Zećiri. Ona je obavestila prijatelje svoga brata Gzima o tome da ga je uhapsila OVK. Oni, među kojima su bila dvojica iz Albanije, su došli u hotel "Paštrik", pozivajući pripadnike OVK da puste Gzima zbog toga što je čuvao Albance tokom rata. Nakon pretnje da će ubiti njihove porodice koje su još uvek bile u izbeglištvu u Albaniji, pripadnici OVK oslobodili su Gzima, Baljaja, Zvezdana i Tafaj Hasana¹¹.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Gunga Arif (27), Rom iz Đakovice, fizički radnik, raseljeno lice u Crnoj Gori, držan je dva dana u zatvoru OVK u hotelu "Paštrik", u Đakovici. Ispitivali su ga o zločinima Roma prema Albancima i saradnji sa srpskim snagama. Tom prilikom nanete su mu teške povrede po glavi i telu. Posle ovog događaja izbegao je sa Kosova.

Izvor: FHP, izjava svedoka

D.D. (40), Roma iz Đakovice lišili su slobode pripadnici OVK, 30. juna 1999. godine, i posle ispitivanja i batinanja pustili su ga istog dana.

Prema njegovom svedočenju, 30. juna u 11,00 časova, pripadnici OVK ušli su u njegovu kuću u Đakovici i naredili mu da pođe sa njima. Odveli su ga u štab OVK u naselju Piskote, opština Đakovica, koji je bio smešten u prostorijama fabrike sokova.

Svedok dalje opisuje zlostavljanje u štabu OVK: "Dok su me uvodili u jednu od prostorija u štabu, na hodniku sam video čoveka iz naselja Piskote, kome su ruke bile vezane. Ispitivali su me da li sam ubijao i pljačkao Albance. Potom su počeli da me tuku, palicama i pesnicama, po celom telu, dok nisam izgubio svest. Osvestio sam se negde oko 18,00 časova, kada su me pustili i naredili da do ujutru napustim selo sa celom familijom, inače će me živog zapaliti u kući."

D.D. tvrdi da je prepoznao komandanta OVK koji je upravljao štabom i zatvorom OVK u naselju Piskote, izvesnog Esata iz sela Smolica, opština Đakovica.

Izvor: FHP, izjava svedoka

M.M. (51), Roma iz Đakovice, odveli su 5. jula 1999. godine, u 16,00 časova, pripadnici OVK iz njegove kuće i zatvorili u zgradu auto škole "Start" u Đakovici. Tu su ga batinali i ispitivali četiri dana, nakon čega su ga predali KFOR-u.

O ovom incidentu, M.M. je FHP-u ispričao sledeće: "Zatvorili su me u jednu prostoriju u auto školi. Nisu mi davali ni hranu ni vodu. Svaki sat vremena, u prostoriju su ulazili razni pripadnici OVK i batinali me. Rekli su mi da je moj komšija Albanac Morina Benan prijavio da sam bio pripadnik jugoslovenske vojske i da sam izvršio neke ratne zločine. Tražili su da priznam koje sam zločine izvršio. Trećeg dana, pripadnici OVK su me isekli nožem po gornjoj usni i ledima. Četvrtog dana ujutru odvezli su me kod italijanskih pripadnika KFOR-a, kojima su me predali rekavši im da sam ratni zločinac. Pripadnici KFOR-a su mi pružili prvu pomoć i odveli me u

¹¹ Izjavu svedoka o otmici i puštanju ovih lica, vidi: Đakovica 2.1. Ubijeni

njihov zatvor u Peći gde sam proveo narednih 12 dana, dok u zatvor nije došao istražitelj Tribunala koji me je ispitao. Pet dana posle razgovora sa istražiteljem, oslobodili su me."

M.M. se vratio u Đakovicu i sa porodicom odmah napustio Kosovo i izbegaо u Srbiju.
Izvor: FHP, izjava svedoka

K.M. (31), i njegovu suprugu **K.Đ.**, Rome iz naselja Piskote, opština Đakovica, tokom avgusta 1999. godine pripadnici OVK su lišili slobode u dve odvojene prilike i nakon ispitivanja i batinanja pustili.

Prema svedočenju K.M. pripadnici OVK su tokom jula 1999. godine gotovo svakodnevno dolazili u njihovu kuću, pretresali je, tražili oružje, zahtevali da im priznaju da su pljačkali Albance i saradivali sa Vojskom Jugoslavije i srpskom policijom i pretili da će ih ubiti. Među pripadnicima OVK koji su dolazili u njihovu kuću bio je i jedan Rom koga su poznavali, izvesni Ruždi (Ruzhdi). Zbog ovih incidenata K.M. se preselio u Đakovicu kod rođaka, dok je njegova supruga ostala u selu i povremeno ga posećivala.

Kada se jednom prilikom, u avgustu 1999. godina, K.Đ. vraćala iz Đakovice u Piskote, na putu su je presreli naoružani uniformisani pripadnici OVK. Uvukli su je u automobil marke lada i odveli u štab OVK u Đakovici. Zlostavljanje u štabu K.Đ. opisuje sledećim rečima: "Ispitivao me je Ljuma Esad (Luma Esad), pripadnik OVK. Pitao me je gde mi je muž, koje oružje imamo i gde ga krijemo, da li smo pljačkali albanske kuće i da li smo kopali rovove za Jugoslovensku vojsku. Nakon tri sata ispitivanja, drugi pripadnik OVK je počeo da me tuče. Udarao me je rukama i nogama. Nakon pola sata, uzeo je neku drvenu palicu i nastavio njome da me bije. Rekao mi je da mogu da idem kući, ali da sutra moram da dođem u njihov štab i da priznam šta smo moj muž i ja radili, ili će nas oboje ubiti."

K.Đ. se nakon ovog incidenta vratila u Đakovicu po supruga, odakle su zajedno otisli u njihovu kuću u naselju Piskote da se spakuju i zajedno napuste naselje. O daljem sledu događaja K.M. je ispričao: "Te noći, oko 2,00 časa, dok smo se pakovali, u kuću su došla četvorica uniformisanih pripadnika OVK. Dvojica su imala automatske puške, a druga dvojica pištolje. Trojica su me izvela iz kuće, dok je jedan ostao unutra sa mojom ženom. Ispred kuće, jedan mi je držao pištolj uperen u glavu, dok su me druga dvojica udarala puškama po leđima i glavi. Zatim su me zgrabili i počeli mojom glavom da udaraju o zid kuće. Nakon 20 minuta, uvukli su me u njihov automobil u kome je već sedeо jedan čovek koji je sakoom prekrio lice, verovatno da ga ja ne bih prepoznao. Odvezli su me u obližnje izbegličko naselje u selu Babaloć (Baballoq) u Dečanima. Odveli su me u jednu privatnu kuću i uveli u neku zatamnjenu prostoriju. Tu je sedeо komandant OVK Ramuš Haradinaj. Počeo je da me ispituje. Pitao me je gde krijem oružje. Vikao je na mene i pretio da će ubiti moju suprugу i mene. Ispitivao me je još neko vreme i nakon toga naredio pripadnicima OVK da me odvezu kući."

Narednog jutra, K.M. i K.Đ su napustili selo i izbegli u Crnu Goru.
Izvor: FHP, izjava svedoka

I.V. (20), **M.C** (23) i jos četvoricu njihovih prijatelja, Rome iz Đakovice, lišili su slobode pripadnici OVK na putu prema selu Smolice, neutvrđenog dana u avgustu 1999. godine i nakon višečasovnog batinanja pustili ih na slobodu.

Rođak I.V. i M.C, raseljeno lice u Crnoj Gori, ispričao je FHP-u da su njegovi rođaci sa još četvoricom komšija krenuli u selo Smolice sa Albancem koji ih je angažovao za obavljanje nekih fizičkih poslova. Putovali su njegovim zaprežnim kolima. Na putu ih je zaustavio jedan pripadnik OVK i Rome je odveo u šumu. Sa još sedmoricom pripadnika OVK koji su se nalazili u šumi, među kojima je bio izvesni Esat Kurtaj iz Smolice, maltretirao je Rome i primorao ih da sakupljaju i pokopaju leševe stradale stoke. Potom su ih odveli u selo Smolice, zatvorili u podrum neke kuće i nastavili da ih tuku i ispituju o imenima Roma koji su navodno ubijali Albance za vreme rata. Pucali su oko njih, preteći im da će ih streljati. Uveče su ih pustili da se vrate u Đakovicu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2.2. Pobegli

V.Š. (71), penzionera iz opštine Đakovica, i **Kuzmanović Đordija** (42), Srbina iz Đakovice, ulica Srpska br. 42, zaposlenog u pošti, 21. juna 1999. godine lišili su slobode pripadnici OVK. V.Š. je zadržan u zatvoru više sati, nakon čega je uspeo da pobegne, dok je dalja sudbina Đordija nepoznata.

Prema izjavi Đordjićine sestre, 21. juna oko 17,00 časova, u kuću u kojoj je Đordije živeo sa majkom Ljubicom, ušla su dvojica naoružanih pripadnika OVK. Na sebi su imala vojničke bluze i civilne pantalone. Tražila su od Đordija da im predala oružje. Kada im je odgovorio da nema nikakvo oružje, pretražili su stan, Đordiju su stavili lisice na ruke i poveli ga sa sobom.

Sutradan je jedan od ovih pripadnika OVK ponovo došao u njihov stan. Batinao je Ljubicu i tražio da mu predala pištolj koji su navodno sakrili. Tom prilikom je u stanu kod Ljubice u poseti bio njihov prijatelj Albanac. On je rekao ovom pripadniku OVK da prestane da je maltretira, nakon čega je on otišao. Ljubica je posle toga napustila Đakovicu i izbegla u Srbiju.

Prema svedočenju V.Š, njegova porodica je napustila naselje Brekovac 12. juna, dok je on, kao jedini Srbin, ostao u selu. Desetak Albanaca je 16. juna ušlo u njegovu kuću, počeli su da pljačkaju stvari i naredili mu da napusti selo. Njegove komšije Albanci pozvali su KFOR. Kada su pripadnici KFOR-a stigli, napadači su već bili otišli. V.Š. su pripadnici KFOR-a prebacili u centar Đakovice gde je smešten u kuću Kuzmanović Đordija. Dana 21. juna, oko 10,00 časova, V.Š. i Đordija oteli su pripadnici OVK iz Đordjićeve kuće.

V.Š. sledećim rečima opisuje ono što mu se dalje dogodilo: "Tog dana, oko 10,00 časova, u kuću su upala dvojica uniformisanih pripadnika OVK. Jednog od njih sam prepoznao kao Ibiš Redžepija (Ibish Rexhepi) iz sela Ponoševca (Ponoshec) kod Đakovice, bili smo u kumskom srodstvu. Pretresli su kuću, navodno tražeći oružje. Potom su Đordija i mene ubacili u njihov automobil, bele boje, mislim da je bio marke fijat, i poveli prema zgradi državne auto-škole. U zgradi auto-škole video sam tridesetak pripadnika OVK. Uveli su me u hol zgrade, gde su me tukli po glavi, pitajući me da li želim da me obese ili da mi izvade oči. Posle su me odveli u jednu

podrumsku prostoriju, gde se nalazio WC. Tu su mi jedan muškarac i jedna žena, u uniformama OVK, naredili da legnem na stomak. Muškarac me je tukao pendrekom. Zatim su mi na leđima nožem urezali "UČK" i posle istim tim nožem uboli leđa s desne starne. Izuli su mi cipele i ova žena me je palicom udarala po nogama. Potom je u prostoriju ušao jedan muškarac, koji je pokušao da me podigne, ali od zadobijenih udaraca nisam uspeo da se uspravim. Njega su ovo dvoje pozvali, jer su, kako sam razumeo, priveli još neke ljude. Ova žena me je ponovo pitala da li želim da me zakolju ili da me puškom ubiju. Ništa nisam odgovorio, a ona je zatim otišla iz podruma. Iskoristio sam trenutak njihove nepažnje i preko hodnika ušao u neku garažu otvorivši nogom vrata koja nisu bila zaključana. Mirno sam prošao pored kola i nekoliko pripadnika OVK koji su sedeli u dvorištu. Prešao sam preko žice i sklonio se u baštu pored obližnje trafo-stanice. Tu sam proveo noć, pokrivši se koprivom, dok su mi noge bile u vodi."

Posle dugog bežanja i skrivanja po raznim kućama, V.Š. se sklonio u kuću svojih komšija iz sela, Albanaca, koji su pozvali KFOR. Kada je ispričao pripadnicima KFOR-a šta mu se dogodilo, oni su mu predložili da zajedno odu do zgrade auto-škole, da im on identificuje lica koja su ga lišila slobode i batinala. V.Š. je ovo iz straha odbio. Rekao im je samo da je u zgradi auto-škole ostao zatvoren Kuzmanović Đordđije. Pripadnici

KFOR-a su otišli u zgradu auto-škole, ali Đordđija nisu pronašli. V.Š. su prebacili u crkvu u Đakovici, gde je bilo smešteno još tridesetak Srba, uglavnom žena. Odatle je 25. juna, sa sveštenikom Savom Janjićem i još devetoro Srba iz crkve otišao u Dečane, odakle je nedelju dana kasnije izbegao u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

GLOGOVAC (GLLOGOC)

1. Nestanci

Aleksić Tomo (34), Srbin iz sela Gornje Obrinje (Abrinja e Epérme), opština Glogovac, poslednji put je viđen 8. juna 1999. godine.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

GNJILANE (GJILAN)

1. Nestanci

Jovanović Zoran, Srbin iz Gnjilana, hirurg, nestao je u prvoj polovini juna 1999. godine.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Sirinić-Cvetković Vlasta, vlasnik Gvožđare, sa stanom u Bojaninoj ulici, i **Stojković Slobodan**, iz naselja Komnik 3, Srbi iz Gnjilana nestali su nakon 14. juna 1999. godine na području Gnjilana.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Furunović Dragan, Srbin, nestao posle 14. juna 1999. godine u Gnjilanu.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohiji¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Lazić Božidar (69) i njegova supruga **Dušica** (69), Srbi iz sela Žegra (Zhegra), opština Gnjilane, poslednji put su viđeni 15. juna 1999. godine na području opštine Gnjilane.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Stanojković Siniša (32), Srbin iz sela Trpez (Trpežë), opština Vitina (Viti), bio zaposlen kao vatrogasac u Gnjilanu, nestao je 17. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegovih prijatelja, Siniša je od dolaska KFOR-a počeo da radi kod njih kao vatrogasac. Navedenog dana, u jutarnjim časovima, krenuo je na posao i od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stojiljković Božin (79), njegova supruga **Stanija** (73) i **Stefanović Ljubinka**, Srbi iz sela Vlaštice (Vllashticë), opština Gnjilane poslednji put su viđeni 18. juna 1999. godine.

Sin nestalih Stojiljkovića ispričao je FHP-u da je poslednji put bio kod roditelja 18. juna 1999. godine. U to vreme, u njihovom selu od Srba su ostali samo njegovi roditelji i njihova komšinica Ljubinka, duševno bolesna osoba.

Dana 28. juna 1999. godine, sinu nestalih Stojiljkovića, njegov prijatelj iz sela Pasjane javio je da je dvogledom video da je kuća Stojiljkovića izgorela. Sin je tek u oktobru 1999. godine uspeo da u pravnji KFOR-a dođe u selo. Kuća je zaista bila spaljena, a njegovi roditelji i komšinica Ljubinka više nisu bili u selu. Pitao je komšije Albance da li znaju šta se dogodilo, ali su mu oni odgovorili da nisu bili tu kada je kuća spaljena. Njihova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Arsić N. Dragan (36), bio zaposlen u klanici "Mladost" u Gnjilanu i njegov prijatelj **Paunović Jovica** (26), Srbi iz sela Pasjane (Pasjan), opština Gnjilane, nestali su 23. juna 1999. godine u Gnjilanu.

Prema svedočenju Draganove supruge, njih dvojica su 23. juna, oko 9,00 časova, automobilom marke folksvagen džeta krenuli u Gnjilane na pijacu da kupe paradajz i paprike. Planirali su da, ukoliko ne nađu povrće koje su tražili u Gnjilanu, odu u Bujanovac, Srbija. Oko 10,00 časova, svratili su kod Draganovog prijatelja Albance Tekiju, ali im je njegova majka rekla da on nije kod kuće. Ostavili su poruku Tekiju da se nađu kod benzinske pumpe. Od tada im se gubi svaki trag.

Nakon desetak dana, major KFOR-a izvesni Rasel (Russell) obavestio je Draganovu suprugu da ima informaciju da se Dragan nalazi u OVK zatvoru u Gnjilanu i da pokušavaju da ga oslobole, dok o Jovici nemaju nikakve informacije. Dana 21. jula 2000. godina, Draganovu porodicu pozvao je telefonom Muhamed Škodra (Muhamed Shkodra), Albanac iz sela Draganac, opština Gnjilane, i rekao porodici da se Dragan i Jovica nalaze u Albaniji i da ih on za 40. 000 nemačkih maraka može osloboediti. U roku od dve nedelje, porodica je Muhamedu dala 15. 000 nemačkih maraka. Dogovorili su se da on odmah kreće po njih u Albaniju, a da će mu oni preostalih 25. 000 maraka dati kada dovede Jovicu i Dragana. Posle toga Muhamed se porodici više nije javio.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Svetozar (46) i njegov brat **Vitomir** (38), Srbi iz Kosovske Kamenice (Kamenica e Kosovës), pripadnici srpske policije, nestali su u Gnjilanu nakon juna 1999. godine.

Braću Ristić su na putu između Kosovske Kamenice i Gnjilana priveli pripadnici KFOR-a. Ispitali su ih i pustili ih u Gnjilanu. Ristić Svetozaru i Vitomiru se od tada gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Slobodan (prezime nepoznato), iz Pavlovca, nestao posle 4. jula 1999. godine u Gnjilanu.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Đekić Milorad, Srbin iz sela Koretište (Koretishtë), opština Gnjilane, nestao je 6. jula 1999. godine na području opštine Gnjilane.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Pirić Ljubiša (26), Srbin iz sela Vrbovac (Urbodë), opština Vitina, mašinski tehničar, nestao je 8. jula 1999. godine u Gnjilanu.

Prema podacima detektivske agencije "Ozna", Ljubišu je, pomenutog dana, poslednji video poznanik Albanac, ispred Robne kuće u centru Gnjilana.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Stojanović Staniša (28), Srbin iz Gnjilana, ulica Draga Popovića br. 29, vatrogasac, poslednji put je viđen 10. jula 1999. godine, oko 10,00 časova.

Prema izjavi njegove supruge, Staniša se 10. jula, oko 8,00 časova, vratio sa posle gde je radio noćnu smenu. Oko 10,00 časova pošao je u centar grada da kupi neke lekove. Od tada mu se gubi svaki trag. Supruga je sutradan slučaj prijavila KFOR-u.

Nakon dve nedelje, suprugu je telefonom pozvao Stanišin šef iz vatrogasnog doma, Albanac, i raspitivao se zašto Staniša ne dolazi na posao. Kada mu je ona ispričala da je Staniša nestao, on se nasmejao i rekao joj de je on sigurno pobegao u Srbiju i oženio se drugom ženom.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Simonović Siniša (35), Srbin iz sela Šilovo (Shilovë), opština Gnjilane, privatni preduzetnik, nestao je 10. jula 1999. godine u Gnjilanu.

Prema izjavi njegove supruge, Siniša je navedenog dana između 9,00 i 10,00 časova krenuo svojim automobilom marke reno 4, bež boje, na zelenu pijacu u Gnjilanu u kupovinu. Imao je dosta prijatelja Albanaca u Gnjilanu, pa je nameravao da se usput raspita kod njih o Ječimović Dragana, Srbinu iz Gnjilana, otetom prethodnog dana u Gnjilanu¹². Supruga ne zna kod kojeg prijatelja je Siniša nameravao da ode. Od tada mu se gubi svaki trag. Porodica je istog dana prijavila nestanak KFOR-u.

---

¹² Izjavu svedoka o otmici Ječimović Dragana vidi: Gnjilane, 2. Otmice

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Sava, Srbin iz sela Makreš (Makesh), opština Gnjilane, nestao je 13. jula 1999. godine. Krenuo je za Prištinu i od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Maksimović Čedomir, Srbin iz Gnjilana, zaposlen kao čuvar u preduzeću "Binočka Morava", nestao je 16. jula 1999. godine. Prema svedočenju njegovih poznanika, poslednji put je viđen pomenutog dana u 18,30 časova u Bojaninoj ulici br. 6 u Gnjilanu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Perić Živojin, Srbin iz sela Trnjavice (Trnjavicë), opština Srbica (Skenderaj), nestao je 17. jula 1999. godine na putu ka Gnjilanu.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Stević Zlatko (34), Srbin iz sela Poneš (Ponesh), opština Gnjilane, poslednji put je viđen 21. jula 1999. godine na putu između sela Poneš i Gnjilana.

Prema izjavama članova njegove porodice, Zlatko je tog dana u 11,30 časova krenuo iz sela, svojim automobilom marke zastava 750, plave boje, na pijacu u Gnjilane. Od tada mu se gubi svaki trag. Porodica je istog dana prijavila slučaj KFOR-u.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Tasić Srđan (31), Srbin iz sela Šilovo, opština Gnjilane, poslednji put je viđen 27. jula 1999. godine u centru Gnjilana.

Prema izjavi njegove majke, Srđan je tog dana u 15,30 časova krenuo da obide svoju njivu u Gnjilanskom polju. Bio je pripit i veoma ljut što mu je njivu zaposeo KFOR. Planirao je da prvo ode u sedište KFOR-a u centru grada i da razgovara sa njima. Više se nije vratio kući.

Majka je sledećeg dana otišla u sedište KFOR-a da se raspita da li su oni videli Srđana. Pripadnici KFOR-a su joj potvrdili da je on prethodnog dana dolazio kod njih i da su ga oni uputili u sedište UN-a. Pripadnici KFOR-a, stacionirani na njegovojoj njivi, udaljenoj 2 kilometra od grada, potvrdili su majci da su i oni toga dana videli Srđana. Prema njihovim rečima, Srđan se kratko zadržao na njivi, odakle je preko Mališevskog puta izašao na glavni put kod vodovoda, prošao pored kontrolnog punkta kod zelene pijace i uputio se prema centru grada. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Pavić Borislav (67), Srbin iz Gnjilana, ulica Stojadina Trajića br. 145, zaposlen u bolnici kao medicinski tehničar na odeljenju za rendgenologiju nestao je 5. avgusta 1999. godine.

Prema izjavi njegovog komšije, Borislav je 5. avgusta krenuo na zelenu pijacu da kupi pšenicu za kokoške i golubove. Prethodno je svratio u prodavnici vlasnika Radnić Boška, koja se nalazi u blizini crkve. Kod Boška se zadržao dvadesetak minuta i zatim krenuo na pijacu. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stojanović Tihomir (34), Srbin iz sela Paralovo (Parallove), opština Gnjilane, živeo u Smederevu, Srbija, poslednji put je viđen 17. avgusta 1999. godine na autobuskoj stanici u Gnjilanu.

Prema izjavi njegovog poznanika R.S, datoju FHP, Tihomir je 15. avgusta 1999. godine došao iz Smedereva u Paralovo da poseti svoju baku i da pokuša da se zaposli u KFOR-u kao prevodilac. Dana 17. avgusta je u pratnji KFOR-a otišao u Gnjilane. Oko 14,00 časova, pripadnici KFOR-a su ga dovezli na autobusku stanicu u Gnjilanu gde je trebalo da sačeka autobus za Prištinu. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Denić Stojan (72), Srbin iz sela Pasjane, opština Gnjilane, penzioner, poslednji put je viđen 21. avgusta 1999. godine na autobuskoj stanici u Gnjilanu.

Prema izjavi njegovog sina, Stojan je 21. avgusta u 8,30 časova krenuo iz Pasjana da obide svoj stan u Gnjilanu u Bojaninoj ulici br. 1/12 i da se, u vezi sa prodajom svog stana, sastane sa prijateljem Dubova Metušom (Dubova Metush), Albancem iz Gnjilana. U 12,00 časova Stojan je svratio kod svoje kume Zlate u ulici Gradimira Simijonovića u Gnjilanu. Posle toga, u 16,30 časova, video ga je njegov prijatelj Blagoje na autobuskoj stanici gde je čekao autobus da se vrati u Pasjane. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Tajić Radovan (28), **Mitrović Dragan** (23) i **Jovanović Goran** (23), policajci iz sela Vrbovac, opština Vitina nestali su 3. avgusta 1999. godine kod sela Dobrčane (Miresh), opština Gnjilane. Putovali su automobilom. Vozilo takođe nije nađeno.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stolić Gradimir (32), Srbin iz Gnjilana, ulica Stojadina Trajića br. 1, pre rata radio kao konobar u kafe "Baron", nestao 25. avgusta 1999. godine u centru Gnjilana.

Gradimir je sa suprugom i decom, sredinom juna 1999. godine, izbegao u Srbiju. U Gnjilane se vratio 23. avgusta da uzme neke stvari iz stana. Prema izjavi njegove majke, on je 25. avgusta, u 17,45 časova, krenuo u centar grada da kupi cigarete. Majci je rekao da će usput svratiti da obide kafe "Baron" u kome je nekad radio. Od tada mu se gubi svaki trag. Majka je istog dana nestanak prijavila KFOR-u.

Posle njegovog nestanka, Gradimirova majka je nekoliko puta odlazila u kafe "Baron" i od konobara pokušavala da sazna nešto o sinovljevom nestanku. Niko od konobara u pomenutom kafiću nije htio da priča sa njom.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stanković Novica, Srbin iz Gnjilana, ulica Soliter, bio zaposlen kao varilac u firmi "Jugoterm", poslednji put je viđen krajem avgusta 1999. godine.

Novica je krajem avgusta 1999. godine krenuo za Bujanovac. Do autobuske stanice ga je ispratio njegov prijatelj Vučić Milorad. Nije stigao u Bujanovac.

Izvor: Crkveno-narodni odbor

Busatović Ljubica (27), Srpkinja iz sela Dobrčan, opština Gnjilane, poslednji put je viđena 10. novembra 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

2. Otmice

Milošević Dragan (24) iz Aleksinca, Srbija, mašinbravar, i **Stoiljković Dragan** (31) iz Leskovca, Srbija, autolimar, rezervisti Vojske Jugoslavije, Srbi, oteti su 6. juna 1999. godine u Gnjilanu. Vojska je oba vojnika u odvojenim obaveštenjima proglašila poginulim.

Majka Milošević Dragana ispričala je FHP-u da je njen sin zajedno sa Stoilkovićem Dragom, 6. juna 1999. godine u 17,30 časova, tokom sukoba sa OVK u selu Iskrut, opština Gnjilane, bio ranjen. Dvojica ranjenih vojnika su smeštene u jednu napuštenu kuću u ovom selu, gde ih je medicinska sestra, izvesna Goca, negovala. Istog dana, oko 21,00 čas, u kuću su ušla dvojica pripadnika OVK, koja su odvela ranjene vojnike. Od tada se Miloševiću i Stoilkoviću gubi svaki trag.

Nakon nekoliko dana Vojska Jugoslavije obavestila je porodicu da je Milošević Dragan poginuo. U ovom obaveštenju se navodi da su Milošević Dragan i Stoilković Dragan 6. juna u 17,30 časova, sa još trojicom vojnika pobegli iz kasarne i ukradenim traktorom i zaprežnim kolima pljačkali napuštene kuće po obližnjim selima. Tom prilikom su upali u zasedu OVK. Milošević i Stoilković su poginuli, dok su ostali vojnici uspeli da pobegnu i vrate se u jedinicu.

Otac Stoilković Dragana obavestio je FHP da je njegov sin, sa Milošević Dragom i još trojicom vojnika, navedenog dana, oko 18,00 časova, u selu Žegovac (Zhegofc), opština Gnjilane, utovarao razne stvari iz napuštenih kuća tog sela. Na povratku, napali su ih pripadnici OVK i tom prilikom ranili Milošević Dragana i njegovog sina Stoilković Dragana, dok su ostala trojica vojnika uspela da pobegnu. Porodica Stoilković Dragana je takođe saznala da je jedna medicinska sestra, izvesna Gordana iz obližnjeg sela, u nekoj napuštenoj kući negovala dvojicu ranjenika, dok ih oko 21,00 čas odatle nisu odveli pripadnici OVK.

Vojska Jugoslavije odbila je da omogući porodicama nestalih vojnika identifikaciju tela, kao i da izda obdukcione izveštaje. Umesto toga, porodicama su pokazane fotografije tela uz pomoć kojih se nije mogao sa sigurnošću utvrditi identitet žrtava.
Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Momčilo (44) iz sela Gornji Livoč (Livoq i Epérme), opština Gnjilane, bio zaposlen u projektnom birou građevinske firme "Binačka Morava" i njegov tast **Ivanović Velizar** (60), poljoprivrednik iz sela Pasjane, opština Gnjilane, Srbi, oteti su 8. juna 1999. godine na putu između sela Pasjane i sela Gornji Livoč u Gnjilanu.

Prema izjavi njihovih komšija, pripadnici OVK su prethodnih dana pretili Momčilu da mora da napusti Gornji Livoč ili će ga ubiti i spaliti mu kuću. Momčilo i Velizar su 8. juna, u 8,30 časova krenuli automobilom marke zastava 750, crvene boje u selo Pasjane da prenesu stvari iz Momčilove kuće u stan njegove crke u Pasjanu. Na putu su ih presreli nepoznati pripadnici OVK i odveli sa sobom. Od tada im se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Dragan (36), Srbin iz sela Gornje Kusce (Kuske e Epérme), živeo u Gnjilanu, ulica Radeta Petrovića br. 72/a, inženjer elektrotehnike, bio zaposlen u fabrici baterija "Industrija baterija Gnjilane", otet je 22. juna 1999. godine. Istog dana pripadnici OVK su lišili slobode i Rome iz Gnjilana **S.S.**, njegovog sina **S.R.** i brata **S.R.**, koji su pušteni kasnije istog dana. Oni su poslednji videli Dragana.

Prema izjavi Draganovog brata, on je živeo sam u stanu u Gnjilanu, dok su njegova supruga i čerka sredinom juna 1999. godine izbegle u Srbiju. Dragan je tog dana u 9,50 časova poslednji put telefonom razgovarao sa majkom. Tada joj je rekao da ga je neko pozvao telefonom i obavestio da treba da dođe u fabriku baterija, udaljenu oko 400 metara od njegovog stana. Nakon pola sata, majka je ponovo pozvala telefonom Dragana, ali se niko nije javljaо. Zatim je pozvala Draganovog kolegu iz fabrike Vladu i pitala ga da li zna gde je Dragan. Vlada je potom u fabrici saznao da je Dragan dolazio oko 10,00 časova, ali ga trojica pripadnika OVK, jedan iz sela Ugljare (Uglare), opština Zubin Potok, drugi iz Makeša i treći iz Mališeva, nisu pustili da uđe u zgradu.

Sutradan, 23. juna, Draganov prijatelj Vlada otišao je u fabriku da se raspita za njega. Tamo je zatekao pripadnike OVK koji su mu rekli da su Dragana priveli na informativni razgovor i da će uskoro biti pušten.

Porodica je kasnije saznala nešto više o otmici od Roma iz Gnjilana **S.S.**, njegovog sina **S.R.** i brata **S.R.** koji su neposredno pre Dragana zadržani na ulazu u fabriku. Oni su, iz portirnice u koju su ih zatvorili pripadnici OVK, videli kada je oko 10,00 časova Dragan pokušao da uđe u fabriku. Tom prilikom, četvorica ili petorica uniformisanih i naoružanih pripadnika OVK zaustavila su Dragana i nisu mu dozvolila da uđe u fabriku. Kada je on krenuo nazad, jedan od pripadnika OVK ga je pozvao i pitao kako se zove. Kada mu je Dragan odgovorio, on je pogledao neki spisak koji je držao u rukama. U istom trenutku, nekoliko pripadnika OVK je potrčalo za Dragonom, vezali su mu ruke i uveli ga u portirnicu gde su se već nalazili i pomenuti Romi. Pripadnici OVK su tada pretukli trojicu Roma i zatim ih oslobodili, dok su Dragana zadržali.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Vitković Borivoja i Slavicu, Srbe iz Gnjilana, prema navodima lista "Blic", otela su nepoznata lica, na ulici u centru Gnjilana u periodu između 20. i 23. juna 1999. godine.

Izvor: *Državljeni Albanije stižu u Prištinu*, BLIC, 24. jun 1999; *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Metodijević Miroslav (24), Srbin iz Gnjilana, ulica Vojvode Stepe, pripadnik srpske policije u Prištini, otet je 25. juna 1999. godine.

Miroslava je poslednji video **S.D.**, Srbin iz Gnjilana, koji je istog dana bio lišen slobode i zatvoren u štabu OVK u zgradi đačkog internata u Gnjilanu. S.D. je sutradan, 26. juna, pušten, dok se Miroslavu gubi svaki trag.

Miroslavov otac je FHP-u ispričao da je Miroslav pomenutog dana oko 13,30 časova pomagao svom prijatelju Srbinu iz Gnjilana da stvari iz butika u ulici Borisa Kidriča prenese u kuću. Dok je njegov prijatelj sa svojim sinom prenosio deo robe do kuće,

Miroslav je ostao u butiku sa prodavačicom Albankom i njena dva brata. Tada su u butik ušla četvorica naoružanih Albanaca u crnim uniformama, koji su se predstavili kao pripadnici policije OVK. Pod pretnjom oružja, izveli su Miroslava iz butika i uveli u automobil marke golf, crvene boje bez registarskih oznaka. Odveli su ga u nekadašnju zgradu đačkog internata u naselju Gavran, gde je bio smešten štab OVK.

Istovremeno, u zgradi internata bio je zatvoren i S.D, koga su ranije tog dana pripadnici OVK lišili slobode. Tu su ga ispitivali, batinali i sutradan oslobođili. On je Miroslavovom oču rekao da je 25. juna u zgradi internata video njegovog sina i da je, nakon što je on sutradan ujutru oslobođen, Miroslav ostao tamo zatvoren.

Međunarodni komitet Crvenog krsta je 3. februara 2000. godine obavestio porodicu da se Miroslav nalazi u bolnici u Skoplju, Makedonija. Njegov otac je otišao u Skoplje, ali je tamo saznao da je u pitanju bila greška i da se Miroslav tu ne nalazi.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Radović Predraga, Ilić Živojina i Jugoslava, Srbe iz sela Žegra, opština Gnjilane, 27. juna 1999. godine lišili su slobode pripadnici OVK. Njihova dalja sudbina je nepoznata.¹³

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dajić Radovana (26), pripadnika srpske policije, **Jovanović Gorana** (21), pripadnika rezervnog sastava srpske policije, **Mitrović Miodraga** (20), učenika i **Vasić Ljubišu** (31), Srbe iz sela Vrbovac, opština Vitina, 30. juna 1999. godine lišili su slobode pripadnici OVK na ulazu u selo Dobrčane, opština Gnjilane. Njihova dalja sudbina je nepoznata.¹⁴

Zet otetog Miodraga, rekao je FHP-u da je komšija koji je u tom trenutku prolazio kroz selo Dobrčane prepoznao jednog od pripadnika OVK kao sina doktora Fitije iz Vitine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Žulji Džema (Zhuli Xhemë) (43), Rom iz Gnjilana, ulica Vojvode Stepe, pripadnik srpske policije, otet je krajem juna 1999. godine.

Prema izjavi njegovog komšije, u njegov stan je, u pratnji nekoliko pripadnika OVK, došao njegov bivši kolega iz policije, Albanac, sada pripadnik OVK. U stanu su bile prisutne njegova supruga i čerka. Albanac mu je rekao da vrši rutinsku kontrolu i da Džema mora da podje sa njim u štab OVK na informativni razgovor. Džema je otišao s njima i od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stojković Vlastimira, Srbina, nepoznata lica su 1. jula 1999. godine odvela iz njegove prodavnice u Gnjilanu. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

¹³ Izjavu svedoka o otmici Radović Predraga, Ilić Živojina i Jugoslava, vidi: Gnjilane, 2.2.1 Pušteni

¹⁴ Izjavu svedoka o otmici Dajić Radovana, Jovanović Gorana, Mitrović Miodraga i Vasić Ljubiše, vidi: Gnjilane, 2.2.1 Pušteni

Ristić Slavoljub-Cacko (35), Srbin iz Gnjilana, ulica Ive Lole Ribara br. 43, vozač, bio zaposlen u OSCE-u, otet je 5. jula 1999. godine u Gnjilanu.

Prema izjavi njegovog brata, Slavoljub je 5. jula oko 9,00 časova krenuo svojim automobilom marke mini-moris, plave boje, vranješke registracije, sa prijateljem Stefanović Predragom, u zgradu opštine da se raspita da li KFOR-u ili nekoj drugoj organizaciji treba vozač. Kada su se vraćali iz opštine, primetili su da ih prati automobil marke opel omega novopazarske registracije, tamnosive boje, u kome su bila dvojica muškaraca. Kada su ušli u ulicu Bore Vukmirovića, videli su da je put preprečen kamionom i automobilom marke lada. U trenutku kada su se zaustavili, iz automobila koji ih je pratio izašla su oba muškarca i uperivši oružje u njih, na albanskem jeziku naredila Slavoljubu da izade iz automobila, a Predragu da parkira automobil sa strane. Dok je Predrag sklanjao automobil, oni su ugurali Slavoljuba u svoj automobil i odvezli se. Dalja sudska Ristić Slavoljuba je nepoznata.

Porodica je odmah prijavila slučaj KFOR-u i Međunarodnom komitetu crvenog krsta. Predrag je nakon incidenta napustio Kosovo i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jećimović Dragan (37), Srbin iz sela Šilovo, opština Gnjilane, i T.M. Srbin iz Gnjilana, oteti su 9. jula 1999. godine i posle kraćeg vremena pušteni. Dvadesetak minuta kasnije Jećimović Dragan je nestao. Od tada mu se gubi svaki trag.

Prema saznanjima Draganove porodice, T.M. i on su, 9. jula u 14,45 časova otišli kod njihovog prijatelja Maksimović Slobodana da mu pomognu pri preseljenju. Njih trojica su naizmenično iznosila stvari iz Slobodanove kuće i unosila ih u Draganov automobil marke ford. U jednom trenutku, dok je Slobodan pakovao stvari u kući, Draganu i T.M. prišao je Albanac Bekzat Baša (Bekzat Basha), sa još trojicom naoružanih muškaraca u civilu, i naredio da uđu u Draganov automobil. Svi zajedno odvezli su se do internata, gde su pomenuti Albanci petnaestak minuta obojicu ispitivali i šamarali i nakon toga ih oslobodili. Beksat Baša obećao je Draganu da će mu za 15 minuta dovesti automobil ispred robne kuće. Njih dvojica su neko vreme čekala, kada se Baša nije pojavio, Dragan je pošao prema internatu da ga potraži. Posle toga ga niko više nije video.

Istog dana Draganovi roditelji su prijavili nestanak KFOR-u. Kada su Draganovi roditelji zamolili pripadnike KFOR-a da ih odvezu do zgrade internata da provere da li je Dragan tamo zatvoren, oni su to odbili pod izgovorom da tamo nema nikoga.

Desetak dana nakon nestanka, Draganov otac je video njegov automobil parkiran u dvorištu Bašine kuće u Novobrodskoj (Novobërdës) ulici br. 24.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jović Mirko (41), Srbin, inžinjer iz Gnjilana, naselje Komnik 2/2, Bojanina ulica bb, zaposlen u gradskom vodovodu, Č.S. i S.Z., Srpski iz Gnjilana, oteti su 12. jula 1999. godine u Bojaninoj ulici u Gnjilanu. Pripadnici OVK su ih odveli u zgradu internata u Gnjilanu, Č.S. i S.Z. su oslobođene nakon dvadesetak minuta, dok je Mirkova dalja sudska nepoznata.

Prema izjavi Mirkove supruge, Č.S., S.Z. i njega su 12. jula oko 18,00 časova, zaustavila trojica Albanaca na ulazu u njihovu zgradu. Dvojica su bile njihove komšije

iz zgrade profesor Adnan i Sulja Adem (Sula Adem). Na sebi su imali crne farmerke i crne košulje i bili naoružani pištoljima marke zastava, ("duge devetke"). Naredili su im, na srpskom jeziku, da pođu sa njima na informativni razgovor i potom ih automobilom odvezli do internata u Gnjilanu. Na ulazu u zgradu, stražar OVK rekao je Adnanu i Ademu da komandant nije tu, da Mirka treba da zadrže, a žene mogu da oslobode. Potom su Marka uveli u zgradu internata, dok su Č.S. i S.Z. ostale ispred sa stražarom OVK. On je prvo pretio Č.S. i S.Z. da će ih ubiti uperivši oružje u njih, vređao ih i nakon dvadesetak minuta pustio da se vrate kućama.

Supruga je u njegovim pantalonama koje su ostale u kući pronašla cedulju na kojoj je pisalo: "Ako mi se nešto desi, obrati se Ademu i Adnanu iz naše zgrade i Ćazi (Qaza) iz susedne privatne kuće."

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đokić Čedomira (51), Srbina iz Gnjilana, ulica kneza Lazara, sredinom jula 1999. godine, oteli su nepoznati naoružani Albanci.

Prema izjavi njegove sestre, dva dana pre otmice, oko ponoći, u stan u kome je živeo Čedomir sa suprugom upala su dvojica naoružanih Albanaca u civilnim odelima. Počeli su da pretresaju stan, tražeći od Čedomira da im predra oružje. Tom prilikom su ga i pretukli, dok suprugu, koja je takođe bila u stanu, nisu dirali. Kada su pretresli stan i utvrdili da nemaju nikakvo oružje, otišli su. Dva dana kasnije, ista dvojica Albanaca su ponovo došla u njihov stan i odvela Čedomira sa sobom. Supruga je u trenutku otmice bila kod komšinice. Kada je videla šta se dogodilo, odmah je obavestila KFOR. Do danas Čedomirova sudbina ostala je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stojanović Dragan i Momčilo, Srbi iz sela Gornji Makreš, opština Gnjilane, poslednji put su viđeni 29. jula 1999. godine kada su ih, po navodima dnevnog lista Blic, njihovi susedi Ramiz i Rasim odveli iz njihove kuće u selu Gornji Makeš.

Izvor: *Rafali na Srbe u Gnjilanu*, BLIC (FoNet), 31. jul 1999.

Lazić Sreten (46), Srbin iz Gnjilana, ulica Stojadina Trlajića br. 7, zaposlen u Duvanskom kombinatu Gnjilane, **Arsić Z. Dragan** (37), Srbin iz Gnjilana, Ulica Ive Lole Ribara br. 9, zaposlen u Tekstilnom kombinatu i **Seljami Saljihu** (Selami Salihu), Albanac iz Gnjilana, zaposlen kao vozač u firmi "16. novembar", oteti su 3. avgusta 1999. godine. Seljomi Saliku je pretučen i odmah oslobođen, dok se Lazić Sretenu i Arsić Dragunu od tada gubi svaki trag.

Cvetković Ilinka, vlasnica gvožđare u Gnjilanu, i neposredni svedok otmice, FHP-u je o incidentu ispričala sledeće: "Gasi Fadilj (Gashi Fadil), novopostavljeni direktor gnjilanske firme "16. novembar", sa kojom sam ja imala ugovor o zakupu poslovnog prostora, obavestio me je sredinom juna 1999. godine da moram da se prijavim na konkurs da bih produžila svoj ugovor o zakupu. Kada sam to odbila, on me je 3. avgusta ujutru pozvao telefonom, obaveštavajući me da hitno moram da ispraznim lokal, da bi se novi vlasnik, kome je prostor dodeljen na osnovu konkursa, uselio. Pošto sam mu rekla da se plašim da sama iseljavam stvari, obećao je da će poslati firmin kamion, vozača i nekoliko radnika da mi pomognu pri iseljenju. Istog dana, posle pola sata, ispred lokala došli su vozač kamiona, Seljami Saljihu, radnici Albanci, Jerliju Hevzi (Jerliu Hevzi), Rom Đumra (Gjumra) i još jedan radnik, čije ime ne znam, dok sam ja sa svojom rođakom Miroslavom, prijateljicom Živkom, pakovala

stvari u lokalnu. Živka je pozvala dvojicu svojih komšija Srba, Lazić Sretena i Arsić Dragana, da nam pomognu pri pakovanju. Njih dvojica su došla oko 11,00 časova. Miroslava, Živka, Hevzi i ja pakovali smo stvari u lokalnu, dok su Sreten, Dragan i radnici iz firme "16. novembar" utovarali stvari u kamion. U 11,30 časova, kada smo završili sa pakovanjem, Sreten, Dragan i vozač kamiona Saliku krenuli su da odvezu stvari u moju kuću, koja je udaljena oko 5 minuta vožnje od poslovnog prostora. Nakon petnaestak minuta, pozvala sam supruga koji je bio u kući, da vidim da li su njih trojica počela da istovaraju stvari iz kamiona, ali mi je on rekao da kamion još nije stigao. Tada sam peške krenula kući da vidim gde je kamion. Na putu do kuće, srela sam komšiju Albancu Aliju, zaposlenog u firmi "16. novembar", i ispričala mu šta se dogodilo. On je odmah nazvao firmu i portir mu je rekao da je kamion upravo stigao u dvorište firme. Na moje pitanje gde su ljudi iz kamiona, Ali je rekao da ide u firmu da proveri. Više se nije vratio i od tada izbegava da razgovara sa mnom. Ja sam se potom vratila u lokal i rekla Hevzi koji je još tu sedeo sa Miroslavom i Živkom, da ode da proveri šta se dogodilo. Kada se ni on više nije vratio, ja sam slučaj prijavila KFOR-u i predložila im da odu u firmu "16. novembar" i da provere da li su Sreten i Dragan tamo. Vojnici KFOR-a su odbili moj predlog i dali mi broj telefona na kome mogu da zakažem pratinju. Kada sam im ponovila da je reč o nestanku dvojice Srba, shvatila sam po njihovom ponašanju da prevodilac, Albanka, uopšte nije prevela ono što sam ispričala.

Istog dana, oko 14,00 časova Fadilj me je pozvao telefonom, izvinio se zbog nastalog nesporazuma i rekao da su stvari zaključane na sigurnom, te da će ih on dovesti sutra u 9,00 časova. Kada sam kazala da me jedino zanima šta se desilo sa Dragom i Sretenom, koji su bili u kamionu, rekao mi je da su oni otišli kućama. Nakon što sam utvrdila da njih dvojica još nisu stigla svojim kućama, nazvala sam Fadilja i to mu rekla. On se ponovo izvinjavao i obećao da će proveriti gde su. U 15,00 časova Fadilj me je pozvao i ponovio da on ima informaciju da su oni otišli kućama. Sat kasnije, u 16,00 časova, javio mi se Saliku, vozač kamiona, i ispričao da su njih trojicu, na putu ka mojoj kući, presreli nepoznati maskirani ljudi, da su Sretena i Dragana pustili, a njemu vezali oči i odveli ga u kamenolom u naselju Glomi. Tu su ga zadržali neko vreme, ispitivali ga i nakon toga oslobođili. Dodao je da ne zna šta se desilo sa robom. Počela sam da vičem da znam da je kamion stigao u firmu i da je on odgovoran za otmicu Sretena i Dragana. Na to je rekao da ne zna o čemu govorim, završio razgovor i više se nije javljaо."

Pet dana nakon otmice, 8. avgusta, američki policajac iz UNMIK-a, u cilju pokretanja krivične istrage, ponovo je od Ilinke uzeo izjavu o incidentu. Nakon tri dana, 11. avgusta međunarodna policija uhapsila je Fadilja i Salikua i odvela ih u zatvor u vojnoj bazi Bonstil (Bonsteel), gde su oni, prema navodima Ilinkinih poznanika, proveli mesec dana. U isto vreme, Ilinka je dobila poziv da da izjavu pred istražnim sudijom u selu Sojevu, opština Uroševac (Ferizaj). Ilinki nije poznato da li je protiv dvojice osumnjičenih pokrenut krivični postupak.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Antić Slobodan (57), iz sela Gornje Kusce, opština Gnjilane, i **Stevanović Zoran** (35), Srbi, iz Gnjilana, zaposleni u Gradskom vodovodu, oteti su 24. avgusta 1999. godine neposredno ispred sela Prilepnice, opština Gnjilane.

Prema izjavi njihovog poznanika R.S, datoј FHP-u, direktor vodovoda Ramadan Gajtani poslao je 24. avgusta Slobodana, Zorana i vozača Albancu Jakupija, na

akumulaciono jezero u selu Prilepnica, gde se nalazi filtersko postrojenje vodovoda, da provere ispravnost vode i rad postrojenja. Išli su službenim vozilom vodovoda. Kada su stigli do mesta Bunarče, neposredno pre skretanja za selo Prilepnicu (Perlepnice), presrela su ih četvorica ili petorica pripadnika OVK. Izveli su Jakupija iz automobila, pretukli ga i ostavili da leži pored puta. Slobodana i Zorana su službenim automobilom vodovoda odvezli nekuda. Njihova dalja sudsina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

Antić Milisava (28), njegovu braću **Svetislava** (31) i **Radovana** (22), Srbe iz sela Požaranje (Pozharan), opština Gnjilane, 18. juna 1999. godine iz njihove kuće odvela su nepoznata lica.

Prema svedočenju poznanika, napadači su tom prilikom ubili njihovog oca Vlajka. Nekoliko dana kasnije u selu Ljubište (Lupishte), opština Vitina, pronađena su tela Milisava, Svetislava i Radovana.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Denić Čedomira (39) i **Dimić Momčila** (32), Srbe iz sela Poneš, opština Gnjilane, oteli su a zatim ubili pripadnici OVK, 19. juna 1999. godine.¹⁵

Izvor: FHP, izjava svedoka

Marković Slobodan (35), **Pekić Stojan** (50) i **Trajković Slobodan** (50), Srbi iz Vitine, poslednji put su viđeni 4. jula 1999. godine u selu Gornji Livoč, opština Gnjilane, dok su traktorom išli putem od Gnjilana ka Vitini. Pripadnici KFOR-a su 11. septembra 1999. godine pronašli njihova tela u selu Ugljare, opština Zubin Potok. Porodice su identifikovale tela.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stević Slobodan, Srbin iz sela Dobrčane, opština Gnjilane, otet je 4. jula 1999. godine dok je vozio svoj traktor kroz selo. Njegovo telo, na kome su bili vidljivi tragovi nasilja, pronašli su pripadnici KFOR-a u novembru 1999. godine. Porodica je identifikovala telo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Perić Milorada (ili **Dobrivoja**), Srbina, otela je grupa kosovskih Albanaca 27. jula 1999. godine u Gnjilanu. Otmičari su ga zlostavliali i zatim ostavili na ulici gde ga je pronašla patrola KFOR-a. Helikopterom su ga prebacili u bolnicu gde je umro od zadobijenih povreda.

Izvor: *Kosovo Serb Dies After Kidnapping* ŠKosovski Srbi ubijeni posle otmice¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 29. jul 1999.

Nikolić Čedomir (59), Srbin iz sela Koretište, opština Gnjilane, zaposlen kao sekretar osnovne škole, otet je 1. novembra 1999. godine na putu između Gnjilana i Bujanovca, u blizini sela Dobrčan, opština Gnjilane. Pripadnici KFOR-a našli su njegovo telo 2. novembra 1999. godine.

---

¹⁵ Izjavu svedoka o otmici i ubistvu Denić Čedomira i Dimić Momčila, vidi: Gnjilane 2.2.1. Pušteni

Nikolića je, prema izjavi očevideca, navedenog dana u 8,30 časova na putu zaustavila grupa pripadnika OVK. Sa Nikolićem su u automobilu bili njegova supruga, komšija Stević Borislav i još neki poznanici. Pripadnici OVK prvo su pucali u gume automobila da bi ih zaustavili. Potom su u autu izboli Stević Borislava, koji je zadobio tri uboda u predelu grudnog koša i jedan u rame. Čedomira su vojnici OVK izvukli iz automobila i odveli u pravcu obližnjeg potoka. Sat vremena posle otmice, Čedomir je ubijen. Njegovo telo prerezanog vrata, s prostrelnom ranom na glavi i nekoliko uboda nožem, pronašli su pripadnici KFOR-a, 2. novembra u 14,30 časova, na oko 500 metara od mesta odakle je odveden.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

M.M. (52), Rom iz Gnjilana, ulica Momčila Trumbića br. 27a, otet je 16. juna 1999. godine i nakon četvorosatnog ispitivanja u štabu OVK, u zgradbi bivšeg Doma Vojske Jugoslavije, pušten na slobodu.

Prema svedočenju M.M., 16. juna u 13,30 časova u njegovu kuću u Gnjilanu ušao je komšija Idriz, pripadnik OVK, u pratnji još dvadesetak uniformisanih Albanaca. Naredio mu je da pođe sa njim u štab OVK koji se nalazio u zgradbi Doma Vojske Jugoslavije.

Svedok je ispitivanje i batinanje u štabu OVK opisao FHP-u sledećim rečima: "Tražili su da im predam oružje. Kada sam rekao da sam pištolj vratio jugoslovenskoj vojsci, nekoliko vojnika OVK počeli su da me batinaju. Tukli su me oko četiri sata rukama, nogama, palicama, čime god su stigli. Nikoga od vojnika nisam prepoznao. Na kraju su me izbacili iz zgrade i naredili da do sutradan napustim Kosovo."

M.M. je nakon toga izbegao za Srbiju. Proveo je 15 dana u bolnici gde se oporavljaod povreda koje su mu nanesene batinanjem u štabu OVK.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jovanović Tihomir, Srbin iz Gnjilana, otet je 19. juna 1999. godine u centru grada, i istog dana pušten.

Prema saznanjima Crkveno-narodnog odbora, Tihomira su nepoznata lica otela u centru Gnjilana. Otmičari su ga odveli u naselje Čenar Česma (Qeshmja e Çenanit), gde su ga ispitivali, batinali i kasnije, istog dana, pustili.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

S.M. (46), **T.J.** (30), njegovog bratanca **T.D.** (13) i **V.B.** (18), Srbe iz sela Poneš, opština Gnjilane, otela su 19. juna 1999. godine trojica uniformisanih vojnika OVK. Nakon višesatnog batinanja su pušteni. Istom prilikom ovi pripadnici OVK ubili su **Denić Čedomira** (39) i **Dimić Momčila** (32), Srbe iz istog sela.

S.M. je FHP-u o incidentu ispričao sledeće: "Tog dana, oko 9,00 časova, krenuli smo T.J., T.D., V.B., Čedomir, Momčilo i ja na livadu Lazovac kod našeg sela da čuvamo stoku. Iz obližnje šume izašla su trojica uniformisanih vojnika OVK, koji su na licima nosili maske. Uperili su u nas oružje i naredili nam da, preko brda, pođemo ka

susednoj šumi. Momčilo nije htio da krene i počeo je da se raspravlja sa njima. Jedan vojnik je, za upozorenje, ispalio rafal u vazduh. Kada je Momčilo i posle toga odbio da krene, ovaj vojnik je pucao u njega i usmratio ga. Mi smo u pravnji dvojice vojnika, nastavili da idemo putem kroz šumu koji je vodio u selo Rudace, opština Gnjilane. Posle 200 metara, na livadi Preštip (Preshtip), koloni se pridružio treći vojnik, koji je prethodno ubio Momčila. Tada je izdvojio Čedomira iz kolone, počeo nešto da se raspravlja sa njim, i zatim smo čuli pucanj. Kada nas je ovaj vojnik sustigao kod groblja ispred sela Rudace, izdvojio je T.D., pokazao mu put kroz šumu i rekao da trči kući. T.D. je prvo odbio da krene, jer je htio da ostane sa svojim stricem T.J., ali je, nakon što mu je vojnik zapretio da će ga ubiti ukoliko ne krene, ipak otišao. Na ulazu u selo Rudace, posle dva kilometra hoda, trojica vojnika naredila su nam da sednemo pored puta. Tada su skinula maske sa lica i počeli da nas ispituju. Vojnik koji je ubio Momčila i Čedomira bio je Ibrahim Ispahiju iz sela Kišno Polje (Kishnapole), opština Gnjilane. Drugog vojnika prepoznao sam kao Sadika iz sela Žegovac (Zhegofc), opština Gnjilane, dok trećeg vojnika nisam poznavao. Pitali su nas da li i koje oružje imamo, ko još u selu ima oružje, gde je ono sakriveno, u kojim jedinicama smo bili za vreme rata, ko je iz sela bio u vojsci, a ko u policiji. Ova pitanja su nam postavljali pojedinačno za svakog Srbina iz sela. Govorili su da će nas ubiti i da sami izaberemo kako ćemo umreti. Pitali su nas gde nam je sada naša vojska i policija. Psovali su nam majku srpsku. Sve vreme ispitivanja tukli su nas nogama, rukama, ali najviše puškama. Nakon sat i po Ibrahim je predložio Sadiku da nas streljaju. Sadik mu je odgovorio da ne želi da nas strelja, jer je on pre 25 godina sa mnom služio vojsku u Somboru. Rekao nam je da možemo da idemo i zapretio nam da će nas ubiti ukoliko nas vidi da opet čuvamo stoku na livadama oko sela.”

S.M., T.J. i V.B. vratili su se u selo i prijavili slučaj KFOR-u. Nekoliko dana kasnije, u šumi između sela Poneš i Rudace, pripadnici KFOR-a našli su tela Dimić Momčila i Denić Čedomira.

Izvor: FHP, izjava svedoka

J.V. (38), Srbin iz Gnjilana, ulica Vojvode Stepe, direktor Beobanke u Gnjilanu, zadržan je u zgradji Beobanke 20. juna 1999. godine. Nepoznati napadači su ga u baci ispitivali i tukli. Odatle su ga odvezli do njegovog stana da im preda oružje i potom ga pustili.

J.V.-ov komšija ispričao je FHP-u, da je J.V. navedenog dana pošao u banku da pokuša da iznese kompjutere i opremu koja je tamo ostala. U zgradu banke, za njim su ušla trojica Albanaca u civilu, koji su počeli da ga ispituju i batinaju. Posle nekog vremena, izveli su ga iz banke, silom ugurali u automobil marke jugo crvene boje i odvezli do njegovog stana da im preda oružje. J.V.-ov komšija, koji je sve to posmatrao kroz prozor, prepoznao je vozača automobila kao Albancu iz sela Donji Livoč (Livoq i Poshtem), opština Gnjilane, visokog oko 1,90, starog oko 40 godina, smeđe prosede kose. Kada je J.V. pripadnicima OVK predao pušku, napadači su otišli.

Izvor: FHP, izjava svedoka

S.S., njegovog sina **S.R.** i brata **S.R.**, Rome iz Gnjilana, 22. juna 1999. godine, lišili su slobode pripadnici OVK. Pušteni su istog dana, nakon više sati zadržavanja.¹⁶

Izvor: FHP, izjava svedoka

¹⁶ Izjavu svedoka o otmici i oslobađanju S.S., S.R. i S.R., vidi: Gnjilane, 2. Otmice

A.S., Srbin iz Gnjilana, ulica Abaza Ajetija br. 22, otet je 23. juna 1999. godine u prisustvu majke, supruge, sestre i čerke. Pripadnici OVK su ga batinali i sledećeg dana pustili.

Prema njegovom svedočenju, 23. juna, u 0,40 časova, u njegovu kuću upala su četvorica pripadnika OVK, dok su druga četvorica čuvala stražu ispred kapije. Trojicu od četvorice OVK vojnika, koji su provalili u njegovu kuću, prepoznao je kao Albanca poznatog pod nadimkom "Bilder", sina potkivača iz Gnjilana; NN Albanca, sina automehaničara Sabita iz sela Radivojce, opština Vitina; Albanca poznatog po nadimku "Guzila" iz Gnjilana; četvrtog Albanca svedok opisuje kao tamnokosog muškarca sa bradom, starog oko 25 godina. A.S. incident opisuje sledećim rečima:

"Čim su ušli u kuću tražili su telefon i pokidali žice. Zatim su tražili oružje. Ja sam ispod kreveta imao jednu lovačku pušku M48. Pretresali su oko 15 minuta, mojoj ženi je jedan stavio nož ispod grla, sve ukućane su gurali. Ponašali su se nekako histerično, divlje, pretresali su i vikali po kući. Pronašli su pušku ispod kreveta. Onda su me izveli iz kuće. Ispred kuće su pucali u vazduh, valjda da bi dali znak ostalima da su kod nas završili. Uveli su me u njihov automobil, marke lada, žute boje. Dvojica su sedela napred, a dvojica pozadi sa mnom. Jedan mi je držao hekler uperen u leđa, dok je drugi prislonio nož. Odvezli su me u zgradu školskog internata u Gnjilanu u naselju Gavran. Ispred Internata je stajala straža OVK. Vezali su mi ruke lisicama i odveli me na prvi sprat, u sobu u kojoj je bio krevet, sto i stolica. Naredili su mi da sednem na stolicu. Tu su me ispitivali. Ispitivao me je ko stigne, ali je ispitivanje vodio njihov komandant. Govorili smo na albanskom. Pitao me je zašto sam ostao u Gnjilanu, rekao mi je da do sutra ujutru moram da idem i da ostavim ključeve u vratima kuće. Posle toga su počeli da me tuku. Ne znam koliko njih me je tuklo. Većinom su imali crne maske preko lica. Jedan sa maskom koji me je tukao mi je rekao da mi je komšija. Udarali su me metalnim šipkama, lancima i pendrecima. Nakon sat vremena su me izveli iz te sobe. Odveli su me u prizemlje u sobu koja je bila identična sa onom gore. Pre nego što su me uveli u tu drugu sobu, iz nje su izveli jednog Albanca koji je bio teško prebijen i polu onesvešćen, vukli su ga. Iz te sobe sam čuo buku iz podruma, čuo sam udarce i jauke. Stavili su me da sednem na jednu stolicu a noge su mi provukli kroz drugu stolicu. Tada su počeli da me tuku. Jedan me je šipkom udarao po golim tabanima, a drugi po grudima. Prislanjali su mi pištolj na slepoočnice i repetirali. Gasili su mi cigarete na rukama i na leđima. Zatim su me oborili na pod i počeli da me šutiraju. Kada sam izgubio svest polili su me kofom vode i nastavili da me udaraju. Govorili su mi da će da me vode u Drenicu da mi urežu albanskog orla na grudi i na čelo. Rekli su da neće da me tuku po glavi, da mogu dobro da se sećam kako su me tukli. Pred zoru, oko 5,00 časova, izveli su me iz zgrade i ostavili ispred obližnjeg stadiona. Ja sam ležao na pločniku. Jedan je izvadio pištolj, naslonio mi na glavu i opalio. Mislio sam da će me ubiti, ali pištolj nije bio napunjeno. Onda su otišli i ostavili me. Nekako sam se dovukao do kuće. Ukućani su me videli u dvorištu i uneli u kuću."

A.S.-a je porodica odvela u bolnicu gde su mu ukazali prvu pomoć. Sledećeg dana su nepoznata lica opljačkala i zapalila njihovu kuću. Porodica se sklonila privremeno kod rođaka da bi nakon dva dana svi napustili Kosovo i izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

NN¹⁷ (33) Srbina iz Gnjilana, oteli su pripadnici OVK 25. juna 1999. godine iz čevabdžinice dok je kupovao hranu i odveli u internat, gde su ga četiri sata ispitivali i batinali. Potom je intervencijom jednog pukovnika OVK oslobođen.

O incidentu je FHP-u rekao: "Tog dana u 8,30 časova izašao sam da kupim doručak u jednoj čevabdžinici u Gnjilanu. Tu sam zatekao svog poznanika Albanca, koji je u trenutku kada sam ušao, bez reči napustio čevabdžinicu. Kada se nakon pet minuta vratio, u prisustvu svih gostiju u čevabdžinici uperio je pištolj u mene i naredio mi da pođem u podrum. Ponudio sam mu novac, na šta mi je on udario dva šamara i rekao da ćutim da me ne bi odmah ubio. Posle 5 minuta sproveo me je u beli golf, parkiran ispred čevabdžinice, u kome su sedela dvojica Albanaca. Odvezli su me u internat. Kada sam ih ponovo pitao zašto to rade, rekli su da će sve saznati u komandi. U internatu su me odveli na 2. sprat, u levi blok zgrade, zadnja prostorija sa desne strane. U prostoriji je bilo 11 Albanaca, od kojih sam neke poznavao iz grada. Svi su nosili uniforme, maskirne ili crne, sa znakom OVK. Jedan od njih, izrazito krupan, ne stariji od 20 godina, udario me je dva puta pendrekom po glavi. Potom me je drugi udario bejzboj palicom u ledja. Pao sam na pod. Neprekidno su me tukli pendrecima, bejzbol palicama, šakama, skoro četiri sata. Naterali su me da skinem patike i tukli me po tabanima. Stavljadi su mi pištolj i nož u usta, na vrat, bradu i pitali su da li li me je strah da umrem i pretili da će me ubiti. Terali su me da govorim na albanskom jeziku da je Slobodan Milošević kreten i idiot. Pitali su me da li bih obukao uniformu OVK i tako otišao u obližnje srpsko selo Šilovo. Raspitivali su se za neke policajce iz Gnjilana i za imena dobrovoljaca. Rekao sam im da ih ne poznajem, jer sam za vreme rata radio i nisam nikada bio u vojsci, niti u policiji. Najviše me je ispitivao vojnik koga su oslovljavali sa "kapetane", ali nije imao nikakvih oznaka na uniformi. Posle oko četiri sati rekli su mi da moram da ponovim izjavu datu u podrumu, vezanu za policajce i dobrovoljce. U tom trenutku u prostoriju je ušao uniformisani čovek koga su oslovili sa "pukovniče". Znao sam ga iz viđenja. On se veoma začudio kad me je video. Pitao je ko me je doveo. Moj poznanik Albanac se javio. Potom ga je pitao ko mu je dao to naređenje, na šta mu je ovaj odgovorio da mu je pukovnik, čije ime nisam mogao da razumem, naredio da dovede bilo kojeg Srbina. Dotični pukovnik mi je rekao da obučem čarape i patike i pođem sa njim. Od batina nisam mogao da hodam, pa su me dvojica vojnika pridržavala. Kada smo izašli, pukovnik me je pitao imam li oružje. Rekao sam mu da imam jednu poluautomatsku pušku i on mi je savetovao da je za mene i sigurnost moje porodice bolje da je predam. Dogovorili smo se da mu donesem pušku. Nakon pola sata, dvojici pripadnika OVK iz pukovnikove pravnje predao sam pušku ispred internata."

NN se vratio kući i nakon toga otišao u Srbiju gde se narednih šest meseci lečio od povreda zadobijenih batinanjem.

Izvor: FHP, izjava svedoka

S.D., Srbin iz Gnjilana, lišen je slobode 25. juna 1999. godine i zatvoren u štabu OVK u zgradи đačkog internata u Gnjilanu. Pripadnici OVK su sutradan, 26. juna pustili S.D.¹⁸

Izvor: FHP, izjava svedoka

Vasić Dragan (40), Srbin iz Gnjilana, ulica Mladena Popovića, otet je 26. juna 1999. godine i posle nekog vremena pušten.

¹⁷ Lični podaci poznati FHP-u

¹⁸ Izjavu svedoka o lišenju slobode i puštanju S.D, vidi: Gnjilane, 2. Otmice

Prema informacijama Crkveno-narodnog odbora, Dragana su otmičari odveli iz dvorišta njegovog komšije. Zadržali su ga neko vreme na nepoznatoj lokaciji, gde su ga ispitivali, batinali i zatim pustili.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

V.R. (64), Crnogorca iz sela Vrbovce, opština Gnjilane, 27. juna 1999. godine oteli su iz njegove kuće pripadnici OVK. Zatvorili su ga u jednu privatnu kuću u Mališevu, naselje Gornja mahala (Mahalla e Epérme), opština Gnjilane. Tu su ga ispitivali, batinali i istog dana, uveče, pustili. Istog dana, pripadnici OVK oteli su i njegove komšije, Srbe, **Radović Predraga, Ilić Živojina i Jugoslava**. V.R. ih je poslednji put video u selu Žegra(Zhegër), opština Gnjilane. Od tada im se gubi svaki trag.

O ovom incidentu, V.R. je FHP-u ispričao: "Tog dana, oko 12,00 časova, trojica pripadnika KFOR-a sa jednim albanskim prevodiocem sakupljala su oružje od meštana. Komšija Albanac Musli Surdulija (Muslli Surduli) uputio je pripadnike KFOR-a da uzmu oružje od mene. Ja sam im potom predao jednu pušku M48 i dve lovačke puške za koje sam imao dozvolu. Pripadnici KFOR-a su odbili da uzmu lovačke puške. Kada su oni otišli, došao je komšija Muslijua i rekao mi da bi, za moje dobro, bilo bolje da sam predao sve oružje, jer је stradati ako OVK pronađe oružje u mojoj kući. Kasnije, oko 14,00 časova istog dana, moj komšija Srbin Radović Predrag pozvao me je sa kapije mog dvorišta. Kada sam došao do kapije, video sam da je Predrag uplašen i da sa njim стоји komšija Musli sa četvoricom Albanaca u civilu, starih između 20 i 25 godina, naoružanih pištoljima i puškama. Predstavili su se kao pripadnici OVK. Jedan od četvorice, izrazito visok mladić, udario me je puškom u glavu, i u predelu bubrega i naredio Predragu i meni da krenemo ka kući Muhameda Zuzakua. Ispred kuće su neki pripadnici OVK držali zarobljene Srbe, Ilić Živojina i Jugoslava. Musli je u međuvremenu otišao. Kada su vojnici OVK počeli da me vredaju i psuju, moje komšije Albanci su pokušali da me zaštite, govoreći im da sam ja sprečio da srpske snage opljačkaju i zapale njihove kuće. Na to što su govorili, vojnici nisu obraćali pažnju. Tražili su mi oružje i ponovo me odveli kući gde sam im predao tri lovačke puške, jedan lovački karabin, jednu pušku M48, TT762 pištolj, CZ 765 pištolj i jednu automatsku pušku. Kada su uzeli oružje, počeli su da me tuku puškama. Udarali su me isključivo sa leve strane, po boku, nogama, glavi, jer su u međuvremenu verovatno saznali da mi je izvađeno desno plućno krilo i sva rebara. Posle desetak minuta, vratili su me do Muhamedove kuće, gde su dvojica pripadnika OVK tukla Predraga, Živojina i Jugoslava. Video sam kako jedan od njih udara Živojina puškom po glavi, jer je ovaj nosio vojnu beretku. Posle nekog vremena, ubacili su nas u prikolicu traktora Albanca Surdulija, Muslievog mlađeg brata, koji nas je odvezao u Žedan (Zheden), prigradsku mahalu Mališeva. Kada smo stigli, mene su prebacili u mali crveni automobil u kome su sedela četvorica Albanaca, dok su Predrag, Živojin i Jugoslav ostali u prikolici. Čim sam seo na zadnje sedište, Albanac koji je sedeo pored mene stavio mi je crni džak na glavu. Kada je jedan od njih u Gornjoj mahali izašao iz automobila, naredili su mi da legnem na zadnje sedište. Posle 5 minuta vožnje smo se zaustavili. Uveli su me u neku kuću, a onda preko stepenica uveli su me u sobu. Skinuli su mi džak sa glave, dok su u isto vreme sunđerima prekrili prozore. Ja sam ipak prepoznao taj kraj, jer sam tu u dosta kuća uvodio struju. Znam da 200-300 metara od naselja Gornja mahala postoje dve isturene kuće koje pripadaju braći Bajramu i Saliju Grabovci (Sali Grabovci). Ovo je bila jedna od te dve kuće. U sobi je sa mnom bio mladić u maskirnoj uniformi sa znakom OVK. Nešto kasnije, u sobu su ušla dvojica pripadnika OVK u crnim

uniformama. Jedan je bio crnomanjast i krupan, imao je oko 95 kilograma. Drugi je bio visok, imao je oko 80 kilograma i rekao mi je da je iz Kijeva. Naredio mi je da pružim dlanove i počeo je da me udara. Zatim me je vrhom pendreka udario u grudni koš, ja sam izgudio dah i pao na pod. Potom su njih dvojica otišla. Nakon sat vremena došao je jedan Albanac u civilu da me ispituje. Postavljao je pitanja na albanskom jeziku, jer je rekao da hoće da proveri da li razumem. Slabo sam razumeo, ali znam da me je pitao za lične podatke, moje zanimanje, gde sam bio i šta sam radio za vreme rata i da li znam ko je poginuo iz sela Žegre. Nije me tukao. U prostoriju je opet ušao policajac OVK iz Kijeva, i ponovo mi naredio da ispružim dlanove i počeo da me udara. Nakon toga su me ponudili cigaretom. U prostoriju su ušla još četvorica uniformisanih pripadnika OVK. Pitali su zašto sam imao toliko oružja i da li sam htio da ubijam Albance. Objasnio sam im da sam ja Crnogorac, da kao i moj otac oružje skupljam iz hobija, ali da ga ne upotrebljavam i da nikada u životu nisam nikoga ubio. Tada me je jedan od njih pitao zašto ranije nisam rekao da sam Crnogorac i dodao da je Milo Đukanović mnogo učinio za njih. Ponudili su me čajem, popio sam dve čaše. Opet su mi stavili crni džak na glavu, izveli me iz kuće i uveli u automobil. Kada smo stigli do Žegranskog groblja, skinuli su mi džak i pitali da li znam gde se nalazim. Već je bio mrak. Pošto mi je košulja bila krvava, dali su mi da obučem neotpakovanu belu košulju i rekli mi da sam sloboden. Kada sam stigao u selo, komšije su mi rekle da im je jako žao što nisu mogli da spreče da pripadnici OVK opljačkaju moju kuću. Rekao sam im da to nije bitno, da je jedino važno da sam ostao živ. Ušao sam u kuću. Posle desetak minuta čuo sam psa kako je počeo jako da laje, video sam sa prozora siluete nekoliko muškaraca kako se približavaju putem. Sakrio sam se u svinjac. Ti muškarci su ušli u moju kuću i dozivali me. Malo posle toga video sam veliki plamen, moja kuća je gorela."

Svedok je u svinjcu ostao celu noć i ujutru peške napustio selo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

D.J. (38), pripadnik rezervnog sastava Vojske Jugoslavije, zaposlen u gradskom vodovodu, njegov brat **D.M.** (36), pripadnik srpske policije i **T.S.** (36), pripadnik rezervnog sastava policije, zaposlen u trgovinskom preduzeću, Srbi iz Gnjilana, lišeni su slobode 29. juna 1999. godine i sutradan pušteni.

Prema svedočenju D.J., oni su 29. juna, oko 10,00 časova, platili autoprevozniku Albancu iz Gnjilana da ih, sa stvarima, preveze u Srbiju. U selu Dobrčan, opština Gnjilane, zaustavila ih je grupa naoružanih pripadnika OVK. Bili su obučeni u crno sa vidnim oznakama OVK. Njih trojicu su izveli iz kamiona i odveli u šumu pored puta, dok je autoprevoznik zadržan pored kamiona.

Svedok sledećim rečima opisuje dalji tok događaja: "U šumi su nas pretresli, oduzeli lične karte i proverili da li se naša imena nalaze na spiskovima koje su imali sa sobom. Na tim spiskovima video sam fotografije nekih Srba koje poznajem. Pošto nisu pronašli naša imena na spisku, samo su na papir zapisali naše lične podatke. Pitali su nas da li smo bili pripadnici srpskih snaga. D.M. i ja smo odgovorili da nismo, dok je T.S. priznao da je bio u rezervnom sastavu srpske policije. Potom su nam vezali ruke pertlama od patika, a T.S. gumenim lisicama. Počeli su da nas tuku rukama i nogama. Tražili su da priznamo koliko smo Albanaca ubili i da li imamo oružje. Onda su nas ubacili u kola marke zastava 101, tamnoplave boje, i odvezli u štab OVK, smešten u školi u selu Ugljare. U štabu su nas sproveli u kancelariju komandanta štaba, koji je imao crnu uniformu. On nam je ponovo postavio pitanje da

li smo bili pripadnici srpskih snaga, što smo mi i dalje negirali. Kada je u prostoriju ušao veći broj uniformisanih pripadnika OVK, jedan od njih je prepoznao mog brata D.M, jer ga je on ranije, kao policajac, hapsio zbog šverca. Pripadnici OVK koji su nas dovezli iz Dobrčana, počeli su da nas brane da nas ovi Albanci ne bi linčovali. Moj brat, hladno i prisebno, tvrdi da nije tačno da je bio policajac, što su oni poverovali. Nakon toga smo zatvoreni u podrum. Sutradan, 30. jula, odvezli su nas automobilom marke lada niva u bivšu zgradu JNA, gde je bio smešten glavni štab OVK u Gnjilanu. Tu su nas ponovo ispitivali, ali pošto smo se nalazili u Gnjilanu, gde su mnogi ljudi poznavali mog brata kao policajca, morao je to da prizna. Tada sam video da su se povukli da se dogovore šta će sa nama. Mislim da su pripadnici OVK bili uplašeni zbog pojačane kontrole koju je u Gnjilanu uspostavio KFOR, posle otkrivanja masovne grobnice u selu Ugljare. Oko 17,00 časova, izbacili su nas ispred nekadašnje zgrade srpske policije. Tu su nas preuzeli pripadnici KFOR-a, ukazali nam prvu pomoć, uzeli lične podatke i pitali da li imamo oružje. Nakon toga su nas odvezli do kuće našeg rođaka, gde im je T.S, predao oružje koje smo posedovali.”

D.J, D.M. i T.S, su nakon ovog incidenta napustili Kosovo i izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

K.M. (48), **V.S.**, **K.D.**, Srbe iz sela Vrbovac, opština Vitina, i autoprevoznika iz Srbije **B. (prezime nepoznato)**, zaustavila je 30. juna 1999. godine, na ulazu u selo Dobrčane, opština Gnjilane, veća grupa pripadnika OVK, nakon čega su ih ispitivali, batinali i na kraju pustili. U koloni sa pomenutim Srbima putovali su crvenim automobilom marke jugo **Dajić Radovan** (26), pripadnik srpske policije, **Jovanović Goran** (21), pripadnik rezervnog sastava srpske policije, **Mitrović Miodrag** (20), učenik, i **Vasić Ljubiša** (31), Srbi iz sela Vrbovac, opština Vitina. Njih su na pomenutoj barikadi zaustavili isti pripadnici OVK, ispitivali, batinali i odveli, od kada im se gubi svaki trag. **A.B.** (33), **K.S.** (39) i **K.M.** sa suprugom i dvoje dece, Srbi iz sela Vrbovac, koji su takođe zaustavljeni u ovoj koloni, uspeli su da pobegnu.

Prema svedočenju K.M, pomenuti Srbi su svi zajedno krenuli iz Vrbovca u 5,30 časova ujutru. O daljim događanjima, K.M. je FHP-u rekao sledeće: “U selo Dobrčane stigli smo oko 6,30. Na samom ulazu u selo, pored prve kuće, bila je postavljena barikada od tri betonska bloka. Pored barikade su stajala šestorica muškaraca, od kojih su trojica nosila maskirne uniforme OVK, dok su druga trojica bila u civilu. Svi su imali oko 25 godina. Iza ove barikade, u centru sela, video sam da je put bio potpuno blokirana. Na desnoj traci bila su dva kamiona i metalne barikade, dok su na levoj traci bila naslagana tri reda džakova peska preko kojih su bile postavljene metalne barikade. Tu je stajalo tridesetak naoružanih muškaraca u crnim odelima. Jedan od njih je nosio crnu masku preko lica. Vojnik OVK na prvoj barikadi dao nam je znak rukom da se zaustavimo.

Iz automobila u kome su putovali A.B, K.S i K.M. sa porodicom, jedan pripadnik OVK izveo je A.B, i pokušao da ga odvede na levu stranu ulice. U tom trenutku, K.S. je naglo dodao gas, a A.B. se otrgao od Albanca i uskočio u prikolicu. Zaobišli su obe barikade vozeći se pored puta. Albanci su otvorili vatru za njima, ali su oni uspeli da pobegnu.

Dvojica vojnika OVK potom su iz kola izveli Radovana, Gorana, Miodraga i Ljubišu i odveli ih na levu stranu puta. Drugi muškarac u civilu, puniji, smeđe kose i tamnijeg tena, naredio je jednom od dvojice vojnika da odveze njihova kola.

Dvojica vojnika su V.S, K.D, B. i mene takođe izveli iz kamiona, pretresli, oduzeli lična dokumenta i novac. Zatim su nam stavili plastične lisice na ruke i poveli na levu stranu puta. Tu sam video petoricu ili šestoricu pripadnika OVK, kako šutiraju Radovana, Gorana, Miodraga i Ljubišu, koji su ležali pored puta. Njihove lične karte su bile pobacane oko njih. Kada nam je onaj puniji Albanac naredio da sednemo na zemlju, dvojica ili trojica vojnika su počela da šutiraju V.S. Udarala su ga u glavu, leđa i stomak. Mene je potom jedan vojnik počeo naizmenično da udara pendrekom i nogom u glavu. Tukli su nas tridesetak minuta. Nisu ništa pitali, samo su nam govorili da smo i mi to radili njihovo braći i sestrama. Dok su nas tukli, primetio sam da nekoliko vojnika OVK, gurajući ih i šutirajući, odvode Radovana, Gorana, Miodraga i Ljubišu, levo, u prvu sporednu ulicu u kojoj sam naknadno video 5-6 kuća i na kraju ulice reku. U trenutku, kada su vojnici prestali da nas tuku, na prvoj barikadi sam primetio šleper vranske registracije i putnički automobil marke jugo. Šleper su pripadnici OVK zadržali na barikadi, dok su jugo pustili da prođe nakon što su sa krova automobila uzeli jedan dečiji bicikl. Potom su nam naredili da ustanemo i krenemo prema kamionu. Jedan vojnik nam je nožem presekao plastične lisice kojima su nam bile vezane ruke i pustili su nas da uđemo u kamion. Iz kamiona sam video kako vojnici malo pomeraju barikade, i daju nam znak da nastavimo put."

Izvor: FHP, izjava svedoka

M.A. (51), Rom iz Gnjilana, ulica Abdula Preševa (Abdyl Presheva) br. 266, otet je u junu 1999. godine i nakon višečasovnog zadržavanja u internatu pušten.

Svedok je FHP-u rekao da mu je u jednoj gnilanskoj poslastičarnici prišao Albanac Adem i, uz pretnju da će ga ubiti, naredio mu da podje sa njim u internat. Tu ga je ispitivao njegov poznanik Albanac iz Gnjilana, izvesni Avdija, zvan Zlatar.

O ispitivanju je M.A. FHP-u rekao: "Avdija me je pitao da mu nabrojim ko je iz Gnjilana bio u Vojsci Jugoslavije i u paravojnim formacijama. Odgovorio sam mu da to treba da pita jugoslovensku vladu. Očigledno nezadovoljan odgovorom, udario me pesnicom u glavu. Pritrčali su i Ademovi sinovi, koji su se takođe nalazili u štabu, i počeli da me tuku pendrecima i gvozdenim šipkama. Naredili su mi da brojim udarce. Tukli su me oko dva sata. Zahtevali su da im dam odgovore koje nisam znao. Onesvestio sam se. Kada sam se osvestio, bio sam u svom dvorištu. Moja supruga kaže da su me kao psa ubacili u dvorište i izašli. Poručili su da se spakujemo i napustimo kuću."

M.A. je sa porodicom napustio Kosovo i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stanković Đorđe (80), Srbin iz Gnjilana, ulica Ganeta Jovanovića br.1, otet je krajem juna 1999. godine u Gnjilanu.

Prema informacijama kojima raspolaže Crkveno-narodni odbor, nepoznati otmičari držali su ga zatvorenog nekoliko dana i nakon toga pustili.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Cvetković Dragan (27), Srbin iz sela Kmetovce (Kmetofc), opština Gnjilane, bio je lišen slobode početkom jula 1999. godine.

Prema svedočenju njegovih poznanika, Dragana su oteli pripadnici OVK iz susednog sela. Zbog toga su njegove komšije Srbi oteli trojicu svojih komšija Albanaca, koji su poznavali te otmičare. Porodicama otetih komšija rekli su da će vratiti kidnapovane Albance kada oni pronađu ljude koji su oteli Dragana, i kada ga oslobole. Sutradan su pripadnici OVK pustili Dragana, a njegove komšije trojicu otetih Albanaca. Svedoci navode da su početkom jula u ovom selu takođe oteti i Srbi **Jordanović Đorđe, Filipović Zvonko i Stojanović Zvonko**, da su ih zarobili pripadnici OVK, ali da su ih istog ili sledećeg dana pustili.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Todorović Predrag, Srbin iz Gnjilana, otet 2. jula 1999. godine na putu između Gnjilana i sela Dobrčane. Nakon što je predao oružje koje se nalazilo u njegovoju kući, odmah je pušten.

Prema informacijama kojima raspolaže Crkveno-narodni odbor, njega su na putu iz Gnjilana ka selu Dobrčane zaustavila nepoznata uniformisana lica koja su tražila da im preda oružje. Kada im je rekao da mu se oružje nalazi kod kuće, oni su ga tamo odvezli, uzeli oružje i potom otišli.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

J.Ž. (34), Srbina iz Gnjilana, ulica Vojvode Stepe AS 22/3/6, koji je bio zaposlen u firmi "Magistrala Priština" RO Gnjilane, oteli su, 3. jula 1999. godine, pripadnici OVK. J.Ž. je u podrumu nepoznate kuće u Vitini proveo sedam dana, nakon čega je pušten.

J.Ž. svedoči da je on tog dana oko 14,00 časova otišao u svoju firmu, gde su ga ispred kapije zaustavila trojica albanskih mladića u maskirnim uniformama i kačketima, sa oznakama OVK. Dvojica su imali oko 35 godina, dok je treći bio nešto mlađi, oko 27 godina. Sva trojica su bila visoka, tamnokosa i tamnoputa. Govorili su albanski, a samo je najmlađi govorio srpski i prevodio ostalima. Rekli su mu da vrše rutinsku kontrolu i pitali ga zašto je ostao u Gnjilanu. Potom su ga ubacili u njihov automobil marke opel askona, bež boje, metalik, bez registarskih oznaka i vezali mu oči. U automobilu su mu rekli da znaju da je bio mobilisan i da je bio u jedinici Vojske Jugoslavije u Vitini, kao jedini vojnik sa Kosova. Nije mogao da vidi kuda ga voze, ali je shvatio da su išli ka Vitini. Kada su se zaustavili, uveli su ga u podrum nepoznate zgrade. J.Ž. je FHP-u o daljem sledu događaja rekao:

"Podrum je bio betonski i potpuno prazan. Povez sa očiju mi je skinuo jedan krupan mladić, sa bradom, tamnoput, crn, star oko 30 godina, koji je govorio srpski sa vitinskim akcentom. Mada je već znao dosta o meni, pitao me je za lične podatke, gde radim i gde sam bio na ratištu. Kada sam mu pričao o mom boravku u vojsci, ispričao sam mu o jednom događaju u mojoj jedinici. Vranjanac iz moje jedinice je ukrao Albancu iz sela Drobeš (Dobresh) automobil marke ford-sijera i dovezao ga u našu komandu kod kapetana Jovanovića. Kapetan Jovanović je zbog bombardovanja naredio da se automobil ukloni. Pošto sam poznavao vlasnika automobila, izvesnog Ćerima (Qerim), odvezao sam ga njegovoju kući. Zbog tog gesta Jerim je bio oduševljen i svima je pričao da mu je jedan vojnik vratio automobil. Nakon ove izjave, pripadnik OVK me je ispitivao još sat vremena i onda je rekao da ide da proveri moju priču. Od

tada me niko više nije ispitivao, samo je u sledećih nedelju dana, tri puta dnevno, u prostoriju ulazio jedan mlađi vojnik, koji mi je donosio hleb, paštete i mesne nareske. Dotični vojnik bio je star oko 24 godine, nizak, tamnoput, nosio je maskirnu uniformu OVK.

Dana 9. jula, u poslepodnevnim časovima, u prostoriju je ušao pripadnik OVK koji me je pre sedam dana ispitivao. Rekao mi je da je izvršio proveru i da mogu da idem kući. Potom mi je vezao oči, izveo me iz zgrade i uveo u neki automobil. Po zvuku motora, mislim da je bio golf, dizel. Iz automobila me je izbacio u selu Klokot (Kllokot), opština Vitina, pored kafane "Truba". Kada se on udaljio, odvezao sam oči i otišao kući."

Svedok je ostao u Gnjilanu do 10. septembra 1999. godine, kada je sa porodicom napustio grad i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

R.R., Srbin iz Gnjilana, vlasnik prodavnice prehrambene robe, otet je 7. jula 1999. godine. Nakon što je dva sata zadržan u zatvoru OVK u podrumu zgrade u čijem prizemlju se nalazi samoposluga, u Bajaninoj ulici u Gnjilanu, pušten je.

Prema izjavi njegove supruge, pripadnici OVK su u periodu od sredine juna do 7. jula 1999. godine gotovo svakodnevno dolazili u njihovu kuću. Pripadnici OVK su im tražili oružje, pretresali kuću i pretili da moraju da se isele. Tražili su da sakupe 5 000 ili 10 000 nemačkih maraka i da im ih daju.

Dana 7. jula 1999. godine Albanac Morina Daut, poslovni partner R.R. i bivši načelnik policije u Gnjilanu, sa nekoliko pripadnika OVK, razbio je izlog njegove prodavnice i svu robu utovario u beli kombi kojim su se dovezli. Daut je tom prilikom tražio od R.R. 5 000 nemačkih maraka. Kada mu on nije dao novac, Daut i pripadnici OVK su ga odveli u zatvor OVK smešten u podrumu zgrade samoposluge u Bojaninoj ulici u Gnjilanu. Tamo su ga batinali, tražili da im kaže gde mu je sin, pretili da će ga ispeći na ražnju ukoliko ne dovede sina. Pripadnici OVK su R.R. vratili kući nakon dva sata zadržavanja.

Posle ovog incidenta R.R je sa porodicom napustio Kosovo i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stojanović David, Srbin, lekar iz Gnjilana, odveden je 8. jula 1999. godine iz svog stana u ulici Vojvode Stepe u Gnjilanu. Pripadnici OVK su ga, nakon više sati zadržavanja, istog dana pustili.

Prema svedočenju komšije, navedenog dana, u 17,40 časova, u Davidov stan, u kome je boravio sa suprugom, ušli su pripadnici OVK. Izveli su Davida iz stana i ubacili ga u neki automobil. Odvezli su ga u zgradu firme "Binočka Morava" gde su ga četvorica ili petorica pripadnika OVK batinala. Odatle su ga prebacili na obližnji stadion gde su nastavili da ga batinaju. Nakon više sati, vojnici OVK su mu rekli da može da ide kući.

David se vratio u stan i nakon nekoliko dana sa suprugom napustio Gnjilane i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

T.M., Srbin iz Gnjilana, otet je 9. jula 1999. godine, odveden u zgradu internata u Gnjilanu gde je ispitivan, šamaran i nakon kraćeg vremena pušten.¹⁹

Izvor: FHP, izjava svedoka

Č.S. i S.Z., Srpinje iz Gnjilana, 12. jula 1999. godine oteli su pripadnici OVK u Bojaninoj ulici u Gnjilanu i odveli do zgrade njihovog štaba. Puštene su nakon dvadesetak minuta.²⁰

Izvor: FHP, izjava svedoka

Nasković Siniša, Srbin iz sela Kmetovce, opština Gnjilane otet je tokom leta 1999. godine, i nakon izvesnog vremena pušten.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Perić Živojin (59), Srbin iz Gnjilana, ulica Kralja Petra, prema informacijama kojima raspolaže Crkveno-narodni odbor, otet je tokom leta 1999. godine. Odveden je u podrum susedne kuće gde je batinan i ispitivan. Kasnije istog dana je pušten.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Petrović Srđan, Srbin iz Gnjilana, ulica Bojanina, prema saznanjima Crkveno-narodnog odbora, tokom leta 1999. godine, odveden je iz svoje kuće u internat, gde su ga otmičari ispitivali, batinali i posle nekog vremena pustili.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Stošić Aleksandar, Srbin iz Gnjilana, prema informacijama kojima raspolaže Crkveno-narodni odbor, tokom leta 1999. godine je otet, fizički maltretiran i potom pušten.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Antić Branimir, Srbin iz Gnjilana otet je tokom leta 1999. godine, pretučen i nakon toga pušten.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Mladen (prezime nepoznato), Srbin iz Gnjilana otet je tokom leta 1999. godine. Otmičari su ga odveli u naselje Staro igralište, gde su ga fizički maltretirali i zatim pustili.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Stojanović Gradimir, Cvetanović Ivan, iz sela Šilovo, **Stajić Jovica** i **Stojković Vojislav** iz sela Gornje Kusce, **Popović Duško** iz sela Donja Budriga (Budzike e Poshtem), opština Gnjilane i **Perić Igor** iz Beograda, Srbi, oteti su 31. januara 2000. godine na putu Preševo-Gnjilane, opština Gnjilane, nekoliko kilometara od prelaza Cerevajk na administrativnoj granici Kosova i Srbije. Pušteni su nakon intervencija KFOR i predstavnika SRJ. Šestoricu otetih je 1. januara 2001. godine, od naoružanih Albanaca preuzeo Međunarodni crveni krst.

Izvor: *Oslobodenja šestorica otetih Srba*, DANAS, 3. januar 2001. godine

2.2.2. Oslobođeni

¹⁹ Izjavu svedoka o otmici i puštanju T.M., vidi: Gnjilane, 2. Otmice

²⁰ Izjavu svedoka o otmici i oslobođanju Č.S i S.Z., vidi: Gnjilane, 2. Otmice

J.S. (54), Srbina iz sela Bostane, opština Novo brdo (Novobërdë), zaposlenog u građevinskom preduzeću Novi Beograd u Srbiji, i NN lice, Srbina iz Gračanice (Graqanicë), pripadnici OVK lišili su slobode 13. jula 1999. godine na putu kod Gnjilana. Oslobođeni su istog dana zahvaljujući KFOR-u.

O ovom incidentu J.S. svedoči: "Tog dana vraćao sam se autobusom iz Srbije na Kosovo. Na putu kod Gnjilana, dvojica pripadnika OVK policije u civilu zaustavila su autobus i počela da legitimišu putnike. Vozač Albanac pokušao je da mi pomogne da pobegnem iz autobusa, ali nije uspeo. Izveli su me iz autobusa, zajedno sa još jednim starijim čovekom iz Gračanice, i odveli nas u obližnju zgradu, gde je bio smešten štab OVK. U štabu smo nas dvojica zajedno sprovedeni u jednu prostoriju. Nakon pretresa stvari, jedan od vojnika OVK počeo je da me ispituje. Prvo je zapisaо podatke iz moje lične karte, potom me je pitao gde sam bio i šta sam radio za vreme rata. Kada je isti vojnik počeo da ispituje starca, ovaj mu je ponudio 100 dinara. Na to mu je pripadnik OVK odgovorio da on nije svinjska policija, nego albanska, i da ga ne bi pustio ni da mu da 100 nemačkih maraka. Isti vojnik je dodao da će ga odvesti u glavnu stanicu OVK policije u selu Ugljare i da će tamo priznati koliko je ubio Albanaca i koliko je njihovih kuća zapalio. Zatim se obratio meni, rekao mi da se ne bojam, da nećemo biti sami, jer tamo ima još zatvorenih Srba. Izveo nas je iz zgrade i naredio nam da uđemo u jedno taksi vozilo. Pripadnik OVK naredio je vozaču da polako vozi prema centru grada, pored pijace, da bismo izbegli kontrolu KFOR-a. Kada smo došli do skretanja za Ugljare, naišli smo na kolonu od desetak američkih vozila KFOR-a i morali smo da se zaustavimo. Starac i ja smo iskoristili tu priliku, iskočili iz kola, i ja sam počeo da vičem: "Police UČK!" Petorica ili šestorica američkih vojnika su dotrčala i repetirala puške na nas. Policajac OVK je počeo da viče na mene: "Sram te bilo, voziš se dva sata i nećeš da platiš!", dok je prevodilac KFOR-a Albanac to prevodio američkim vojnicima. Ja sam nastavio da ponavljam: "Police UČK", uhvatio sam za ruku jednog od vojnika i pokazao mu na džep policajca OVK. On je iz njegovog džepa izvadio moju ličnu kartu i neki spisak. Američki vojnik je zaključio da su nam ovi ljudi uzeli lična dokumenta, te su im pripadnici KFOR-a stavili lisice na ruke i odveli ih, dok su nas prebacili do njihovog sedišta. U sedištu KFOR-a ponudili su nas sokom, vratili nam oduzeta dokumenta, pitali nas šta se tačno dogodilo i da li želimo da teretimo ovog pripadnika OVK za pretrpljeni strah. Ja sam odgovorio da ne želim više da ga vidim."

Pripadnici KFOR-a su zatim odvezli J.S. i starca njihovim kućama. Tokom avgusta 1999. godine, u selo Bostane, više puta su dolazili pripadnici OVK i vršili pritisak na srpske porodice da napuste selo. J.S.-ovoj porodici su jednom prilikom vojnici OVK zapalili štalu i opljačkali neke stvari iz kuće. Oni su tada napustili selo i izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

A.S. (20), Srpkinju, iz Gnjilana, otela su 18. jula 1999. godine trojica nepoznatih Albanaca i odvela je u stan jednog Srbina u Prištini, gde su je fizički zlostavljali i silovali. Nakon tri dana oslobođili su je pripadnici KFOR-a.

U svojoj izjavi datoј FHP-u A.S. incident opisuje sledećim rečima: "Dana 18. jula, između 15,00 i 16,00 časova krenula sam kod svoje priateljice koja je živela na kraju moje ulice. Na putu pored mene zaustavio se automobil marke jugo, crvene boje, jedan muškarac me je zgrabio, uvukao u automobil i zavezao mi oči. U kolima je sve vreme vožnje bila tišina. Kada su se kola zaustavila, skinuli su mi povez sa očiju. Tada sam videla da pored mene u kolima sede trojica muškaraca. Bilo je 17,00 časova, i

nalazili smo se u Prištini, u naselju Dardanija ispred neke stambene petnaestospratne zgrade. Uveli su me u dvosobni stan, u toj zgradbi, koji je bio namešten, ali neuredan i prljav. Ubacili su me u jednu prostoriju i počeli da me ispituju o nekim ljudima koje nisam poznavala. Ispitivali su me za moju braću, koji su inače vojna lica, i za komšiju Zareta Cvetanovića. Pitali su gde su oni, šta rade, gde su pobegli i gde se kriju. Nisam znala da im kažem, a i da jesam, ne bih rekla. Šamarali su me i udarali po celom telu. Imali su noževe i pištolje, kojima su mi pretili da će me ubiti. Rekli su mi da ne vičem i ne plačem, jer se ispred zgrade nalazi štab OVK. Zapretili su mi da će me odvesti tamo ako budem tražila pomoć. Terali su me da govorim albanski, stalno su ponavljali ista pitanja. Tek kasno uveče, prestali su da me ispituju i tuku. Zaključali su vrata stana i otišli.

Kada su sutradan ujutro došli, počeli su ponovo da me ispituju. Dok me je jedan ispitivao, drugi me je udarao, a treći je sedeo, pušio, pio i vredao me. U jednom trenutku sva trojica su se jako razljutila, jer nisam više odgovarala na njihova pitanja. Uhvatila su me i počela da cepaju moju garderobu. Zatim su me bacila na trosed. Dok su mi dvojica držala ruke i noge, jedan me je silovao. Smenjivali su se u razmacima od pet do deset minuta. Povremeno su me prisiljavala i na oralni seks. Posle nekog vremena preneli su me u drugu sobu i nastavili na krevetu da me siluju. Sva trojica su još tokom silovanja primetila da krvarim, ali nisu prestala niti umanjila grubost. Šamarali su me kad god bih jače počela da plačem ili vrištim. Napolju je padao mrak kada su me ostavili i otišli u dnevnu sobu. Od bola nisam mogla da se pomerim iz kreveta. Te noći su sva trojica ostala u stanu. Čula sam ih kako nešto pričaju na albanskom.

Trećeg dana ujutro, sva trojica su izašla iz stana, i opet me zaključala. Nakon nekog vremena čula sam da zvoni telefon u susednom stanu. Tada sam ja potražila telefon u stanu. Našla sam presečene žice. Uspela sam da ih spojam i pozovem policiju i zatražim pomoć. Pronašla sam telefonski račun bivšeg vlasnika stana, nekog Srbina, na kome je bila adresa, tako da sam policiji mogla da objasnim gde se tačno nalazim. Ubrzo su došla trojica vojnika KFOR-a sa Albankom, prevodiocem. Dva vojnika su ostala u stanu, a treći vojnik i Albanka su me odveli u policiju. Tražila sam da me pregleda doktor koji bi utvrdio da sam silovana i zlostavlјana, ali mi nisu dozvolili. Dvojica vojnika koji su ostali u stanu su uhvatili jednog muškarca, ali kada su ga doveli videla sam da to nije nijedan od otmičara.”

Muškarac koga su vojnici KFOR-a uhapsili u stanu negirao je povezanost sa otmicom i silovanjem A.S. Dalje je naveo da su ga neki ljudi zamolili da njihovu poznanicu, koja se nalazi u dotičnom stanu, negde preuze.

Nekoliko dana nakon incidenta, policija je pozvala A.S. da identificuje otmičare, ali među uhapšenim licima počinjoca nije bilo. Istog dana je sa roditeljima napustila Gnjilane i izbegla u Crnu Goru. Veruje da je otmicu iz osvete organizovao njen prvi komšija iz Gnjilana, Albanac, kome je njen, sada bivši suprug, sa prijateljima opljačkao i zapalio kuću.

Izvor: FHP, izjava svedoka

S.Dž, Roma iz Kraljeva, Srbija, i njegovog **brata, ujaka i zeta**, 28. jula 1999. godine, lišili su slobode četvorica albanskih civila, na putu kod sela Dobrčane, opština Gnjilane. Nakon višečasovnog batinanja oslobođili su ih lokalni Albanci.

Svedok S.Dž. je o incidentu izjavio FHP-u: "Tog dana krenuo sam sa ujakom, bratom i zetom u Gnjilane da bismo prebacili jednu rođaku u Srbiju. Putovali smo sa dva automobila. U prvom automobilu, marke zastava 101, vozio sam se sa zetom. U drugim kolima, marke reno 4, vozili su se moj ujak i brat. Na ulazu u selo Dobrčane, između 18,30 i 19,00 časova, zaustavila su nas četvorica albanskih civila. Imala su na sebi crne pantalone i trenerke. Kada smo izašli iz kola, primetio sam da su sva četvorica pripita. Tada su im se pridružila još trojica Albanaca, koja su došla automobilom marke golf, crvene boje, bez registarskih oznaka. Počela su da tuku mog brata i ujaka. Dvojica Albanaca ubacili su zeta i mene na zadnje sedište zastave 101. Jedan je vozio, a drugi je držao pištolj uperen u nas. Druga dvojica Albanaca su ujaka i brata vezali jednog za drugog i ubacili u reno 4. Zajedno sa crvenim golffom krenuli smo u pravcu Gnjilana i posle pola sata skrenuli ulevo, u šumu. Tu su nas ubacili u neku štalu i pitali nas: "Ovo nije Srbija, šta tražite ovde? Ko vas je poslao? Za koju vojsku ste se borili?" Potom su me vezali lancem oko vrata, naredili da se svi skinemo goli i počeli da nas tuku palicama, pajserima, nogama i rukama gde god su stigli. Gurali su nam kolje u usta, a mom bratu su hteli da sekut prst. Tukli su nas oko sat i po. Zatim su mene kroz mali prozor izvukli iz štale i poveli u šumu. Uplašio sam se, jer sam mislio da će me ubiti. Ispitivali su me, ali nisu čekali da im odgovorim, već su me odmah udarali debelim granama. To je trajalo oko dva sata. Tada su došla sedmorica Albanaca iz obližnjeg sela. Trojica su imala sekire, a dvojica pištolje. Naredili su ovima što su me tukli da me puste, inače će opet doći Srbi da ih sve pokolju. Jedan od njih mi je namignuo. Dali su nam minut vremena da se obučemo. Ubacili su nas na zadnje sedište zastave 101 i odvezli do glavnog puta. Bio sam ošamućen. Kada smo stigli, ostavili su nas u kolima i rekli da se vratimo u Srbiju."

S.DŽ., njegovi ujak, brat i zet, odmah su se vratili za Srbiju gde im je u bolnici ukazana pomoć. Više nisu dolazili na Kosovo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Vitković Zorana, Srbina, sudiju iz Gnjilana, otela je 30. jula 1999. godine u prepodnevnim časovima grupa naoružanih Albanaca na putu ka Bujanovcu, kod sela Dobrčan, opština Gnjilane. Ispitivali su ga i zlostavljeni. Nekoliko sati kasnije su ga oslobođeni ruski KFOR vojnici.

Izvor: *Rafali na Srbe u Gnjilanu*, BLIC (FoNet), 31. jul 1999.

Stanković Miodraga (39), Srbina iz sela Žegra, opština Gnjilane, oteli su pripadnici OVK početkom oktobra 1999. godine. Odveli su ga u susednu spaljenu kuću, gde su ga mučili. Miodrag je među otmičarima prepoznao svoje komšije Gazimi Ćerima (Gazimi Qerim) i Iseni Idriza. Tada su iznenada naišli pripadnici američke jedinice u sastavu KFOR-a, koji su oslobođeni Miodraga, a otmičari su pobegli. Pripadnici KFOR-a su potom odveli Miodraga u bolnicu. Imao je povrede nanesene batinanjem; stomak i jezik bili su mu isećeni nožem.

Izvor: *Serbs left as targets*, ŠSrbi ostaju kao mete¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 22. oktobar 1999.

ISTOK (ISTOG)

1. Nestanci

Ašanin Milan (24), Srbin iz Istoka, poslednji put je viđen 16. aprila 1999. godine u Istoku.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Memarović Đorđe, Srbin iz Bjelog Polja, opština Istok nestao posle 14. juna 1999. godine u selu Bjelo Polje.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Stojković Đurka, Srpkinja iz sela Zać (Zallq), opština Istok, nestala je posle 14. juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Radmić Radovan (44), **Džogović Stana** i **Pešić Zlata**, Srbi iz Istoka, nestali su 16. juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Krstić Danica (68), penzionerka i **Milosavljević Ljubomirka** (65), zaposlena u motelu "Ribnjak", Srpkinje iz Istoka, poslednji put su viđene 18. juna 1999. godine.

Prema izjavi Daničinog zeta, posle povlačenja srpskih snaga iz Istoka, neko je 17. juna, preneo vest Srbima da je otac Sava poručio da napuste grad i izbegnu u Srbiju ili da se sklone u crkvu ali bez oružja. Zet je tada otišao kod Danice da joj saopšti da moraju da napuste grad, ali je ona to odbila. Sutradan, 18. juna, većina Srba je napustila Istok. Od tada se Danici gubi svaki trag.

Prijatelj Albanac, ispričao je kasnije porodici da je 28. juna sreo Danicu i da mu je ona tom prilikom rekla da živi u kući Milosavljević Ljubomirke, koja je takođe ostala u Istoku. Od tog dana ovaj Albanac je više nije video i tvrdi da je čuo da su svi preostali Srbi iz Istoka ubijeni, a da su njihova tela sahranjena u blizini nekadašnje stočne pijace u Istoku.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đuričić Vučeta (70), Srbin iz sela Bjelo Polje, opština Peć, nestao u periodu između 19. i 21. juna 1999. godine u Istoku.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ćirković Miloš (30), Srbin iz Bjelog Polja, opština Peć, šumar, poslednji put je viđen 26. juna 1999. godine.

Prema navodima njegovih prijatelja, Miloševa porodica je napustila Bjelo Polje 17. juna. Rodbina je od njegovih komšija saznala, da su ga oni poslednji put videli u njegovoju kući, 26. juna, od kada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ljušić Stanoje (64), penzioner, sa stanom u ulici Milića Krstića br. 1, njegova sestra **Vulić Đurđa** i njen suprug **Mihajlo, Vulić Radoje** (72), penzioner, njegova supruga **Stanica** (59), domaćica, i sin **Miodrag** (40), računovođa u firmi "Dubrava", i **Đurić Petar** (60), penzioner, ulica Hvostanska br. 40, Srbi iz Istoka, nestali su u noći 29/30. juna 1999. godine.

Rodbina nestalih, razgovarajući sa pripadnicima KFOR-a u Istoku, saznala je da je 29. juna grupa Srba iz Istoka tražila njihovu pratnju da napusti grad. Srbi su se sa

pripadnicima KFOR-a dogovorili da se sutradan, 30. juna ujutro, nađu na određenom mestu u gradu. Sutradan se niko od Srba, koji je trebalo da krenu iz Istoka, nije pojavio na ugovorenom mestu.

Istog dana pripadnici KFOR-a utvrdili su da je kuća Ljušić Stanoja spaljena i u njoj su pronašli sedam izgorelih tela, pet muškaraca i dve žene. Pošto u to vreme u Istoku nije bilo srpskog stanovništva, nije mogao biti utvrđen tačan identitet ovih tela. Pripadnici KFOR-a su, iz tog razloga, predali tela lokalnim pravoslavnim sveštenicima, da ih oni sahrane. Od tih tela, četiri su bila sahranjena na jednom mestu i na nadgrobnim spomenicima stajala su imena Vulić Radoje, Vulić Miško i Đurić Petar, dok je četvrti spomenik bez imena. Početkom jula 1999. godine, nepoznata lica bacila su bombe na grobove i uništila ih.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dobrić Đorđe (61), Srbin iz sela Krnjina (Kerninë), opština Istok, zemljoradnik, nestao je krajem juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Nedeljković Ranko, Srbin, bio zaposlen u pošti u Istoku, i njegova supruga **Vlasta**, Slovenka, nestali su krajem juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Vujisić Miloš (57), Srbin iz sela Crkolež (Cërkolez), opština Istok, poslednji put je viđen 15. jula 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

Pejović Savka (77), Srpkinja iz Istoka, nestala je u julu 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

2. Otmice

Hetaj Valjdet (Hetaj Valdet), Roma iz sela Banja (Baje), opština Istok, oteli su pripadnici OVK u maju 1999. godine. Dan posle otmice njegova supruga Šureta (Shyhere) (18) je ubijena, a posle nekog vremena decu **S.V.** (2) i **V.V.** (1) oteli su pripadnici OVK i nakon dva meseca pustili. Sudbina Hetaj Valjdeta je nepoznata.

Prema izjavi njihove rođake, Valjdet je navedenog dana, sa suprugom Šuretom i decom krenuo ka Istoku. Kada su došli do sela Vrelo, opština Istok, presreli su ih pripadnici OVK i odveli Valjdeta. Supruga se sa decom, nakon incidenta, sakrila u zgradu škole u selu Vrelo.

Sutradan, Šureta je sa decom, krenula peške ka selu Savina Voda kod svoje majke Ferizaj Mire. Majka je kasnije, na putu, pronašla Šuretino telo i S.V. i V.V. koje je odvela kući. Nekoliko dana kasnije u kuću Ferizaj Mire su došli pripadnici OVK i odveli S.V. i V.V. Deca su odvedena u kuću jednog Albanca u Rožaju, Crna Gora. Nakon dva meseca, on je stupio u kontakt sa majkom Hetaj Valjdete, Bosom koja je otisla u Rožaje i odvela decu kući, a nakon toga izbegla u BiH.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Pumpalović Momčilo (61), Srbin, profesor ruskog jezika i direktor gimnazije Braća Ribar u Istoku, odveden je u noći 27/28. juna 1999. godine iz stana svoje čerke, takođe u ulici Solunskih boraca C/5. Njegova supruga **Sretenka** (60), Srpkinja, domaćica, odvedena je 30. juna 1999. godine iz njihove kuće. Dalja sADBina Momčila i Sretenke je nepoznata.

Njihova čerka ispričala je FHP-u da je 17. juna napustila Istok i sa porodicom izbegla u Srbiju. Od tada nije imala nikakav kontakt sa roditeljima koji su ostali u Istoku.

Od drugih komšija Albanaca čerka je saznala da je Momčilo čuvaо njen stan, a da je Sretenka sa prijateljicom boravila u njihovoј kući. Nepoznata lica su u noći 27/28. juna, ušla u stan u kome je Momčilo boravio i odvela ga. Tri dana kasnije, 1. jula, u večernjim časovima, nepoznata lica su iz kuće odvela i njegovu suprugу Sretenku, zajedno sa prijateljicom koja je boravila kod njih. Ovo su im kasnije potvrdile i druge komšije i prijatelji iz njihove ulice.

jerku je početkom jula 1999. godine komšija obavestio da su njeni roditelji nestali. Kada je komšija početkom jula napuštao Istok, Albanac koji ga je prevozio pokazao mu je telо koje je ležalo pored džamije i rekao da je Momčilovo. Kada je komšija pitao šta se desilo sa Sretenkom, ovaj je odgovorio da je i ona "sređena". Komšija je rodbini nestalih takođe rekao da su pripadnici OVK, 27. juna, odveli većinu Srba koji su ostali u Istoku na informativni razgovor u njihov štab i da je među njima bio i Momčilo. Ispitivao ih je komandant OVK za tu oblast Naser Šatri (Naser Shatri) i navodno im rekao da moraju da napuste Istok, a da im on garantuje bezbednost dok budu napuštali grad. U noći, nakon tog razgovora, mnogi od Srba su ubijeni ili oteti. Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

S.V. (2) i V.V. (1), Rome iz sela Banja, opština Istok, oteli su pripadnici OVK u maju 1999. godine, odveli u Rožaje, Crna Gora i posle dva meseca pustili.²¹
Izvor: FHP, izjava svedoka

KAČANIK (KAÇANIK)

1. Nestanci

Stojković Slobodan (48), Srbin iz sela Stari Kačanik, opština Kačanik, prema svedočenju poznanika, poslednji put je viđen 13. juna 1999. godine na putu iz sela Stari Kačanik ka naselju Komnik u Gnjilanu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Mladenović Stanojko (37), Srbin iz Starog Kačanika (Kačaniku i Vjetër), opština Kačanik, pripadnik rezervnog sastava srpske policije, poslednji put je viđen na Partizanskom putu na raskrsnici kod Uroševca 13. juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

²¹ Izjavu svedoka o otmici i puštanju S.V. i V.V., vidi: Istok, 2. Otmice

Janković Slobodan (55), Srbin iz Uroševca, penzioner, poslednji put je viđen 16. juna 1999. godine na putu između Starog Kačanika i Kačanika.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2. Otmice

Stojković Slobodan (54) Srbin, pripadnik srpske policije iz Kačanika, ulica Kralja Petra br. 11, otet je 11. juna 1999. godine.

Prema svedočenju njegove supruge, 11. juna Srbi i Romi su napuštali Kačanik i sklanjali se u selo Stari Kačanik. U gradu je ostalo oko 15 Roma koji nisu imali prevoz do Uroševca. Zbog toga je Slobodan odlučio da pozajmi traktor od komšije Albanca i da ih preveze. On je tog dana, oko 13,00 časova, uzeo traktor od komšije i vratio mu ga u 14,00 časova. Od tada mu se gubi svaki trag.

Supruga je čekala Slobodana u Starom Kačaniku 3-4 dana i potom se vratila u Kačanik gde je razgovarala sa komšinicom Albankom, pripadnicom OVK. Ona joj je ispričala da je OVK njenog supruga lišila slobode i da je odveden na ispitivanje.

Nakon toga, Slobodanova supruga je izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dejanović Milorada-Radeta (55), predsednika Crvenog krsta u Starom Kačaniku, i njegovu suprugu **Jelenu** (52), Srbe iz sela Stari Kačanik, u noći između 17/18. juna 1999. godine, pripadnici OVK odveli su iz njihove kuće u naselju Mahala čardak (Vendbanimi Qardak). Od tada im se gubi svaki trag.

Njihov komšija izjavio je FHP-u da je on 18. juna došao u posetu porodici Dejanović. Kada je pozvonio, niko mu nije otvarao vrata. U hodniku kuće je bilo upaljeno svetlo. Prozor sa druge strane kuće je bio razbijen. Ušao je u kuću kroz razbijen prozor i video da su sve stvari u kući ispreturnane. Pitao je njihovog prvog komšiju Albanca zna li šta se desilo sa njima. On mu je odgovorio da su, u noći izmeđi 17/18. juna, u njihovu kuću ušla trojica uniformisanih i naoružanih pripadnika OVK. Komšija ih nije poznavao. Ubacili su Radeta u svoj automobil i odvezli ga nekuda. Sat vremena kasnije, dvojica pripadnika OVK su se vratila i odvela njegovu suprugu Jelenu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stanković Radojko (63), Srbin iz sela Stari Kačanik, opština Kačanik, zaposlen kao monter u preduzeću "Telekom" u Uroševcu otet je 26. juna 1999. godine.

Svedok je o incidentu FHP-u rekao sledeće: "Tog dana je Rade došao kod mene u posetu. U 15,30 časova u moje dvorište ušla su sedmorica naoružanih pripadnika OVK. Počela su da batinaju Radojka koji je sedeо u dvorištu. Potom su ga dovukli u predsoblje kuće, gde su počeli i mene da batinaju. Tražili su da im predamo oružje. Posle otprilike pola sata, izveli su nas iz kuće i poveli prema kolima. Rekli su da nas vode u štab OVK. Radojka su stavili na zadnje sedište, a pošto za mene nije bilo mesta, rekli su mi da ostanem kod kuće i da će se kasnije vratiti po mene. Nisam htio da ih čekam pa sam se sklonio iz kuće. Toga dana nisu dolazili da me traže."

Radojku se od tada gubi svaki trag. Radojkova supruga je otišla u osnovnu školu u Starom Kačaniku, gde je bio smešten štab OVK, da sazna da li je njen suprug tamo. Pripadnici OVK iz tog štaba rekli su joj da Radojko nije tu i da ne znaju gde se nalazi.

Radojkova porodica je 28. juna 1999. godine, uz pomoć Međunarodnog crvenog krsta, sa ostalim Srbima iz te opštine, napustila Kačanik.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

S.D. (52), njegovu suprugu **Živku** (50) i čerku **Gordanu** (22), Srbe iz sela Stari Kačanik, opština Kačanik, 27. juna 1999. godine, oteli su pripadnici OVK i zatvorili u zgradu osnovne škole u selu Đeneral Janković. Posle višesatnog zadržavanja, izveli su ih u obližnju šumu na streljanje. Živka i Gordana su ubijene, dok je S.D. preživeo.

O ovom incidentu, S.D. je FHP-u ispričao sledeće: "Tog dana, oko 16,00 časova, supruga Živka, čerka Gordana i ja krenuli smo pešice, kod komšije Srbina I.S. Na oko 200 metara od naše kuće zaustavila su nas dvojica Albanaca koja su prolazila putem u automobilu, koji je pripadao jednom Srbinu iz sela, izvesnom Janković Jovanu. Bili su naoružani automatskim puškama, jedan je nosio maskirnu uniformu OVK, dok je drugi bio u civilu. Pitali su nas, na albanskom jeziku, da li smo Srbi. Kada smo potvrdili, uperili su puške u nas i naredili nam da uđemo u njihova kola. Odvezli su nas u zgradu osnovne škole u selu Đeneral Janković, opština Kačanik. U školi je bilo oko osam vojnika OVK, naoružanih pištoljima, u maskirnim uniformama sa amblemom OVK. Jedan od vojnika je imao crvenu traku oko ruke. Sproveli su nas u učionicu na prvom spratu, i više nas niko nije ništa pitao. Tu smo ostali do 20,00 ili 21,00 čas, kada su po nas došla trojica pripadnika OVK i povela nas u šumu zvanu Gajre, iznad sela Đeneral Janković. Dvojica su bila u maskirnim uniformama OVK, dok je jedan bio u civilu.

Kada smo stigli u šumu, vojnici su nam vezali oči i naredili nam da kleknemo i stavimo ruke na potiljak. Stali su iza naših leđa i pucali, prvo u moju čerku Gordanu, zatim u suprugu Živku i na kraju u mene. Pao sam i ne znam koliko je vremena prošlo kada sam se osvestio. Bio sam potpuno krvav. Jedan metak me je pogodio u rame, a drugi okrznuo pored vrata. Gordana i Živka su ležale pored mene, mrtve. Uzeo sam ženinu tašnu, i počeo da bežim kroz šumu."

Svedok se ne seća kuda je dalje išao, niti kako je stigao u selo Brezovica (Brezovicë), opština Štrpcë (Shterpce/Firajë), kod svoje sestre. Nakon incidenta je napustio Kosovo i izbegao u Makedoniju.

Izvor: FHP izjava sveodoka

KOSOVSKA KAMENICA

1. Nestanci

Tasić Aleksandar (35), Srbin, pripadnik srpske policije iz sela Boljevce (Bolec), opština Kosovska Kamenica, nestao je 24. juna 1999. godine, na putu između sela Boljevce i Novog Brda.

Prema svedočenju njegovog prijatelja, Aleksandar je pomenutog dana krenuo u Novo Brdo da obide svoju suprugu, koja je tu boravila kod svog oca. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Srboljub (40), Srbin, prosvetni radnik iz sela Strezovce (Strezofc), opština Kosovska Kamenica, nestao je krajem juna 1999. godine na putu između sela Strezovce, opština Kosovska Kamenica, i Prištine.

Prema izjavi njegovog prijatelja, Srboljub je u Strezovcu živeo sa suprugom i sinom, dok je u Prištini imao kuću u kojoj je živela njegova majka. Krajem juna, komšija Hamdija Duvali (Hamdija Duvalli), Albanac, uselio se sa porodicom u njegovu kuću u Prištini, dok je njegovu majku dovezao kolima u selo Strezovce i tu ostavio. Kada mu je majka to ispričala, Srboljub je pešice krenuo ka Prištini. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stanković Goran (19), Srbin iz sela Domorovce, opština Kosovska Kamenica i **Tomić Zoran** (27), Srbin iz sela Lopardince, opština Bujanovac poslednji put su viđeni 12. avgusta 1999. godine na benzinskoj pumpi "Ismajil Petrol" ("Ismajil Petrol") između sela Domorovce i Ogošta (Ogoshte), opština Kosovska Kamenica, gde su došli traktorom da kupe naftu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jovanović Vida (42), Srpskinja iz sela Ranilug (Ranllug), opština, Kosovska Kamenica, poslednji put je viđena 13. oktobra 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

2. Otmice

Petković Dobri (37), trgovac, zaposlen kao poslovođa u prodavnici prehrambene robe u Kosovskoj Kamenici, i njegov brat **Dragan**, Srbi iz sela Korminjane, opština Kosovska Kamenica, odvedeni su 2. jula 1999. godine iz autobusa na relaciji Gnjilane - selo Korminjane, opština Kosovska Kamenica.

Prema izjavi komšija, tog dana su pripadnici OVK blokirali put, zaustavili autobus, izveli braću Petković, i poveli ih sa sobom. Od tada im se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

Simić Milivoja (51), i **Arsić Nenada** (33), Srbe iz Kosovske Kamenice, pripadnici OVK lišili su slobode kod benzinske pumpe u Kosovskoj Kamenici 19. juna 1999. godine. Tom prilikom Milivoje je uspeo da pobegne, dok su Nenada odveli. Kasnije tog dana, isti pripadnici OVK oteli su i Milivoja. Nakon toga su ubili Nenada, da bi nešto kasnije došlo do oružanog okršaja između lokalnih Srba i pripadnika OVK. Tokom sukoba ubijena su trojica pripadnika OVK. Milivojevo telo pronašli su pripadnici KFOR-a.

Svedok je ispričao FHP-u, da su 18. juna 1999. godine pripadnici OVK zauzeli benzinsku pumpu i bolnicu u Kosovskoj Kamenici. Dan kasnije, 19. juna, Milivoje, njegov sin Goran i njihov rođak Nenad nameravali su da odu u pravoslavnu crkvu i tamo se sa ostalim Srbima dogovore oko odbrane. Na glavnom putu, pored benzinske pumpe, oko 12,00 časova, zaustavila su ih četvorica naoružanih pripadnika OVK u civilu, iz Kosovske Kamenice, koji su izašli iz automobila marke mercedes, zelene boje, parkiranog pored puta. Pripadnici OVK su Milivoja, Gorana i Nenada, pod pretnjom oružja, izvukli iz automobila. Nenada su zatim prebacili na zadnje sedište mercedesa i prislonili mu pištolj na slepoočnicu. Gorana su pretresli, dok je Milivoje uspeo da pobegne. Tada je naišao komšija Albanac i posle kraćeg razgovora sa pripadnicima OVK uhvatio Gorana za ruku i rekao mu da je slobodan i da može da ide kući. Nenada su pripadnici OVK odvezli prema selu Koretin, opština Kosovska Kamenica. Za to vreme, Milivoje i još nekoliko Srba sastali su se sa poznanicima Albancima ispred benzinske pumpe. Od njih su tražili da intervenišu kod OVK i oslobođe Nenada. Dok su razgovarali, iz pravca sela Koretin, naišao je isti zeleni mercedes u kome je sedeо Nenad, i zaustavio se na putu pored benzinske pumpe. Vozač mercedesa pozvao je nekoliko puta Gorana da priđe kolima. Kada je on odbio, njegov otac Milivoje učinio je to. Razgovaraо je sa vozačem oko pola minuta, zatim je prešao sa druge strane i ušao u automobil. Grupi Srba je doviknuo da ide po Nenadova kola i da će se brzo vratiti. Uputili su se prema centru Kamenice. Za njima je u tom trenutku krenulo još nekoliko vozila, koja su bila parkirana pored pumpe, u kojima su se takođe nalazili pripadnici OVK u civilu iz Kosovske Kamenice. Kada su prešli 200-300 metara, odjeknula su tri pucnja. Nenada su ubili pucajući mu u glavu i u grudi. Milivoja su nakon toga prebacili u drugi automobil. Na mostu su izbacili Nenadovo telо i krenuli na drugu stranu reke, gde se nalaze dva naselja, levo srpsko, a desno albansko. Stanovnici srpskog naselja, koji su u međuvremenu saznali šta se dogodilo, otvorili su oružanu vatru na vozila koja su prelazila most. Tom prilikom ubijena su trojica Albanaca, a njihova vozila su teže oštećena. Pripadnici OVK koji su zajedno sa Milivojem stigli u albansko naselje premestili su se u druga dva automobila, jedan marke opel-vektra, boje trule višnje, i drugi marke lada-niva, narandžaste boje. Prošli su kroz srpska sela Grizime, Bosce i Strelica (Strelicë), i otišli u pravcu albanskog sela Koprivnica.

Nakon anonimne prijave, pripadnici KFOR-a, pronašli su Milivojevo telо kod trafo stanice, u albanskom naselju sa druge strane reke. Na telu su bili vidljivi tragovi nasilja. Levo uvo mu je bilo odsečeno, imao je više povreda nanetih oštrim predmetom, kao i prostrelne rane.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Tomić Dragan (35), **Zdravković Đorđe** (50) i njegov sin **Zoran** (25), Srbi iz sela Glogovce, opština Kosovska Kamenica, nestali su 10. jula 1999. godine. Njihova tela pronađena su 15. jula 1999. godine.

Prema svedočenju komšije, oni su pomenutog dana, oko 6,00 časova, krenuli u šumu udaljenu oko 15 kilometara od Kosovske Kamenice da sekу drva.

Njihova tela pronađena su u masovnoj grobnici u selu Ugljare, opština Gnjilane, 24. jula 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Antić Negovan (33), Srbin iz Kosovske Kamenice, vlasnik samostalne trgovinske radnje, i njegov rođak **Ilić Novica** (38), Srbin iz sela Koretin, opština Kosovska Kamenica, bivši pomoćnik komandira srpske policije u Kosovskoj Kamenici, nestali su 31. jula 1999. godine. Njihova tela nađena su 4. avgusta 1999. godine u selu Koretin.

Prema svedočenju komšije, Novica je 31. jula sa rođakom Negovanom krenuo, automobilom marke jugo, belim, u Vranje, Srbija, da odatle prenesu telo Negovanove tašte u Kosovsku Kamenicu. Poslednji put su viđeni istog dana kako prolaze putem kroz selo Koretin, udaljeno 5 kilometara od Kosovske Kamenice.

Pripadnici KFOR-a su, 4. avgusta, pronašli njihova tela u žbunju, na brdu iznad sela Koretin. Na telima su bili vidljivi tragovi nasilja, ruke su im bile vezane, a na glavi su imali prostrelne rane.

Posle ovog incidenta, nepoznata lica su nekoliko puta bacala zapaljive naprave u dvorište kuće roditelja Negovanove supruge, gde je živeo i ubijeni Negovan, kao i na lokal u kome se nalazila Negovanova trgovinska radnja.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

Miljković Gorana (20), njegovog brata **Milosava** (22), **Pešić Sašu** (19) i **Koštić Milana** (19), Srbe iz sela Berivojce, opština Kosovska Kamenica, oteli su pripadnici OVK 24. decembra 2000. godine dok su se automobilom vraćali iz Vranja u Berivojce, na delu puta Preševo-Gnjilane. Nakon dva dana, 26. decembra, pripadnici OVK su ih oslobođili.

Izvor: *Nestala četvorica srpskih mladića*, POLITIKA, 25. decembar 2000; *Četvorica Srba bila u rukama albanskih ekstremista*, Veb sajt FREE B92, Najnovije Vesti, 26. decembar 2000.

KLINA (KLINE)

1. Nestanci

Milenković Stanko (22), Srbin iz sela Sevce (Sefcë), opština Štrpce, student Pravnog fakulteta u Prištini, pripadnik Vojske Jugoslavije, nestao je u martu 1999. godine. Poslednji put se javio roditeljima 22. marta 1999. godine iz kasarne "Metohia" u Đakovici gde je bio na odsluženju vojnog roka.

Prema izjavi njegovog oca, Stankov pretpostavljeni pukovnik Miloš Đošan je na zahtev porodice izdao potvrdu u kojoj se navodi da je Milenković Stanko, 13. aprila 1999. godine dezertirao, u trenutku kada se njegova jedinica nalazila u selu Kijevo, opština Klina.

Pukovnik Đošan je odbio da Stankovom ocu da bilo kakve dodatne informacije vezane za sinovljev nestanak, dok su dvojica vojnika iz njegove jedinice izjavila da Stanka nisu uopšte poznavali. Kasnije je jedan vojnik iz te jedinice ipak ocu rekao da se družio sa Stankom, ali je odbio da govori o Stankovom nestanku.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dašić Dušan i Jovanka, Srbi iz sela Rudice opština Klina, nestali su posle 14. juna 1999. godine.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Martinović Zorka i Ljušić Cenka, Srpskinje iz sela Štupej (Shtupelj), opština Klina, nestale su nakon 14. juna 1999. godine, u selu Štupej.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Gvozdenović Živan (76), penzioner, i njegov sin **Gojko** (53), građevinski radnik, Srbi iz sela Vidanja, opština Klina, nestali su 17. juna 1999. godine nakon što su njihove porodice i većina njihovih komšija napustili selo.

Gojko je poslednji put viđen kako ide pešice prema selu Đurakovac (Gjurakovc), opština Istok.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Minić Boško (53), Srbin iz sela Vidanje (Vitejë), opština Klina, nestao je 17. juna 1999. godine, nakon što je većina stanovnika ovog sela napustila Kosovo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Marušić Milica (66), brat njenog supruga **Marušić Živko** (67) i njegova supruga **Cveta** (64), **Šutić Vučko** (67) i **Dostana** (64), **Lalić Vojislav** (63), **Jelena** (62), **Ljubomir** (66) i **Milijana** (60), Srbi iz sela Štupelj, opština Klina, nestali su 17. juna 1999. godine.

Prema svedočenju sina nestale Milice, tog dana u 22,30 časova neko je sa kapije pozvao njegovog oca da izađe iz kuće. Ukućani su se uplašili i nisu dozvolili ocu da izađe. Prepoznali su glas komšije Ćazima (Qazim) koji je bio pripadnik OVK. Pripadnici OVK su tada razvalili kapiju i ubili njihovog psa. Ukućani su kroz sporedna vrata pobegli u polje, koje se nalazilo iza kuće. Za njima su bežali i Srbi iz susednih kuća. Videli su kako pripadnici OVK pljačkaju i zatim pale njihove kuće. Srbi iz sela Štupelj su bežeći kroz šumu stigli do pravoslavne crkve u susednom selu Budisavci (Budisallc), gde su se sakrili. Tada su primetili da Milica, Živko, Cveta, Vučko, Dostana, Vojislav, Jelena, Ljubomir i Milijana, koji su krenuli sa njima, nisu stigli u crkvu. Od tada im se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jovanović Božana (80) i njen sin **Vojislav** (55), Srbi iz sela Dranovac (Drenoc), opština Klina nestali su 17. juna 1999. godine.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, tri dana posle povlačenja srpskih snaga sa Kosova, sredinom juna 1999. godine, Vojislavov brat Vlado, koji je boravio u Crnoj Gori, došao je da obide majku i brata. Pronašao je samo Vojislavov šešir u dvorištu. Kuća je bila ispreturnana.

Nedelju dana kasnije, kada je brat ponovo došao u selo, video je da je njihova kuća spaljena.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Bogićević Milić (49), Srbin, iz sela Drenovac, opština Klina, poslednji put je viđen 18. juna 1999. godine.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Pešić Živko (76), Srbin iz Klina, poslednji put je viđen 18. juna 1999. godine u selu Kruševo, opština Klina.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998* - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹, ICRC - MKCK¹

Stevanović Stanoje (69) i njegova supruga **Dragica** (63), Srbi iz sela Jošanica (Jashsnice), opština Klina, nestali su 26. juna 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998* - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹, ICRC - MKCK¹

Dončić Ilija i njegova supruga **Milena**, Srbi iz sela Bić (Biq), opština Klina, prema navodima Crkveno-narodnog odbora, poslednji put su viđeni u drugoj polovini juna 1999. godine u selu Bić.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Pavlović Milovan (63) i njegov sin **Radoš** (38), Srbi iz Niša, Srbija, poslednji put su viđeni u noći 15/16. jula 1999. godine u 1,30 časova na putu pored mosta u Klini.

Prema informacijama kojima raspolaze njihova rodbina, Milovan i Radoš trebalo je da prevezu usisivače iz Cetinja, Crna Gora, preko Rožaja, u Prištinu. Robu su prevozili kamionom marke mercedes, nosivosti 10 tona, registarski broj NI 182-19, oznaka na kamionu 1213, zelene boje, vlasništvo privatnog autoprevoznika iz Niša Jovana Randželovića. Naručilac robe je bio Albanac sa kojim su Pavlovići dugi niz godina poslovali.

Ovaj Albanac je supruzi nestalog Radoša ispričao da je on sa Milovanom putovao kombijem, dok su ispred njih, kamionom išli Radoš i brat pomenutog Albanca. Nadomak Klina pokvarile su se kočnice na kamionu. Radoš je uz izvesne poteškoće uspeo da zakoči kamion, ali je prilikom zaustavljanja njegov saputnik Albanac ispaо iz kabine, i lakše povredio rame. Milovan i Radoš su parkirali kamion pored mosta u Klini, kada je Albanac odlučio da svog povređenog brata prebaci kombijem u prištinsku bolnicu. Milovan ga je zamolio da ih ne ostavlja same na putu, na šta mu je on odgovorio da ne treba da se brine jer je KFOR u blizini. Njima se od tada gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Murić Dešo (58) i **Nurković Halid** (62), Muslimani iz Rožaja u Crnoj Gori poslednji put su viđeni krajem jula 1999. godine u selu Petrić (Poterq), opština Klina. Dešo i Halid došli su u Petrić da se raspitaju o nestanku Srbina, izvesnog **Kesića**, čije ime nije poznato. Od tada im se gubi svaki trag.

Izvor: *Izveštaj o položaju Muslimana-Bošnjaka na Kosovu nakon dolaska KFOR-a*, Helsinški odbor za ljudska prava u Sandžaku, oktobar 1999.

2. Otmice

Omeragić Lidija (47), Muslimanka, vaspitačica u dečijem vrtiću "Pčelica Maja" u Klini, oteta je 30. juna 1999. godine u Klini.

Prema izjavi Lidijine sestre ona je posle dolaska KFOR-a napustila Klinu i prešla kod nje i drugih sestara u Peć. Lidija se 26. juna vratila u Klinu. Vozio ju je Ismet Kolenović, radnik na autobuskoj stanici u Peći. U stanu je zatekla albansku porodicu iz Drenice. Sve stvari, osim jednog regala, bile su odnete iz stana. Slučaj je prijavila KFOR-u, koji je bespravno useljene izbacio iz stana. Lidija se istog dana sa Ismetom vratila u Peć, nameravajući da ponovo ode u Klinu, prebaci regal i nađe nekoga ko će da čuva stan. Nije uspela da nađe prevoznika te je 30. juna otišla na stanicu. Tu je naišao Kolenović Ismet sa Ljuljzimom Ljajći (Lulzim Lajqi), mladićem iz Peći, i Lidija im plaća da je prebace do Kline. S njima je krenuo i Šeremet Bojaj (Sheremet Bojaj), doktor iz Kline, koji se ponudio da joj čuva stan. Ismet je Lidiju i doktora ostavio ispred njene zgrade oko 17,00 časova i produžio sa Ljuljzimom.

Lidijina sestra je čula od jednog Lidijinog poznanika iz Kline da je on 30. juna oko 17,00 časova, video Lidiju kako ulazi u zgradu. Nešto kasnije, istog dana, video je nepoznate ljude kako izvode Lidiju iz zgrade vezanih ruku. Druge komšije Albanci rekli su Lidijinoj sestri da je oni pomenutog dana uopšte nisu videli u Klini.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Purić Stefana, jeromonaha u manastiru Budisavić, i **Vujović Vujadina**, učitelja iz sela Stup, opština Kline, koji je boravio u manastiru, 19. jula 1999. godine otela je grupa pripadnika OVK.

Jedan monah je saznao od meštana sela Stup (Stupë) da su oca Stefana i Vujadina, pomenutog dana, između 14,00 i 15,00 časova, na putu od železničke stanice prema manastiru Budisavić, pripadnici OVK odveli u štab na informativni razgovor.

Nedeljnik manastira Gračanica, navodi da su za otmicu navodno odgovorni članovi porodice Ljuljaj (Lulaj), Albanci rimokatoličke veroispovesti, pripadnici OVK.

Izvor: *Informativni servis Srpske pravoslavne crkve*, PRAVOSLAVLJE PRESS, 21. jul 1999.; *Ubojaju i kidnapuju sveštenike i monahe*, GLASNIK KOSOVA I METOHIE, 15-22. septembar 2000.

KOSOVO POLJE (FUSHA E KOSOVËS)

1. Nestanci

Ristić Davor (28), Srbin iz Kosova Polja, ulica Serdara Janka Vukotića, magacioner, nestao je 22. juna 1999. godine na putu između Kosova Polja i Prištine.

Prema svedočenju njegove majke datom FHP, Davor je tog dana, oko 13,00 časova, krenuo automobilom marke jugo 45, belim, registarskih oznaka PR 832-90, iz Kosova Polja prema Prištini, u namjeri da tamo kupi neki deo za automobil. Davora je poslednji video komšija na putu Kosovo Polje – Priština u društvu nepoznatog muškarca. Od tada mu se gubi svaki trag.

Porodica nestalog je dobila informaciju da je Davor zatvoren u osnovnoj školi "Zejnel Ajdini" ("Zejnel Ajdini") u prištinskom naselju Vranjevac (Kodra e Trimave). Kada su pripadnici KFOR-a, po majčinoj prijavi, proverili ovu lokaciju, škola je bila prazna.

Krajem juna, na preporuku prijatelja Radeta Mitrovića, Davorova majka je dala 7 000. nemačkih maraka Albancu Gaši Aliju (Gashi Aliju) iz Prištine, koji je obećao da će oslobođiti njenog sina. Nakon toga, Gaši se više nije javio.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Prokić Dejan (20), Srbin iz Kosova Polja nestao je u junu 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Sakoj Josa, nepoznate nacionalnosti, nestala u prvoj polovini decembra 1999. godine u selu Vragolija (Vragoli), opština Kosovo Polje.

Izvor: *Albanian Terror in Kosovo Polje* ŠAlbanski teror u Kosovu Polju¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 14. decembar 1999.

Mićunović Milija (60), Srbin iz Kosova Polja, invalid, nestao je 28. decembra 1999. godine. Poslednji put je viđen istog dana, oko 11,00 časova, prilikom izlaska iz bolnice u Kosovu Polju.

Izvor: *Albanians batter Jelica Stefanovic* ŠAlbanci pretukli Jelicu Stefanović¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 30. decembar 1999.

2. Otmice

2.1. Ubijeni

Petrović Miroslav (56), Srbin iz Kosova Polja, radnik, nestao je 7. avgusta 1999. godine. Miroslavovo telo, prema svedočenju lokalnog sveštenika, pronađeno je 14. avgusta u selu Kojlovica (Kolovicë), opština Priština.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ničić Dejan (27), Srbin iz Kosova Polja, zaposlen kao konobar u hotelu "Grand", nestao je 8. avgusta 1999. godine na putu između Kosova Polja i Prištine. Njegovo telo je pronađeno 10. avgusta 1999. godine u blizini Prištine.

Prema izjavi njegove majke, Dejan je navedenog dana, oko 15,00 časova, krenuo motorom iz Kosova Polja u posetu svom drugu u Laplje selo (Fshati Llap), opština Priština, gde nikad nije stigao. Majka je nestanak odmah prijavila KFOR-u.

Nakon dva dana, 10. avgusta, pripadnici KFOR-a pronašli su njegovo telo na ulazu u Prištinu, ispod nadvožnjaka sa desne strane pruge. Majka je identifikovala telo na kome su bili vidljivi tragovi nasilja.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Joksimović Momčilo (61), Srbin iz Kosova Polja, Vidovdanska ulica, konduktor, nestao je 6. novembra 1999. godine na putu između mesta Radevo (Radevë), opština Lipljan (Lipjan), i Kosova Polja. Njegovo telo nađeno je 18. novembra 1999. godine u Srbici.

Prema izjavi njegovog sina, Momčilo se tog dana, sa komšijom pekarom Albancem, dogovorio da oko 14,00 časova krenu zajedno iz Radeva u Kosovo Polje. U dogovorenou vreme komšija se nije pojavio, pa je on krenuo sam. Momčila su poslednji put videli ribolovci iz njegovog naselja, kako prolazi putem sam, vozeći traktor.

Njegovo telo pronađeno je 18. novembra u Srbici. Na telu je bilo tragova mučenja.
Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

Stepić Živorad (31), Srbin, vozač autobusa na ugljenokopu "Belaćevac" iz Kosova Polja, otet je 12. juna 1999. godine. Pušten je 27. juna 1999. godine.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, tog dana u 14,30 časova, grupa naoružanih Albanaca otela je Živorada zajedno sa trojicom ili četvoricom radnika, Srbu, u krugu rudnika, dok su se spremali da ih Živorad autobusom odveze kući. Šestorica radnika, koji su se tu zatekli u trenutku otmice, uspeli su da pobegnu u selo Kuzmin, opština Kosovo Polje.

Živorad je pušten nakon 15 dana, 27. juna. Nema nezavisne potvrde o istinitosti navoda prema kojima je držan u zatvoru OVK u selu Trstenik (Trëstenik), opština Glogovac, dok njegova porodica nije platila otkup u iznosu od 10 000 nemačkih maraka.

Izvor: FHP, izjava svedoka

KOSOVSKA MITROVICA (MITROVICE)

1. Nestanci

Stojić Ljubiša (46), Srbin iz sela Žabare (Zhabari), opština Kosovska Mitrovica nestao je 17. aprila 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹, ICRC - MKCK¹*

Azemi Safet (30), Rom iz Kosovske Mitrovice, ulica Fabrička br. 348, poslednji put je viđen 22. aprila 1999. godine.

Prema izjavi njegove majke, Safet je navedenog dana u 11,00 časova pošao biciklom na pijacu da kupi cigarete i brašno i više se nije vratio. Majka je oko 17,00 časova prijavila nestanak srpskoj policiji. Njegova sudbina i dalje je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Denić Cvetko (37), Srbin iz Peći, poslednji put je viđen 17. juna 1999. godine u Kosovskoj Mitrovici.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹, ICRC - MKCK¹*

Živković Todor (50), Srbin, električar iz sela Padine, opština Zubin Potok, nestao je 2. avgusta 1999. godine u južnom delu Kosovske Mitrovice. Poslednji put je viđen na gradskom pravoslavnom groblju.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Vasović Dejan (26), Srbin, vozač kamiona, zaposlen u Privatnom preduzeću "Monteks" iz Kragujevca, nestao je 11. avgusta 1999. godine na putu između Kosovske Mitrovice i Zvečana (Zvečan).

Porodica je FHP-u ispričala da se Dejan, 11. avgusta u 12,45 časova, javio svojoj firmi. On ih je tada obavestio da je po planu isporučio crep privatnoj firmi, koja se nalazi u Kosovskoj Mitrovici, kod fabrike "Trepča". Vlasnik firme Albanac, sa kojim je Dejanova firma sarađivala dugi niz godina, takođe je potvrđio porodici da je Dejan napustio njegovo stvarište oko 12,45 časova.

KFOR je evidentirao da je Dejan ušao na Kosovo, preko sela Rudare (Rudar), 11. avgusta u 07,30 časova. Međutim, prema istoj evidenciji, on nije otišao s Kosova.

Dejan je u kamionu, u cevi ispod cirade imao 10 000 DEM. Kamion koji je on vozio, marke MAN, registarskih oznaka KG 112-03, kao i prikolica kamiona, marke kesborer, registracije KG 10-24, nikada nisu pronađeni.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ćorović Muharem (55), Musliman iz Kosovske Mitrovice, inženjer, nestao je u prvoj polovini avgusta 1999. godine u Kosovskoj Mitrovici.

Izvor: *Izveštaj o položaju Muslimana-Bošnjaka na Kosovu nakon dolaska KFOR-a*, Helsinski odbor za ljudska prava u Sandžaku, oktobar 1999.

Stojković Srđan (31), Srbin iz sela Mušutiše (Mushtishtë), opština Suva Reka (Suharekë), pripadnik srpske policije, živeo sa suprugom u Beogradu, nestao je 16. avgusta 1999. godine u severnom delu Kosovske Mitrovice.

Prema izjavi Srđanove sestre Danijele, nakon povlačenja srpskih snaga sa Kosova Srđan je radio kao policajac u Beogradu. Pre nestanka je po zadatku bio tri puta u Kosovskoj Mitrovici. Četvrti put je krenuo za Kosovsku Mitrovicu 16. avgusta, otkad mu se gubi svaki trag.

Policija u Beogradu nije htela da da porodici nikakve informacije o tome šta se sa njim dogodilo. Njegova supruga i dalje redovno prima njegovu platu. Sestra je uspela da pronađe njegovog kolegu Slavišu, za koga je znala da je 16. avgusta krenuo zajedno sa Srđanom u Mitrovicu. On joj je rekao da je mislio da se i Srđan već vratio kući i da ne zna šta se s njim dogodilo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Milosavljević Vasilije (46), Srbin, bio zaposlen u Višoj tehničkoj školi u Zvečanu, nestao 2. oktobra 1999. godine oko 10,30 časova, u Kosovskoj Mitrovici.

Prema rečima njegove supruge, Vasilije je otišao u sedište međunarodne policije u severnom delu grada da bi prijavio da mu je stan obijen. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Daničić Mirko, Srbin iz Leposavića, zaposlen u kombinatu Trepča, nestao je 21. oktobra 1999. godine u južnom delu Kosovske Mitrovice, koji je naseljen isključivo albanskim stanovništvom.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Milenković Rajko (45), Srbin iz severnog dela Kosovske Mitrovice, ulica Drvarska br. 15, zaposlen kao vozač u preduzeću d.d."Sloga", poslednji put je viđen 14. novembra 1999. godine u kafeu "Rubin", u blizini njegovog stana.

Prema izjavi njegovog brata, Rajko je 14. novembra izašao iz stana da kupi cigarete. Usput je sreo prijatelja sa kojim je otišao da popije piće u kafeu "Rubin". Iz kafea je izašao između 19,30 i 20,00 časova. Krenuo je ka stanu svoje tašte gde su se nalazili njegova supruga i deca. Konobar iz kafea ga je video kako prelazi ulicu i ide prema stanu. Od tada se Rajku gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Antović Vojislav (41), Srbin iz Zvečana, nestao je 27. decembra 1999. godine u Kosovskoj Mitrovici.

Antović je rekao porodici da putuje u Srbiju da obavi neki posao. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: Nestao Antović, BLIC, 6-7. januar 2000.

2. Otmice

Stojiljković Dejan (26), Srbin iz sela Veliko Ropotovo (Ropotove e Madhe), opština Kosovska Kamenica, pripadnik srpske policije u Gnjilanu, otet je 19. maja 1999. godine na putu između Kosovske Mitrovice i Peći.

Prema izjavi njegovih prijatelja, Dejan je pomenutog dana, putovao autobusom sa svojim stricem. Kod mesta Čugre Polje (Čugrepole), naoružani pripadnici OVK zaustavili su autobus, izveli Dejana i preteći mu oružjem odveli ga. Dejanu se od tada gubi svaki trag.

Druge putnike, uključujući i Dejanovog strica, pustili su da nastave put.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Avramović Milorad (39), Srbin iz Kosovske Mitrovice, Ulica Stari Vujadin br. 31, zaposlen u kombinatu "Trepča", njegova komšinica **B.S**, Srpskinja, i još **tri NN lica** iz Kosovske Mitrovice, dvojica Srba i jedan Musliman, lišeni su slobode 19. juna 1999. godine. B.S. i dvojica NN Srba su oslobođeni nakon nekoliko sati, NN Musliman je oslobođen sledećeg dana, dok se Miloradu od tada gubi svaki trag.

Prema izjavi Miloradove sestre Radmire, on je navedenog dana, 19. juna, u 7,30 časova, otišao kod komšinice B.S, da joj sa još trojicom komšija pomogne pri iseljenju. Dok su iznosili nameštaj, prišla su im trojica pripadnika OVK, i pod pretnjom oružja, odveli ih u njihov štab, koji se nalazio u nekadašnjoj zgradi socijalnog osiguranja.

Nakon 3 ili 4 sata, pripadnici OVK oslobodili su B.S. i dvojicu komšija Srba, dok su Milorada i trećeg komšiju, Muslimana, zadržali.

Sutradan su oslobodili i trećeg komšiju. On je Miloradovo porodici ispričao da su njih dvojica bili zatvoreni u različitim prostorijama. Iz susedne prostorije je čuo jauke i batinanje, ali nije siguran da je to bio Miloradov glas. Kada su ga sutradan vojnici OVK pustili da ide kući, pitao ih je za Milorada. Oni su mu odgovorili da Milorada više neće videti.

Porodica je prijavila slučaj KFOR-u, koji je izvršio pretres zgrade u kojoj se nalazio štab OVK, ali tamo nisu zatekli nijednog zarobljenika. Miloradova supruga i otac su 7. jula 1999. godine razgovarali sa komandantom OVK, izvesnim Enverom, pokušavajući da saznaju nešto više o otmici. Komandant Enver im je potvrdio da su 19. juna, Milorad i još neki ljudi bili privredeni u njihov štab, ali da su svi istog dana ili sutradan oslobođeni, i da ne zna šta se dalje dogodilo sa Miloradom.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Virijević Radoš (25), Srbin iz Leposavića, čuvar u kombinatu "Trepča", otet je 23. oktobra 1999. godine u Kosovskoj Mitrovici.

Njegov brat izjavio je FHP-u da je pomenutog dana Radoš otišao na posao u kombinat "Trepča" i nije se vratio. Porodica je slučaj prijavila KFOR-u. Pripadnici KFOR-a su porodici potvrdili da su njihova dva vojnika videla kada su nepoznati civili uvukli jednog čoveka u beli kombi, ali pošto su se nalazili na vrhu zgrade, nisu bili u mogućnosti da spreče otmicu.

Početkom decembra 1999. godine, policija UNMIK-a je uhapsila trojicu Albanaca osumnjičenih za otmicu Virijević Radoša. Pripadnici KFOR-a Laurend Kros i Monrad Ahmad su videli otmicu i prepoznali jednog od otmičara. Okružno javno tužilaštvo u Kosovskoj Mitrovici je 14. decembra podiglo optužnicu protiv Kljinaku Gezima (Klinaku Gezim), Feriki Muse i Ramadani Isufa, Albanaca iz Kosovske Mitrovice. U optužnici se navodi da su ova lica 23. avgusta u 16,00 časova u Ulici 2. juli, oteli Virijević Radoša koji je išao prema kombinatu "Trepča". Prišli su mu i, preteći da će ga ubiti, naredili da uđe u njihov kombi. Odvezli su ga u naselje Travnik. Okrivljeni su pred sudom izjavili da su Radoša predali pripadnicima OVK radi ispitivanja i da im ništa više nije poznato. Sudija Okružnog suda u Kosovskoj Mitrovici Halimi Mahmut (Hallimi Mahmut) izrekao je, krajem oktobra 2000. godine, presudu kojom su Klinaku Gezim, Ferik Musa i Ramadhan Isuf proglašeni krivim za otmicu Virijević Radoša i osuđeni na kaznu zatvora od tri godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

Sedlarević Dejan, Srbin, nestao 24. avgusta 1999. godine, u severnom delu Kosovske Mitrovice. Njegovo telo je pronađeno 26. avgusta 1999. godine.

Izvor: "Kosovo and Metohia Events", KOSOVO DAILY NEWS, 27. avgust 1999.

Ugljanin Hajro, Musliman iz Kosovske Mitrovice, zaposlen u robnoj kući "Luks", nestao početkom septembra 1999. godine u Kosovskoj Mitrovici. Dva dana posle nestanka njegovo telo je pronađeno pored železničke pruge u Kosovskoj Mitrovici.

Izvor: *Izveštaj o položaju Muslimana-Bošnjaka na Kosovu nakon dolaska KFOR-a*, Helsinški odbor za ljudska prava u Sandžaku, oktobar 1999.

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

B.S. Srpskinja i još **tri NN lica** iz Kosovske Mitrovice, dvojica Srba i jedan Musliman, lišeni su slobode 19. juna 1999. godine. B.S. i dvojica NN Srba su pušteni nakon nekoliko sati, a NN Musliman sledećeg dana²².

Izvor: FHP, izjava svedoka

LIPJAN

1. Nestanci

Čerimi Bedrija (Qerimi Bedri), Rom iz Lipljana, pripadnik srpske policije, nestao je nakon 24. marta 1999. godine.

Izvor: *Roma in the Kosovo conflict* [Romi na Kosovu u vreme sukoba¹], ERRC - Evropski centar za prava Roma¹, novembar 1999.

Andrejević Duško (40), Srbin iz Lipljana nestao je 11. juna 1999. godine.

Izvor: Crkveno-narodni odbor

Mirković Zoran, Srbin iz sela Čanipa (Çanip), kod Brusa, opština Lipljan, nestao je 13. juna 1999. godine.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Ćanović Momir, pripadnik Državne bezbednosti, i njegova supruga **Slavica**, Srbi iz Lipljana, nestali su u periodu između 14. i 19. juna 1999. godine, u Lipljanu. Slavica je bila u drugom stanju.

Izvor: *OVK otima, KFOR oslobođa*, BLIC, 20. jun 1999; *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Dukić Anka, Srpskinja iz sela Magura (Magurë), opština Lipljan, nestala posle 14. juna 1999. godine.

Izvor: *OVK otima, KFOR oslobođa*, BLIC, 20. jun 1999; *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Stojanović Radovan (61), Srbin, nestao 24. juna 1999. godine u Lipljanu.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Stolić Milica, Srpskinja, nestala 10. jula 1999. godine u Lipljanu.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

²² Izjavu svedoka o otmici i puštanju B.S. i tri NN lica, vidi: Kosovska Mitrovica, 2. Otmice

Živić Vojimir (74) i njegov sin **Dragan** (55), Srbi iz sela Staro Rujce (Rufc i Vjetër), opština Lipljan, nestali su 10. jula 1999. godine, na putu između Lipljana i sela Staro Rujce.

Prema izjavi Vojimirove supruge, njih dvojica su tog dana, oko 10,00 časova, Draganovim automobilom marke zastava 101, belim, pošli iz Lipljana u selo Staro Rujce da obiđu kuću koju su napustili u junu 1999. godine. Od tada im se gubi svaki trag. Supruga je prijavila slučaj KFOR-u.

Sutradan je supruga, u pratnji KFOR-a, krenula u selo Staro Rujce. Na njihovoj njivi koja se nalazi 200 metara od sela, pored reke Sitnice, pronašla je nekoliko džakova za travu, Vojimirovu torbu, par šerpi sa hranom i jedan balon vode. Raspitivala se potom kod komšija Albanaca iz sela da li su videli Vojimira i Dragana. Komšije su odbile da razgovaraju sa njom, samo joj je jedan Albanac, H.A, rekao da uopšte nije trebalo da dolaze i da je situacija u selu, i za same Albance, veoma opasna.

Nakon nestanka, u više navrata, videla je Draganov automobil koji je vozio neki nepoznati čovek. To je prijavila KFOR-u, ali oni nisu ništa preduzeli.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Nikola (67), Srbin iz Lipljana, poslednji put je viđen 12. jula 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

2. Otmice

Slavković Dragoljuba (43), bravara, **Đukić Miodraga** (52), radnika u poljoprivrednoj zadruzi u Lipljanu, i **Vasić Mladena** (35), portira u Domu zdravlja u Lipljanu, Srbe iz sela Rabovac, opština Lipljan, 22. juna 1999. godine oteli su pripadnici OVK, u dve odvojene prilike, na raskrsnici, na izlazu iz Lipljana prema selu Rabovac. Dragoljub je vozio automobil marke jugo 45, registarskih oznaka PR 607-55, crvene boje. Mladen i Miodrag išli su Miodragovim automobilom marke zastava 750, žute boje, registarskih oznaka PR 609-03.

Mladen je 22. juna, oko 9,00 časova, sa komšijom Miodragom krenuo iz sela Rabovac u Lipljan, ali тамо nisu stigli. Istog dana Dragoljub se dogovorio sa prijateljem S.M, da ga sačeka u 16,00 časova, na raskrsnici na izlazu iz Lipljana i da se zajedno vrate u Rabovac. S.M. je na raskrsnici primetio parkiran kombi marke ford eskort, registarskih oznaka, UR 385-51, crvene boje, vlasništvo Šelja Nezira (Shela Nezir), i automobil marke golf, registarskih oznaka PR 123-999. Kada je Dragoljub naišao, iz pomenutih vozila izašli su naoružani pripadnici OVK, zaustavili ga i odveli u privatnu kuću u prigradskom naselju Mostine (Mostinë), treća kuća od česme, sa desne strane puta.

Dragoljubova poznanica, Albanka iz prigradskog naselja Mostine, ispričala je njegovoj porodici da je 22. juna, videla naoružane pripadnike OVK, kako u pomenutu kuću uvode Dragoljuba i nakon petnaestak minuta, iz te kuće vezane izvode Dragoljuba, Miodraga i Mladena. Svu trojicu, potom, ubacuju u kombi, marke ford eskort, crvene boje, i odvoze u pravcu sela Topličane (Topliqan), opština Lipljan.

Porodice su, odmah nakon incidenata, prijavile slučajeve KFOR-u. Oni su priveli pripadnike OVK, za koje se verovalo da su umešani u otmicu, ali nisu uspeli da saznaju šta se dogodilo sa otetim Srbima. Pripadnici KFOR-a su takođe izvršili pretres pomenute kuće, u prigradskom naselju Mostine. Kuća je bila prazna, ali je u njoj pronađena velika količina oružja.

Dana 23. juna, kod Dragoljubovog oca došao je prijatelj Albanac, kome su vojnici OVK oteli sina, jer se družio sa srpskim policajcima. Obećao mu je da će kod jednog svog prijatelja Albanca, za koga zna da sarađuje sa OVK intervenisati da se Dragoljub i njegov sin oslobođe. Sin dotičnog Albanca oslobođen je 5 dana posle otmice. Porodicama otetih ispričao je samo da je bio zatvoren sa Dragoljubom, Miodragom i Mladenom, negde u blizini sela Rabovce, ali se plašio da o tome više govori.

Početkom avgusta 1999. godine, pomenuti Albanac je ponovo došao kod Dragoljubovog oca i rekao mu da se sa pripadnicima OVK dogovorio da oni oslobole Dragoljuba kada njegova porodica plati otkup. Međutim, to se nije dogodilo zato što je jedan od trojice pripadnika OVK, koji su odlučivali o Dragoljubovoju sudbini, poznat pod nadimkom Beg, iz sela Glogovac kod Lipljana, odbio da pristane na otkup.

Porodice otetih saznale su da su u otmici učestvovali Sulja Badakov (Syla Badakov), komandant OVK lipljanskog regiona, koji je kasnije ubijen u Kosovskoj Mitrovici; Tašoli Agim (Tasholli Agim), iz sela Gadimlje (Gadime), opština Lipljan, kao i čovek poznat po nadimku Beg.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stanišić Zoran (20), Srbin, učenik Tehničke škole iz sela Slovinje (Sllovi), opština Lipljan, poslednji put je viđen 22. juna 1999. godine kada je prenosio stvari iz jedne porodične kuće u selu u drugu kuću. Zoranov komšija video je nepoznata lica kako izvode Zorana iz dvorišta i nekuda ga odvoze.

Prema izjavi Zoranovog oca, njihova porodica je 22. juna, oko 12,00 časova, traktorom prenosila stvari u novu kuću u selu, koja je od stare udaljena oko 400 metara. Zoran je u početku prevozio stvari sa svojom sestrom, da bi u 13,00 časova, po poslednju turu stvari krenuo sam.

Kada je otac video da se Zoran duže vremena zadržao, pošao je peške u staru kuću da vidi šta je sa njim. Kapija je bila otvorena, a u dvorištu je stajao traktor kome je još bio uključen motor. Zoran nije bio tu.

Njihov komšija Mirko ispričao je FHP-u da je video kad su navedenog dana, iz automobila parkiranog pored Zoranove kapije, izašli nepoznati muškarci, uvukli Zorana u auto i odvezli ga.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Nedeljković Svetislav (47), Srbin iz sela Krajište (Krajishte), opština Lipljan, otet je 3. jula 1999. godine u Lipljanu.

Prema izjavi njegove supruge, oni su planirali da se presele iz iznajmljenog stana u Lipljanu u kuću jednog prijatelja, takođe u gradu. Dana 2. jula, preneli su deo stvari, dok su 3. jula, preostale stvari nameravali da odnesu u kuću svoje Čerke u selo Livađe (Livadh).

Supruga je o incidentu FHP-u ispričala sledeće: "Navedenog dana, u 8,45 časova, ispred zgrade smo se sastali sa prijateljem, autoprevoznikom R.B, koji je svojim zaprežnim kolima trebalo da prenese naše stvari. Pošto R.B. u dogovorenou vreme nije završio sa prethodnim preseljenjem, moj muž je krenuo sa njim da bi mu pomogao da što pre završi posao. Ja sam za to vreme ostala u kolima, ispred naše zgrade, da ih sačekam. Oko 10,00 časova pošla sam u prodavnicu u centru grada, koja se nalazi pored osnovne škole, da kupim nešto za jelo. Ispred kioska, kod škole, videla sam sedmoricu ili osmoricu Albanaca iz Krajišta. Kada su me spazili, neko od njih je rekao, na albanskem jeziku: "Vidi, ovo je Svetina žena." Kada su primetili da sam ih čula, začutali su. Kupila sam hranu i vratila se u automobil. Pošto do 13,00 časova moj suprug nije došao, prijavila sam to policiji UNMIK-a. Zatim sam otišla u stan R.B-a, gde sam zatekla njegovog sina i njega. Oni su mi ispričali da ih je, oko 11,00 časova, pored osnovne škole zaustavio Deduši Ibiš (Debushi Ibish), Albanac iz Krajišta, koji je stajao sa još nekolicinom Albanaca. Ibiš je, preteći oružjem, naredio Svetislavu da siđe sa kola, da porazgovaraju, dok je R.B. sa sinom ostao na zaprežnim kolima. R.B. mi je rekao da nije čuo o čemu su razgovarali. Nakon 5 minuta, Svetislavu i Ibišu približio se automobil sa zatamnjениm staklima, bez regalarskih ozнакa. Iz tog automobila su izašla trojica muškaraca u civilnim odelima, grubo su uhvatili Svetislava i uvukli ga u automobil. Potom su ga odvezli u pravcu crkve, a Ibiš i ostali Albanci su se razišli."

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Pera (68), Srbin, mlekadžija iz sela Novo Topličane (Topliqani i Rinj), opština Lipljan, otet je 16. jula 1999. godine, u blizini Lipljana.

Prema izjavi njegove supruge koju je preneo beogradski list Blic, pomenutog dana u poslepodnevni časovima grupa pripadnika OVK otela je Peru dok je biciklom prenosio kante mleka preko mosta na reci Sitnici, dva kilometra od Lipljana.

Supruga je čula da je odveden u pravcu zaseoka Majdan, kao i da su za otmicu odgovorni Albanci Ademi Muhamed, Lecaj Sulj (Llecaj Syle) i njegov brat.

Izvor: *Parada OVK i teror nad Srbima*, BLIC, 19. jul 1999; *Dan žalosti na Kosovu i Metohiji*, BLIC, 26. jul 1999; Crkveno-narodni odbor, Kosovo

2.1. Ubijeni

Dukić Zoran (50), Srbin iz sela Suvi Do (Suhodoll), opština Lipljan, bio zaposlen kao vozač na farmi u Dobrevu, opština Kosovo Polje, poslednji put je viđen 3. novembra 1999. godine, oko 14,00 časova, na putu ka selu Suvi Do. Njegovo telo pronađeno je 2. aprila 2000. godine u Glogovcu.

Prema izjavi prijatelja, Zoran je minibusom najčešće prevozio putnike između sela Suvi Do i Kosova Polja. Navedenog dana, 3. novembra, odvezao je neke putnike u Gračanicu i oko 14,00 časova krenuo kući. Od tada mu se gubi svaki trag.

Kada je KFOR pronašao njegovo telo, 2. aprila 2000. godine, ono je bilo u poodmakloj fazi raspadanja, tako da je identifikованo na osnovu zuba. Porodica ga je sahranila u selu Suvi Do.

Izvor: FHP, izjava svedoka; *Teroristi pretukli Ratibora Mašulovića*, POLITIKA, 4. novembar 1999; *Kidnapovan vozač klanice*, BLIC, 4. novembar 1999; *UNMIK saopštio vest o ubistvu kidnapovanog Zorana Dukića*, POLITIKA, 3. april 2000.

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pobegli

N.B. (35), Roma iz sela Mala Dobranja (Dobrajë e Vogël), opština Lipljan, stražara u rudniku Goleš (Golesh), odveli su pripadnici OVK iz kuće njegovog prijatelja 15. juna 1999. godine u obližnju šumu gde su ga ispitivali i tukli. Ostavili su ga misleći da je mrtav.

O ovom incidentu, N.B. je FHP-u ispričao sledeće: "Tog dana, nešto posle 22,00 časa, u selo su došla desetorka naoružanih pripadnika OVK sa maskama preko lica. Pripadnici OVK su prvo ušli u moju kuću, a zatim, saznavši od mog prvog komšije, pod pretnjom da će ga ubiti, gde se nalazim, došli su u kuću mog prijatelja. Poveli su me u šumu Mlaka, kod Lipovice. Počeli su da me tuku i da me ispituju. Pitali su me da li sam ubijao Albance i silovao Albanke. Tražili su da im kažem gde mi je pištolj. U jednom trenutku, jedan od njih se malo izdvojio, pozvao nekog telefonom i javio da su me uhvatili. Kada je završio razgovor, rekao je ostalima da moraju da me ubiju. Počeo sam molitvu. Pitali su me šta to radim, i kada sam im odgovorio da želim čiste duše da umrem, jedan je repetirao pušku, dok me je drugi drvenom motkom udario po bradi i ruci. Ja sam klečao, a oni su nastavili da me udaraju motkama po leđima. Dok su me tukli, komentarisali su da sam jak i da neću da padnem, a ja sam ih molio da me ubiju. Kada sam pao, jedan od njih je skinuo masku sa lica. Bio je sed i mršav. Nije mi bio poznat. Nisam mogao da se pomerim. Govorili su da misle da sam mrtav, a jedan je nastavio da me šutira nogama i da skače po meni. Nakon toga sam izgubio svest.

Kada sam se osvestio, bilo je oko 2,00 časa. Lice mi je bilo isečeno i krvario sam. Nisam mogao da pomerim desnu nogu. Dokumenta i sve što sam imao kod sebe odneli su. Počeo sam da puzim i oko 4,00 sata stigao do ulaza u selo. Tu sam ponovo izgubio svest. Pronašli su me rođaci koji su me odneli kući."

N.B. je sutradan, sa porodicom i komšijama Romima, napustio Kosovo i izbegao u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

NOVO BRDO

1. Nestanci

Vasić Dragica (80), Srpski iz sela Klobukar (Klobukar), opština Novo Brdo, nestala je posle 14. juna 1999. godine.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohiji¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Stanković Dragan (19), Srbin iz sela Klobukar, opština Novo Brdo, nestao je 4. jula 1999. godine.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Stojanović Stanko (52), Srbin iz sela Klobukar, opština Novo Brdo, nestao je 4. jula 1999. godine.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

2. Otmice

Marinković Goran (27), **Pavić Živojin** (48), Srbi iz sela Slivovo (Slivovë), opština Priština, i vozač **Miljković Predrag** (38), Srbin iz Smedereva, Srbija, oteti su 19. juna 1999. godine dok su kamionom prolazili kroz selo Labljane (Llabjan), opština Novo Brdo. Njihova dalja sADBina je nepoznata.

Prema izjavi Goranove supruge, 18. juna napustili su Slivovo i prešli u Gračanicu. Odatle su planirali da se isele u Srbiju. Sutradan, 19. juna, u 12,00 časova, Goran je sa roditeljima, njenim bratom i jednim prijateljem, krenuo u Slivovo da bi preneo neke stvari u Gračanicu. Putovali su jednim automobilom i jednim traktorom. U Slivovu, Goran je sreo komšiju Pavić Živojina koji je kamionom prevozio stvari jednog Srbina iz Slivova u Srbiju. Pošto je u kamionu bilo mesta, Goran ga je zamolio da usput preveze i njegove stvari. U 19,00 časova, istog dana, Goranovi roditelji, njen brat i prijatelj vratili su se u Gračanicu, dok je Goran sa Živojinom i vozačem kamiona Predragom iz Smedereva krenuo za Srbiju. Kamion je bio marke MAN, plave boje, registarskih oznaka PA 836-54, prikolica kamiona je bila pokrivena ciradom na kojoj je pisalo "Jugoslavi" ("ja" je nedostajalo), registarskih oznaka PA 19-24.

Kada su se 7. jula Goranovi roditelji vratili u Slivovo, Albanac iz sela ispričao im je da je 19. juna, oko 19,00 časova, Gorana, Živojina i Predraga, na raskrsnici za skretanje u Novo Brdo, u selu Labljane, zaustavila grupa od 15 naoružanih pripadnika OVK, koji su tu postavili svoj kontrolni punkt. Neki od njih su nosili uniforme, a neki su bili u civilu. Među njima je bio Albanac Arif, zvani Ćopa, njegovi sinovi i bratanci Abazi Enver i Mustafa, koji je bio komandant ovog kontrolnog punkta. Goran, Živojin i Predrag su tu zadržani oko 30 minuta i zatim odvedeni u selo Mramor, opština Priština. Njihov kamion se neko vreme nalazio u dvorištu osnovne škole u Labljaju, a zatim je prebačen u dvorište Arifove kuće. Nakon dvodnevnog zadržavanja u selu Mramor, Goran, Živojin i Predrag su prebačeni u štab OVK u selu Zlaš (Zlash).

Ovaj Albanac je dalje ispričao Goranovim roditeljima da je na dan kada su njih trojica oteti, u štabu OVK, u selu Zlaš, održan sastanak gde se raspravljalo o sADBini trojice otetih Srba. Jedan broj učesnika ovog sastanaka, koji je poznavao Gorana, zalagao se da on bude oslobođen, dok su drugi predlagali da se on zadrži i čuva za razmenu. Rekao je da o Živojinu i Predragu nema nikakve informacije, ali da je siguran da je Goran živ i zatvoren.

Nakon otmice, pripadnici međunarodne policije priveli su ovog Albana i još jednog Srbina M.P. iz Slivova, zbog navodne umešanosti u otmicu. Tokom ispitivanja, koje je održano u odvojenim prostorijama, ovaj Albanac je čuo kada je M.P. ispričao pripadnicima međunarodne policije da je vojnicima OVK, da bi pridobio njihove simpatije i učvrstio poslovne veze, rekao da će Goran toga dana proći kroz Labljane

kamionom. On sam krenuo je iz Slivova 5 minuta pre Gorana, i na punktu je Arifu opisao kamion u kome se Goran vozio.

Prema navodima Crkveno-narodnog odbora, otmičari su poznati KFOR-u kao Mustafi Raif i njegova tri sina, Azem, Tefik i Faik; Avdulji Enver (Avdyli Enver) i njegova dva brata Skender i Gazmend; Mustafi Abazi i njegova braća Enver i Murtez i bratanac Mustafi Raifa.

Izvor: FHP, izjava svedoka; Crkveno-narodni odbor, Kosovo

2.1. Na slobodi

2.1.1. Pušteni

J.M., Srbina iz sela Vlasce, opština Gnjilane, oteli su pripadnici OVK 15. juna 1999. godine u Novom Brdu i nakon nekoliko sati pustili.

Svedok u izjavi datojoj FHP-u navodi da su 15. juna, oko 12,00 časova, njegovog komšiju J.M., Srbina iz sela Vlasce, u Novom Brdu, oteli pripadnici OVK. Potom su ga odveli u policijsku stanicu. Ispitivali su ga, batinali i pretili da će ga ubiti. Kada je njegov brat J.S., takođe iz sela Vlasce, saznao da je on otet u Novom Brdu, otišao je u kuću jedne od najuglednijih albanskih porodica u selu i kidnapovao njihovog sina. Odveo ga je u svoju kuću i tamo zatvorio. Rekao je ocu ovog mladića da će ga ubiti ukoliko on nešto ne učini da njegov brat bude oslobođen. Pripadnici OVK oslobodili su J.M. u 16,00 časova istog dana.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1.2. Pobegli

NN (28), Srbina iz sela Vlastica, opština Gnjilane, i **dvojicu njegovih prijatelja**, 14. juna 1999. godine oteli su pripadnici OVK u Novom Brdu, naselje Nova kolonija, dok su se vozili iz Gračanice za Novo Brdo. Nakon višesatnog zadržavanja u stanci policije uspeli su da pobegnu.

O incidentu NN je FHP-u ispričao sledeće: "Putovao sam sa još dvojicom prijatelja iz Gračanice za Novo Brdo. U centru Novog Brda, u naselju Nova kolonija, pored samoposluge, zaustavili su nas pripadnici OVK. Imali su maskirne uniforme sa oznakama OVK, ispod kojih su nosili crne majice, a na glavama kačkete OVK. Od oružja su imali puške 762, M48 karabine i lovačke puške. Među njima sam prepoznao Nedžata Vlasija (Nexhat Vllasi), komandanta OVK u Novom Brdu, Klokoći Avdulja (Klokoqi Avdyl), bivšeg konduktora i učitelja iz sela Marevce (Marefc). Obratili su nam se na albanskom, jer, kako su rekli, nisu želeti da govore srpski. Pitali su nas ko smo, šta tu radimo i gde smo se uputili. Potom su pretresli nas trojicu i automobil. Oduzeli su nam pištolj, koji su našli u kolima. Pitali su nas da li njime hoćemo da ubijemo još nekog Albanca, zar nam nije dosta ubistava i zašto uopšte nosimo pištolj. Potom su nas sproveli u policijsku stanicu. Na ulazu je stajao stražar, u crnoj uniformi, sa crvenom trakom oko ruke, koji nas je sproveo u zadnju kancelariju sa desne strane. U toj prostoriji smo bili nas trojica i Nedžad sa još trojicom nepoznatih Albanaca, ne starijih od 30 godina, koji su takođe nosili maskirne uniforme. Ispitivali su nas unakrsno sva četvorica, mada je Nedžad bio najgrublji. Pitali su nas gde i kada smo bili u vojsci i da li je neko od nas bio u policiji. Takođe su nas ispitivali za imena Albanaca iz sela Vlasce, Bunjaci, Labljane i Klobukare, koji su saradivali sa Srbima.

Stekao sam utisak da su oni više govorili i sami donosili zaključke, nego što su nas ispitivali, jer smo nas trojica davali izuzetno kratke odgovore. Tokom ispitivanja, više puta su nam stavljali nož na vrat, u usta i ispod brade, preteći da će nas ubiti. Isto to su radili i sa pištoljem. Povremeno su nas šamarali. U jednom trenutku, Nedžad je rekao jednom od vojnika da nas vodi u šumu i da "završi posao". Posle nekog vremena su nas sproveli u kancelariju preko puta gde je sedeо jedan puniji vojnik OVK, sa brodom, i stražar. Tu su nastavili da nas ispituju. Udarali su nas rukama po glavi, šamarali i pretili nam da će nas zaklati. Potom su nas opet sproveli u prostoriju preko puta. Više puta su nas tako vodili iz jedne prostorije u drugu. U 16,30 časova čuo sam da neko dolazi u stanicu. Oni su brzo sakrili oružje iza vrata, i pošli prema ulazu. Čuo sam strani jezik i video da se pozdravljaju sa vojnicima KFOR-a. Pošto nismo bili vezani, iskoristili smo tu priliku i izašli smo iz stanice. Video sam po njihovim reakcijama da bi nas najradije nekako zadržali, ali nisu mogli, jer su četvorica vojnika KFOR-a razgovarala sa Nedžadom i još nekim vojnicima OVK. Vojnici KFOR-a nisu obratili pažnju na nas. Plašili smo se da im bilo šta kažemo, jer smo videli da su se oni jako srdačno pozdravili sa vojnicima OVK. Uz to, niko od nas nije znao engleski jezik da se sa njima sporazume. Ispred stanice je stajao naš automobil, koji je bio malo slupan. Ja sam kod sebe imao rezervni ključ. Seli smo u automobil i pošli prema Gračanici."

Izvor: FHP, izjava svedoka

3. Zadržavanje

S.B. (20), medicinski tehničar i **četiri starije žene**, Srpskinje, svi iz sela Slivovo, opština Priština, 19. juna 1999. godine zadržani su na ulazu u selo Labljane, opština Novo Brdo. Nakon petnaestak minuta su ih pustili.

S.B. je o ovom incidentu FHP-u ispričao: "Tog dana oko 11,00 časova, sa još četiri starije žene iz mog sela, krenuo sam traktorom u Gračanicu. Na raskrsnici pre skretanja u selo Labljane, iz rovova pored puta izašlo je desetak naoružanih pripadnika OVK. Vojnik koji mi je rukom pokazao da se zaustavim imao je tridesetak godina, bradu, nosio je crnu uniformu i kačket sa oznakom OVK. Vojnici su bili naoružani automatskim puškama, jedan je imao karabin, a jedan poluautomatsku pušku. Sve sam ih znao iz viđenja, bili su iz Labljana. Tada sam primetio da i na prozorima okolnih kuća stoje vojnici sa puškama uperenim u nas. Vojnik koji nas je zaustavio uperio mi je pušku u glavu, i naredio na albanskom jeziku da siđem sa traktora. Opsovao mi je majku srpsku i pitao me ko je zapalio albanske kuće u Slivovu. Tražio mi je oružje, ali sam mu rekao da nemam ništa. Trojica vojnika su nas čuvala, dok su se ostali odvojili, i dogovarali se šta će da urade sa nama. Raspravljali su da li da me odvedu u zatvor u selu Marevce, kod Prištine. Nakon toga su pretresli moje stvari i kada su se uverili da zaista nemam oružje, rekli su mi da mogu da idem. Takođe su pretresli i žene koje su bile sa mnom. Pucali su jednom u vazduh i pustili nas da nastavimo put."

Svedok je bio zadržan na putu ukupno petnaestak minuta. S.B. i četiri starije žene koje su išle sa njim bezbedno su stigli u Gračanicu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

OBILIĆ (OBILIQ)

1. Nestanci

Milosavljević Zmajko, novinar iz Kosovske Mitrovice, i **njegov brat (ime nepoznato)**, Srbi, nestali su krajem avgusta 1999. godine u blizini Obilića.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Stolić Branislav i još jedna osoba (identitet nepoznat), Srbi, nestali su 4. novembra 1999. godine u Obiliću.

Izvor: *Pronađena tri tela*, BLIC, 11. novembar 1999.

2. Otmice

2.1. Ubijeni

Stanojević Miladija (80), Srpkinja iz Obilića, nestala je u noći između 16/17. novembra 1999. godine. Njeno telo pronađeno je 28. decembra 1999. godine.

Prema navodima Crkveno-narodnog odbora, Miladijin zet, koji je ujutru 17. novembra došao u njen stan da joj donese doručak, jer je Miladija bila stara i bolesna osoba koja nije mogla sama da se kreće, utvrdio je da je stan prazan, a stvari ispreturnane.

Njeno telo je pronađeno 28. decembra 1999. godine, u kanalu nedaleko od termoelektrane u Obiliću.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo; *Kidnapovani Milija Mićunović i Radivoje Lukić*, POLITIKA, 30. decembar 1999.

ORAHOVAC (RRAHOVEC)

1. Nestanci

Todić Miroslav (50), Srbin iz sela Velika Hoča (Hoce e Madhe), opština Orahovac, radnik u preduzeću "Orvin" u Orahovcu, poslednji put je viđen 23. marta 1999. godine dok je radio na svojoj njivi, između sela Velika Hoča i Brestovac (Brestoc). Od tada mu se gubi svaki trag.

Prema izjavi njegove supruge, Miroslav je navedenog dana u 8,00 časova otišao u firmu "Orvin" da uzme cipele koje su se tamo delile i odatle je krenuo u vinograd gde je radio do 14,00 časova. Nakon toga je traktorom otišao na njivu, koja se nalazi između sela Velika Hoča i albanskog sela Brestovac. Kada je tog dana krenuo od kuće, rekao je supruzi da ga je njegov dugogodišnji prijatelj Beriša Ismet (Berisha Ismet) iz sela Brestovac, opština Orahovac, pozvao da posle rada na njivi svrati kod njega na kafu. Ismetova kuća je udaljena oko 500 metara od njihove njive.

Kada su na Kosovo došle snage KFOR-a, Miroslavova žena zamolila je nemačke vojниke, koji su bili stacionirani u Velikoj Hoči da je odvedu do Brestovca da razgovara sa Ismetom. Oni su je otpratili do pola puta između sela Velika Hoča i Brestovac, gde ju je prema dogovoru sačekao Ismet. On joj je ispričao da je na dan Miroslavove otmice bio u Albaniji, gde je otišao da skloni svoju porodicu. Obećao je da će se raspitati i da će joj javiti ukoliko nešto sazna o Miroslavu. Njihov razgovor su prekinula dvojica pripadnika OVK, obučeni u crne uniforme i naoružani heklerima.

Prišli su vojnicima KFOR-a koji su obezbeđivali sastanak i počeli su sa njima da razgovoraju na nemačkom jeziku. Kada ih je Ismet video, uplašio se i više nije htio da nastavi razgovor. Potom su Miroslavljevoj ženi pripadnici KFOR-a dali znak da se povuče u oklopno vozilo KFOR-a, dok je OVK uvela Ismeta u svoj automobil.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Isaku Skeljzen (Isaku Shkelzen), Rom iz Orahovca, nestao je nakon 24. marta 1999. godine.

Izvor: *Roma in the Kosovo conflict* [Romi na Kosovu u vreme sukoba¹], ERRC - Evropski centar za prava Roma¹, novembar 1999.

Begović Jovan (75), Nikola (45), Simo i Blažo, Srbi, izbeglice iz Hrvatske, nestali su 16. juna. 1999. godine u Orahovcu.

Građani Orahovca veruju da se njihova tela nalaze među neidentifikovanim telima koja je KFOR pronašao 22. juna 1999. godine u mestu Brnjača (Bernjakë). Niko od njihovih bliskih rođaka ili prijatelja nije bio u mogućnosti da izvrši identifikaciju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Bulić Budimir (47), Crnogorac iz Berana, živeo u Orahovcu, Ulica Peke Tepavčevića br. 2/4, bio zaposlen kao službenik Centra za socijalni rad, nestao u noći 18/19. juna 1999. godine.

Prema svedočenju Budimirove majke Milice, Budimir i ona preselili su se 18. juna u srpsko naselje, odakle je trebalo da sledećeg dana sa još nekim ljudima otpotuju u Srbiju. Kada su stigli u srpsko naselje, Budimir se setio da je u stanu zaboravio kesu u kojoj su bila spakovana dokumenta. Oko 19,00 časova vratio se u stan po tu kesu, dok ga je majka čekala kod njihove prijateljice. Malo kasnije, majka ga je pozvala telefonom da proveri da li je stigao u stan i da ga obavesti gde će ga dalje čekati. On joj je rekao da je uzeo kesu i da odmah kreće. Od tada mu se gubi svaki trag.

Sutradan, 19. juna, u 7,00 časova Milica se vratila u njihov stan da potraži sina. U hodniku zgrade je videla televizor i još neke stvari iz stana. U stanu nije bilo nikoga, vrata su bila otvorena, a stvari razbacane. Milica je tada pozvonila kod prvog komšije Albanca Naita Sokolija (Naita Sokoli), koji je bio na privremenom radu u Švajcarskoj, ali je čula buku iz stana pa je pomislila da se komšija vratio. Vrata su joj otvorila četvorica nepoznatih Albanaca, od kojih su dvojica bili u uniformama OVK. Pitali su je, na srpskom jeziku, zašto dolazi kod njih bez dozvole, na šta im je ona odgovorila da traži sina. Kada je jedan OVK vojnik krenuo prema njoj, rekla mu je da je došla sa pranjnjom KFOR-a, koja je čeka ispred zgrade, i pobegla. Milica je nakon toga napustila Orahovac i izbegla u Crnu Goru.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, Srbi iz Orahovca veruju da je Budimirovo telo nađeno 22. juna 1999. godine u mestu Brnjača, ali pošto je bilo obezglavljen, komšije nisu dozvolile majci da izvrši identifikaciju, tako da tačan identitet nije utvrđen.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Simić Arsa (76), Srbin iz Orahovca, poslednji put je viđen 19. juna 1999. godine.

Izbor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Halimi Ali Tasim (Hallimi Alli Tasim) (25), Rom iz Orahovca, poslednji put je viđen 21. juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Hamza Haljit Škeljen (Hamza Halit Shkelzen) (34), Rom iz Orahovca, zaposlen u fabrici plastike "18. novembar", poslednji put je viđen 21. juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Kazić Siniša (35), Srbin iz Orahovca, gluvonema osoba, nestao je 30. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegovog brata, Siniša je navedenog dana, oko 11,00 časova, krenuo u posetu sestri. Nakon toga je otišao da poseti prijatelja Grković Nebojšu koji živi u srpskom naselju iznad crkve. Odatle je, oko 14,00 časova krenuo kući. Od tada mu se gubi svaki trag. Rodbina je istog dana prijavila nestanak KFOR-u.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Grković Ljubiša (44), Srbin iz Orahovca, zaposlen kao portir u fabrici plastičnih masa "18. novembar", mentalno retardirana osoba, nestao je 4. jula 1999. godine. Poslednji put je viđen oko 16,00 časova kako iz srpskog naselja ulazi u ulicu u albanskom delu grada gde se nalazi izvor.

Kako saznaće FHP, rođak koji je poslednji video Grkovića, pretpostavlja da je on krenuo da obide stanove svoje braće, koje su oni napustili 16. juna.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Krstić Snežana (30), Srpkinja iz Orahovca, gluvonema osoba, poslednji put je viđena 5. jula 1999. godine u gradu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Veličković Trifun (74), Srbin iz Orahovca, poslednji put je viđen 28. jula 1999. godine dok je čuvao koze u vinogradu.

Prema izjavi njegovog sina, Trifun je 28. jula u 17,30 časova izveo koze u vinograd, kod rezervoara u blizini muslimanskog groblja. Obično je tu ostajao do 19,30 časova i potom se vraćao kući. Usput bi obišao trojicu Srba koji su čuvali koze u vinogradima iznad Orahovca. Kada se Trifun nije vratio do 19,30 časova, njegov sin je o nestanku obavestio KFOR i sa njihovom patrolom u 23,30 časova, istog dana krenuo da ga traži. Sutradan, Trifunov brat, koji je oko 4,00 časa takođe krenuo da ga traži, pronašao je njegovu papuču u blizini kuće Mulabazi Hasana (Mallabazi Hasan). Kada je Trifunov sin otišao kod Hasana da ga pita da li nešto zna o Trifunovom nestanku, on je počeo da plače i da se zaklinje da ništa ne zna o tome. Trifunov komšija Milorad saopštio je sinu da je 28. jula oko 18,00 časova video njegove koze kako same prolaze pored rezervoara. Do danas nema nikakvih informacija o sudbini Veličković Trifuna.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stojanović Stojan i njegova supruga **Brankica**, Srbi iz sela Nakarada, opština Kosovo Polje, nestali su 16. avgusta 1999. godine na putu ka Orahovcu, gde su, prema izjavi komšija, krenuli na sahranu rođaka.

Izvor: *Ubijena dva deteta, šest osoba ranjeno*, BLIC, 18. avgust 1999.

Mavrić Mlađan (36), Srbin iz sela Velika Hoča, opština Orahovac, nestao je 12. oktobra 1999. godine na putu ka selu Velika Hoča.

Prema izjavi njegovog brata, Mlađan je navedenog dana u 9,30 časova krenuo iz Velike Hoče u srpsko naselje da bi kupio neke stvari za svoj kafić. U Orahovcu je završio sa kupovinom u 12,00 časova i krenuo kući u Veliku Hoču. Poslednji ga je video prijatelj Zoran kada je automobilom krenuo u pravcu Velike Hoče. Od tada mu se gubi svaki trag. Porodica je istog dana prijavila nestanak KFOR-u.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Murselji Mazlum (Murseli Mazllum) (49), Rom iz Orahovca, nestao je 16. oktobra 1999. godine na području Orahovca.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Lukić Radivoje (30), Srbin iz Orahovca, nestao je 27. decembra 1999. godine u srpskom naselju u Orahovcu.

Prema izjavi njegovog brata Radiše, Radivoje je navedenog dana u 19,30 časova otišao u posetu prijatelju Mišku. Kod njega se zadržao do 21,00 čas kada je krenuo kući. Od tada mu se gubi svaki trag. Porodica je odmah prijavila slučaj KFOR-u.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Rašić Milorad (42) Srbin iz Orahovca, srpsko naselje, ulica Dragoljuba Jankovića bb, zaposlen u preduzeću "Termovent", nestao je 25. februara 2000. godine.

Prema izjavi njegovog brata Blagoja, Milorad je 19. februara bio u poseti kod prijatelja Save, odakle je u 13,00 časova otišao u bilijar-klub, udaljen oko 100 metara od albanskog dela grada. Tu se zadržao veoma kratko jer je kroz prozor video svog prijatelja Albanca Zlonogu Bajrama, sa kojim je dugo godina radio u firmi "Termovent". Izašao je iz bilijar-kluba i pozdravio se sa Bajramom. Kada ga je ovaj pozvao na kafu, zajedno su se uputili ka Bajramovoj kući. Miloradu se od tada gubi svaki trag. Porodica je sutradan prijavila njegov nestanak KFOR-u.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2. Otmice

Grković Svetislava (66), zaposlenog u fabrici plastičnih masa "18. novembar", i **Vitošević Marka** (61), Srbe iz Orahovca, Svetosavska ulica, 16. juna 1999. godine oteli su pripadnici OVK. Njihova dalja sudbina je nepoznata.²³

Izvor: FHP, izjava svedoka

Hamza Jusuf (35), Rom, iz Orahovca, ulica Slobodana Penezića, gluvonema osoba, odveden je 18. juna 1999. godine iz svoje kuće.

Prema izjavi njegovog sina, 18. juna, oko 7,00 časova, u dvorište njihove kuće ušla su dvojica pripadnika OVK u maskirnim uniformama, dok je jedan vojnik ostao kod kapije. Bili su naoružani i nosili su kape sa amblemom OVK. Jedan od njih, nešto krupniji od ostalih, sa činom na ramenima, mucao je. Tražili su oružje. Pre nego što je

²³ Izjavu svedoka o otmici Grković Svetislava i Vitošević Marka, vidi: Orahovac, 2.2.2. Pobegli

Jusuf uspeo da pronađe lekarsko uverenje da je gluvonem, pripadnici OVK su ga izveli iz kuće i kroz vinograde odveli u pravcu centra grada. Sin je odmah otišao da prijavi slučaj KFOR-u.

Tri dana nakon otmice, 21. juna, u njihovu kuću su došla dvojica Egipćana iz Orahovca, izvesni Beni i Dia. Rekli su sinu da dođe u centar grada po svog oca. On im nije verovao i plašio se da ide u centar, tako da nije ni otišao. Do danas nema nikakvih informacija o sudbini Hamza Jusufa.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jelić Marko (31), Srbin iz Orahovca, ekonomista, zaposlen u preduzeću "Termovent", Orahovac, otet je 20. juna 1999. godine. Marka su iz njegove kuće pripadnici OVK odveli na informativni razgovor, od kada mu se gubi svaki trag.

Prema izjavi Markovog brata, 20. juna 1999. godine, u njegov stan u Orahovcu ušla su trojica naoružanih mladića u civilu, starih oko 30 godina. Govorili su albanskim jezikom. U stanu su se nalazili Markovi roditelji, supruga i petoro maloletne dece. Mladići su se predstavili kao pripadnici OVK, rekli su da moraju povesti Marka u njihov štab da obave s njim informativni razgovor i da će ga odmah vratiti kući. Otišli su peške do štaba. Marko se više nije vratio kući.

Markova porodica je ostala u Orahovcu do kraja avgusta 1999. godine, kada su izbegli u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Majmarević Gradimir (54), zaposlen u sektoru održavanja u JKP "Komunalno" u Orahovcu, i **Vitošević Siniša** (38), zaposlen kao električar u "Elektrodistribuciji" u Orahovcu, Srbi, oteti su 22. juna 1999. godine iz vikendice u mestu Krajište kod Orahovca.

Prema izjavi Gradimirove supruge, Siniša i on su 22. juna oko 12,00 časova krenuli automobilom marke reno 4, prizrenske registracije, crvene boje, da napoje stoku u vikendici u mestu Krajište. Rekli su da će se vratiti za 15 minuta. Kada se njih dvojica nisu vratila, Gradimirov sin je otišao u vikendicu da vidi gde su. U vikendici nije bilo nikoga, a vrata su bila razbijena. Komšija Zoran je Gradimirovoj supruzi rekao da je taj dan posmatrao dvogledom kako dvojica Albanaca izvode Gradimira i Sinišu iz vikendice i odvode ih u zgradu policijske stanice u Orahovcu. Jednog od dvojice Albanaca Zoran je prepoznao kao Jupu Vebija (Jupe Vehbiu). Njihov automobil je tog dana stajao parkiran ispred zgrade policijske stanice, a sutradan ga je neko prenestio ispred vatrogasne stanice. Komšija Albanac D.G. takođe je video otmicu radeći u svom vinogradu u blizini Gradimirove vikendice. Odmah je otrčao do grupe srpskih pastira koji su čuvali stoku u vinogradima, iznad srpskog naselja i obavestio ih o otmici. Supruga je sutradan Gradimirov nestanak prijavila KFOR-u.

Nakon četiri dana, njihov porodični prijatelj Albanac I.Č, je obavestio Gradimirovu suprugu da se Gradimir i Siniša nalaze na listi ratnih zločinaca koju je sastavila OVK i da će im oni suditi. Nakon otmice, suprugu je narednih mesec dana, svako veče oko 20,00 časova zvao nepoznati muškarac koji nije dobro govorio srpski jezik i raspitivao se za imena nekih srpskih policajaca. Dva meseca nakon otmice, suprugu je ponovo pozvao neki nepoznati muškarac i pretio joj da će ubiti i nju i decu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jeftić Milica (80), Srpskinja iz Orahovca, poslednji put je viđena 5. jula 1999. godine kada je iz srpskog naselja krenula ka centru grada da obide svoju kuću, koja se nalazi u blizini hotelu "Orvin" u centru grada.

Njeni poznanici su čuli da su Milicu na putu zaustavili pripadnici OVK i nekud odveli.
Izvor: FHP, izjava svedoka

Skelzen (Shkelzen) (prezime nepoznato), Roma iz Orahovca, lišili su slobode pripadnici OVK pre 5. jula 1999. godine. Njegova dalja sudbina je nepoznata.²⁴
Izvor: FHP, izjava svedoka

Dedić Boban (37), Srbin iz Orahovca, zaposlen kao knjigovođa u Poljoprivrednom kombinatu "Žitopromet" u Orahovcu, otet je 17. jula 1999. godine oko 13,00 časova u Orahovcu. Kada je njegov otac **Predrag** otišao u štab OVK da potraži sina, pripadnici OVK su ga lišili slobode. Jedan pripadnik KFOR-a je istog dana oslobođio Predraga, dok se Bobanu od tada gubi svaki trag.

Prema navodima njegove majke, Boban i ona su 17. juna automobilom krenuli u stan da uzmju neke stvari. Na putu do stana, kola su im se pokvarila. Jedan pripadnik OVK im je prišao i šapatom ih upozorio da se sklone odatle. Boban je potom sa majkom ušao u jednu napuštenu srpsku kuću. Prema rečima Bobanove majke, za njima je u kuću ušla grupa pripadnika OVK, koji su sproveli Bobana u njihova kola i odvezli nekud. Majci su rekli da će ga vratiti za 15 minuta. Bobanov otac, Predrag u međuvremenu je saznao od albanskih prijatelja da mu je sin odveden u zatvor OVK u zgradu bivšeg vatrogasnog doma i otišao je da pokuša da ga oslolobodi. Čim je ušao u zgradu, pripadnici OVK su i njega zatvorili. Videvši da ih nema, Bobanova majka je prijavila slučaj KFOR-u, i izvesni vojnik Stefan, pripadnik nemačke tenkovske jedinice KFOR-a, otišao je u sedište OVK i zahtevao da oslobođe Bobana i Predraga. Oni su mu odgovorili da se ta lica ne nalaze kod njih. Nemački vojnik je počeo glasno da doziva Predraga po imenu. Kada je Predrag to čuo, otrgao se od vojnika OVK i istrčao u hodnik. Stefan ga je video, uzeo ga za ruku i poveo napolje. Na izlazu iz zgrade, kod prijavnice, sustigla su ih dvojica vojnika OVK, silom su odvojili Predraga od vojnika Stefana i poveli ga putem ka benzinskoj pumpi "Jugopetro". Nemački vojnik Stefan je seo u tenk, sustigao ih, uvukao Predraga u tenk i odveo ga u srpsko naselje. Posle tog incidenta, pripadnici OVK nisu više dozvoljavali nemačkom vojniku Stefanu da uđe u njihove prostorije. Dalja sudbina Dedić Bobana nije poznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Zenuni Iljber (Ylber) (23), Rom iz Novog sela (Novosellë), opština Djakovica poslednji put je viđen 18. jula 1999. godine, kada je krenuo u Orahovac po suprugu, koja je bila u poseti kod roditelja. Porodica je saznala da je Iljber stigao u Orahovac i da su ga kod hotela zaustavila 4 Albanca, koji su ga uveli u neko vozilo i odveli u nepoznatom pravcu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Pelević Ratko (64), Srbin iz Orahovca, prema navodima Crkveno-narodnog odbora iz Orahovca odveden je iz svoje kuće tokom leta 1999. godine.

Izbor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

²⁴ Izjavu svedoka o lišavanju slobode Škelzena, vidi: Orahovac, 2.2.1. Pušteni

Matić Slobodana, Srbina iz Orahovca, otela je grupa nepoznatih Albanaca u Orahovcu pre 30. oktobra 1999. godine.

Izvor: *Kosovo Serbs and Gypsies feel trapped in Orahovac* ŠKosovski Srbi i Romi zatvoreni u Orahovcu¹, KOSOVO DAILT NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 31. oktobar 1999.

2.1. Ubijeni

Pelević Peka (64), Srbina iz Orahovca, Svetosavska ulica, 16. juna 1999. godine, oteli su i nakon toga usmrtili batinanjem pripadnici OVK.²⁵
Izvor: FHP, izjava svedoka

Grković Pantu (66), Srbina iz Orahovca, Svetosavska ulica br. 34, penzionera, odveli su pripadnici OVK iz kuće 17. juna 1999. godine. Njegovo telo pronađeno je 22. juna 1999. godine u mestu Brnjača kod fabrike "Termovent", u šumi prema selu Potočane (Potočan), opština Orahovac.

Prema svedočenju njegove supruge Milice, 17. juna uveče Panta i ona su otišli u kuću komšinice Filipović Miroslave da zajedno sa Milenković Milevom i Vitošević Andžom sačekaju pratnju KFOR-a da ih prebaci u srpsko naselje. U 21,30 časova u kuću Filipović Miroslave došla su šestorica pripadnika OVK, među kojima su oni prepoznali svoje komšije iz Svetosavske ulice, Fahredin Hundozija, zvanog Faduš (Fadush), starog 18 godina, i Bugari Ramadana, sina Bugari Selije (Sellie Bugari), starog 24 godine i izvesnog "Kovača", Albanca katolika. Ostali pripadnici OVK su takođe bili veoma mladi i govorili su srpskim jezikom. Tražili su od prisutnih da im predaju oružje i novac. Pošto su Pantini sinovi iz prvog braka bili pripadnici srpske policije, vojnici OVK su verovali da on sigurno ima dosta oružja. Po završenom pretresu kuće i bašte, pripadnici OVK poveli su Pantu sa sobom. Uveli su ga u svoj automobil marke zastava i odvezli u pravcu "Jugopetrol" benzinske pumpe.

Pošto KFOR nije došao po njih, Milica se vratila kući i otkrila da je njihova kuća tokom noći opljačkana. Milica je sutradan ujutru otišla u KFOR i prijavila otmicu supruga. Sledećih nekoliko dana u njenu kuću su svakodnevno dolazili pripadnici OVK i ispitivali je da li zna gde se nalazi oružje i gde su sinovi njenog supruga.

Neki meštani Albanci pronašli su 22. juna 1999. godine, u mestu Brnjača kod fabrike "Termovent", u šumi prema selu Potočane, četiri tela i to prijavili KFOR-u. KFOR je pozvao predsednika opštine Orahovac, Andželku Kolašinca, da vidi tela i pozove porodice da identifikuju tela. Tada je Milica prepoznala telo svog supruga Pante. Prema njenom svedočenju, na telima su bili vidljivi tragovi nasilja. Jednom telu je nedostajala glava, tako da nije mogla da se izvrši identifikacija. Druga dva tela su meštani prepoznali kao dvojicu izbeglica iz Hrvatske, ali članovi njihovih porodica nisu bili u Orahovcu da sa sigurnošću ovo potvrde. Jedan od njih bio je vezan žicom između dva drveta, tako da KFOR nije mogao da ga odveže, već su morali buldožerom da isčupaju drvo, da bi odvojili telo. Za telo koje nije imalo glavu veruje se da je Bulić Budimir, nestao u noći između 18/19. juna 1999. godine u Orahovcu. Komšije nisu dozvolile njegovoj majci da pogleda telo, tako da se nije mogla sa sigurnošću izvršiti identifikacija.

²⁵ Izjavu svedoka o otmici i ubistvu Pelević Peka, vidi: Orahovac, 2.2.2. Pobegli

Milica je uz pomoć UNHCR-a napustila Orahovac 8. septembra 1999. godine, kada je izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Velimirović Mihajlo (55), Srbin, izbeglica iz Hrvatske, otet je 18. juna 1999. godine, nakon povratka iz srpskog naselja u koje je odveo svoju majku. Prema dnevnom listu Večernje novosti, Mihajlo je ubijen, a njegovo telo kasnije pronađeno u Orahovcu.

Izvor: FHP, izjava svedoka; *U dvostrukom paklu*, VEČERNJE NOVOSTI, 23. mart 2000.

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

C.M. (70), Srbina, penzionera iz Orahovca pripadnici OVK odveli su 17. juna 1999. godine iz njegovog stana. Nakon nekoliko sati ispitivanja oslobodili su ga i dali mu njihovu dozvolu da se slobodno kreće po gradu.

Prema svedočenju C.M., 17. juna 1999. godine, oko 8,00 časova, u njegov stan u kome je boravio sa suprugom ušla su četvorica uniformisanih i naoružanih pripadnika OVK. C.M. je među njima prepoznao Verhana Cenu, zvanog Kovač, koji je bio najstariji, dok su ostala trojica bila mladići od oko 20-25 godina starosti. Pripadnici OVK pretresli su stan, oduzeli 2 000 dinara koje su pronašli u stanu i tražili da im predaju oružje. C.M. im je predao lovačku pušku, dva pištolja i dvogled. Svedok sledećim rečima opisuje šta mu se dogodilo tog dana:

"Kovač me je dva puta udario palicom po glavi i telu, pa sam zahtevao da me odvedu do njihovog komandanta. Odveli su me prvo do vatrogasnog doma, gde sam bio zadržan pod stražom oko sat vremena. Potom su me odveli u zgradu nekadašnje policije, gde me je ispitivao Ismet Tara, komandant 124. brigade OVK, koji je tokom dvočasovnog ispitivanja bio korektan. Razgovoru su prisustvovala još trojica pripadnika OVK, jedan u uniformi i dvojica u civilu. Nakon toga neko je telefonom javio Tari da hitno mora da ode u Prizren. On je otišao, a ja sam nastavio da dajem izjavu jednom drugom komandantu OVK. Dok sam davao izjavu, u kancelariju su uveli Šorić Cvetka iz Orahovca. Tada sam uvideo da sva u vatrogasnem domu zarobljena lica bivaju ili dalje sprovedena u policijsku stanicu, gde ih pripadnici OVK ispituju i nakon toga puštaju, ili ih odvode u logor na Brestovačkim padinama. Zajedno sa Cvetkom Šorićem napustio sam zgradu milicije, a komandant Tara, koji me je ispitivao, izdao mi je dozvolu da mogu slobodno da se krećem po Orahovcu."

C.M. je nekoliko dana nakon otmice napustio Orahovac i sa suprugom izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Isaku Adrian (19), Rom iz Orahovca, otet je 27. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegove poznanice, Adriana su pripadnici OVK oteli na putu između Đakovice i Orahovca. Adrian je navodno pušten tokom septembra 1999. godine,

nakon čega je sa roditeljima izbegao u Srbiju, ali nema nezavisne potvrde za ovu informaciju.

Izvor: *Roma in the Kosovo conflict* [Romi na Kosovu u vreme sukoba¹, ERRC - Evropski centar za prava Roma¹, novembar 1999.

T.L. (22), Rom iz Prizrena, odveden je 5. jula 1999. godine iz sela Velika Kruša i zadržan više sati u zatvoru OVK.

Prema svedočenju T.L. koje se navodi u izveštaju Evropskog centra za prava Roma, 5. jula u 16,30 časova, ispred kapije dvorišta njegovog oca u selu Velika Kruša (Krushe e Madhe), opština Orahovac, zaustavio se crveni traktor u kome su sedela dvojica muškaraca i jedna žena. Oni su se T.L. predstavili kao pripadnici OVK i rekli mu da pođe sa njima u štab da da izjavu koliko je Roma poginulo za vreme rata. Kada je on odbio da pođe, jedan od njih izvadio je nož i prisilio ga da uđe u traktor. Tada su se oko njih sakupili rođaci i prijatelji T.L. Albanci su rekli da ne nameravaju da ga batinaju i da njegovi rođaci mogu da pođu sa njima, pa su u traktor ušli njegov otac i jedna rođaka. Traktorom su se odvezli do privatne kuće na kojoj je bila istaknuta albanska zastava. U sobi u koju su sprovedeni, sedela su dvojica muškaraca, jedan u uniformi OVK, a drugi u civilu, koji je kucao na mašini. Uniformisani pripadnik OVK ispitivao je T.L. gde je bio za vreme rata i da li je učestvovao u borbama. Rekli su da imaju svedoka koji je potvrdio da je T.L. bio pripadnik paravojne jedinice Željka Ražnjatovića Arkana. Potom ga je isti vojnik uveo u susednu prostoriju, u kojoj je bio jedan Rom iz Orahovca, **Škeljzen (Shkelzen) (prezime nepoznato)**. Imao je modrice po telu i krvario je. Škeljzen je u prisustvu T.L. još jednom pripadnicima OVK rekao da je T.L. bio pripadnik paramilitarne jedinice, a vojnici OVK su T.L. pokazali svesku u kojoj je Škeljzen to i zapisao. Tražili su od T.L. da im kaže gde se nalaze masovne grobnice. Pripadnici OVK su potom počeli da batinaju i muče oba Roma. Posle nekog vremena T.L. su naterali da obuče uniformu Jugoslovenske Vojske. Nakon četiri sata batinanja, vojnici OVK su izveli T.L. iz kuće i sproveli ga do traktora, u kome su sedeli njegov otac i rođaka. Odvezli su ih do obližnjeg brda gde su ih ostavili i zapretili da će ih ubiti ukoliko nekome kažu šta im se dogodilo. T.L. nikada nije saznao šta se dogodilo sa Škeljzenom, koji je bio zatvoren sa njim.

Izvor: *Roma From Kosovo Testify* ŠSvedočenje kosovskih Roma¹, ERRC ŠEvropski centar za prava Roma¹, 2. avgust 1999.

Rustemi Fadilj (Rustemi Fadil), Roma iz Orahovca, prema navodima Crkveno-narodnog odbora, tokom leta 1999. godine pripadnici OVK su u više navrata odvodili u svoj štab gde su ga ispitivali, batinali i nakon izvesnog vremena puštali.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

2.2.2. Pobegli

P.S. (73) Srbin iz sela Mala Kruša (Krushe e Vogël), opština Orahovac, otet je 13. juna 1999. godine, **S.P. (77)**, Srbin iz Orahovca, penzioner, otet je 15. juna 1999. godine i **K.N. (60)**, Srbin iz Orahovca, ulica Milorada Popovića br. 13/5, poštanski službenik, otet je 16. juna 1999. godine. S.P. i K.N. su na dan otmice odvedeni u zatvor OVK u nekadašnjoj policijskoj stanici u Orahovcu, dok je P.S. u isti zatvor doveden 17. juna 1999. godine. Dana 22. juna 1999. godine, uz pomoć S.P-ovog poznanika Albanca, pripadnika OVK, P.S. S.P. i K.N. uspeli su da pobegnu.

Prema izjavi P.S-ove unuke, on je ujutru 13. juna izšao iz kuće da izvede krave na pašu, kada je u njegovo dvorište ušla veća grupa uniformisanih i naoružanih pripadnika OVK. Provalili su ulazna vrata i uvukli P.S. u kuću. Pitali su ga, na albanskom jeziku, gde su ostali Srbi iz sela i gde je sakriveno njihovo oružje. Kada im je on odgovorio da ne zna, jedan pripadnik OVK ga je udario motkom u glavu od čega je on izgubio svest. Stavili su ga potom na traktor i odvezli u selo Celina (Celinë), opština Orahovac, gde je on u šupi jedne privatne kuće u kojoj, su takođe bili smešteni pripadnici OVK, proveo dva dana. Tu su ga batinali, ispitivali i nisu mu davali hranu i vodu. Dana 15. juna, u tu kuću je ušao Albanac, novinar iz Prizrena, zgradio P.S. za gušu i počeo da ga davi, ponavljujući pri tom: "Je l' znate vi Srbi šta ste nam uradili?!" Potom je rekao stražarima da ga odmah ubiju. Kasnije istog dana, pripadnici OVK su odvezli P.S. u selo Nogavac (Nagafc), opština Orahovac, i zatvorili u privatnu kuću, u kojoj je ostao do 17. juna. Među pripadnicima OVK koji su se nalazili u toj kući, P.S. je prepoznao trojicu svojih komšija iz Male Kruše, ne starijih od 20. godina, od kojih se jedan zove Murat, dok se drugoj dvojici nije mogao setiti imena. Ovi mladići ga nisu mnogo zlostavljali i davali su mu hranu i vodu.

Ujutru, 17. juna, pripadnici OVK su prebacili P.S. u zatvor OVK u nekadašnjoj policijskoj stanici u Orahovcu. Tu su ga pripadnici OVK sproveli u ćeliju, naredili mu da skine svu odeću i počeli da ga tuku. U nekom trenutku, u njegovu ćeliju su dovedena dvojica zarobljenih Srba, S.P. i K.N. P.S. je ispričao unuci da su ga pripadnici OVK svakodnevno batinali kanapima, a kada bi izgubio svest, polivali su ga vodom i nastavljali da ga batinaju. U ćeliji se nalazila samo jedna drvena klupa. P.S. je spavao na toj klupi, dok su S.P. i K.N. spavali na betonskom podu.

Prema svedočenju sina S.P. datom FHP, desetak pripadnika OVK u maskirnim uniformama, naoružanih automatskim puškama, ušli su u njihovu kuću 15. juna 1999. godine. Vojnici su od S.P-a tražili da im predaj oružje - lovačku pušku, pištolj i pušku M-48. Svedok je među vojnicima OVK prepoznao Zumbera Miftaria (Zymber Myftari), Albanca, poljoprivrednika iz Orahovca. Miftari je bio u uniformi policije OVK, imao je crnu košulju i crnu kapu sa oznakom OVK. Iako pri pretresu nisu našli nikakvo oružje, pripadnici OVK priveli su S.P-a u policijsku stanicu. S.P-ov sin je sutradan istim vojnicima OVK, koji su dan ranije priveli njegovog oca, predao traženo oružje. Na potvrđi koju je S.P-ov sin dobio stajao je potpis Halil Çardakuja (Halil Çardakuja).

Prema izjavi čerke K.N, u njegov stan je 16. juna ušla veća grupa uniformisanih i naoružanih ljudi. Počeli su da ga tuku kundacima po glavi, leđima i nogama. Pretresli su kuću, a K.N. u pidžami i gumenim opancima izveli iz stana i poveli sa sobom.

Dana 22. juna, oko 21,00 čas, njih trojica videla su vojnika KFOR-a kako prolazi hodnikom, dok je nešto kasnije u prostoriju u kojoj su bili zatvoreni ušao S.P-ov poznanik, pripadnik OVK, i rekao im da sada mogu da pobegnu. Otključao im je vrata i objasnio im u kojim ulicama u Orahovcu nema patrola OVK. Oni su izšli iz zgrade, nisu naišli na pripadnike OVK, i počeli su da beže. P.S. nije mogao da hoda, pa su ga K.N. i S.P. nosili kroz grad. Oko 23,00 časa ušli su u jednu napuštenu vikendicu u gornjem delu grada. Tu su prenoćili i sutradan ujutru oko 5,00 časova su P.S-a, koji se veoma loše osećao i često gubio svest, doveli u stan njegove čerke i zeta u Orahovcu.

P.S. je 10. septembra 1999. godine sa unukom napustio Orahovac i izbegao u Srbiju. K.N. i S.P. su neposredno nakon bekstva takođe napustili Orahovac i izbegli u Srbiju. Izvor: FHP, izjava svedoka

M.T. (70), **Grković Svetislav** (66), zaposlen u fabrici plastičnih masa "18. novembar", **Vitošević Marko** (61) i **Pelević Peko** (64), Srbi iz Orahovca, Svetosavska ulica, oteti su 16. juna 1999. godine. Pripadnici OVK su ih odveli u svoj štab u zgradi vatrogasnog doma. U toj zgradi batinama su usmrtili Peka. Nakon ispitivanja su preostalu trojicu i Pekovo telo povezli kombijem u pravcu sela Brestovac, gde su se zaustavili da bi uklonili telo. M.T. je iskoristio pogodan trenutak i uspeo da pobegne, dok se Marku i Svetislavu gubi svaki trag.

Prema svedočenju M.T, 16. juna 1999. godine u 12,30 časova u njegovu kuću ušla su petorica mladića, starih između 20 i 25 godina, u civilnim odelima i kapama sa oznakom OVK. Ne zna njihova imena, ali mu je poznato da su iz Orahovca i da se bave golubarstvom. Pripadnici OVK su naredili M.T. da im predra oružje. Kada im je predao pušku, pretresli su njegovu kuću da bi se uverili da nema još nekog oružja. Zatim su svi zajedno otišli kod njegovih komšija Marka i Svete, koji su im takođe predali oružje. Pripadnici OVK su im zatim rekli da sva trojica podu sa njima u štab da bi im tamo izdali potvrdu da su predali oružje. Do štaba OVK, koji se nalazio u zgradi vatrogasnog doma u Orahovcu, prevezao ih je, oko 13,00 časova, fotograf Balja (Bala), Rom, svojim automobilom marke zastava 125, belim, koji se u tom trenutku nalazio ispred kuće Grkovića. Pripadnici OVK su njih trojicu sproveli na treći sprat zgrade. Svetu su odveli u kancelariju komandanta OVK Ismeta Tare, dok su Marko i M.T. odvedeni u toalet. M.T. je o daljem toku događaja ispričao sledeće:

"U toaletu je bilo oko desetak mlađih pripadnika OVK koji su počeli da nas tuku keramičkim pločicama po glavi i telu. Od zadobijenih udaraca Marko je izgubio svest i pao u izmet neočišćenog WC-a čučavca. Nakon izvesnog vremena prestali su da nas tuku. U prostoriju je ušla jedna visoka žena koju sam poznavao, preziva se Siljka (Silka), u Orahovcu poznata po nadimku "Ljilja" ("Lila"), udata za Adžiju Šarkovića. Njoj su tokom 1998. godine ubili nekog člana uže porodice. U rukama je imala drvenu palicu kojom je počela da me tuče. Rukama sam zaklonio glavu, pa mi je udarcima polomila zglob na levoj ruci. Kada sam joj, na albanskom jeziku rekao da je radila zajedno sa mojom snajom Vesnom u samoposluzi i da je moja supruga pomogla oko penzionisanja njene majke, prestala je da me udara, bacila palicu i pobegla iz prostorije. Pripadnici OVK, koji su ovo posmatrali, nastavili su potom da me tuku. Nisam mogao nikog od njih da prepoznam, jer mi je glava bila spuštena, dok sam rukama pokušavao da zaštитim glavu. Kada sam nakon nekoliko udaraca pao na pod, prestali su da me udaraju, izašli su i zaključali vrata za sobom. Uspeo sam nekako da ustanem i pokupim sve te pločice kako me ne bi ponovo njima tukli. Poredao sam ih i prekrio izmetom. Marko je još uvek ležao bez svesti. Tada sam na ulazu u malo kupatilo sa visećim tušem primetio pretučenog nepoznatog čoveka. Kada sam mu prišao, rekao mi je da se zove Peko Pelević i zamolio me da mu donesem vode. Doneo sam mu čašu vode sa lavabo koju je jedva ispio. U tom trenutku na vratima se pojavio Zijadin Bugari, koji je radio kao portir u ambulantni. Pošto je on bio moj dobar prijatelj, zamolio sam ga da mi pomogne, ali je on samo zalupio vrata.

Kasnije je u prostoriju ušao mladić u civilnom odelu sa crvenom beretkom na kojoj je bila oznaka OVK. Uperio je automatsku pušku u mene i rekao da će me ubiti ukoliko mu ne dam novac. Dao sam mu novčanik iz koga je uzeo 1 500 dinara. Naredio mi je

da podignem sa poda Marka kome se polako vraćala svest. Stavio sam ga da sedne pored mene. Pripadnik OVK je pitao Marka gde mu je sin zvani Beli, koji je bio zaposlen kao poštar. Pošto Marko nije čuo njegovo pitanje, objasnio sam mu da Marko ima oštećen sluh, na šta mi je ovaj opsovao majku srpsku i zapretio da će me ubiti. Kada je ponovio pitanje, Marko mu je odgovorio da se njegov sin, od 1998. godine, nalazi u Australiji. Tražio je novac i od Marka, ali on nije imao ništa kod sebe. Nakon toga je ovaj pripadnik OVK otišao.

Posle nekog vremena u prostoriju je ušao moj poznanik R. iz Orahovca, koji se iznenadio kada me je video. Rekao sam mu da nisam ništa loše uradio i da su me tu doveli bez ikakvog razloga. R. mi je rekao da udaram nogama o pod i da vičem kao da me neko tuče. Nakon pet minuta u prostoriju je ušao još jedan čovek u civilu, kome je R. rekao da ne treba da dolazi jer on može sam da nastavi da me batina. Ispričao mi je da su mu nedavno ubijena dva brata i da traži njihove ubice. Objasnio mi je da ne može da me osloboди, jer u štabu ima mnogo vojnika, pa bi rizikovao svoj život ako bi to pokušao. Nakon toga je otišao.

Prišao sam Peku da vidim kako se oseća, ali on više nije davao znake života. Oko 23,00 časa došla su dvojica pripadnika OVK i donela čebe u koje su umotali Pekovo telo. Istovremeno, pripadnici OVK izveli su Marka i mene iz prostorije, a Svetu iz kancelarije Ismeta Tare i svu trojicu sproveli u kombi koji je bio parkiran ispred zgrade. Pored nas su stavili i Pekovo telo. Sveta nam je u kombiju ispričao da je i njega tukla Siljka, a da mu je Ismet Tara rekao da će streljati Marka zbog njegovog sina koji je navodno ubio neke Albance, a da će njemu i meni poštovati život.

U kombi je sa nama ušao F.H., pripadnik OVK koga sam poznavao, i počeo da nam vezuje ruke. Zamolio sam ga da mi ih ne vezuje jer mi je polomljen zglob i ponudio mu 200 nemačkih maraka. Uzeo je novac i rekao da stavim ruke na leđa kao da su vezane. Krenuli smo kombijem prema selu Brestovac, putem koji vodi ka Velikoj Kruši. U kombiju su, pored F.H.-a, bili još Hisen Cena (Hysen Cena) i trojica mladića naoružanih automatskim puškama. Kada smo sa glavnog puta skrenuli ka Brestovcu, Hisen Cena nas je pitao da li želimo da nas ubiju ovde, na mestu gde su Vojska Jugoslavije i policija ubijali Albance, ili na drugom mestu. Odgovorio sam da mi nismo zaslужili da budemo ubijeni i da osuđujemo to što se dogodilo, na šta nam je Cena samo opsovao srpsku majku. Kombi se zaustavio kod vinograda ispod Brestovačkih padina. Bio je mrak i padala je kiša. Dok su F.H. i Cena izvlačili Pekovo telo, iskoristio sam trenutak njihove nepažnje, iskočio iz kombija i počeo da bežim. Kada su počeli da pucaju za mnom, legao sam na zemlju i nastavio da puzim. Sakrio sam se u šumi i nakon petnaestak minuta čuo sam četiri pojedinačna hica koja nisu bila usmerena u mom pravcu. Posle toga sam čuo Cenu kako me poziva da se predam. Nije prošlo mnogo vremena kada je kombi počeo da se udaljava. Narednih sat vremena ostao sam u šumi, jer sam se plašio da će me tražiti. Zatim sam krenuo putem kroz šumu u pravcu Prizrena prema Maloj Hoći."

Supruga Grković Svetislava svedoči da su 16. juna u 12,30 časova u njihovu kuću došla petorica pripadnika OVK, od kojih je ona prepoznala dvojicu Albanaca iz Orahovca, Ukšinu (Ukshin) i Afrima, fotografovog sina. Tražili su njenog supruga Svetislava od koga su zahtevali da im predala oružje. Svetislav im je predao oružje i tražio da mu izdaju potvrdu o predaji, da ima da pokaže ukoliko dođe neka druga grupa pripadnika OVK sa istim zahtevom. Ukšin mu je odgovorio da će potvrdu dobiti ako pode sa njima. Pripadnici OVK su tada otišli sa Svetislavom. Ona je videla da su

sa njim odvedene i njihove komšije iz Svetosavske ulice, M.T, Pelević Peko i Vitošević Marko. Od te večeri njima se gubi svaki trag. Ukšini je sutradan došao kod nje i rekao da joj je suprug poručio da preda pištolj i ključeve od automobila. Grkovićeva supruga je 31. avgusta podnela krivičnu prijavu Okružnom javnom tužilaštvu u Prizrenu protiv Ukšini Mahmuta, Balja Afrima i trojice neidentifikovanih pripadnika OVK, za krivično delo nezakonitog lišavanja slobode, navodeći da postoji osnovana sumnja da su izvršili i krivično delo ubistva.

Prema izjavi sina Vitošević Marka, koji se 15. juna sa majkom preselio u srpsko naselje, sa ocem koji je ostao u njihovom stanu poslednji put je razgovarao 16. juna oko 12,00 časova. Tog dana pripadnici KFOR-a su u srpsko naselje prebacili dve Srpske iz njihove ulice. One su im ispričale da su četvorica Albanaca, među kojima je bio Ukšini Mahmut iz Orahovca, tog dana, oko 12,00 časova, počeli da pretresaju srpske stanove u njihovoj ulici.

M.T, nakon što je pobegao, sklonio se u Bogosloviju, odakle je 29. oktobra 1999. godine izbegao u Srbiju. Grkovićeva supruga je napustila Orahovac početkom novembra 1999. godine i takođe izbegla u Srbiju. Telo Peka Pelevića nikada nije pronađeno, a o daljoj sudsbi Grković Svetislava i Vitošević Marka do danas nema nikakvih podataka.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2.3. Oslobođeni

Štrbac Marica (70), Srpska, izbeglica iz Hrvatske, zatvorena je 15. juna 1999. godine u kolektivnom izbegličkom centru u Orahovcu koji su zauzeli pripadnici OVK. U kolektivnom centru ostale su zatvorene još **dve žene i jedan muškarac**, Srbi izbegli iz Hrvatske. Pripadnici KFOR-a su ih oslobodili 20. juna 1999. godine.

Prema izjavi njene prijateljice, Marica je sa suprugom živila u kolektivnom centru u blizini fabrike "Orvin". Njen suprug je nekoliko dana pre incidenta napustio kolektivni centar i preselio se u srpsko naselje, dok je Marica odbila da pođe sa njim. Pripadnici OVK su 15. juna ušli u kolektivni centar i zatvorili Maricu, dve žene i jednog muškarca. Nakon pet dana, 20. juna, pripadnici KFOR-a su ih oslobodili i prebacili Maricu i druge dve žene u srpsko naselje, odakle je ona sa suprugom preko Crvenog krsta napustila Kosovo i izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dedić Predraga, Srbina iz Orahovca, 17. juna 1999. godine lišili su slobode pripadnici OVK kada je otišao u štab OVK da potraži sina koji je prethodno otet. Predraga je istog dana oslobođio pripadnik KFOR-a.²⁶

Izvor: FHP, izjava svedoka

PEĆ

1. Nestanci

Korać Mirka (65), Srpska iz sela Zahać (Zahaq), opština Istok, prema navodima Crkveno-narodnog odbora, poslednji put je viđena 12. juna 1999. godine u Peći.

²⁶ Izjavu svedoka o otmici D.P, vidi: Orahovac, 2. Otmice

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Ilić Luka i Desanka (54), Srbi, nestali su 12. juna 1999. godine u Peć.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Vuković Milan (17), Crnogorac iz sela Dubovik, opština Dečani, nestao je 13. juna 1999. godine, na putu između Peć i sela Dubovik.

Prema svedočenju poznanika, Milanova porodica se za vreme NATO intervencije 24. marta preselila iz Dubovika u Peć, jer su smatrali da je tamo sigurnije. Kada je NATO intervencija okončana, Milan je pešice krenuo do Dubovika da obide kuću, da vidi da li je sve u redu i da li sada mogu da se vrate. Od tada se Miljanu gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Vulević Branislav (62), Srbin iz sela Glavičica (Kokaj), opština Peć nestao je 13. juna 1999. godine.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Vukčević Spaso (72), Crnogorac iz sela Korenica (Korenicë), opština Đakovica, živeo u Peći, ulica B. Vukmirovića br. 210, nestao je posle 14. juna 1999. godine, u Peći.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Jirković Vasiljka (79), Srpkinja, iz sela Belo Polje (Bellopojë), opština Peć, poslednji put je viđena 15. juna 1999. godine u selu Glavičica, opština Peć.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Zogović Radenko (46), Crnogorac iz sela Crni Vrh (Cerovërëhë), opština Peć, zaposlen u Kombinatu kože i obuće, pripadnik rezervnog sastava Vojske Jugoslavije nestao je između 15. i 16. juna 1999. godine.

Radenkova sestra Slavica rekla je FHP-u da je njegova porodica napustila Peć 12. juna, a da je on ostao u vojsci, gde je demobilisan 13. juna. Vojska Jugoslavije obavestila je porodicu da je on, 13. juna, napustio zgradu, odnosno privatnu kuću u kojoj je bio smešten njihov štab i da je odatle otišao kući.

Komšije Albanci su ispričale sestri da su ga više puta videli 15. ili 16. juna, od kada mu se gubi svaki trag. Krajem juna njihova kuća je spaljena.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Novović Cvetko (75) i **Stanka** (65), Srbi iz sela Nabrđe (Nabrxhanë), opština Peć nestali su 16. juna 1999. godine, na području opštine Peć.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Jačić Dušan (24), Srbin iz Peć, vojno lice, poslednji put je viđen 17. juna 1999. godine.

Prema svedočenju njegove priateljice, Dušan, iako je bio pripadnik jugoslovenske vojske, nije napustio Peć sa ostalim pripadnicima srpskih snaga. Nije više nosio uniformu, ali je ispričao svedoku da je sa nekoliko kolega iz vojske organizovao tajnu policiju za zaštitu nealbanskog stanovništva u Peći.

Dan pre njegovog nestanka, 16. juna, Dušan je bio u poseti kod pomenute priateljice. Pošto se duže zadržao, odlučio je da prespava kod nje.

Sutradan ujutru, 17. juna, Dušan je sa njenim roditeljima pošao peške ka svom stanu. Rastali su se u centru grada. Nekoliko sati kasnije, Dušanovoj priateljici javili su se Dušanovi roditelji i rekli da se on nije vratio kući. Dušanu se od tada gubi svaki trag.
Izvor: FHP, izjava svedoka

Novović Goran (34), Srbin, posledni put je viđen 17. juna u selu Mala Jablanica (Jabllanicë e Vogël), opština Peć.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

Kuč Petar (45), Crnogorac iz sela Brestovik, opština Peć, poslednji put je viđen na putu između Peć i Rožaja, Crna Gora, 18. juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Grujić Bogomir (63) i njegov rođak **Radosav** (42), Srbi iz sela Donji Petrić (Petriq i Ulët), opština Klina, poslednji put su viđeni 18. juna 1999. godine dok su Bogomirovim automobilom pećke registracije prolazili pored zgrade stare bolnice u Peći.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Mikulić Rade (68), Crnogorac iz Peći, naselje Brežanik (Brezhanik), ulica Đurđa Jovićevića br. 12, električar, bio zaposlen u firmi "Elektro-Kosovo", nestao je između 18. i 19. juna 1999. godine.

Njegova porodica je 15. juna napustila Peć i izbegla u Crnu Goru. Rade je ostao sam u kući. Radetova snaja ispričala je FHP-u da je od komšija Albanaca iz Peći saznala da su ga oni, prvih nekoliko dana nakon što je njegova porodica napustila grad, viđali kada je odlazio u kupovinu.

Porodica je Radeta pozvala telefonom, ali su se javili nepoznati ljudi koji su govorili albanskim jezikom i nisu hteli da im odgovore kada i kako su se uselili u njegovu kuću, niti da li nešto znaju o tome šta se sa njim dogodilo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Folić Veljko (50), Crnogorac iz Đakovice, zaposlen kao vozač u firmi "Lasta" i **Jevrić Miloš** (59), Crnogorac iz Peći, ulica 1. maja br. 26, vlasnik automehaničarske radnje "Opel" u istoj ulici, nestali su 19. juna 1999. godine u Peći.

Veljko je 18. juna uveče došao u Pećku patrijaršiju, odakle je nameravao da ide za Đakovicu po suprugu. U Patrijaršiji je sreo zeta Milorada i njegovog kuma Jevrić Miloša. Sa njima se konsultovao kako najbolje da stigne do Đakovice i izvede suprugu iz grada. Svi Srbi sklonjeni u Patrijaršiji savetovali su mu da ne ide u Đakovicu.

Dana 19. juna između 10,00 i 11,00 časova, Veljko je ipak krenuo sa Milošem, Miloševim automobilom marke opel kadet, beogradske registracije.

Milošev prijatelj izjavio je FHP-u da je pomenutog dana, oko podne sedeо sa Milošem na terasi jednog kafićа pored reke Bistrice. Svedok ne pominje Veljka, ali kaže da je Miloš sedeо u društву sa nekoliko muškaraca, koji svedoku nisu bili poznati. Njihovom stolu je prišlo troje nepoznatih ljudi, jedna žena i dvojica muškaraca. Muškarci su se predstavili kao strani novinari, a žena kao prevodilac. Ispričali su im da žele da kupe automobil kojim bi mogli da obilaze teren. Miloš im je rekao da je on automehaničar i da može da im nabavi automobil kakav traže. Počeli su da pregovaraju sa njim i da se dogovaraju o ceni. Svedok je potom napustio kafić, dok je Miloš sa ostalim muškarcima ostao da razgovara sa stranim novinarima. Od tada se Veljku i Milošu gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đokić Ivan (40), Srbin iz Pećи, Brđansko naselje (Bëržhenik), zaposlen u Šećerani, poslednji put je viđen 19. juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Tošković Đorđe (75), Srbin iz Pećи, ginekolog u penziji, živeo u naselju Karagač (Karagaq), ulica Ive Lole Ribara br. 46, nestao je 20. juna 1999. godine.

Tokom NATO intervencije, Đorđe se preselio u centar grada, Trg heroja br. 9, gde je živeo u stanu rođaka koji su napustili Peć. Prema izjavi njegove čerke datoј FHP-u, 20. juna, u prepodnevnim časovima, on je krenuo da obide svoju kuću u naselju Karagač. Poslednji put je viđen na delu puta između kuće i hotela "Metohia".

Jerka je saznala od nekih ljudi iz Pećи da su u Đorđev stan, pre njegovog nestanka, dolazili nepoznati Albanci. Raspitivali su se gde je i govorili da hoće "živog da ga oderu".

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jašović Aleksandar (63), Srbin iz Pećи, ulica Hora Šehamanovića, ekonomista, bio zaposlen kao zamenik direktora "Beobanke", poslednji put je viđen 20. juna 1999. godine.

Prema svedočenju rođaka, njegova porodica je 13. juna napustila Peć i izbegla u Srbiju. Aleksandar nije želeo da napusti kuću i odlučio je da ostane. U kući pored njegove, ostala je supruga njegovog brata sa dva sina. Oni su poslednji videli Aleksandra.

Rodbini su ispričali da su 18. juna, pripadnici OVK odveli Aleksandra u neku kuću, gde su ga ispitivali i zatim oslobođili. Pretli su mu da mora odmah da napusti Peć, jer će ga ubiti ukoliko ga ponovo uhvate. Nakon ovog događaja Aleksandar je rekao snaji da uprkos ovoj pretnji neće da napusti grad.

Dva dana kasnije, 20. juna, krenuo je da obide kuće rođaka koji su ranije napustili Peć. Tada su ga snaja i njeni sinovi poslednji put videli.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Gojković Rade (63), Srbin, ugostitelj iz Peći, Landovačka (Landovicës) ulica br. 37, nestao je u periodu između 19. i 21. juna 1999. godine. Prema izjavi poznanika, Rade je bio smešten u Patrijaršiji. Izašao je da obide stan i više se nije vratio. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Samardžić Luka, Srbin iz Peći, nestao je u periodu od 19. i 21. juna 1999. godine u Peći.

Prema izjavi njegovih poznanika, Luka je bio smešten u Patrijaršiji. Pošao je da obide svoj stan koji se nalazi u blizini stare bolnice u Peći i više se nije vratio. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dončić Luka, Slobodan i Snežana, Dujačić Miša, Milosavljević Vladimir i Novičević Milorad (59), Srbi, nestali su 21. juna 1999. godine, u Peći.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Bašić Sadat, Musliman iz sela Nabrđe, opština Peć, zaposlen kao monter u pošti, nestao je 21. juna 1999. godine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dragović Predrag (49), Srbin, poslednji put je viđen 22. juna 1999. godine u Peći.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998* - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹, ICRC - MKCK¹

Golubović Zoran (37), Srbin, auto-limar, poslednji put viđen je 25. juna 1999. godine, u blizini rimokatoličke crkve u Peći.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Lazović Petar (58), Srbin, penzioner iz Peći, Gimnazijalska ulica br. 29, nestao je posle 27. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegovog sina Jugoslava, Petrova supruga i čerka su napustile Peć 14. juna, dok su Jugoslav i njegov brat napustili grad 27. juna. Petar je odlučio da ne napušta kuću. Sinovi su se poslednji put čuli sa njim 27. juna, kada su ga pozvali iz Patrijaršije pre nego što će krenuti u Srbiju. On im je tada rekao da ne brinu za njega, da je razgovarao sa komšijom Ferdijem, pripadnikom OVK, koji mu je rekao da je siguran i da nije bilo potrebno ni da njegova porodica napušta grad. Od tada se Petru gubi svaki trag.

Sin je dolazio sa pravoslavnim sveštenicima u Peć, razgovarao sa komšijama Albancima, ali oni nisu znali da mu kažu šta se dogodilo sa njegovim ocem. Kada su primetili da više nije u kući, mislili su da je i on otišao u Patrijaršiju. Dva meseca kasnije, njihova kuća u Peći je spaljena.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Petrović Žarko (54), **Senić Vasilije** (63) i **Jerinić Milivoje** (71), Srbi iz Peći, poslednji put su viđeni 28. juna 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Stević Smiljana (70), Srpkinja iz Peći, poslednji put je viđena 20. jula 1999. godine.
Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Medenica Branko (57), Crnogorac iz Kolašina, Drijena, Crna Gora, penzioner, duševno bolesna osoba, poslednji put je viđen u Pećkoj patrijaršiji krajem avgusta 1999. godine.

Prema izjavi Brankove sestre Branke, on je nakon smrti njihove starije sestre 7. jula 1999. godine bio pod velikim emotivnim stresom. Krajem avgusta krenuo je u Peć da poseti braću i strinu koji su tamo živeli. Njegovi rođaci su u međuvremenu napustili Peć i izbegli u Crnu Goru, tako da ih on tamo nije zatekao.

Radio amateri iz Patrijaršije su u septembru 1999. godine javili Branki da su ga videli u Patrijaršiji krajem avgusta 1999. godine, da je razgovarao sa novinarem Slavkom i vladikom Amfilohijem Radovićem.

Pripadnici KFOR-a su planirali da prebace Branka u Crnu Goru, ili u neku duševnu bolnicu zbog njegovog lošeg zdravstvenog stanja. Branka ne zna da li su ga pripadnici KFOR-a prebacili u neku bolnicu, ili je on sam nekuda otišao. Od kraja avgusta, niko od ljudi koji su se nalazili u Patrijaršiji nije video Branka.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dragović Dušan i Milosavka, Srbi iz Peći nestali su tokom leta 1999. godine.

Izvor: Crkveno-narodni odbor

2. Otmice

Pejčinović Slobodan (19), Srbin iz Peći, Limska ulica br.3, lišen je slobode 26. marta 1999. godine, na putu između Peć i Rožaja, Crna Gora. Od tada mu se gubi svaki trag.

Prema navodima Slobodanove majke, on je pomenutog dana u 11,30 časova, krenuo sa svojim drugovima Albancima A.B (18), B.A. (25) i B.K. (17), pešice, preko sela Crni Vrh ka Rožajama. Više se nije vratio kući.

Njegovi drugovi su, u prisustvu pripadnika KFOR-a kojima je slučaj prijavljen, ispričali Slobodanovoj porodici da su oni došli do sela Rugova, u kome su ih pripadnici OVK lišili slobode i odveli u svoj štab. Jednu noć su proveli zajedno u zatvoru, a zatim su pripadnici OVK odvojili Slobodana od njih. Istog dana, trojica Albanaca su oslobođena, dok je Slobodanova dalja sudbina nepoznata.

Izvor: FHP, Izjava svedoka

Petković B. Dragan (39), ugostiteljski tehničar, zaposlen u hotelu "Metohia", i njegov brat **Zoran** (43), poljoprivredni tehničar, zaposlen u pećkoj pivari, Srbi iz Peći, oteti su 13. juna 1999. godine.

Draganov i Zoranov rođak rekao je FHP-u, da je pomenutog dana, oko 12,50 časova, njih dvojicu video poslednji put. Rođaku je jedan poznanik ispričao da je on oko 13,00 časova video kako ih nepoznati albanski civili silom uvode u automobil marke jugo 55, svetloplave boje i negde odvoze. Od tada se braći Petković gubi svaki trag.

Kuća porodice Petković istog dana je opljačkana. Rođak je ponovo došao u Peć 27. jula, da se raspita za Draganovu i Zoranovu sudbinu, ali nije dobio nikakve informacije.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Petrušić Luka (57), Crnogorac, živeo u Podgorici, Crna Gora, rođen u selu Ljubovo, opština Peć, njegovi rođaci **Vujacić Slobodan** (54), nastavnik u osnovnoj školi u Pećkoj Banji, i **Petrušić Radmila** (54), prosvetni radnik iz Pećke Banje, Crnogorci, oteti su 17. juna 1999. godine u Pećkoj Banji.

Lukin sin i Slobodanova supruga ispričali su FHP-u da je Luka sa rođakom, 15. juna, došao na Kosovo iz Podgorice, u nameri da prebaci svoje rođake iz Pećke Banje u Crnu Goru. Kada su došli u Pećku Banju, Slobodan i njegova supruga su ih zamolili da sačekaju jedan dan da bi spakovali sve stvari.

Uveče, 17. juna, sve je bilo spakovano. Dogovorili su se da sačekaju jutro i krenu traktorom i Lukinim automobilom marke lada niva. U 21,15 časova, Luka je pošao da prespava kod rođake Rade, čija je kuća bila udaljena oko 500 metara od Slobodanove, a Slobodan je krenuo da ga isprati. Slobodanova supruga je ostala da sedi na tremu kuće. Ubrzo je čula da neko pali kola i traktor i kreće. Nakon 15 minuta čula je jedan pucanj i za njim dugačak rafal. Kada je svanulo, utvrdila je da nema traktora i kola. Otišla je kod rođake Rade i videla da je kuća prazna i da su prozori na kući razbijeni. Od tada se Slobodanu, Luki i Radi gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Bogićević Dušan (68), Srbin, penzioner iz sela Dobri Do (Dobërdol), opština Peć, otet je 17. juna 1999. godine ispred zgrade Kombinata kože i obuće u Peći. Dušana su presreli pripadnici OVK kada se sa **P.D.**, Srbinom iz Peći, vraćao kući iz stana njihovih prijatelja, porodice S. iz Peći. P.D. je uspeo da pobegne otmičarima, dok se Dušanu od tada gubi svaki trag. Nakon što su pomenuta dvojica otišla, u stan porodice S. upali su pripadnici OVK i izveli na ulicu **S.Z.**, njenog **supruga**, njihovo **dvoje dece** i prijatelje **T.R.** i **R.R.**, Srbe iz Peći. Pretili su da će ih streljati, pretukli T.R. i zatim ih pustili.

Prema izjavi Dušanove sestre, Dušan je napustio selo 12. juna i otišao kod rođaka u selo Goraždevac (Gorazhdec), opština Peć. Dana 17. juna otišao je u posetu prijateljima, porodici S. Bio je kod njih do 23,00 časa, kada je sa prijateljem P.D., koji je takođe bio u poseti kod njih, krenuo u prazan stan svog sina u Peći, gde je nameravao da prespava jer je sin na privremenom radu u Švajcarskoj. Kada je odlazio, rekao im je da će sutradan ujutru doći na kafu. Dušan je išao peške, dok je pored njega P.D. išao na biciklu. Na putu prema stanu, njih dvojicu su napali nepoznati Albanaci. Dušana su oteli, dok je P.D. uspeo da pobegne.

P.D. je nakon ovog incidenta bio u šoku, tako da nije bio u stanju da Dušanovo rodbini kaže više o otmici. Odmah nakon toga napustio je Kosovo.

Oko ponoći, u stan porodice S. ušli su pripadnici OVK i izveli ispred zgrade sve članove porodice i njihove prijatelje T.R. i R.R. rekvavši im da će ih tu streljati. Pripadnici OVK pretukli su T.R. ispred zgrade. S.Z. je molila da ih oslobole i da ih ne streljaju. Govorila im je da ona nije Srpskinja nego Hrvatica i da njena deca nisu Srbi. Posle kraćeg vremena, pripadnici OVK su ih ipak oslobođili. Svi su se odmah sklonili u Patrijaršiju i više se nisu vraćali u grad.

Jedan prijatelj Albanac potvrdio je Dušanovoj sestri da su Dušana te noći kidnapovali pripadnici OVK dok je prolazio pored Kombinata kože i obuće, a da je P.D. uspeo da pobegne.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jočić Dušana (24), Crnogorac iz Peći, zaposlenog u Industirji građevinskog materijala i studenta više ekonomskog škole u Peći, **Dašić Dragana** (35), Crnogorac iz Peći, kurira u Odeljenju za vojne poslove u opštini, **Bademović Muju** (34), Muslimana iz Peći, vodoinstalatera, oteli su 18. juna 1999. godine pripadnici OVK ispred sedišta KFOR-a u nekadašnjoj zgradi Doma vojske JNA u Peći.

Prema saznanjima njihovih porodica, Dušan, Dragan i Mujo su, 18. juna, automobilom Draganovog brata, marke mercedes 190, metaliksive boje, pećke registracije, krenuli u sedište KFOR-a u bivšoj zgradi Doma JNA u Peći, da se prijave na oglas za zapošljavanje radnika-zanatlija.

Mladići su stajali pored automobila parkiranog ispred zgrade JNA i čekali da ih pripadnici KFOR-a pozovu na razgovor. Razgovarali su na srpskom jeziku. U tom trenutku, putem su naišle dve grupe od po pet do šest muškaraca, u uniformama OVK, naoružani pištoljima. Uperili su oružje u Dušana i Dragana i naredili im da uđu u njihov automobil. Mujo je počeo da se raspravlja sa njima i pitao zašto ih vode na informativni razgovor u štab OVK, inače smešten u prostorijama štamparije "Dukađini" ("Dukagjini") u Peći. U automobil su ubacili i Mujo i sve ih odvezli.

Kada su njihove porodice prijavile slučaj KFOR-u, rečeno im je da nemaju razloga da se brinu, da će pripadnici OVK samo uzeti njihove izjave i da će svu trojicu oslobođiti za nekoliko sati. Sudbina otetih je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Lalić Spasoje (40), Crnogorac iz Peći, zaposlen u fabrici duvana, odveden je 18. juna 1999. godine, iz svoje kuće u Peći.

Prema izjavi njegove supruge, 18. juna u 7,55 časova, nepoznati Albanci su došli do kapije njihove kuće i zakucali. Spasoje je izašao u pidžami da vidi ko je. Supruga nije videla ko stoji ispred kapije, čula je samo da Spasoje sa tim ljudima razgovara na albanskom. Shvatila je da nešto nije u redu, pa je i ona izašla iz kuće. Ispred kapije više nije bilo ni tih ljudi, ni njenog supruga.

Ona se potom vratila u kuću, uzela ključeve automobila i otišla do hotela "Metohia", gde je bio smešten KFOR. Prijavila im je šta se dogodilo i odmah se vratila kući. Kad se približila ulici u kojoj su stanovali, čula je tri pucnja i videla nekoliko ljudi u crnim uniformama kako beže. Uplašila se i vratila ponovo u sedište KFOR-a. Sa njima je ponovo krenula ka svojoj kući. U kući nije bilo nikoga i pripadnici KFOR-a su joj

predložili da ne ostaje tu, već da se skloni kod prijatelja. Otišla je u jednu zgradu u centru Peći, gde su boravili drugi Srbi koji su ostali u gradu.

U svoju kuću se vratila 20. juna, da uzme neke stvari. Tada je videla da je kuća opljačkana, dok su stvari koje su ostale bile ispreturnane i polomljene. Iza jednog radijatora je pronašla zgužvanu pidžamu koju je Spasoje imao na sebi onog dana kada je otet. Podžama nije bila krvava niti iscepana.

U zgradu u centru Peći, gde je boravila Spasojeva supruga, 22. juna ušli su pripadnici OVK i odveli je sa drugim Srbima koji su tu boravili u podrum zgrade. Rekli su im da će ih streljati. Tada je naišla patrola KFOR-a. Kada su ušli u zgradu, pripadnici OVK su pobegli kroz sporedni ulaz. Nakon toga KFOR je Srbe prebacio u Patrijaršiju, odakle su kasnije izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Grujić Branka (65), penzionera, i njegovog rođaka **Milorada** (42), vozača zaposlenog u firmi "Kosovo trans", Crnogorce iz Peći, oteli su pripadnici OVK 18. juna 1999. godine, u Peći.

Prema svedočenju Brankove supruge, Milorada su navedenog dana, između 16,00 i 17,00 časova, dvojica pripadnika OVK odvela sa stepeništa ispred njegovog stana, koji se nalazi u blizini firme "Kosovo trans" i škole "Ramiz Sadiku". Silom su ga uvela u automobil marke mercedes i odvezla.

Branko je potom otišao na punkt OVK, koji se nalazio kod benzinske pumpe "Beopetrol", da se raspita o Miloradu. Odatle su ga pripadnici OVK, u prisustvu supruge i pravoslavog sveštenika, njegovim automobilom marke fijat 132, registracije PE 36-00, tamnoplave boje, odvezli u policiju OVK, da da izjavu o Miloradovom hapšenju. Od tada se Branku gubi svaki trag.

Nakon ovog incidenta, Brankova supruga je izbegla sa Kosova.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Šoškić Miodraga (44), Crnogorca iz Peći, ulica Vojske Jugoslavije br. 71, zaposlenog u Kombinatu kože i obuće, i **Krstić Maksima** (45), Srbina, državljanina Rusije, koji je došao da izvede sestru iz grada, oteli su nepoznata lica 19. juna 1999. godine u Peći. **R.D**, njihov prijatelj koji je sa njima otet, pušten je istog dana, dok se Miodragu i Maksimu od tada gubi svaki trag.²⁷

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đuričić Milivoje (62), advokat, **Petrović Radonja** (64), penzioner iz Peći, i **Savić Jovica** (40), električar u preduzeću "Baterija", Crnogorci iz Peći, oteti su 19. juna 1999. godine. Poslednji ih je video sveštenik K.M. u kući jednog pećkog Roma, gde su ih držali pripadnici OVK.

Milivojeva supruga je sa čerkom za vreme NATO intervencije napustila Peć i sklonila se u Crnu Goru. Milivoje je ostao u Peći sa sinom. U junu je Milivoje sastavljaо neke ugovore između KFOR-a i zaposlenih u hotelu "Metohia". Posao je već bio pri kraju. Milivojeva supruga ispričala je FHP-u da je ujutru, 19. juna oko 8,00 časova, Milivoje

²⁷ Izjavu svedoka o otmici Šoškić Miodraga i Krstić Maksima, vidi: Peć, 2.2.1. Pušteni

sa sinom krenuo u selo Vitomiricu (Vitomiricë), gde su imali vikendicu. Tamo je ostavio sina i vratio se nazad za Peć, u hotel "Metohia". Kada je stigao u hotel, javio se telefonom supruzi. Razgovarali su kratko i rekao je da će se javiti ponovo oko 16,00 časova.

Ljudi zaposleni u hotelu su kasnije ispričali porodici da je oko 13,00 časova, neko pozvao telefonom Milivoja da mu javi da mu je stan obijen. Između 13,00 i 14,00 časova Milivoje je izašao iz hotela i pošao ka svom stanu, koji se nalazi u naselju Kaković (Kakoviq), Ulica Vidaka Markovića br. 90/2, da vidi šta se dogodilo. Na izlazu iz hotela sreo je svog prijatelja Radonju, ispričao mu da je čuo da mu je stan obijen i da ide to da proveri. Radonja je odlučio da podne sa njim. Krenuli su automobilom jednog prijatelja, marke jugo, belim. U kolima sa Milivojem i Radonjom bio je i njihov poznanik Jovica.

Supruga je preko "Svetigore" (radioamateri) istog dana primila informaciju da je Milivoje otet. Odmah je krenula za Peć. Dana 24. juna otišla je po sina u vikendicu u selu Vitomirica. Dva dana kasnije saznala je da se u njihov stan u Peći, uselila porodica Husaji. Dvojica braće Husaji bila su dugogodišnji Milivojevi klijenti. Bili su optuženi za krivično delo udruživanja radi neprijateljske delatnosti. Poznavali su dobro celu porodicu. Pokušala je da razgovara sa njima i da ih pita da li znaju nešto o Milivoju, ali su oni odbili da razgovaraju sa njom.

Sveštenik Pećke patrijaršije posvedočio je FHP-u da je istog dana kada su Milivoje, Radonja i Jovica, oteti i on lišen slobode i da je odveden u kuću nekog bogatog Roma pored benzinske pumpe. Na terasi ove kuće video je Milovana i Radonju. Na njima su bili vidljivi tragovi batinanja. Sveštenik je istog dana oslobođen, prema naredbi predsenika opština Peć i komandanta OVK, Etema Čekua (Ethem Çeku).

Izvor: FHP, izjava svedoka

Karać Milutin (51), Srbin iz Pećki, Ulica Vojske Jugoslavije br. 32, zaposlen u Hidrometeorološkom zavodu, otet je 21. juna 1999. godine, u Peći.

Prema svedočenju njegove čerke, njihova porodica je napustila Peć nakon povlačenja srpskih snaga sa Kosova. U Peći su ostali njen otac Milutin, koji je boravio u njihovom stanu, i baka Milica, njegova majka, u svojoj kući u ulici 29. novembra br.10.

Milutin je svakodnevno obilazio majku. Pomenutog dana izašao je iz svoje kuće i krenuo da je, kao i prethodnih dana, obiđe. Od tada mu se gubi svaki trag.

Majka je, kasnije istog dana, saznala od komšija Goranaca da su Milutina oko 12,00 časova, neposredno ispred njene kuće, zaustavili uniformisani pripadnici OVK. Tražili su da im pokaže lična dokumenta. On je imao samo vozačku dozvolu, koju im je pokazao. Nakon toga su ga poveli sa sobom. Majka je potom otišla do sinovljevog stana. Stan je bio obijen i opljačkan. Ona je nakon ovog incidenta napustila Peć i izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stanković Miodraga (45), grafičkog radnika-firmopisca, i njegovog komšiju **Martinović Voju** (74), penzionera, Srbe iz Pećki, oteli su pripadnici OVK, 23. juna 1999. godine, u Peći. Njihova dalja sudbina je nepoznata.

Miodragova supruga ispričala je FHP-u da je ona 23. juna, oko 15,00 časova, čula nekakvu buku koja je dopirala iz dvorišta njihove kuće. Izašla je u dvorište sa Miodragom i komšinicom, Savić Roksandom. Dvojica uniformisanih pripadnika OVK su obijali njihovu garažu. Miodrag im je prišao i zamolio ih da ne obijaju garažu. Oni su mu na albanskem jeziku rekli da im je hitno potreban akumulator i pod pretnjom oružja, naredili mu da pode sa njima. Izašli su na glavnu ulicu gde su ih sačekala još trojica uniformisanih pripadnika OVK. Potom su zajedno ušli u dvorište jedne kuće gde je bio parkiran neki crveni automobil. Komšija Voja, koji je posmatrao incident, otišao je za njima u to dvorište da bi pomogao Miodragu.

Miodragova supruga i njena komšinica Roksanda nisu videle šta se dešavalо u tom dvorištu, ali im je jedna žena, koja je iz susedne kuće gledala kroz prozor, ispričala da su pripadnici OVK pretresli Miodraga i oduzeli mu pištolj koji je nosio sa sobom. Batinali su ga i zatim ubacili u crveni automobil, koji je bio u dvorištu te kuće i nekud odvezli. Voja je za to vreme sa dvojicom pripadnika OVK čekao u dvorištu. Posle desetak minuta, jedan pripadnik OVK se vratio istim crvenim automobilom, i odvezao i njih trojicu nekuda.

Miodragova supruga je sutradan ujutru prijavila slučaj KFOR-u i zatim otišla u Patrijaršiju, odakle je izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Čupić Branka (47), Srbina iz Peći, ulica M. Pavličića, zaposlenog kao sekretara u komisiji za polaganje vozačkog ispita, odvela je grupa pripadnika OVK, 23. juna 1999. godine, iz stana njegovog komšije. Otmičari su se dva sata kasnije vratili da traže otkup od njegove supruge. Iako im je njegova supruga dala što su tražili, Branka nisu oslobođili. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Brankova sestra rekla je FHP-u da je Branko, 23. juna, boravio sa suprugom Oliverom, majkom Milijanom i jednim komšijom Albancem u stanu svog komšije Bjelića, koji se nalazi u zgradi gde je i njegov stan. Komšija je ostavio Branku ključeve svog stana kako bi ga Branko čuvao.

Pomenutog dana, u 21,30 časova, u Bjelićev stan upala su dvojica uniformisanih i naoružanih pripadnika OVK. Pretresla su stan, odnela sve vrednije predmete iz stana, uključujući 1 300 dinara i Brankov pištolj. Naredili su Branku da do sutra u 10,00 časova sa porodicom napusti grad. Potom su otišla. Oko 23,00 časa, iste večeri, u stan su ušla druga sedmorica pripadnika OVK u crnim uniformama. Izveli su komšiju Albanca iz stana, pretukli ga u hodniku, a Branka poveli sa sobom, rekavši da ga vode na informativni razgovor.

Nakon sat vremena, ona dvojica pripadnika OVK, koji su u 23,00 časa odveli Branka, vratili su se ponovo u stan. Predali su Brankovoj supruzi cedulju na kojoj je pisalo Brankovim rukopisom: "Olivera, daj sve zlato koje imaš." I ispod toga dopisano drugim rukopisom: "I marke." Supruga je skinula sav nakit koji je imala na sebi i dala im. Oni su tražili da im da i nemačke marke, ali je ona od novca imala samo 91 dinar, što nisu hteli da uzmju. Nakon toga su otišli iz stana.

Supruga je sutradan prijavila slučaj KFOR-u i zatim otišla kod Brankovog prijatelja Albanca Mahmuta, koji joj je rekao da je saznao da je Branko zatvoren u velikoj sali bioskopa u Peći. Obećao je da će učiniti sve da ga oslobodi.

Olivera je nakon toga otišla u Patrijaršiju gde je provela naredna dva dana. U Peć se vratila 26. juna, i otišla kod Mahmuta da se raspita za supruga. On joj je rekao da je Branko oslobođen i da se nalazi u stanu. Kada je došla u stan, tu je zatekla samo komšiju Albanca, koji je bio sa njima one večeri kada je Branko kidnapovan, i kome je ona ostavila ključeve stana. On joj je rekao da se Branko nije vraćao kući.

Olivera se nakon toga vratila u Patrijaršiju i više nije dolazila u Peć.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đikanović Jovu, Crnogorac iz Peći, pripadnici OVK odveli su 25. juna 1999. godine, iz njegovog stana u Peći.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Radević Bogdan (64), Crnogorac iz Peći, bivši predsednik opštine Peć, naselje Božnik (Bozhnik), otet je 26. juna 1999. godine.

Prema saznanjima njegove rodbine, navedenog dana oko 9,00 časova u Bogdanovu kuću upala je grupa pripadnika OVK. Vezali su ga, tražili oružje i počeli da batinaju i njega i suprugu Milenu. Kada je Bogdan rekao da ne poseduje nikakvo oružje, naredili su mu da podje sa njima u štab. Dvojica pripadnika OVK, koji su ostali sa njegovom suprugom najpre su pretresli kuću, a zatim pokušali da siluju Milenu. Ona je uspela da pobegne u dvorište svojih komšija, iskočivši kroz prozor. Milena je odmah pozvala pripadnike KFOR-a. Kada su stigli, u kući nije bilo nikoga.

Pripadnici KFOR-a su istog dana prebacili Milenu u Patrijaršiju, odakle je izbegla u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Bećiri Rama (Beqiri Ramë) (25), Roma iz sela Lešane (Leshanë), opština Peć, prema izveštaju Evropskog centra za prava Roma, krajem juna 1999. godine, otela su nepoznata lica na lokalnom putu u Peći, dok je sa porodicom išao vozilom sa konjskom zapregom.

Izvor: *Roma in the Kosovo conflict* [Romi na Kosovu u vreme sukoba¹, ERRC - Evropski centar za prava Roma¹, novembar 1999.]

Vulević Vlado (65), Srbin iz sela Zahać, opština Peć, i **NN**, Albanac iz sela Zahać, oteti su 2. jula 1999. godine.

Prema izjavi svedoka, 2. jula je grupa pripadnika OVK došla u selo Zahać i Vladu odvela u zatvor OVK. Tome se suprotstavio njegov prijatelj Albanac, kojeg su potom pripadnici OVK takođe poveli sa sobom. Vladin prijatelj oslobođen je sledećeg dana, dok se Vladi od tada gubi svaki trag.

Oslobođeni Albanac i njegov otac su nakon toga Vladinu suprugu Koviljku odveli u Patrijaršiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Radević Miloš (50), Crnogorac iz sela Vitomirica, opština Peć, zaposlen kao ekonomista u Kombinatu kože, otet je tokom jula 1999. godine, iz svog stana u Peći.

Prema izjavi njegove čerke, grupa pripadnika OVK ušla je u Milošev stan i odvezla ga njegovim kolima marke lada-samara, registracije PE 502-75.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

Haljilji Muslji (Halili Musli), Roma iz sela Brestovik, opština Peć, 16. juna 1999. godine oteli su i zatim ubili pripadnici OVK.

Prema izjavi njegovog tasta, 16. juna, petorica pripadnika OVK ušla su u Musljevu kuću i tražila da im preda pušku. Nakon što im je rekao da ne poseduje nikakvo oružje, poveli su ga sa sobom.

Musljeva supruga je sutradan, 17. juna, pronašla njegovo telo. Imao je vezan lanac oko vrata kojim je bio zakačen za branik automobila. Na putu su se videli tragovi krvi. Izvor: FHP, izjava svedoka

Janković Nebojša (37), Crnogorac iz Peći, ulica Žrtava fašizma br. 48, otet je 18. juna 1999. godine, u Peći. Njegovo telo pronašli su pripadnici KFOR-a 23. juna 1999. godine u napuštenoj zgradi zatvora u Peći.

Nebojšina majka ispričala je FHP-u da se ona, nakon povlačenja vojske i policije, sa sinovima Nebojšom i Žarkom preselila u kuću njihovih prijatelja, koja se nalazila u blizini nekadašnje zgrade policije. Nebojša je pomenutog dana, 18. juna oko 9,00 časova, izašao iz kuće da sazna kada će biti održan miting na kome je srpski patrijarh Pavle trebalo da održi govor. Nije izašao na glavnu ulicu, već je krenuo sporednom ulicom u pravcu nekadašnje zgrade srpske policije, pored koje se nalazila i napuštena zgrada zatvora.

Pošto se Nebojša nije vratio, majka je mislila da je miting u međuvremenu počeo i da je on ostao u gradu. Oko 12,00 časova je počela da se raspituje kod komšija i prijatelja kada je miting počeo i kada se završava. Tada je saznala da miting uopšte nije održan. Majka je zatim pozvala Žarka, drugog sina i krenuli su da traže Nebojšu. Komšinica, Albanka im je ispričala da je videla Nebojšu tog jutra kako razgovara sa jednim italijanskim vojnikom, pripadnikom KFOR-a. Druga komšinica je rekla da je videla Nebojšu kako razgovara sa nekim pripadnicima OVK ispred napuštene zgrade zatvora. Majka i brat su odmah prijavili nestanak KFOR-u.

Pripadnici KFOR-a su, 23. juna 1999. godine, pronašli Nebojšino telo u napuštenoj zgradi zatvora. Imao je prostrelju ranu na glavi. Istraga je utvrdila da je ubijen istog dana kada je nestao. Nebojšina porodica je napustila Peć, 24. juna, a njegovo telo je sahranio komšija, 26. juna.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Rastoder Sejdo (63), Musliman iz sela Vitomirica, opština Peć, taksista po zanimanju, otet je 4. jula 1999. godine, u Peći, i zatim ubijen.

Prema izveštaju Helsinškog odbora za ljudska prava u Sandžaku, Sejdu su 4. jula otela nepoznata lica u Peći i zatim ga ubila.

Njegovo telo je nađeno početkom avgusta 1999. godine, u Novom Selu, opština Peć.

Izvor: *Izveštaj o položaju Muslimana-Bošnjaka na Kosovu nakon dolaska KFOR-a*, Helsinški odbor za ljudska prava u Sandžaku, oktobar 1999.

Begović Hamdiju (68), i njegovu suprugu **Ifetu** (54), Muslimane iz Peći, u noći između 8/9. jula 1999. godine odveli su pripadnici OVK iz njihove kuće. Pripadnici KFOR-a pronašli su njihova tela, ujutru, 9. jula, pored reke u Peći.

Njihova čerka ispričala je FHP-u da su joj komšije Albanci iz zgrade u kojoj su živeli njeni roditelji kazali da su u ponoć, 8. juna, pripadnici OVK ušli u njihov stan. Ove komšije su pokušale da spreče pripadnike OVK da ih odvedu, ali nisu uspele. Uplašili su se da nastave da se raspravljaju sa vojnicima OVK, da ne bi i njih odveli. Odmah su prijavili slučaj KFOR-u.

Sutradan ujutru, 9. jula, pripadnici KFOR-a pronašli su njihova tela ispod mosta, kod stare opštine, u centru Peći. Tela su dopola ležala u vodi, ruke su im napred bile vezane kanapom. Pucano im je u leđa. Pored njih je ležala puška kojom su ubijeni.

Pripadnici KFOR-a pozvali su Ifetinu majku, koja je živila u selu Vitomirica, opština Peć, da identificuje i preuzme njihova tela.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Kočan Haćima (55), Muslimana iz sela Zlopek (Qellopek), opština Peć, prema izveštaju Helsinškog odbora za ljudska prava u Sandžaku, sredinom jula 1999. godine odvela su nepoznata lica iz Peći.

Delovi njegovog tela, komadi odeće, kao i neka lična dokumenta, pronađeni su krajem jula 1999. godine, u jednoj napuštenoj porušenoj kući u selu.

Izvor: *Izveštaj o položaju Muslimana-Bošnjaka na Kosovu nakon dolaska KFOR-a*, Helsinški odbor za ljudska prava u Sandžaku, oktobar 1999.

Dragolovčanin Ševčet (42), Musliman iz Sjenice, hodža, nestao je 8. avgusta 1999. godine, na putu prema Peći.

On je pomenutog dana, oko 13,00 časova, krenuo iz Rožaja, u Crnoj Gori, automobilom marke mercedes 250 D, registracije NP 505-95, od kada mu se gubi svaki trag.

Njegovo telo pronađeno je 21. avgusta 1999. godine, u selu Mala Jablanica, opština Peć.

Izvor: *Izveštaj o položaju Muslimana-Bošnjaka na Kosovu nakon dolaska KFOR-a*, Helsinški odbor za ljudska prava u Sandžaku, oktobar 1999.

Hakanjin Ismeta (33) i **Srdanović Dževada** (42), Muslimane iz Plava, u Crnoj Gori, lišili su slobode 20. novembra 1999. godine pripadnici policije OVK na autobuskoj stanici u Peći.

Njih dvojica odvedena su potom u zgradu RAJ banke u Peći, gde je bilo sedište policije OVK.

Pet dana kasnije, 25. novembra, na putu prema Dečanima nađeno je Hakanjinovo telo, sa prostrelnim ranama. Početkom decembra 1999. godine nađeno je i Dževadovo telo, takođe sa prostrelnim ranama.

Prema izjavi Šefka Alomerovića, predsednika Helsinškog komiteta za ljudska prava u Sandžaku, koju prenosi beogradska štampa, zajednički rođak Hakanjin Ismeta i Etema Čekua, predsednika opštine Peć i komandanta OVK, Azem Purušić razgovarao je sa Etemom Čekuom istog dana kada su Ismet i Dževad nestali. Čeku mu je tom prilikom rekao da je policija OVK ispitala njih dvojicu i da će biti oslobođeni.

Alomerović dalje navodi da su, prema njegovim saznanjima, dvadesetak minuta nakon ovog razgovora, pripadnici policije OVK Zeka Besnik i Fetahu Dževat (Xhevat Fetahy), streljali Ismeta i Dževada.

Izvor: *Sahrjanen Ismet Hakanjin*, DANAS, 1. decembar 1999; *Dva Muslimana ubijena, jedan kidnapovan*, GLAS JAVNOSTI, 6. decembar 1999; *Postoje logori za nealbance*, GLAS JAVNOSTI, 11. april 2000.

Radunović Slavoljub, Crnogorac iz Peći, otet je 17. decembra 1999. godine, na putu između Patrijaršije, gde je privremeno boravio, i centra Peći.

Krenuo je u grad da nešto kupi i više se nije vratio. Pripadnici Međunarodne policije su 1. januara 2000. godine pronašli njegovo telo u blizini Patrijaršije.

Izvor: *Pronađeno telo nestalog Srbina*, DANAS (BETA), 4. januar 2000.

Brakočević Radojko (40), Crnogorac iz Berana, i **Mustajbašić Jasmin** (36), Musliman, iz Berana, Crna Gora, nestali su 3. februara 2000. godine, na putu od Berana ka Kosovu. Jasminovo telo pronađeno je 18. februara, a Radojkovo 13. marta 2000. godine.

Prema navodima lista Blic, oni su pomenutog dana u 8,00 časova, krenuli iz Berana kamionom koji je bio natovaren drvenom građom. Išli su ka planinskom prevoju Kula, gde je u mestu Savine Vode, opština Peć, trebalo da se razdvoje, da Mustajbašić nastavi da vozi robu do odredišta na Kosovu, a Brakočević se vrati u Crnu Goru.

Jasminovo telo pronađeno je 18. februara 2000. godine, u selu Junik, kod Peći. Na njegovom telu bili su vidljivi tragovi nasilja. Radojkovo telo pronađeno je 13. marta 2000. godine, dva kilometra od Savinih Voda. Na telu nije bilo vidljivih tragova nasilja, ubijen je vatrenom oružjem.

Izvor: *Oteta dvojica žitelja Berana*, BLIC, 15. februar 2000; *Tijelo je 40 dana prekrivao snijeg*, VIJESTI, 15. mart 2000.

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

K.M, pravoslavni sveštenik iz Peći, lišen je slobode 19. juna 1999. godine, na punktu OVK, preko puta benzinske pumpe "Beopetrol", kod stare bolnice. Pušten je istog dana, prema naredbi lokalnog komandanta OVK.

Trojica pripadnika OVK, u šarenim uniformama, zaustavili su ga, pretresli mu kola, i pod izgovorom da su našli optužujući materijal – masku (deo od presvlake za

sedište), nož i motorolu – poveli ga na ispitivanje u dvorište bele kuće (pored benzinske pumpe), koja pripada nekom bogatom Romu.

U dvorištu je bilo oko 20 vojnika OVK. Na terasi je video Radonju Petrovića i advokata Milivoja Đuričića. Radonjin sako je bio pocepan. Na obojici je primetio tragove nasilja.

Iz ove kuće sveštenik je odveden u podrum susedne, neuseljene kuće, koja pripada nekom limaru. U prizemlju se nalazi samoposluga "Renesansa". Sveštenik je čuo kada je neko od vojnika naredio: "Završite posao". U podrumu je video pušku sa prigušivačem. Na jednom zidu i na podu bili su vidljivi tragovi krvi i udubine od metaka. Jedan od trojice vojnika koji su ga doveli u podrum, ne stariji od 20 godina, naredio mu je da stane uza zid, prislonio mu je pušku na glavu, govoreći: "Sada ćeš da platiš za sve koje si pobio". U tom trenutku u podrum je ušao vojnik koga je sveštenik prethodnog dana video na punktu. Ovaj vojnik, u kompletnoj vojnoj uniformi, rekao je vojniku da skloni pušku i pusti sveštenika, jer je predsednik opština Peć i komandant OVK, Etem Čeku naredio da "niko ne sme da ubije sveštenika". Odvezao je svešteniku ruke, izveo ga iz podruma, vratio mu oduzete stvari i ključeve od kola.

Izvor: FHP, izjava svedoka

R.D. (40), Crnogorca iz Peći, ulica Vojske Jugoslavije b.b, elektroinženjera, **Šoškić Miodraga** (44), Crnogorca iz Peći, ulica Vojske Jugoslavije, br. 71, bio zaposlen u Kombinatu kože i obuće, i **Krstić Maksima** (45), Srbina, državljanina Rusije, koji je došao da izvede svoju sestru iz grada, otela su nepoznata lica 19. juna 1999. godine u Peći. R.D. je istog dana pušten, dok se ostalima gubi svaki trag.

Miodragov brat Vuksan, koji je 13. juna, napustio Peć i izbegao u Crnu Goru, rekao je FHP-u, da je Miodrag živeo sam u kući u Peći, dok je u susednoj kući živela njihova majka. Miodrag je 19. juna oko 9,00 časova otišao u grad sa Maksimom i Maksimovim rođakom R.D.

Oko 11,00 časova njih trojica krenula su od hotela "Metohia" u centru Pećи, automobilom marke jugo 55, pećke registracije, belim, ka Miodragovoju kući. Kada su prešli gvozdeni most, zaustavila ih je patrola OVK. Tražili su im lične karte i kada su ih pogledali, pustili su ih da nastave put. Nakon kraćeg vremena naišli su na još jednu patrolu OVK, koja ih je zaustavila. Miodrag nije htio da zaustavi automobil, ali je R.D. zgrabio volan i skrenuo automobil sa puta da bi se zaustavili. Petorica ili šestorica uniformisanih i naoružanih pripadnika OVK su ih izveli iz automobila. R.D. su uveli u jedan automobil, a Miodraga i Maksima u drugi i odvezli ih nekuda.

R.D. sledećim rečima opisuje ono što se dalje dogodilo: "Odveli su nas u magacin firme Albanca iz Peći Mućaja (Muqaj), koji se nalazi pored Kombinata kože i obuće. Tu su bila dvojica stražara u zelenim uniformama, od kojih nas je jedan ispitivao. Posle kratkog ispitivanja ubacili su nas u hladnjaču u magacINU i počeli da tuku. U hladnjači smo ostali do večeri. Zatim su nas izveli i ubacili u beli automobil marke audi, bez tablica. Prvo su pokušali da me uguraju u gepek, ali kako sam krupan, nisu uspeli da me tu smeste, pa su me ubacili na zadnje sedište. Kada sam već bio u kolima, čuo sam da dolaze druga kola i da u njih ubacuju Miodraga i Maksima. Tada sam ih poslednji put video. Mene su potom odvezli u selo Českovo (Qeskove), udaljeno 30 kilometara od Peći. Tu su me sproveli u obližnju šumu, kod vojnika, koga su svi oslovljavali sa "komandante". Sa njim su stajala još dvojica pripadnika OVK –

jedan od njih, mlađi čovek iz obližnjeg sela Nepolje (Nepolë), ne znam mu ime, ali ga znam iz viđenja. Komandant me je dugo ispitivao, da li imam oružje, da li sam bio mobilisan, da li sam nekoga ubio... Dugo smo se ubedivali i na kraju mi je rekao: "Ajde da ti oprostimo". Vratili su me u kola i odvezli u Peć. U kolima su sa mnom sada bila druga dvojica pripadnika OVK, jedan u crnoj, a drugi u zelenoj uniformi. Ovog u zelenoj uniformi takođe znam iz viđenja, zove se Uljar (Ular) i živi negde u dečanskom kraju. Svi su govorili srpski. Ostavili su me u gradu i rekli da sam slobodan."

Miodragov brat je izjavio FHP-u da su, u noći 19/20. juna u 1,00 čas, trojica pripadnika OVK dovezla Miodraga do njegove kuće. Dvojica su ušla sa njim u kuću, dok je jedan stao na ulaz ispred kuće Miodragove majke, tako da ona nije mogla da izade i dođe do sina. Nisu palili svetla u kući, pa ih majka nije videla. Samo je čula da su od Miodraga tražili oružje. Nekon sat vremena otišli su i ponovo poveli Miodraga sa sobom.

Sutradan ujutru, 20. juna, pripadnici KFOR-a prebacili su preostale Srbe i Crnogorce iz Peći u Patrijaršiju. Sa njima su Peć napustili Miodragova majka i R.D.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jovanović Rajka i njegovu suprugu **Miru**, Srbe, pripadnici OVK lišili su slobode između 19. i 21. juna 1999. godine, u Peći. Šest dana kasnije su pušteni. Nakon toga su izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Tafa Naser (32), Roma iz sela Čungure (Qungarë), opština Peć, sada raseljeno lice u Crnoj Gori, u junu 1999. godine, oteli su pripadnici OVK i držali zatvorenog u prostorijama njihovog štaba nekoliko sati.

Naser je ispričao FHP-u da su u njegovu kuću u selu Čungure upala petorica Albanaca. Batinali su ga i tražili da im kaže gde se kriju Srbi iz sela, i gde je u selu sakriveno oružje. Svedok je dalje o ovom incidentu rekao: "Vezali su me i odveli u štab OVK gde su me tukli nekoliko sati, sve dok nisam izgubio svest. Kada sam se osvestio, rekli su mi da idem kući i da napustim selo i Kosovo, jer inače, ako se vrate i zateknu me u selu, ubiće i mene i sve članove moje porodice."

T.N. je posle toga napustio Kosovo. Saznao je da je tog dana i njegov komšija, **Krasnići Osman** (**Krasniqi Osman**) Rom, takođe bio zatvoren, batinan i kasnije oslobođen. I Osmanu su pripadnici OVK zapretili da će ga ubiti ukoliko ne napusti Kosovo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dedaj Redžep (**Dedaj Rexhep**) i njegov brat **Ramuš** (**Ramush**), Romi iz Peći, krajem juna 1999. godine, bili su zatvoreni nekoliko sati u štabu OVK.

Prema Redžepovim navodima, krajem juna 1999. godine pripadnici OVK su primorali njega i njegovog brata da tovare u kamion stvari ukradene iz napuštenih srpskih kuća. Kada su posle toga krenuli kući, na ulici su ih zaustavili drugi pripadnici OVK i odveli u njihov štab. Ispitivali su ih da li su ubijali i pljačkali Albance. Batinali su ih i govorili im da imaju dokaze da su ubijali i krali. Posle nekoliko sati su ih oslobodili.

Redžep i njegov brat su sa porodicama napustili Kosovo i izbegli za Srbiju.
Izvor: FHP, izjava svedoka

V.Š., Roma iz sela Lešane, opština Peć, oteli su pripadnici OVK, 3. jula 1999. godine, i držali u njihovom štabu oko 24 časa.

Prema svedočenju njegove supruge, u njihovu kuću su, 3. jula, upali pripadnici OVK i odveli njenog supruga u svoj štab. Sutradan, 4. jula, u poslepodnevnim časovima su ga oslobođili.

Supruzi je ispričao da su ga pripadnici OVK batinali i da je zbog toga izgubio svest. Seća se samo da su ga kasnije vratili kući. Istog dana u njihovu kuću su ponovo došli pripadnici OVK, Brahim Uka i Hajrudin Mustafa i nasilno ih izbacili iz kuće. Nakon toga izbegli su u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2.2. Pobegli

D.Č. (63), Srbina, penzionera iz Peći, oteli su pripadnici OVK, 19. juna 1999. godine. Istog dana on je uspeo da pobegne.

Prema njegovom svedočenju, pripadnici OVK su 16. juna došli u njegovu kuću i tražili da im predaju oružje. Dao im je pušku i pištolj, nakon čega su oni otišli. Sutradan, 17. juna, došli su drugi pripadnici OVK i ponovo tražili da im predaju oružje. On im je tada rekao da je oružje već predao i da, ako hoće da provere, mogu zajedno da odu do njihovog štaba, i potraže one momke koji su mu juče uzeli oružje. Rekli su da mu veruju i napustili njegovu kuću.

Dva dana kasnije, 19. juna oko 17,00 časova, u D.Č.-ovu kuću su ponovo došla trojica pripadnika OVK, koje je on poznavao. Prepoznao ih je kao komšije iz ulice Neka Kujtima i još dvojicu mladića, koji su prethodne dve godine bili na privremenom radu u inostranstvu.

O incidentu D.Č. kaže: "Bili su naoružani, imali su toki-vokije i stalno su izveštavali gde se nalaze. Rekli su da će sada nekoga dovesti i da će imati posla. Kujtim mi je pokazao legitimaciju, sa nacrtanim zlatastim grbom "UČK". Kada su pokušali da govore na albanskom, rekao sam da ih ne razumem, a oni su nastavili na srpskom psujući me i pitajući zašto ne znam albanski jezik i znam li gde živim. Počeli su sa pretresom, tražeći oružje. Ja jesam imao još oružja, ali sam to sve zakopao u bašti. Potom su počeli da me tuku. Kundakom su mi izbili Zub. Kujtim je tražio da zinem, pa mi je stavio cev od pištolja u usta. Hteo je da puca, ali se predomislio. Rekao je da bi to bila laka smrt, pa je onda izvadio jedan nož iz opasača, i rekao da me sada vode i da će polako da me ubija. Dodao je da su malopre zatkli jednog čoveka, tu na kraju ulice. Onda su mi tražili ključeve od mojih kola, marke zastava 128, crvene boje, pećke registracije. Dao sam im ključeve, ali sam ih upozorio da nemam benzina. Jedan je seo u kola i upalio ih. Počeli su da viču na mene, i da me psuju zašto lažem da nema benzina, kada su kola upalila. Izašli smo u dvorište i naredili su mi da otvorim kapiju. Ja sam krenuo da otvaram kapiju, ali sam od batina izgubio svest, zateturao se i pao. Oni su otvorili kapiju, udarivši me kapijom u nogu. Podigli su me sa zemlje i ubacili u kola. Jedan je tada primetio sat koji sam imao na ruci i skinuo mi ga. Kada sam shvatio da me ubacuju u kola i vode, počeo sam da se branim. Jednog

sam udario. Nisam htio da me vode, htio sam da ih isprovociram da me odmah ubiju, da me posle ne bi mučili. Oni su samo nastavili da me jače tuku. Nismo daleko odmakli kada su kola stala. Jedan od njih je rekao, na albanskom, da je nema benzina. Bilo mi je drago što su shvatili da ih nisam lagao. Dogovarali su se šta da rade. Onda su u dvorištu Ilike Fatića videli parkiran njegov zeleni folkswagen. Jedan je ostao da me čuva, dok su dvojica izašla da izvuku benzin iz ovih kola. Nasuli su oko 3 litra i nastavili smo dalje. U jednom dvorištu su videli slupana kola. Rekli su da u njima sigurno ima još benzina. Opet su dvojica izašla da izvuku benzin, dok je jedan ostao da me čuva. Dok su ova dvojica podizala ona slupana kola da bi izvukla benzin, kola su pala na njih i udarila ih. Pozvali su ovog trećeg da im pomogne. On je otrčao do njih. Iskoristio sam ovaj trenutak njihove nepažnje, i ispuzao na drugu stranu i krenuo da bežim kroz dvorišta okolnih spaljenih albanskih kuća. Naišao sam na neku zapuštenu živu ogradu, zavukao se u nju i tu ostao do duboko u noć. Tek pred jutro, negde oko 3 sata, izašao sam. Ne znam šta mi je tada bilo u glavi i zašto sam to uradio, ali sam se prvo vratio do dvorišta svoje kuće. Nasuo sam hranu i vodu svinjama i zatim otišao. Krenuo sam ka Bijelom Polju. To je bilo srpsko selo, udaljeno svega dva kilometra od Peći. Tamo sam stigao ujutru 20. juna.”

D.Č. je u Belom Polju proveo nekoliko dana, nakon čega je sa ostalim stanovnicima sela, u pravnji KFOR-a, napustio Kosovo i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Š.M. (67), Srbin, stolar iz Peći, ulica 1. maja br. 27, otet je 19. juna 1999. godine. Uspeo je da pobegne uz pomoć jednog pripadnika OVK.

Porodica Š.M.-a je napustila Peć 14. juna. On je odlučio da ostane u gradu. Navedenog dana, 19. juna u 12,00 časova, krenuo je u prodavnicu da kupi hleb. Desetak minuta pošto se vratio kući, došla su dvojica pripadnika OVK. Razbili su ulazna vrata i ušli u kuću. Bili su naoružani. Pitali su ga gde mu je sin, koji je bio mobilisan tokom bombardovanja. Tražili su da im preda oružje. Jedan od pripadnika OVK je bio Š.M.-ov bivši učenik. Kada ga je prepoznao, prislonio mu je pištolj ispod brade i počeo da ga vređa. Kada je drugi vojnik OVK krenuo da pretresa kuću i da traži oružje, mladić je sklonio pištolj i rekao mu da beži. Š.M. je istrčao iz kuće i otišao do kuće jednog komšije koji je izbegao u Srbiju, i sakrio se u njegovu šupu, gde je proveo sledeća dva dana. Nakon toga je uspeo da dođe do komšijinog telefona i da pozove prijatelja Srbina koji se sa još nekoliko Srba, nalazio u kući u blizini Patrijaršije. Sa njim se dogovorio kako da dođe do njih, uspeo da dođe do ovih ljudi i da sa njima, sledećeg dana, ode u Patrijaršiju, odakle su sví izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

3. Zadržavanje

S.Z., njenog **supruga**, njihovo **dvoje dece** i prijatelje **T.R.** i **R.R.**, Srbe iz Peći, 17. juna 1999. godine, oko ponoći, lišili su slobode pripadnici OVK koji su upali u stan porodice S. Izveli su ih ispred zgrade, pretili da će ih streljati, batinali T.R. i zatim ih, nakon kraćeg vremena, pustili.²⁸

Izvor: FHP, izjava svedoka

²⁸ Izjavu svedoka o zadržavanju i oslobođanju T.R., R.R., S.Z., njenog supruga, njihovo dvoje dece, vidi: Peć, 2. Otmice

PODUJEVO (PODUJEVË)

1. Nestanci

Milačić Miroslav, Srbin iz sela Belovac (Belovëc), opština Podujevo, nestao je nakon 14. juna 1999. godine na području opštine Podujevo.

Izvor: *Državljeni Albanije stižu u Prištinu*, BLIC, 24. jun 1999; *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Hiti Marijan, nealbanske nacionalnosti, nestao u selu Rudare, opština Podujevo nakon 14. juna 1999. godine.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Milačić Ljubiša, Srbin iz Podujeva nestao je posle 14. juna na putu Podujevo-Priština.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Vojvodić Nebojša (41), Srbin iz Prištine, ulica Ace Marovića br.1, nestao je 25. avgusta 1999. godine.

Prema izveštaju Centra za mir i toleranciju, Nebojša je 25. avgusta krenuo u Srbiju svojim automobilom marke zastava 101, plave boje, prištinske registracije. Poslednji put je viđen kod mesta Lužane (Lluzhane), opština Podujevo.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

2. Otmice

Milovanović Smiljko (42), pripadnik rezervnog sastava Vojske Jugoslavije, Srbin iz Blaca, opština Kruševac, otet je 21. maja 1999. godine u selu Dobri Do, opština Podujevo.

Smiljkova supruga ispričala je FHP-u da je Smiljko tog dana, oko 17,00 časova, sa još dvojicom rezervista, krenuo automobilom do prodavnice u selu Dobri Do da kupe piće. Na kraju sela presrela ih je grupa pripadnika OVK. Smiljka su odveli, dok su dvojica vojnika uspela da pobegnu. O događaju su potom obavestili komandanta, koji je poslao grupu vojnika na mesto gde se dogodio incident. Nisu pronašli tragove nasilja. Smiljkova dalja sudska nije poznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

Sarić Mirko (53), Srbin iz Podujeva, zaposlen u Javnom preduzeću "Srbijašume", nestao je 19. jula 1999. godine, na putu između sela Tačevci (Taqevcë) i susednog sela Metohia (Metohi), opština Podujevo, gde je krenuo da kupi naftu i cigarete. Nekoliko dana kasnije njegovo telo je pronađeno u selu Krpimej (Kerpimeh) u opštini Podujevo.

Izvor: *Sahranjen Mirko Sarić*, POLITIKA, 28. jul 1999.

Mladenović Zoran (30), Srbin iz Lipljana, nestao je 25. novembra 1999. godine na putu od Lipljana ka Srbiji. Policija UNMIK-a je pronašla njegovo telo maja 2000. godine.

Zoran je sa prijateljem Č.D. (27), pomenutog dana, u 20,30 časova, svojim automobilom marke reno 18, tamnoplave boje, krenuo u Bor, Srbija.

Č.D. je o incidentu FHP-u rekao sledeće: "Oko 1,5 kilometar nakon skretanja za Podujevo, kod drugog mosta, na putu nam se preprečio beli kombi. U trenutku kada je Zoran pokušao da ga zaobiđe, on nas je udario. Zadobio sam jači udarac u glavu i nogu mi je bila polomljena. Zoran je izašao iz kola, i počeo da trči. U kombiju koji nas je udario sedela su dvojica muškaraca u civilu. Jedan mlađi nije izlazio iz kombija, dok je drugi, star oko 45 godina, niži, izašao i izvukao me iz automobila. Uneo me je u automobil marke zastava 128 i odvezao u ambulantu u Podujevo. U automobilu me je samo pitao zašto je vozač pobegao, na šta sam mu odgovorio da ne znam. Ništa više nismo razgovarali, jer sam povremeno gubio svest. U ambulantu u Podujevu me je pregledao lekar i rekao da moram da snimim nogu, ali da oni nemaju rendgen-aparat. Potom je ovaj Albanac dovezao veliki beli džip i sa još jednim Albancem me odvezao u prištinsku bolnicu. Tu su mi lekari snimili nogu, stavili gips, i pozvali policiju UNMIK-a, koja me je prevezla do Kosova Polja."

Kad je saznala da Zoran nije stigao u Bor, njegova majka je prijavila slučaj KFOR-u. Sutradan je uz pratinju KFOR-a krenula putem kojim je on išao da ga traži. Na putu između Prištine i Podujeva pronašla je njegov automobil koji je bio zapaljen i malo ulubljen sa desne strane.

Dana 30. maja 2000. godine, policija UNMIK-a je obavestila Zoranove roditelje da je njegovo telo pronađeno u naselju Vranjevac i da se nalazi u prištinskoj bolnici, pod brojem 1784. Kada su roditelji došli u bolnicu da identifikuju telo, zaposleni nisu mogli da ga pronađu. U policiji, roditelji su obavešteni da je nastala zabuna, da je telo sahranjeno kao NN lice, i da će im za 2 – 3 dana omogućiti da preuzmu telo. Nakon toga, 8. juna, policija UNMIK-a je obavestila roditelje da je telo pronađeno i sahranjeno na muslimanskom groblju u Prištini.

Izvor: FHP, izjava svedoka

PRIŠTINA (PRISHTINË)

1. Nestanci

Andđelković Zoran (27), Srbin iz sela Lebane (Lebanë), opština Priština, nestao je 28. marta 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Lazić Miodrag (40), iz Niša, rezervista Vojske Jugoslavije, brigadni psiholog, mobilisan 8. aprila 1999. godine, i **Milićević Miloš** (52), rezervista Vojske Jugoslavije, nestali su 3. maja 1999. godine na putu od Prištine prema Medveđi u Srbiji, u blizini sela Kačikol (Kaçekolë), opština Priština.

Prema podacima koje su porodice prikupile, Miloš je vozio plavi FAP kamion sa registarskim oznakama Prokuplja. Miodrag je bio sa njim. Prema svedočenju vojnika iz te kolone koji su stigli u Srbiju, Miloš i Miodrag su poslednji put viđeni kada su kolonu napali naoružani Albanci, u maskirnim uniformama srpske policije. U okršaju je poginuo Igić Tomislav.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ivezić Nebojša (25) iz Prokuplja, Srbija, rezervista Vojske Jugoslavije, i **Lazić Batica** (26) iz sela Pejkovac, opština Prokuplje, takođe pripadnik Vojske Jugoslavije, nestali su 18. maja 1999. godine na putu, 4 kilometra od Prištine.

Nebojša i Batica su tog dana, sa još 9 vojnika rezervista, krenuli da kupe hleb. Presreli su ih pripadnici OVK između 17,00 i 18,00 časova. Vozač je usmrćen snajperom, četiri vojnika su poginula u borbi, četiri su uspeli da pobegnu, dok je dalja sudbina Nebojše i Batice nepoznata. Prema rečima strica nestalog Ivezića, još 40 vojnika rezervista iz Prokuplja vode se kao nestali.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đorđević Slavko, Srbin iz Prištine, poslednji put je viđen u naselju Sunčani breg (Bregu i Diellit) SU 2, lamela 40, posle 14. juna 1999. godine.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Lukić Slobodan, Srbin, iz Prištine, naselje Kupusište (Lakrishte), blok br.4, stan br.16, nestao je posle 14. juna 1999. godine, u Prištini.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Maksić Radomir, Srbin iz Prištine, naselje Praskina vodenica, objekat B, lamela br. 3, nestao je nakon 14. juna 1999. godine, u Prištini.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Đukić Branko (38), Crnogorac iz Prištine, naselje Sunčani breg, poljoprivredni tehničar, bio zaposlen kao portir u Studentskom domu Priština, poslednji put je viđen 15. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegove sestre Milene, komšija Zoran je 15. juna 1999. godine zamolio Branka da, radi preseljenja, svojim automobilom preveze neke stvari iz njegovog stana do kamiona koji je bio parkiran u njihovom naselju, udaljen oko 600 metara od zgrade u kojoj su živeli. Oko 17,00 časova prevezli su stvari i utovarili ih u kamion, nakon čega su se, oko 18,00 časova, rastali.

Jedan od komšija video je, 15. juna, oko 18,00 časova, Branka kako svojim automobilom marke varburg-karavan, regalarskih oznaka PR 168-57, prolazi kroz raskrsnicu velikom brzinom. Kretao se u pravcu sela Matičane (Matiqanë). Kako je komšija ispričao Brankovo rodbini, u automobilu su se pored Branka nalazila i dvojica muškaraca koja mu nisu bila poznata.

Brat Slavko je čekao Branka do 20,00 časova, nakon čega je prijavio slučaj KFOR-u. Sutradan je Slavko sa pripadnicima KFOR-a otišao u selo Matičane, ali nisu uspeli da pronađu Branka.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Petrović Vera, Srpskinja iz Prištine, nestala je na putu od svog stana u naselju Ulpijana ka prištinskoj bolnici, 15. juna 1999. godine oko 16,00 časova.

Izvor: *Teroristi protiv mira*, POLITIKA, 17. jun 1999.

Topić Zoran, Srbin iz Prištine, poslednji put je viđen 15. juna 1999. godine, oko 16,00 časova, u prištinskom naselju Vranjevac.

Izvor: *Apel rođaka otetih bez rezultata*, POLITIKA, 1. jul 1999; *Teroristi protiv mira*, POLITIKA, 17. jun 1999.

Marulović Branko, Srbin iz Prištine, naselje Vranjevac, nestao je posle 15. juna 1999. godine, u Prištini.

Izvor: *Spisak ubijenih i otetih Srba - izveštaj episkopa Artemija za zasedanje Svetog episkopálnog sinoda*, DANAS, 10 -11. jul 1999.

Milić Milica i Miloš, Srbi iz Prištine, naselje Vranjevac, ulica Sitnička (Sitnice) 55, nestali su posle 15. juna 1999. godine.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini* BLIC, 6. jul 1999.

Grković Jovo, Srbin iz sela Slivovo, opština Priština, nestao je nakon 15. juna 1999. godine na području Prištine.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohiji¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Živić Nenad (15), Srbin iz Prištine, poslednji put je viđen 16. juna 1999. godine, u Prištini.

Izvor: *U Obiliću pronađena tela šestoro izbeglica*, BLIC, 23. jun 1999.

Đokić Vladimir (55) i **Spasić Veljko** (40), Srbi iz Prištine, naselje Sunčani breg, zaposleni u Elektroprivredi Srbije, toplana "Obilić", nestali su 18. juna 1999. godine.

Prema izjavi Veljkove supruge Slobodanke, Veljko i Vladimir su poslednji put viđeni 18. juna 1999. godine, u poslepodnevnim časovima, kada su Veljkovim automobilom marke zastava 101, registarskih oznaka PR 113-22, plave boje, krenuli sa posla kući. Veljkova je istog dana slučaj prijavila KFOR-u.

Rodbina je naknadno saznaла da su Vladimir i Veljko, posle posla, svratili kod porodice Đokić, u naselju Kupusište, u ulici Bratstva i jedinstva broj 19. Nakon kraćeg zadržavanja, oko 17,00 časova, Veljkovim automobilom krenuli su za Prištinu i od tada im se gubi trag.

Neposredno posle Veljkovog nestanka, 21. juna, u njihov stan je ušla grupa od pet ili šest naoružanih albanskih civila i izbacila iz stana njegovu suprugu i decu. Pretili su im da će ih ubiti ukoliko se ne isele s Kosova. U prvom trenutku sklonili su se kod komšija i 22. juna izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Srdić Stefan (33), Srbin, izbeglica iz Hrvatske, smešten u hotelu "Božur" u Prištini, nestao je 18. juna 1999. godine.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Radić Miloš, Srbin iz Prištine nestao je 18. juna 1999. godine u Prištini.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Dimić Dragan, Srbin iz Prištine poslednji put je viđen u centru grada pre 20. juna 1999. godine.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Biočanin Ljubisav (49), Srbin iz Prištine, Sitnička ulica br. 43, bio zaposlen u stanici srpske policije u Prištini kao civilno lice, laborant u kriminalističkoj laboratoriji, nestao je 22. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegove supruge Zlate, Ljubisav i ona su od 15. juna 1999. godine privremeno boravili u hotelu "Grand" u Prištini. Ljubisav je 22. juna krenuo sa posla ka hotelu u 15,15 časova, što je potvrdio načelnik SUP-a Petrović. Od tada mu se gubi svaki trag.

Njegova supruga je napustila Kosovo 28. juna 1999. godine i izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stamenković Žarko (39), Srbin iz sela Devet Jugovića (Nente Jugoviq), opština Priština, zaposlen kao vozač u prištinskoj pošti, nestao je 22. juna 1999. godine.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, Žarko je poslednji put viđen navedenog dana, u blizini sela Miljevac (Milevcë), na putu od centra Prištine ka selu Devet Jugovića. Vozio je automobil marke folksvagen-polo, tamnocrvene boje, registarskih oznaka PR 40-27.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stošić Nebojša, profesor prištinskog Univerziteta, Srbin, nestao je 22. juna 1999. godine u Prištini.

Izvor: *Aktivnosti centra za mir*, BLIC, 23. jun 1999.

Tašević Đorđe, Srbin, lekar iz Prištine, ulica Lole Ribara, nestao je 23. juna 1999. godine.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999; *Još trideset Srba u Uroševcu*, BLIC, 25. jun 1999.

Mikić (ime nepoznato), osamnaestogodišnja devojka, Srpskinja, nestala je 24. juna 1999. godine u Prištini.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Milančić Miro, Srbin iz Prištine, naselje Ulpijana, nestao je 25. juna 1999. godine.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Buljević Mile (55), izbeglica iz Hrvatske, živeo u kolektivnom smeštaju u hotelu "Božur" u Prištini, nestao je 25. juna 1999. godine.

Izvor: *Saopštenje Centra za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Sekulić Gorica, njen suprug **Miloš** i njihovo **četvoro maloletne dece**, Srbi, nestali su u noći 25/ 26. juna 1999. godine, u naselju Dardanija u Prištini.

Izvor: *Orahovčani traže hitnu evakuaciju*, BLIC, 26. jun 1999.

Arsić Miloš (84), Srbin iz sela Matičane, opština Priština, poslednji put je viđen 26. juna 1999. godine na njivi u blizini kuće.

Prema izjavi njegovog sina, Miloš je 26. juna prepodne, izveo kravu na livadu, udaljenu oko 100 metara od njihove kuće. Te večeri, oko 18,00 časova, krava se sama vratila kući. Prema navodima porodice, zamolili su pripadnike KFOR-a da im pomognu da pretraže selo, ali su oni to odbili. Miloševa dalja sudska je nepoznata.
Izvor: FHP, izjava svedoka

Radić Milan (39), izbeglica iz Hrvatske, poslednji put je viđen 26. juna 1999. godine u hotelu "Božur" u Prištini.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999; *Spisak ubijenih i otetih Srba - izveštaj episkopa Artemija za zasedanje Svetog episkopalnog sinoda*, DANAS, 10.-11. jul 1999.

Mirić Mladen (50), Srbin, slikar, radio kao dizajner u Fabrici nakita Trepča, živeo u stanu u dvorištu crkve Bogorodice Ljeviške u Prizrenu, nestao je 29. juna 1999. godine na putu između Prištine i Gračanice.

Prema izjavi njegove supruge Slavice, ona je sa njihovim sinom napustila Prizren 14. juna, a Mladen sledećeg dana, 15. juna. Izbegli su u Srbiju. Sa suprugom se našla 18. juna u Beogradu. Mladen je htio da se vrati u Prizren i uzme svoje slike, grafike i druge umetničke radove, kao što su nakit, narodne nošnje, oslikana uskršnja jaja, svoju još neobjavljenu knjigu o crkvi Bogorodice Ljeviške, zbirku antikviteta i slajdova umetničkih vrednosti na Kosovu.

Otišao je u Udruženje umetnika Srbije u Beogradu da vidi da li mogu da mu pomognu da svoje rade prebaciti u Beograd. Odgovorili su mu da nemaju načina da to urade. Odlučio je da se sam vrati na Kosovo.

U Prištini je stigao 19. juna i javio se supruzi. Boravio je u stanu u Prištini sa stricem i sestrom od strica. Svakodnevno im je kupovao hranu, jer su se oni plašili da izlaze na ulicu. Svake večeri telefonom se javlja supruzi.

Dana, 28. juna, otišao je u Gračanicu gde se održavala crkvena proslava povodom pravoslavnog praznika Vidovdana. Taj dan je proveo u Gračanici, a sutradan je oko 9,00 časova trebalo da, sa predstavnicima pravoslavne crkve u pratnji KFOR-a, otputuje u Prizren i donese svoje stvari iz stana. U Gračanici je bilo mnogo gostiju, kao i raseljenih lica iz drugih krajeva Kosova, te nije bilo dovoljno mesta za prenoćiste. Mladen se, predveče, vratio u Prištinu. Javio se supruzi i ispričao joj šta planira. Njegovi stric i sestra kažu da je 29. juna ujutru ponovo krenuo za Gračanicu. Tamo nije stigao. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ješić Marko, pripadnik Vojske Jugoslavije, poslednji put je viđen u junu 1999. godine, u naselju Vranjevac u Prištini.

Izvor: *OVK otima, KFOR oslobađa*, BLIC, 20. jun 1999.

Kostić Momir (42), Srbin iz sela Matičane, opština Priština, bio zaposlen kao vozač u firmi "Žitopromet" u Kosovu Polju, nestao je u junu 1999. godine.

Prema izjavi njegovog komšije, Momir je 15. juna napustio Matičane sa većinom Srba iz ovog sela i otišao u selo Dobrotin (Dobratin), opština Lipljan. Nekoliko dana

kasnije vratio se u selo Matičane da uzme neke stvari iz svoje kuće, od kada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stefanović Jelena, Srpkinja iz Prištine, naselje Aktaš (Aktash) nestala je tokom juna 1999. godine u Prištini.

Izvor: Crveno-narodni odbor, Kosovo

Rajković Mirjana, Slavoljub i Violeta, Srbi iz Prištine, nestali su u drugoj polovini juna 1999. godine u Prištini.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Raičević Zoran, Srbin iz Prištine, poslednji put je viđen krajem juna 1999. godine u naselju Vranjevac u Prištini.

Izvor: *U selu Gotiva oteta porodica Jokić*, BLIC, 19. jun 1999.

Stamenković Nenad, Srbin iz sela Devet Jugovića kod Prištine, nestao je krajem juna 1999. godine, na području Prištine.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohiji¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Maksus Đulderan (46), Musliman poslednji put je viđen u Prištini, neutvrđenog dana u drugoj polovini juna 1999. godine, pored zgrade parlamenta Kosova.

Izvor: *Izveštaj o položaju Muslimana-Bošnjaka na Kosovu nakon dolaska KFOR-a*, Helsinški odbor za ljudska prava u Sandžaku, oktobar 1999.

Buha Mirko (51), Srbin iz Prištine, nestao je krajem juna 1999. godine.

Izvor: "News from Kosovo", KOSOVO DAILY NEWS, 13. decembar 1999.

Čanović Jelena (71), Srpkinja, poslednji put je viđena početkom jula 1999. godine, u Prištini, u Samačkom hotelu, stan br. 55, u naselju Ulpijana u Prištini, gde je živela.

Neposredno pre nestanka, Jeleni su nepoznata lica pretila da će je ubiti ukoliko ne napusti grad.

Izvor: *Saopštenje Centra za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Ilić Milorad, Srbin iz Prištine, naselje Dardanija, nestao je početkom jula 1999. godine, u Prištini.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 6. jul 1999.

Tomić Časlav (57), Srbin iz Prištine, vlasnik privatnog preduzeća "Tom-Kom", poslednji put je viđen 10. jula 1999. godine, između 10,00 i 12,00 časova kada je kamionom, sa stvarima, napuštao Prištinu.

Izvor: PRAVOSLAVLJE PRESS, 11. jul 1999.

Marković A. Zoran (38), Srbin iz Prištine, sa stanom u Vidovdanskoj ulici, poslednji put je viđen 11. jula 1999. godine oko 17,00 časova, u Prištini.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Rakočević Petar (30), Srbin, šef elektroradionice termoelektrane Kosovo-A, iz sela Devet Jugovića, kod Prištine, nestao je 12. jula 1999. godine.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, Petar je tog dana bio na poslu, da bi u jednom trenutku krenuo u KFOR, u krugu elektrane, da podigne identifikacionu kartu. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Timotijević Vojislav, Srbin iz Novog Brda, nestao je u prvoj polovini jula 1999. godine u Prištini.

Prema informacijama Crkveno-narodnog odbora, Vojislav se u julu 1999. godine nalazio na lečenju na grudnom odeljenju prištinske bolnice. Kada je njegova supruga 14. jula 1999. godine došla u bolnicu da ga poseti, dobila je obaveštenje da je Vojislav pobegao iz bolnice. Njegova dalja sADBina je nepoznata.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Dimić Svetislav (54), Srbin iz Prištine, Vidovdanska ulica, bio zaposlen u termoelektrani Obilić, nestao je 19. jula 1999. godine.

Prema navodima njegove prijateljice Vesne, Svetislav je živeo sam u stanu u zgradi prekoputa hotela "Božur". Povremeno je izlazio da kupi hranu, a telefonom su svakodnevno razgovarali. Govorio joj je da teško nabavlja hranu i da gladuje. Početkom jula joj je rekao da se u stan pored njegovog uselio jedan pripadnik OVK, da se upoznao sa njim i da mu je ovaj obećao da ga neće dirati.

Posle toga, 16. jula, Svetislav joj je ispričao da će uveče njegov komšija, pomenuti pripadnik OVK, da dođe sa svojim šurakom kod njega u posetu. Sutradan, 17. jula je poslednji put razgovarala sa njim. Rekao joj je da komšija nije mogao da dođe, jer je otišao na neku proslavu OVK u Drenici.

Sutradan, 18. jula, Svetislav se nije javljaо. Kada ga je prijateljica zvala, njegov telefon je bio zauzet. Jedan Svetislavov prijatelj je otišao do njegovog stana da vidi zašto se ne javlja. U stanu nije bilo nikoga, na vratima su se videli tragovi ispaljenih hitaca. Od tada se Svetislavu gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Mikić Svetomir (36), Srbin iz sela Sušica (Sushicë) kod Prištine, laborant na Odeljenju za patologiju u Kliničko-bolničkom centru Priština, predsednik opozicione političke partije SPO u Gračanici, nestao je 21. jula 1999. godine.

Prema izjavi njegove sestre Dragane, sa bratom je poslednji put razgovarala 21. jula u 7,45 časova. Svetomir joj je tada ispričao da je njegov komšija Miloš, zaposlen kao portir na Medicinskom fakultetu, koji se nalazi u sklopu KBC Priština, sa kojim je svaki dan išao zajedno na posao, tog dana otišao ranije i da će sada on sam krenuti na posao.

Sledećeg dana, 22. jula, oko 13,00 časova, Draganu je telefonom pozvao neki čovek koji se predstavio kao Svetomirov komšija Dragan, i pitao da li je Svetomir kod nje. Kada je odgovorila da nije, ovaj čovek je prekinuo vezu. Nešto kasnije, Draganu je pozvala Svetomirova verenica Valentina. Ispričala joj je da je zvala Svetomira na posao, da joj se javila njegova koleginica doktorka Danica, koja joj je uspaničeno rekla da ne zna ni da li je Svetomir živ i spustila joj slušalicu.

Nakon toga, Dragana je pozvala Svetomirovog komšiju Miloša. On joj je potvrdio da je tog dana ranije otišao na posao i da Svetomira tokom čitavog dana nije video. Miloš je čuo od drugih komšija iz zgrade da je Svetomir tog jutra oko 8,00 časova krenuo na posao noseći srpske novine u ruci.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jovanović Milorad (67), Srbin, poslednji put je viđen 23. jula 1999. godine u Prištini, oko 11,00 časova.

Izvor: *Spisak ubijenih i otetih Srba - izveštaj episkopa Artemija za zasedanje Svetog episkopalnog sinoda*, DANAS, 10.-11. jul 1999.

Adžić Tomislav -Toša (54), Srbin, zamenik direktora "Jugobanke" u Prištini i Albanac **Jeton Ljilja (Jeton Lila)** (46), referent u "Jugobanci", nestali su 24. jula 1999. godine, u Prištini.

Prema svedočenju Adžićevog rođaka Petra, i Jetonove supruge Violete, Tomislav je sa porodicom napustio Prištinu oko 10. jula 1999. godine. Izbegli su u Crnu Goru. Svom prijatelju Albancu Jeton Ljilji ostavio je ključeve od stana u naselju Dardanija, u zgradi "Kičma", ulaz br.1. Jeton je sam čuvao stan dvadesetak dana, a onda je doveo svog rođaka iz Kosovske Mitrovice, Jeton Carabega, koji se sa suprugom, sinom i majkom uselio i nastavio da brine o Adžićevom stanu. U međuvremenu, u zgradu gde se nalazio Adžićev stan, uselili su se pripadnici OVK.

Dana 15. jula, OVK je iz Adžićevog stana izbacila Jeton Carabega sa porodicom i uselila Nuhi Jašanica (Nuhi Jashanica), Albanca koji je imao potvrdu da mu je 1990. godine Radnički savet radne organizacije Belačevec, dodelio taj stan. Jetonovom rođaku su rekli da mora da napusti stan.

Jeton je Toši ispričao šta se dogodilo i ovaj se 22. jula vratio u Prištinu. Prijavio je slučaj KFOR-u i podneo sudsku dokumentaciju o vlasništvu nad stanol. U KFOR-u su mu rekli da sačeka da se formira sud, pa da pitanje stana reši sudskim putem. Uz saglasnost novog stanara, Tomislav je nameravao 24. jula da neke stvari iz stana prebaci kod rođaka. Jeton mu je pomagao da prenese tepihe, slike, garderobu i još neke stvari. Rođak im je savetovao da se ne vraćaju po preostale stvari da im se nešto ne bi dogodilo. Posle 14,00 časova, Toša i Jeton su ponovo krenuli po stvari. Više se nisu vratili.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stević Slaviša (37), Srbin iz sela Novi Badovac (Badovć i Rinj), opština Priština, zaposlen u prištinskoj biblioteci, član ULUS-a, poslednji put je viđen 1. avgusta 1999. godine.

Prema izjavi njegove majke, Slaviša je tog dana između 7,00 i 8,00 časova, pošao prema Gračanici. Sa sobom je imao novčanik, ličnu kartu i zdravstvenu knjižicu. Više se nije vratio.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Pilipović Rade, Srbin iz Prištine, nestao je 4. avgusta 1999. godine. Poslednji put je viđen u centru Prištine kod spomenika "Bratstva i jedinstva" dok je čekao kamion za prevoz nameštaja u Srbiju.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, POLITIKA, 6. avgust 1999.

Perović Miroslav, Srbin, poslednji put je viđen 10. avgusta 1999. godine u Lapljem Selu, opština Priština.

Izvor: *Kosovo and Metohia Events* ŠDogadjaji na Kosovu i Metohiji¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 17. avgust 1999.

Stanković Trajko (55), Srbin iz sela Kolovica (Kolovic) kod Prištine, nestao je 11. avgusta 1999. godine na području Prištine.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohiji¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Stevanović Dragan (41), hemijski tehničar iz Kosova Polja, i **Majstorović Ivan** (18), učenik III razreda gimnazije iz Prištine, Srbi, nestali su 19. avgusta 1999. godine na putu Priština-Podujevo.

Prema saznanju njihovih porodica, Dragan i Ivan, su pomenutog dana oko 10,00 časova krenuli automobilom marke jugo, žute boje, registracije PR 852-16, iz Kosova Polja u Leskovac. Poslednji ih je video njihov poznanik Ilija Bandur kod nadvožnjaka pokraj kasarne "Kosovski junaci" u Prištini. Rekli su mu da čekaju Vučinić Voju, predstavnika srpske vlasti na Kosovu, koji je obavljaо neki posao u Prištini, pa da zajedno nastave put.

Majka nestalog Ivana ispričala je FHP-u da su živeli u naselju Dardanija, zgrada Kičma, lamela br. 9, stan br. 1104, u Prištini, odakle su ih 3. jula proterali naoružani Albanci. Posle toga, porodica Majstorović se preselila u Kosovo Polje. Ivanova majka i brat izbegli su u Srbiju 15. jula. Ivan je krenuo 19. avgusta u Leskovac, zajedno sa Dragonom. Trebalo je da putuju sa predstavnicima srpske vlasti iz Kosova Polja, Vučinić Vojom i Milovanovićem, u pratinji KFOR-a.

Supruga nestalog Dragana je dobila obaveštenje od KFOR-a i srpske policije, da na kontrolnom punktu Merdare-Rudare, automobil registarskih oznaka PR 852-16 nije prošao.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Popović Predrag (41), Srbin iz sela Donja Brnjica (Bernica e Poshtem), opština Priština, zaposlen u zemljoradničkoj zadruzi "Devet Jugovića", nestao je 21. avgusta 1999. godine.

Prema izjavi njegovog ujaka, Predraga je poslednji video njegov komšija Momčilo oko 7,00 časova na putu kojim je Predrag svakodnevno išao na posao. Momčilo se vraćao u selo. Na putu se pozdravio s Predragom. Dok je išao prema selu, pored njega je, u Predragovom pravcu, prošao automobil marke opel kadet. U nekom trenutku Momčilo se okrenuo za sobom. Nije video Predraga. Pomislio je da su u automobilu bili neki Predragovi poznanici i da su ga povezli do posla. Predrag tog dana nije došao na posao i od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stojković Dragan (50), Srbin iz Prištine, Mostarska ulica br. 22, arhitekta, poslednji put je viđen u Prištini 28. avgusta 1999. godine.

Njegova komšinica izjavila je FHP-u da je Dragan radio za KFOR na izradi plana grada i da je uvek sa sobom nosio vidno istaknuto legitimaciju koju mu je KFOR izdao.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Petković Gradimir, Srbin iz Prištine, sportski novinar lista na srpskom jeziku "Jedinstvo" nestao je 29. avgusta 1999. godine u Prištini.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Popović Milorad (43), Srbin iz Prištine, naselje Sunčani breg, auto-prevoznik, poslednji put je viđen 31. avgusta 1999. godine, kada je kamionom marke zastava 640, crvene boje sa narandžastom ciradom i zavarenom poveznicom, krenuo iz Prištine, vozeći drva, ka Novom brdu.

Prema izjavi njegovog poslodavca Milorad je 31. avgusta, oko 6,00 časova, došao kod njega da uzme kamion i odatle krenuo u selo Zebince (Zebnice), opština Novo brdo, da uzme drva koja će odvesti i prodati u Lapljem selu, u blizini Prištine.

Vratio su u Prištinu oko 10,00 časova i ispričao poslodavcu da su ga na putu, na ulazu u Gračanicu, zaustavila trojica Albanaca u civilu. Jednog od tih Albanaca Milorad je poznavao jer je od njega ranije kupovao drva. Taj Albanac mu je savetovao da plati "objavu za drva", neku vrstu poreza koju je uvela OVK, koja iznosi 5 nemačkih maraka za kubni metar drva. Taj porez je trebalo da plati u mahali Sutjeska u selu Mramor, opština Priština. Plaćanje ovog poreza bi mu, prema rečima tog Albanca, omogućilo da ubuduće slobodno prevozi i prodaje drva. Njegov poslodavac savetovao mu je da više ne ide u Novo brdo po drva, niti da plaća taj porez. Milorad je rekao da će ipak otići u Novo brdo po novu količinu drva, jer je nekim ljudima u Lapljem selu obećao da će se odmah vratiti. On je tada krenuo ka Novom brdu i od tada mu se gubi svaki trag. Porodica je dan kasnije, 1. septembra, prijavila nestanak KFOR-u.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dorđević Dragan (49), Srbin iz sela Devet Jugovića, opština Priština, poslednji put je viđen 1. septembra 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Nacić Gorica, Srpkinja, nestala je 2. septembra 1999. godine u Prištini.

Izvor: *Kosovo and Metohia Events* ŠDogadjaji na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 7. septembar 1999.

Ristić Višeslav (56), Srbin iz Prištine, poslednji put je viđen 5. septembra 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Desani Šaban (Destani Shaban) (60), **Krueziu Adem (Kryeziu Adem)** (47), **Kači Derviš (Kaçi Dervish)** (44) i **Zenuni Idriz** (33), Romi, nestali su posle 7. septembra 1999. godine u Prištini.

Izvor: *Fire on convoy of Serbs* ŠRafal na kolonu Srba¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 14. septembar 1999.

Serdić Stevo, Srbin iz Prištine nestao je tokom leta 1999. godine u Prištini.
Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Petrović Marija (52), Srpkinja iz Prištine, naselje Aktaš, nestala je tokom leta 1999. godine, u Prištini.
Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Đorđević Vesna (42), Srpkinja iz Prištine, zaposlena u obdaništu "Đurđevak" u Prištini, poslednji put se javila roditeljima 16. decembra 1999. godine preko radio-amatera A.B. Njena dalja sudbina je neizvesna.
Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

2. Otmice

Jovanović Krunoslav, Srbin iz Prištine, prema navodima Crkveno-narodnog odbora, poslednji put je viđen 11. juna 1999. godine.

List Blic prenosi informaciju da su ga tog dana neki ljudi odveli iz zgrade JKP "Batlava" u Prištini. Njegova dalja sudbina je nepoznata.
Izvor: *Aktivnosti Centra za mir*, BLIC, 23. jun 1999.

Marković Branko (38), zaposlen kao vozač u Radio Prištini, **Dimitrijević Milutin** (66), njegov sin **Dragan**, Srbi iz Prištine i zet **Rajičić Zoran** (31), bivši pripadnik srpske policije iz Aleksandrovca, Srbija, poslednji put su viđeni na raskrsnici u prištinskom naselju Vranjevac 12. juna 1999. godine.

Prema izjavi njihove poznanice Miroslave, datoј FHP-u, njih su navedenog dana, na raskrsnici zaustavili pripadnici OVK i odveli u zgradu osnovne škole "Zejhan Hajdit", od kada im se gubi svaki trag. Miroslava je to saznala od priateljice koja je otmicu videla sa prozora svog stana.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Mašulović Miodrag (38), Srbin iz Prištine, naselje Ulpijana D1, ulaz br. 8, stan br.5, zaposlen kao šef obezbeđenja u preduzeću Kosmet-Tehna, pripadnik rezervnog sastava srpske policije od 1989. godine, otet je u naselju Vranjevac u Prištini 12. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegove majke, Miodrag je 12. juna 1999. godine, u 17,00 časova, iz njihovog stana krenuo automobilom marke folksvagen, crvene boje, registarskih oznaka PR 123-19, ka prištinskom naselju Vranjevac. Miodrag je planirao da sutradan napusti Prištinu i izbegne u Srbiju, pa je išao kod svoje devojke, koja je stanovala u Vranjevcu, da se sa njom dogovori oko puta. Nije se vratio kući. Njegovoj majci to nije bilo čudno, jer je verovala da je ostao da prenoći kod devojke. Sutradan ujutru došao je Miodragov brat, koji je bio mobilisan u Vojsci Jugoslavije, i ispričao majci da je razgovarao sa Miodragovom devojkom i da mu je ona rekla da Miodrag uopšte nije dolazio kod nje, ali da su pripadnici OVK upadali u kuće u Vranjevcu i izbacivali Srbe koji su tu živeli.

Sledećeg dana Miodragovoj majci su se javili poznanici Srbi koji su navodno videli šta se dogodilo sa njim. Poznanica koja stanuje u blizini škole "Zenel Hajdini" tvrdi da je

videla kada su pripadnici OVK zaustavili Miodragov automobil ispred njene kuće, na raskrsnici. Pored Miodraga je sedeo neki njoj nepoznat muškarac. Prema njenim rečima pripadnici OVK su odmah ubili ovog nepoznatog čoveka, Miodraga su izveli iz automobila i uveli u školu, a automobil su nekuda odvezli.

Drugi poznanik Miodragove majke tvrdio je da je lično video Miodragovo telo ispred pomenute škole i tela još dvojice nepoznatih muškaraca. Tela je u prištinsku bolnicu prebacio KFOR. Miodragovu majku su pozvali da izvrši identifikaciju. Među telima nije bilo tela njenog sina. Miodragova majka i njegov brat napustili su Kosovo u julu mesecu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Izderić Slaviša (25), Musliman iz Novog Pazara, muzičar, član vojnog orkestra, stariji vodnik u Vojsci Jugoslavije, živeo u Prištini u vojnem samačkom hotelu. Slaviša je poslednji put viđen 13. juna 1999. godine na putu između Prištine i naselja Vranjevac, gde su njega i njegovog prijatelja K.R. napali pripadnici OVK. K.R. je uspeo da pobegne, dok se Slaviši od tada gubi svaki trag.

Prema izjavi Slavišinog oca Miroslava, 13. juna u 9,30 časova, K.R. je zamolio Slavišu da mu pomogne da preveze neke stvari iz naselja Vranjevac u centar Prištine. Slaviša je pozajmio od prijatelja Dejana Stankovića automobil marke opel-askona, registarskih oznaka PR 203-21, i sa K.R.-om krenuo prema Vranjevcu. K.R. je kasnije ispričao Slavišinoj porodici da su, na putu do Vranjevca, oko 10,00 časova, na njih počeli da pucaju iz automatskog oružja pripadnici OVK, pri tom ih ranivši. K.R. je uspeo da se izvuče iz automobila i sakrije u obližnju privatnu kuću. Vlasnica ove kuće I. pomogla je K.R. da se oporavi, što je kasnije potvrdila i Slavišinom ocu. Otac navodi da je Slaviša u trenutku napada nosio uniformu Vojske Jugoslavije i imao službeni pištolj.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Milenović Momira (42), Srbina iz Prištine, ulica Miladina Popovića br. 96, zaposlenog kao vozač u firmi "Izolacija", oteli su pripadnici OVK 14. juna 1999. godine, uz pomoć njegove komšinice.

Prema izjavi koju je njegov brat dao FHP-u, u njihovu porodičnu kuću su navedenog dana, 14. juna, oko 16,00 časova, ušli komšinica Albanka Vranići Bela (Vranići Bella) i dvojica naoružanih pripadnika OVK u crnim uniformama. Ovi pripadnici OVK nisu bili poznati porodici Milenković. Bela im je rekla da su došli da vide da li u njihovoj kući ima ukradenih stvari iz albanskih kuća. Momir joj je rekao da može slobodno da pretrese celu kuću i da ga ubije ukoliko nađe bilo koju ukradenu stvar, ali da ukoliko ne pronađu ništa, ona zaslужuje batine. Pripadnici OVK i komšinica su pretresli kuću. Kada su zaključili da nema ukradenih stvari koje su tražili, Bela je rekla Momiru da je bio u pravu, nakon čega su izašli iz kuće.

Desetak minuta kasnije, u 16,30 časova, Bela se vratila do ulaza kuće Milenkovića i rekla snaji Divni, koja se u tom trenutku nalazila u dvorištu, da pozove Momira. Ispred kapije je bio parkiran luksuzni crni automobil bez registarskih oznaka. Oko automobila su stajala četvorica pripadnika OVK, dvojica koja su bila u kući Milenkovića i vršila pretres, i još dvojica, svi u crnim uniformama. Kada je Momir izašao iz kuće, ovi pripadnici OVK su ga zgrabili, uvukli u njihov automobil i velikom

brzinom odvezli u pravcu prištinskog izletišta Grmlje. Bela je ostala i vratila se u svoju kuću. Momiru se od tada gubi svaki trag.

Njegova porodica je sutradan ujutru, 15. juna, prijavila slučaj KFOR-u, nakon čega su napustili Prištinu i izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Visoka Šabana (Visoka Shaban) (50), i njegovog sina **Samija** (18), Rome iz Prištine, prema navodima Centra za mir i toleranciju, nepoznata lica su odvela 19. juna 1999. godine, iz kuće njihovog prijatelja u Jablaničkoj ulici u Prištini. U kuću su ušli oko 23,00 časa, pretukli Šabana i Samija Visoka i odveli ih sa sobom. Od tada im se gubi svaki trag.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Kemalji Ismailj (Kemali Ismail) (32), iz Prištine, Rom, ulica Ace Mrdakovića 55/a, otet je 20. juna 1999. godine.

Prema navodima Centra za mir i toleranciju, Ismailjija su nepoznata lica nasilno odvela iz njegove kuće 20. juna oko 15,00 časova.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Babić (ime nepoznato), inženjer, Srbin, otet je 22. juna 1999. godine.

Centar za mir i toleranciju navodi u svom saopštenju, koje je preneo beogradski dnevni list Blic, da su Babića nepoznata lica odvela iz njegovog stana u prištinskom naselju Sunčani breg.

Izvor: *Saopštenje Centra za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Ivanović Mileta i njegova čerka **Jelena**, Srbi, oteti su 22. juna 1999. godine u Prištini.

Prema navodima dnevnog lista Blic, njih su nepoznata lica odvela iz stana u Prištini 22. juna u jutarnjim časovima.

Izvor: *Aktivnosti centra za mir*, BLIC, 23. jun 1999.

Kovačević Nebojša (17) Srbin iz Prištine, otet je 22. juna 1999. godine.

Beogradski dnevni list Blic, prenosi izjavu Nebojšine majke, datu Centru za mir i toleranciju u Prištini, da je tog dana grupa Albanaca nasilno ušla u njihov stan, pretila im da se isele i odvela maloletnog Nebojšu. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: *Aktivnosti centra za mir*, BLIC, 23. jun 1999.

Jovanović Nikola Srbin iz sela Čarapić, opština Ljubovija, Srbija, i **Capakić Cepo** nepoznate nacionalnosti, takođe iz Ljubovije, oteti su 23. juna 1999. godine, iz hotela "Božur" u Prištini, koji je bio pretvoren u smeštaj za izbeglice. Prema listu Blic, nepoznata lica su ih navedenog dana, uveče, odvela iz hotela. Njihova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: *Petorica ubijenih u Prištini*, BLIC, 25. jun 1999.

Mikić Leposava (55), njen suprug **Miloš** (61), Crnogorci, penzioneri iz Prištine, naselje Vranjevac, Sitnička ulica br. 55 i njihov rođak **Tasev Tome** (45), Makedonac,

sa stonom u naselju Ulpijana u Prištini, zaposlen kao mašinovođa u Kosovu Polju, oteti su 23. juna 1999. godine.

Prema svedočenju sina otetih Mikića, Milomira, i Tometove supruge Brankice, Tome je 23. juna u 13,00 časova krenuo ka kući porodice Mikić da im pomogne pri preseljenju u Kosovo Polje. Tome je stigao u njihovu kuću oko 14,00 časova. Tu je sreo njihovu čerku Ljiljanu i zeta Dušana koji su poneli neke stvari iz kuće i otišli svojim automobilom, dok su Leposava i Miloš nameravali da se iz Prištine prebace Tometovim automobilom marke zastava 128 sivomaslinaste boje, registarskih oznaka PR 827-33.

Ispred ulazne kapije Tome je sreo i komšiju Albanca Hakifa Bregaja, sa kojim se pozdravio. Bregaja je kasnije ispričao rodbini da su ubrzo nakon što je sreo Tometa u njegovu kuću ušli nepoznati Albanci i naredili mu da ne izlazi iz kuće do 20,00 časova. Zatim su ušli u kuću porodice Mikić. Bregaja ne zna šta se nakon toga dogodilo. Dalja sudbina Tasev Tome, Mikić Leposave i Miloša je nepoznata.

Milomir Mikić i Tasev Brankica su otišli sutradan, 24. juna, do kuće Mikića. Kuća je bila opljačkana i stvari ispreturnane. Nestanak su prijavili KFOR-u i Međunarodnoj policiji.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Marković Tomislav (64), zaposlen kao blagajnik u Zemljoradničkoj zadruzi i R.J. (60), Srbi iz sela Devet Jugovića, opština Priština, oteti su 24. juna 2000. godine na putu između Čaglavice (Cagllavicë) i sela Devet Jugovića. R.J. je kasnije vezana ostavljena pored puta, dok se Tomislavu gubi svaki trag.

Prema izjavi Tomislavove crkve Snežane, datoј FHP, on je bio u poseti rodbini u Prokuplju u Srbiji. Navedenog dana, 24. juna 2000. godine, vraćao se svojim automobilom marke zastava 101, plave boje, u selo. Sa Tomislavom je putovala i njegova komšinica R.J. Na administrativnoj granici sa Kosovom trebalo je da sačekaju KFOR koji bi im obezbedio pratinju do sela. Tomislav i R.J. nisu stigli na granicu u dogovoren vreme, pa su pripadnici KFOR-a otišli. Kada su stigli na Kosovo, priključili su se koloni vozila ispred koje je išao džip KFOR-a. Kada je kolona došla do Podujeva, nepoznati albanski civili zaustavili su Tomislavov automobil, izvukli njega i R.J. i odveli ih sa sobom. Otmičari su bili u kombiju i putničkom vozilu, bez registarskih tablica. Jedan od otmičara je odvezao Tomislavov automobil.

Kasnije, istog dana, otmičari su ostavili R.J. vezanu pored puta, gde su je pronašli neki ljudi koji su je odvezli u selo. Tomislavova porodica nije uspela da razgovara sa R.J. koja se sada nalazi u selu Devet Jugovića.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Tomanović Andrija (63), Crnogorac, lekar, upravnik hiruške klinike Kliničko-bolničkog centra Priština, profesor Medicinskog fakulteta Prištinskog univerziteta, otet je 24. juna 1999. godine prilikom odlaska sa radnog mesta. Porodici se poslednji put javio oko 13,00 časova, rekavši da polazi kući i da će ga prijatelj povesti kolima.

Svedok, medicinska sestra, na hirurgiji izjavila je FHP da je dr Tomanović krenuo peške prema glavnoj kapiji bolnice, gde su pripadnici KFOR-a vršili kontrolu ulaska u bolnički krug.

Drugi svedok, takođe medicinska sestra na hirurgiji, srela je dr Tomanovića u krugu bolnice i išla je sa njim dok nije naišao njen suprug s kojim je otišla kući. Prema njenoj izjavi, datoј porodici, on je ostao da sačeka prijatelja koji je trebalo da ga odveze do kuće.

Treci svedok izjavio je FHP da je, 24. juna 1999. godine između 15,00 i 16,00 časova, kroz prozor bolnice, videla dvojicu nepoznatih muškaraca kako vode doktora Tomanovića. Videla je da doktor vuče noge i da ga ovi ljudi drže sa strane. Svedok kaže da je, videvši doktora kako vuče noge, pomislila da mu nije dobro, te je istrčala iz bolnice i sa ulaznih vrata mu se obratila: "Doktore Tomanoviću, da li vam je dobro?" Doktor joj je odgovorio pitanjem: "Zašto misliš da mi je dobro?" Nakon tih reči, NN muškarci su naredili doktoru, na srpskom jeziku, da sagne glavu. Na poziv koleginice iz bolnice vratila se u zgradu i s prozora je videla da NN muškarci uvode doktora u automobil bez boje, marke reno. Koleginica koja je takođe gledala s prozora rekla joj je da poznaje jednog od otmičara hirurga Ibiša (Ibishi), koji je ranije bio zaposlen u ovoj bolnici.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Todorovski Aleksandar (29), Srbin iz Prištine, student stomatološkog fakulteta, zaposlen kao zubni tehničar u zubnoj ambulanti prištinske Hitne pomoći, sin načelnika Hitne pomoći u Prištini primarijusa dr Milivoja Todorovskog, otet je 25. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegove majke, Aleksandar je bio dežuran u zubnoj ambulanti u noći 24/25. juna. Ujutru 25. juna između 8,00 i 9,00 časova Aleksandar je vozilom Hitne pomoći, marke pežo, sa vozačem Đata Suljejmanom (Xhata Sulejman), krenuo nekuda. Od tada mu se gubi svaki trag.

Aleksandrov otac se obratio i vozaču i dr Beci Suljejmanu (Baci Sulejman), koji je 1991. godine izbegao u Albaniju, a vratio se na Kosovo nakon dolaska KFOR-a. Vozač Hitne pomoći Đata Suljejman odbio je da bilo šta kaže Aleksandrovom ocu. Dr Beca je rekao da ne zna ništa o otmici. Međutim, Aleksandrov otac veruje da dr Beca zna ko je oteo njegovog sina, jer ga je pitao "šta je Aleksandar, sa beogradskom ličnom kartom, tražio na Kosovu".

Izvor: FHP, izjava svedoka

Šaranović Stanko (46), Srbin, radnik "Beopetrola", otet je 27. juna 1999. godine u Prištini.

Prema izjavi njegovog prijatelja Dragana, Stanko i on su 27. juna odlučili da prebace stvari iz njihovih stanova u Prištini u obližnje selo Donja Konjuša (Konjushë e Ulët). Nakon što su spakovali stvari, oko 13,00 časova Dragan je odvezao stvari u Donju Konjušu, dok je Stanko ostao u Draganovom stanu u ulici Karađordža Petrovića sa njegovim komšijom Albancem R.R. Kada se Dragan vratio, oko 19,00 časova, u stanu nije zatekao nikoga. Vrata nisu bila obijena, ali su sve stvari bile ispreturnane. Dragan je potom pozvao Stankovog brata, koji mu je ispričao da mu je R.R. javio da su između 16,00 i 17,00 časova u Draganov stan ušla četvorica nepoznatih Albanaca u civilu. Rekla su Stanku da u roku od 15 minuta mora da napusti stan. Kada im je Stanko objasnio da stan nije njegov i da čeka prijatelja, ušli su unutra i počeli da preturaju. Kada su videli R.R, pretukli su ga i gurnuli niz stepenice u podrum zgrade i

tu ga ostavili. Stanka su poveli sa sobom i odvezli ga nekuda njihovim automobilom. Dragan je pozvao telefonom R.R, ali mu je on rekao da se plaši da priča o tome šta se dogodilo. Dragan je napustio stan oko 22,00 časa istog dana. Ispred zgrade je video parkiran automobil marke opel kadet, sive boje, bez tablice, u kome su sedela četiri muškarca. Dragan je izašao iz zgrade ne paleći svetlo u hodniku da ga ti ljudi ne bi primetili. Odmah je prijavio slučaj KFOR-u.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đosić Zoran (56), Srbin, zaposlen u Službi za platni promet, otet je 28. juna 1999. godine u Prištini.²⁹

Izvor: FHP, izjava svedoka

Barać Đuro (35) i **Prusac Nenad** (30), Srbi, oteti su 28. juna 1999. godine u Prištini.

Barać i Prusac su izbegli iz Hrvatske 1995. godine. Živeli su u kolektivnom smeštaju u Tehničkoj školi u Prištini. Otac Barać Đure, u izjavi datoj FHP-u, navodi da je grupa kosovskih Albanaca 28. juna upala u Tehničku školu i isterala izbeglice. KFOR i UNHCR su ih, nakon toga, smestili u hotel "Božur", takođe u Prištini, gde su ih Albanci ponovo maltretirali. Barać i Prusač su se dogovorili s prevoznikom iz Kuršumlije da 28. juna dođe u Prištinu i preveze ih u Srbiju. Oko 8,00 časova su izašli iz hotela da pronađu telefonsku govornicu i saznaju da li je prevoznik krenuo za Prištinu. U međuvremenu, otac Đure Baraća, koji je čekao sina u hotelu, čuo je od nekih Albanaca da su njegovog sina i Nenada, u 8,30 časova, kod semafora na raskrsnici između muzeja i džamije, zaustavili neki Albanci, ugurali u automobil i odvezli. Dalja sudbina ovih izbeglica je nepoznata. Istog dana, 28. juna uveče, neki Albanci su ušli u hotel kroz prozor i preostalim izbeglicama ukrali lične stvari i humanitarnu pomoć.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Spasić Dragan i Bakić Azra, Romi iz Prištine, naselje Lapska džamija (Xhamija e Llapit), Ibarska ulica br. 10, oteti su tokom juna 1999. godine.

Prema svedočenju Draganove čerke, njenog oca i mačehu Azru odvela je grupa od oko 20 Albanaca koji su nasilno ušli u njihovu kluću u Prištini u junu 1999. godine. Neki od ovih Albanaca su nosili uniforme OVK. Među napadačima prepoznala je Fajika, Albanca iz naselja Dragaš (Dragash) u Prištini. Devojka tvrdi da su ih tukli, tražeći da im kažu ko je ubijao i pljačkao Albance u Prištini. Ona je od batina izgubila svest. Probudila se u kući svog komšije. On ju je tamo preneo kada su napadači napustili kuću Spasića, odvodeći Dragana i Azru. Od tada se Spasić Draganu i Bakić Azri gubi svaki trag. Nakon ovog događaja čerka Spasić Dragana je izbegla u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Čubanović Đorđe (59), Srbin iz Prištine, naselje Dardanija, Svetosavska ulica br. 34, zaposlen u preduzeću "Elektrokosovo", poslednji put je viđen 1. jula 1999. godine.

Prema svedočenju njegovog brata Đorđe je imao radnu obavezu da iz zgrade Pokrajinskog izvršnog veća iznese dokumentaciju i predstavnicima bivše srpske vlasti. Nameravao je da napusti Prištinu kada završi posao. Dana 1. jula, Đorđe se

²⁹ Izjavu svedoka o otmici Đosić Zorana, vidi: Priština, 2.1. Ubijeni

spremao da ode u Srbiju. Prijatelj Vasić Ljubiša mu je pomagao oko pakovanja stvari i unošenja u automobil, koji je bio parkiran ispred zgrade. U tom trenutku su ih napala trojica albanskih civila. Đorđev prijatelj je uspeo da pobegne i odmah se uputio u zgradu bivšeg Pokrajinskog izvršnog veća. Vratio se sa obezbeđenjem u trenutku kada su otmičari ulazili u obližnju prodavnici, spuštajući na vrata metalne roletne. Đordž nisu videli. Otišli su u KFOR i prijavili šta se dogodilo. KFOR je blokirao ceo kvart, ali otmičare nisu našli. Od tada se Đorđu gubi svaki trag. Đordjeva porodica je posredno čula da su njegove komšije Albanci videli otmičare kako vode Đordža i da su ih molili da ga puste, ali da njihove molbe nisu vredele.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Fazljija Gafo (Fazlja Gafo) (23) i **Čelović Ismet** (52), Romi iz sela Preoce (Preoc), opština Priština, poslednji put su viđeni 3. jula 1999. godine, kada su se u društvu Gafovog brata F.G. i prijatelja Č.A. vraćali iz Prištine u Preoce. U blizini autobuske stanice u naselju Ulpijana presrela ih je grupa albanskih mladića sa dva automobila. Uplašili su se i počeli da beže, a mladići iz automobila su izašli i počeli da trče za njima. F.G. i Č.A. su uspeli da pobegnu, dok se Gafou i Ismetu od tada gubi svaki trag.

Braću Fazljiju Gafu i F.G., Čelović Ismeta i Č.A. angažovao je, 3. jula 1999. godine, privatni preduzetnik Slavko Zdravković, da istovare stvari iz stana jedne starije srpske iz Prištine, naselje Kičma (Kurriž), zelena zgrada, ulaz br. 11, VII sprat. Prema svedočenju F.G. i Č.A., Zdravković je 3. jula u 9,40 časova došao svojim automobilom po njih četvoricu u Preoce i odvezao ih u zgradu u Prištini iz koje je trebalo da iznesu stvari. Kada su ušli u zgradu, lift se pokvario, tako da su bili prinuđeni da stvari iznose peške sa VII sprata. Na stepeništu ispred zgrade su se okupili neki Albanci koji su počeli da ih vredaju i da im prete. Zdravković, koji je bio u stanu i pakovao stvari, pozvao je KFOR. Desetak minuta kasnije došli su pripadnici KFOR-a i rasterali okupljene Albance. Nakon toga, nastavili su da iznose stvari iz stana i utovaruju ih u kamion koji je bio parkiran ispred zgrade. Pola sata kasnije, ponovo su se ispred zgrade okupili isti Albanci i nastavili da ih vredaju i da im govore da su stvari koje iznose iz stana njihove a da ih je ta Srpska ukrala od njih. Žena čije su stvari istovarali pozvala je KFOR koji je još jednom rasterao okupljene Albance.

U 15,30 časova sve stvari su bile utovarene u kamion. Zdravković im je tada rekao da neće moći da ih preveze nazad u selo kao što im je obećao kada su krenuli. Uputili su se prema autobuskoj stanici koja se nalazi pored male pijace u naselju Ulpijana. Na putu ka stanici primetili su da ih četvorica mladića prate. Trojica su bili mlađa, oko 23-24 godine, dok je četvrti bio nešto stariji, oko 30 godina. Stariji mladić je bio krupan, visok, pročelav. Trojica mladića su bili nešto niži i mršaviji od starijeg mladića, dvojica su imala šatiranu, a treći kovrdžavu kosu. Svedoci su ove mladiće ranije videli u grupi Albanaca koji su se okupljali ispred zgrade dok su oni iznosili stvari. Kada su došli do Pošte 1, videli su da su se ovi mladići razdvojili i prestali da idu za njima. Dvojica su skrenula kod male pijace levo, dok su druga dvojica otišla na suprotnu stranu.

Kada su se približili autobuskoj stanici, ispred njih se zaustavio beli automobil marke zastava 101. U automobilu su se nalazila četvorica muškaraca. Jedan od njih je bio mladić kovrdžave kose koji ih je prethodno pratilo. Za njim je došao drugi automobil marke lada, plave boje, u kome su bila ostala trojica mladića koji su ih pratili. Tada su počeli da beže, F.G. i Č.A. su potrčali prema maloj pijaci, dok su Fazljija Gafo i Čelović

Ismet potrčali niz Vidovdansku ulicu prema kružnom toku. Dvojica mladića su izašla iz bele zastave i počela da trče za F.G. i Č.A. Kada su došla do restorana "Kontra", okrenuli su se i zaključili da ih više niko ne prati. Krenuli su da potraže Gafoa i Ismeta, ali ni njih ni automobila koji su se zaustavili pored njih više nije bilo. Sreli su patrolu KFOR-a i pokušali da im prijave incident. Sa patrolom KFOR-a je bila jedna albanska devojka, prevodilac. Objasnili su joj šta se dogodilo. Ona je prvo odbila da prevede, a zatim nešto ipak ispričala pripadnicima KFOR-a. Svedoci veruju da ona nije prevela ono što su ispričali, jer su im pripadnici KFOR-a samo pružili papir sa brojem telefona na koji mogu da im se obrate ukoliko im je potrebna pratnja. Ova devojka im je još rekla da mogu slobodno da idu i da ih niko neće dirati.

F.G. i Č.A. su tada otišli u Mikronaselje (Mikronasel) gde su seli na jednu klupu. Tu su im prišle dve devojke koje su čule kad su razgovarali o onome što im se desilo. Rekle su im da su Srpskinje i da mogu da ih odvedu kod jednog njihovog prijatelja koji govori engleski jezik i koji će im pomoći da incident prijave KFOR-u. Oni su to prihvatali i nakon što su otišli po tog mladića koji je govorio engleski jezik, otišli su zajedno kod KFOR-a da prijave incident. Pripadnici KFOR-a su ih saslušali, ali su im rekli da ne smeju da napuštaju svoje pozorno mesto i ostavili im adresu sedišta KFOR-a u Prištini i broj telefona na koji mogu da prijave incident. Plašili su se da idu do zgrade Doma armije kod hotela "Grand" gde je bilo sedište KFOR-a, pa su iz stana ovog mladića pokušali da ih pozovu telefonom, ali je taj broj bio stalno zauzet.

Komšija mladića u čijem su stanu bili, Srbin, ponudio im je da ih odveze u selo. Za to su mu platili 10 nemačkih maraka. U selo Preoce vratili su se u 20,30 časova. Nisu uspeli da saznaju šta se dogodilo sa Fazljija Gafom i Čelović Ismetom.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Marković D. Novica (40), Srbin iz Prištine, Goleška (Goleshit) ulica br. 7/6, zaposlen kao mašinski tehničar u Elektrodistribuciji Priština, otet je 4. jula 1999. godine iz putničkog autobusa na putu između Prištine i sela Devet Jugovića.

Prema svedočenju Novičinog rođaka Zvonka, Novičina supruga je sa decom napustila Prištinu krajem juna i izbegla u Srbiju, dok je Novica ostao da živi u Prištini. Povremeno je posećivao oca koji je živeo u porodičnoj kući u selu Devet Jugovića. Novičina rodbina je saznala od Albanaca iz Prištine da je on 4. jula oko 12,00 časova, na autobuskoj stanici "Lapska džamija", na izlazu iz Prištine, ušao u putnički autobus privatnog auto-prevoznika i krenuo ka selu Devet Jugovića.

Kada je autobus stigao na stanicu u selu Devet Jugovića gde je Novica trebalo da izađe, neki nepoznati Albanci su prišli vozaču i naredili mu da ne zaustavlja autobus. Vozač je nastavio da vozi, ne zaustavljući se, do sela Lužane, kada su mu ovi Albanci naredili da zaustavi autobus. Izveli su Novicu i poveli ga nekud. Marković Novici se od tada gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jakšić Svetislav (71), Srbin iz Prištine, ulica Lenjinova br. 30/a, penzioner, otet je 5. jula 1999. godine na raskrsnici, na putu od svog stana ka naselju Ulpijana. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Njegova čerka Suzana živila je sa porodicom u prištinskom naselju Ulpijana i napustila grad i izbegla u Srbiju 5. jula 1999. godine. Prema izjavi koju je Suzana dala

FHP-u, 4. jula, dan pre njenog odlaska, u večernjim časovima, trojica nepoznatih Albanaca pokušali su da uđu u Svetislavov stan. U tom trenutku je pored njegove zgrade prolazila patrola KFOR-a. Primetili su napadače i priveli ih. Svetislav je nakon ovog incidenta otišao u Ulpijanu i prenoćio u čerkinom stanu.

Sutradan, 5. jula, nakon što je ispratio čerku, Svetislav se vratio u svoj stan. Istog dana oko 17,00 časova krenuo je ponovo ka čerkinom stanu gde je nameravao da prenoći. Na izlazu iz zgrade fizički je nasrnuo na njega i počeo da ga batina nekadašnji čuvar u firmi "Granit", Albanac, ali ga je odbranio komšija iz zgrade, takođe Albanac. Nakon toga, Svetislav je ušao u svoj automobil marke zastava 101, registarskih oznaka PR 193-84, i krenuo glavnim putem ka naselju Ulpijana. Kada se zaustavio na semaforu, dvojica naoružanih Albanaca su mu prišla, pucala u njegov automobil i naredila mu da izađe. Tada im se pridružila veća grupa ljudi koji su im pomogli da Svetislava izvuku iz kola i obore ga na zemlju. Uvukli su ga na zadnje sedište automobila i odvezli.

U trenutku otmice, raskrsnicom su prolazila dvojica Svetislavovih rođaka, Budo i Dragan, koji su videli šta se dogodilo, ali su se plašili da izađu iz svog automobila i da mu pomognu. O tome su obavestili rodbinu i slučaj prijavili KFOR-u.

Poznanici iz Prištine ispričali su rodbini da su Svetislavov automobil videli nedelju dana nakon otmice u Vidovdanskoj ulici u Prištini ispred kafane "Tri šešira", bez registarskih tablica i da je bio ulubljen sa desne strane kod branika.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Pavlović Nataša, Srpskinja iz Prištine, ulica Meto Bajraktari br. 19, oteta je 5. jula 1999. godine.

Prema navodima Centra za mir i toleranciju, Natašu su 5. jula oko 14,00 časova, iz njenog dvorišta, odveli jedna devojka i dvojica mladića koji su nosili uniforme ali bez oznaka. Majka nestale Nataše sumnja da je u otmici njene čerke učestvovala njihova komšinica Albanka.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Gordić Miloš (36), izbeglica iz Mostara, BH, i **Ostojić Veljko** (24), medicinski tehničar, izbeglica iz Dvora na Uni, BiH, Srbi, odvedeni su 12. jula 1999. godine iz hotela "Božur", soba br. 301, gde su bili smešteni sa drugim izbeglicama iz Bosne i Hrvatske.

Prema izveštaju beogradskog lista Blic, pomenute izbeglice su otela petorica ili šestorica Albanaca koji su nasilno ušli u njihovu sobu. Njihova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: *Osloboden direktor Gradinga*, BLIC (BETA), 15. jul 1999.

Ristić Bratislav (47), Srbin, bankarski službenik u "Jugobanci" u Prištini, odведен je iz stana u Beogradskoj ulici br. 36 u naselju Dardanija, 12. jula 1999. godine.

Majka otetog Bratislava je ispričala FHP da je od sinovljeve supruge saznala da su tog dana u 21,30 časova trojica naoružanih Albanaca došla u njihov stan i Bratislava odveli na ispitivanje u štab OVK. U stanu su ostale supruga i čerka. Rekli su im da će pustiti Bratislava za 15 minuta. Odvezli su ga njihovim kolima. Majci je 15. jula

nepoznata osoba došla u stan i uručila papir na kome je pisalo "Vaš sin je u zatvoru, u Kosovskoj Mitrovici, dobro je i neće mu se ništa desiti ako platite. U nastavku je rukopisom Ristić Bratislava pisalo: "Traže mi 10.000 DEM da me puste. Ako možete naći pare, sutra-prekosutra će me pustiti ili ubiti". Ispod teksta se nalazio njegov potpis. Čovek koji je doneo poruku nije dobro govorio srpski jezik. Pozajmili su novac od prijatelja da bi platili otkup. Taj čovek ih je pozvao telefonom poslepodne istog dana, i dogovorili su se da mu predaju polovinu novca odmah, a drugu polovinu kada oslobođe Bratislava. Novac je trebalo da mu predaju na dogovorenom mestu u 19,30 časova, ali se u dogovoren vreme niko nije pojavio. Ovaj čovek se više nije javljaо. Supruga i čerka su posle njegove otmice napustile Kosovo i iselile se u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ivanović Momčilo (33), Srbin iz Prištine, zaposlen kao železnički tehničar u Železničkom preduzeću u Kosovu Polju, nestao je 17. jula 1999. godine u Prištini.

Majka nestalog izjavila je FHP da je njen sin izašao iz stana oko 10,00 časova i da se više nije vratio. Ne zna kuda je nameravao da ide. Istog dana, oko 12,00 časova, posetila su je tri nepoznata albanska civila, koji su joj rekli da ih je poslao Momčilo. Pretresli su njegovu sobu i ceo stan, nisu uzeli ništa, a na pitanje gde joj se nalazi sin, odgovorili su: "nećete više da ga vidite". Prema majčinim rečima, ovi Albanci razgovarali su sa njom na albanskom i srpskom jeziku. Prilikom odlaska rekli su joj da zatvori vrata i nikoga ne pušta unutra. Nakon ovog događaja, nekoliko dana za redom, na vrata su dolazili nepoznati Albanci koji su joj govorili da joj je sin ubijen i da će i ona biti ubijena ukoliko ne napusti stan. Detaljno su opisivali izgled njenog sina, navike i način na koji je ubijen. Iza zaključanih vrata svojih stanova, komšije Srbi su čuli pretnje Momčilovoj majci, ali se nisu usudili da izađu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Vasić Dragoljub, penzioner iz Prištine, Srbin, odveden je u noći 17/18. jula 1999. godine iz svog stana u ulici Roberta Gajdija 27. Rođak Miomir Đukić, koji je sledećeg jutra došao da poseti Vasića, zatekao je prazan stan. Prema izgledu stana, Miomir veruje da je Vasić spavao kada su otmičari ušli u stan.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Milorada, Srbina, sina službenika bivšeg Privremenog izvršnog veća Kosova, Bore Ristića, prema navodima dnevnog lista Politika oteli su pripadnici OVK 18. jula 1999. godine u Vidovdanskoj ulici u Prištini.

Izvor: *Novo stradanje srpskog stanovništva*, POLITIKA, 19. jul 1999.

Nikolić Dejan, Srbin iz Prištine, odveden je iz svog stana 26. jula 1999. godine oko 19,30 časova. U stan, u naselju Sunčani breg u Prištini, ušla je grupa naoružanih Albanaca. Prema izveštaju lista Blic, istom prilikom silovali su njegovu verenicu, a Nikolića su vezali i odveli sa sobom.

Izvor: *Otelji supruga, ženu silovali*, BLIC, 28. jul 1999.

Petković Nebojša (40), Srbin, doktor stomatologije, specijalista oralne hirurgije, zaposlen u Hitnoj pomoći u Prištini, sa stanom u naselju Ulpijana, ulica Šarla Tranijea br. 15, stan br. 5, nestao je 30. jula 1999. godine.

Prema izjavi njegove supruge Gospave, ona je napustila grad sredinom juna, odmah po povlačenju srpskih snaga, dok je Nebojša odlučio da ostane u Prištini i da dalje

obavlja svoj posao. Supruga je poslednji put razgovarala sa njim telefonom 25. jula. Tom prilikom joj je rekao da su mu tog dana na poslu nepoznati Albanci u uniformama pretili da će stradati ukoliko ne napusti Prištinu. Nebojšin otac, koji je takođe ostao u Prištini, javio joj je 5. avgusta da je Nebojša nestao. Izašao je sa posla oko 17,00 časova.

Prema saznanjima Nebojšinog oca, pripadnici OVK su presreli Nebojšu ispred zgrade "Devet Jugovića" u takozvanom Mikronaselju, i odveli ga u nepoznatom pravcu. Nebojšin otac je takođe saznao da su pripadnici OVK, pre toga u zgradи Hitne pomoći, dva puta pokušali da odvedu njegovog sina, ali su ih u tome sprečili albanski lekari. Izvor: FHP, izjava svedoka

Milenković Svetomir (37), profesor iz Obilića, Srbin, odveden je 3. avgusta 1999. godine oko 22,00 časa iz porodične kuće u Dalmatinskoj ulici br.183 u Prištini. Tom prilikom njegov otac Momčilo Milenković je ubijen.

Prema svedočenju Svetomirove sestre Jorgovanke, 3. avgusta u 21,30 časova u njihovu kuću su ušli pripadnici OVK. U kući su se tada nalazili Momčilo, Svetomir, ona i njena čerka Valentina stara 9 godina. U kući su ušla četvorica pripadnika OVK. Jedan, očigledno nadređen ostalima, bio je smeđ, nizak, gojazan, na desnoj šaci je imao gips, na desnoj nadlaktici tetovažu široku oko 10 cm, plave boje, slika brodića i albanske zastave, star oko 30 godina, visok oko 1,65 m. Drugi pripadnik OVK imao je tamnu kratku kosu, podignutu želatinom ("kao jež"), visok oko 1,75-1,80, nešto mlađi, oko 25 godina, sa aknama po licu, imao je crne patike, crne farmerke i sivu majcu sa nekom okruglastom slikom. Treći napadač je bio visok, izrazito mršav i mišićav, imao je dugačku kosu pozadi provučenu kroz crni kačket, crne farmerke, kaiš kafene boje, crnu košulju, bele "Nike" patike. Četvrti pripadnik OVK je bio srednje visine, smeđ, imao je kraću kosu začešljalu na stranu, crne farmerke, crnu majcu i bele "Nike" patike. Samo on je govorio i albanski i srpski, dok su ostali napadači govorili samo albanski jezik. Jorogovanka sledećim rečima opisuje šta su njoj i njenoj porodici učinili ljudi koji su tada ušli u kuću:

"Tata je otključao vrata. Došli su do terase gde smo svi sedeli i počeli da nas guraju prema kući. Tatu su zadržali u dnevnoj sobi, mene i Valentinu su uveli u moju sobu. Nisam videla gde su odveli Svetu. Rekli su da traže oružje, ali i zlato i novac. Sve su preturali, više su tražili novac i zlato. U sobi sa mnom i Valentinom bio je onaj sa dugačkom kosom. Počeo je da me tuče. Stavio je metalni obruč preko pesnice i time me udarao po glavi. Zatim je izvadio iz džepa neke tanke žice, obmotao mi oko vrata i počeo da me davi. Žice su me sve više sekle, krv mi se slivala niz vrat, a on mi je udarao glavu o vitrinu i o zid, naizmenično. Nakratko sam izgubila svest. Posle sam videla da ulaze u sobu i izlaze iz nje iznoseći sve vrednije stvari. Nastavili su da me tuku, pitali su gde je novac i zlato. Rekla sam da će im reći kada prestanu da me biju. Oni su prestali i ja sam im dala kutiju sa zlatnim nakitom i nešto novca. Tada su izašli iz sobe i Valentinu i mene zaključali. Čula sam kako tuku tatu u dnevnoj sobi, on je jako vikao od bola. Zagrlila sam Valentinu i počela da plačem. Nakon 15-20 minuta, udarci i jauci su prestali. Zatim sam čula njihove glasove u dvorištu i čula kako pale kola i odlaze. Sačekala sam još 5 minuta da se uverim da su otišli. Onda sam izbacila čaršaf kroz prozor i spustila se u dvorište. Kada sam videla da nema nikoga, pomogla sam Valentini da siđe, pa smo zajedno iz dvorišta ušle u dnevnu sobu. U dnevnoj sobi, na trosedu je sedeо tata. Oko vrata mu je bio stegnut tanki heklani stolnjak. Kada nas je video, ustao je i krenuo prema nama da nas zagrli. Pokazivao mi je rukom na vrat,

da mu skinem stonjak. Zagrlio me je i naslonio se na mene. Pokušavala sam da odvežem stonjak, ali je bio jako stegnut. Ispod stonjaka je bila stegnuta i žica, bio je sav isečen. Pored njega je bio neki deo od puške, krvav. Sveta je bio na vojnoj vežbi, ostala mu je puška, mi smo je bacili, ali je taj deo ostao. Tatu su tukli tim delom puške, glava mu je bila razbijena. Kada sam uspela da odvežem stonjak, na usta i nos je počela da mu teče krv. Pao je na mene i umro. Bila sam potpuno mokra od krvi. Počela sam da dozivam Svetu. Izašla sam u dvorište i videla da je u staroj kući upaljeno svetlo. Ušla sam unutra, sve je bilo ispreturnano, ali Sveti nigde nije bilo.

Otišla sam kod komšija Srba Nikolajević Žarka i Lole. Tražila sam pomoć od njih. Pozvali smo KFOR. Došli su za 5 minuta. Sve sam im ispričala. Prevodilac je bila neka žena. Dali su mi lek za smirenje. Odvela sam ih u našu kuću. Izvršili su uviđaj. Pozvali su lekara da pogleda tatu. On je brzo došao, pogledao ga i kada je izašao, izjavio mi je saučešće. Stavili su njegovo telo u neku kesu i odvezli ga. Zamolila sam ih da, pošto ja ne mogu, njegovo telo sahrane u grobnici pored moje majke koja je umrla pre tri godine. Objasnila sam im gde se nalazi i oni su ga posle tamo sahranili. Valentina i ja smo ostale kod komšija. KFOR nas je posećivao i donosio nam hranu. Nakon 10 dana su nas pozvali i odveli u Peć da identifikujemo čoveka koga su uhapsili verujući da je on bio jedan od onih što su nas napali. Bio je to onaj debeli, Valentina ga je odmah prepoznala. Ne znam šta je posle bilo sa njim, niko nam ništa nije rekao. Bratu se od tada gubi svaki trag. Ništa ne znam o njemu."

Jorgovanka je sa čerkom, krajem avgusta 1999. godine, napustila Kosovo i izbegla u Srbiju. Od posledica batinanja Jorgovanka je izgubila vid.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Vasić Nada (95), Srpkinja, odvedena je iz svog stana, u Lenjinovoj ulici u Prištini, 8. avgusta 1999. godine.

Unuka Sunčica ju je poslednji put videla 7. avgusta, između 10,00 i 12,00 časova, kada je došla da je obide. Nadina prijateljica, koja joj je svakog jutra donosila hleb, 8. avgusta ujutru zatekla je u stanu nepoznate Albance kako menjaju bravu na ulaznim vratima. Kada su je videli, pokušali su da je uvuku u stan. Uspela je da pobegne, otišla je kod Sunčice, pa su zajedno slučaj prijavile KFOR-u. Mladići koji su bili u stanu odmah su uhapšeni – tvrdili su da je stan bio prazan kada su oni došli. Sunčica je ispričala da su sredinom jula dva pripadnika OVK nasilno ušla u stan njene bake. Pretresli su stan, tražili su novac i oružje. Pitali su je gde joj se nalazi sin, na šta im je ona odgovorila da nema sina već samo čerku. Kada su odlazili, zapretili su joj da će je zaklati ako ne napusti stan.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Živković Ilija (56), Srbin iz Prištine, Vidovdanska ulica br.135, ulaz I, stan 15, naselje Ulpijana, zaposlen u preduzeću "Jugoinspekt", otet je 14. avgusta 1999. godine na putu između sela Rudare i Prištine.

Prema svedočenju njegove čerke, koja je napustila Prištine i živi u Beogradu, Ilija je u Prištine krenuo iz Beograda, sa jednim Albancem takođe iz Beograda, radi zamene stana. Putovali su automobilom Ilijinog prijatelja, registracije PR 107-906. Na administrativnoj granici sa Kosovom, na kontrolnom punktu u selu Rudare, srpska policija je registrovala da je njihov automobil prošao oko 5,00 časova i otišao prema Podujevu.

Jedan Ilijin prijatelj je izjavio FHP-u da je razgovarao sa Albancem koji je putovao sa Ilijom i da mu je ovaj ispričao da su njih dvojica prešla administrativnu granicu sa Kosovom oko 6,00 časova. U selu Livadica, kod Podujeva, presreli su ih uniformisani, naoružani pripadnici OVK sa maskama na licima. Izveli su Iliju iz automobila, a Albancu naredili da nastavi put. Dalja sudbina Živković Ilike nije poznata.

Automobil kojim su putovali pronađen je u Podujevu. Jerka nestalog Ilike je deset dana kasnije saznala da se Albanac, s kojim je putovao njen otac, nalazi u prištinskoj bolnici i da su ga prilikom napada otmičari onesvestili, tako da se ne seća događaja.

Ilijina čerka veruje da se incident dogodio na deonici puta između kafane "Bosanka" i obližnje šume. Neki albanski poznanici su joj rekli da su njenog oca oteli pripadnici OVK iz sela Gornja i Donja Repa.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Nedeljković Zoran (46), Srbin, sa stanom u Prištini, ulica Tomislava Sekulića br. 8, otet je 18. avgusta 1999. godine, između 11,00 i 14,00 časova, na pijaci u blizini centra "Boro i Ramiz".

Govorio je odlično albanski jezik. Pomagao je komšijama Srbima koji su se plašili da izlaze iz stanova i snabdevao ih hranom. Svedok, Zoranov komšija, ispričao je FHP-u da je 16. avgusta Zorana zamolio da mu pomogne da iz stana iznese oružje i predga Centru za mir i toleranciju. Dok su kroz zgradu nosili oružje u papirnim kesama, naišao je komšija Albanac koji je video cevi pušaka. Svedok veruje da je to mogao biti razlog Zoranove otmice. Dva dana kasnije, 18. avgusta, Zoran je otišao na pijacu da kupi komšijama paradajz i više se nije vratio.

U vreme kada je Zoran otet, njegova supruga je bila na poslu. Kada se vratila i shvatila da Zorana nema, obavestila je KFOR. Od komšija Albanaca je saznala da su Zorana na ulici napala četvorica uniformisanih pripadnika OVK, uvukla ga u automobil i odvezla.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Simović Aleksandar (31), Srbin iz Prištine, naselje Dardanija, ulica Patrijarha Danila br. 5, ulaz 13, stan br. 7, prevodilac u "Media Action International", otet je 21. avgusta 1999. godine u kafiću "Pikaso" u Prištini.

Aleksandar je živeo u Prištini sa roditeljima i braćom. Jedan brat je napustio Prištinu 10. jula 1999. godine, drugi je izbegao u Srbiju još tokom NATO intervencije, dok je majka napustila grad krajem jula 1999. godine. U stanu su ostali samo Aleksandar i njegov otac Stevan. Prema izjavi koju je Aleksandrov brat Slaviša dao FHP-u, Aleksandar je 21. avgusta izašao iz stana oko 9,00 časova i više se nije vratio. Porodica je kasnije saznala od Aleksandrovih prijatelja da je on tog dana obišao dva kafića u Prištini. Prvo je otišao u kafić "Kukri", a odatle u kafić "Pikaso". Bio je u društvu prijatelja Albanca, ali ime tog mladića nije poznato porodici. Vlasnik kafića "Pikaso", Aleksandrov prijatelj Albanac Duši Agron (Dushi Agron), ispričao je porodici da je Aleksandar sedeо tog dana u kafiću sa pomenutim Albancem i da su oko 12,00 časova u kafić ušla dvojica uniformisanih i naoružanih pripadnika OVK, koji su odveli sa sobom Aleksandra i njegovog prijatelja. Agron je ispričao porodici da ne poznaje Aleksandrovog druga, ali da ga je nakon otmice video u gradu i da je od nekih

prijatelja saznao da su ga pripadnici OVK držali zatvorenog 24 časa, a zatim oslobodili, dok su Aleksandra zadržali. Dalja soubina Simović Aleksandra je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jović Tihomir (47), Srbin, otet je početkom septembra 1999. godine u Prištini. Tihomira su nepoznata lica odvela iz prištinske bolnice nakon što se zaposlenima u bolnici obratio za pomoć na srpskom jeziku.

Izvor: *Fire on convoy of Serbs* ŠRafal na kolonu Srba¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 14. septembar 1999.

Škripac Vera (70) Srpkinja iz Prištine, sa stonom u naselju Dardanija SU 6/6, ulica Vladimira Stefanovića br. 43/1, oteta je 11. septembra 1999. godine.

Prema izjavi njenog sina Slobodana, koji je napustio Prištinu 12. juna 1999. godine i izbegao u Srbiju, Vera je živela sama u Prištini. Slobodanova supruga je bila kod nje u poseti u julu 1999. godine. Provela je nekoliko dana u Prištini i nakon toga se vratila u Srbiju. U to vreme niko nije uznemiravao Veru.

Krajem avgusta 1999. godine, nepoznati Albanci, civili, su u više navrata dolazili u njen stan i pretili joj da će je ubiti ukoliko ne napusti grad. Sin je tada zamolio svog prijatelja, albanskog advokata Krasnići Bedria (Krasniqi Bedri) da proda stan njegove majke, a nju prebaci u Srbiju. Od tada je Krasnići skoro svakodnevno boravio u Verinom stanu. Dana, 11. septembra 1999. godine, oko 22,00 časa, u stan su ponovo došli ljudi koji su i ranije pretili Veri. U stanu se nalazio i advokat Krasnići. Od komšije iz zgrade sin je saznao da su ovi ljudi izveli iz stana Veru i Krasnićia. Komšija je čuo kako se advokat raspravlja u hodniku sa otmičarima i zatim video kako ih ubacuju odvojeno, u dva automobila, koji su bili parkirani ispred zgrade i odvoze nekud.

Tri dana nakon otmice, Slobodan je telefonom razgovarao sa Krasnićiem. Krasnići mu je ispričao da su ga otmičari pretukli i odmah oslobodili, ali da ne zna gde su odveli Veru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

Čelić Ivan (37), Srbin iz Prištine, naselje Sunčani breg 2. zgrada br.22/22, inženjer, zaposlen u firmi "Elektroprivreda Srbije", radio na ugljenokopu "Belačevac", nestao je 14. juna 1999. godine, u Prištini.

Prema navodima njegove supruge Vesne, direktor "Elektroprivrede Srbije" Krnetić, pozvao je Ivana, 14. juna oko 13,00 časova, da se sastanu i razgovaraju o daljoj soubini njihove firme. Sastanak je bio dogovoren za 14,00 časova, u hotelu "Grand". Supruga je poslednji put videla Ivana kada je krenuo da se sastane sa Krnetićem. Ivan je otišao svojim automobilom marke golf, crnim, registrarskih oznaka PR 998-08. Rekao joj je da će u povratku kupiti hleb.

Pošto se Ivan nije vratio kući, njegova supruga je uveče pozvala direktora Krnetića i saznaла da se on nije video sa njenim mužem, jer su mu iskrsele neke obaveze. Od

poznanika je čula da je Ivan bio u hotelu "Grand", čekao direktora i da je, nakon što on nije došao u dogovorenog vreme, pošao kući. Od tada mu se gubi svaki trag.

Ivanov brat je izjavio FHP-u da su njegovi roditelji, nakon što su saznali za sinovljev nestanak, otišli do Dubrovačke ulice gde je živeo portparol OVK Demaći Adem (Demaqi Adem), verujući da je on povezan sa otmicom, jer je Ivan na putu do hotela uvek prolazio kroz tu ulicu. Od njega nisu uspeli da dobiju nikakve informacije o sinu.

Prijavili su nestanak KFOR-u, Međunarodnom crvenom krstu, razgovarali su sa generalom Majklom Džeksonom (Michael Jackson), brat je razdelio po celom gradu letak sa Ivanovom fotografijom na engleskom jeziku.

Čelićeva supruga je ostala u Prištini do 24. juna 1999. godine. Nije izlazila iz stana, komšije Albanci su joj donosili hranu. Od njih je čula da su se pripadnici OVK raspitivali ko joj donosi hranu. Iz straha, 24. juna, iselila se sa decom u Srbiju.

Krajem septembra 2000. godine, ICRC i OSCE, u saradnji sa policijom UNMIK-a, organizovali su u Gračanici i Zvečanu preliminarnu identifikaciju oko 250 tela nađenih na teritoriji Kosova u poslednjih godinu dana. Identifikaciju su članovi porodica vršili na osnovu fotografija odeće i ličnih predmeta. Ivanova supruga prepoznaла je njegov kaiš.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Bojanić Milo, Crnogorac, nestao je u drugoj polovini juna 1999. godine u Prištini. Njegovo telo je pronađeno početkom avgusta 1999. godine u Prištini.

Izvor: *Kosovo and Metohia Events* ŠDogadaji na Kosovu i Metohiji¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 17. avgust 1999.

Piljević Petrija (57), Srpkinja iz Prištine, naselje Dardanija, ulaz br.2, stan br.37, i njen sused **Đosić Zoran** (56), Srbin, zaposlen u Službi za platni promet, oteti su 28. juna 1999. godine, oko 16,00 časova.

Sin Petrije Piljević Dragan tvrdi da su za otmicu odgovorne njene komšinice Adeljina (Adelina) i Ismailji Mona (Ismaili Mona) iz stana br.8 i Đonbaljaj Ljuljeta (Gjonobalaj Luleta) iz stana br.35 u istoj zgradbi. KFOR-u su otmicu prijavile supruga Zorana Đosića i komšinica Srpkinja S.J. Komšinica S.J. je videla tri pripadnika OVK i Adeljinu Ismailji ispred vrata Petrijinog stana. Zoranova supruga je videla ukupno šest osoba kako ulaze u stan. Zoran Đosić je pokušao da pruži pomoć Piljević Petriji, ali je i on tada odveden. Sin otete Petrije misli da su njegova majka i Zoran prvo odvedeni u stan br. 25, odakle su se čuli jauci i pozivi u pomoć. Posle toga su prebačeni u stan br. 8. odakle su oko 22,00 časa odvedeni u nepoznatom pravcu. U razgovoru sa novinarima Gardijana (Guardian), Adeljina Ismailji je izjavila da je po povratku iz Makedonije zatekla opljačkan stan i u njemu fotografiju Petrijinog sina sa bebom. Pomenutom novinaru komšinica Hosnija Jašić svedočila je da je Piljević Petrija pomagala u pljačkanju albanskih stanova i da je gitara njenog sina pronađena u Petrijinom stanu. Drugi komšija Turčin ispričao je novinaru da su albanske stanove pljačkali ljudi koje je doveo Petrijin sin. Nasuprot ovim izjavama komšija datim Gardijanu, sin Petrije Piljević tvrdi da njegova majka i on nisu pljačkali imovinu svojih komšija. Što se njegove fotografije sa bebom tiče, on tvrdi da je tu fotografiju Adeline uzela iz njegovog mantila kada je ušla u njihov stan. Dragan takođe tvrdi da

nisu tačne komšijske tvrdnje da su on i njegov brat bili pripadnici srpske policije. Za brata kaže da je bio zaposlen u obezbeđenju zgrade pošte i zgrade "Panorama".

Krajem septembra 2000. godine, ICRC i OSCE u saradnji sa policijom UNMIK-a, organizovali su u Gračanici i Zvečanu preliminarnu identifikaciju oko 250 tela nađenih na teritoriji Kosova u poslednjih godinu dana. Identifikaciju su članovi porodica vršili na osnovu fotografija odeće i ličnih predmeta. Petrijin sin prepoznao je njenu odeću. Do danas, o Zoranu Đosiću nema nikakvih informacija.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Šabić Dimitrije (62) Srbin iz Prištine, naselje Sunčani breg 2, zgrada Solidarnosti br. 41, ulaz br.1, stan br. 2, zaposlen u Kliničko-bolničkom centru Priština kao rendgenski tehničar, nestao je 15. jula 1999. godine u Prištini.

Prema svedočenju supruge i čerke nestalog, one su Dimitrija poslednji put videle 15. jula u 6,30 časova kada je izašao iz stana i krenuo u grad.

Supruga se seća da su Dimitrija njegove kolege Albanci upozoravali da je opasno da dolazi na posao, jer su bolnicu zauzeli pripadnici OVK. Jednom prilikom je pripadnik OVK fizički nasrnuo na Dimitrija, ali ga je kolega Albanac zaštitio. Pripadnik OVK je ostavio Dimitrija i pretukao njegovog kolegu.

Havoli Rudžija (Havolli Ruxhaj), drugi kolega Albanac iz bolnice je prema svedočenju Dimitrijeve supruge rekao Dimitriju 14. jula da ga je prijavio policiji OVK zbog krađe automobila. Rudžija je za vreme NATO intervencije poverio svoj automobil Dimitriju da ga sačuva, ali su taj automobil oduzeli pripadnici srpskih snaga, za šta je Rudžija smatrao Dimitrija odgovornim. Rekao mu je da mora u roku od dva dana da vrati automobil, inače će ga uhapsiti policija OVK. Nakon Dimitrijevog nestanaka, supruga i čerka su uspele da pronađu Rudžijev automobil 18. jula 1999. godine. Kada su vratile automobil, tražile su od Rudžija da im pomogne da oslobole Dimitrija iz logora. On ih je odveo do štaba OVK, koji se nalazio preko puta osnovne škole "Hasan Priština", ("Hasan Prishtina") i rekao im da same odu u štab i da pitaju za Dimitrija, a da im on ništa više ne može pomoći. Supruga i čerka nisu smelete da uđu u štab OVK, pa su slučaj prijavile KFOR-u i Međunarodnom crvenom krstu.

Krajem septembra 2000. godine, ICRC i OSCE, u saradnji sa policijom UNMIK-a, organizovali su u Gračanici i Zvečanu preliminarnu identifikaciju oko 250 tela nađenih na teritoriji Kosova u poslednjih godinu dana. Identifikaciju su članovi porodica vršili na osnovu fotografija odeće i ličnih predmeta. Supruga je prepoznala njegovu odeću.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Popović Milovan (22), Srbin, otet je 28. jula 1999. godine u selu Donja Brnjica kod Prištine. Njegovo telo pronađeno je 13. avgusta 1999. godine na području Prištine.
Izvor: PRAVOSLAVLJE PRESS, 13. avgust 1999; *KFOR-u podvaljuju i prevodioci Albanci*, POLITIKA, 15. avgust 1999.

Budimir Rade (59), Srbin iz Prištine, I stambeni blok br. 10/11, ekonomista, šef predstavnštva agencije "Putnik" u Prištini, nestao je 2. avgusta 1999. godine, u Prištini.

Prema izjavi njegove supruge Olivere, oni su nakon povlačenja srpskih snaga iz Prištine, sredinom juna 1999. godine, napustili svoj stan i preselili se u stan Radetove majke, koji se takođe nalazi u Prištini u Kragujevačkoj ulici br.11. Olivera je napustila Prištinu 29. juna i otišla kod rodbine u Blace (Blace), opština Suva Reka, a Rade je ostao da živi u stanu svoje majke sa Oliverinim bratom.

Radetov brat Dušan, u izjavi datoј FHP-u, navodi da je brata poslednji put video 1. avgusta, oko 10,00 časova, kada su zajedno otišli da isprate strica i strinu koji su se selili u Srbiju. Kada su stric i strina otputovali, Dušan i Rade su se rastali, svako je otišao svojoj kući. Brat se seća da mu je Rade rekao da sutradan (2. avgusta) treba da se sastane sa nekim mladićem koji radi za OEBS, da bi pogledali stan u naselju Sunčani breg, koji je ovaj mladić htio da iznajmi. Radetov brat je razgovarao s ovim mladićem, i on mu je potvrdio da je trebalo da se vidi sa Radetom 2. avgusta, ali da mu se ovaj nije javio.

Oliverin brat je 30. juna otišao u Blace da poseti sestru i još neke rođake, gde je proveo vikend. U nedelju 1. avgusta, u 23,30 časova, Rade je telefonom pozvao suprugu i tada su poslednji put razgovarali. Oliverin brat se vratio u Prištinu u ponedeljak 2. avgusta. U stan je stigao u 18,30 časova. Vrata stana su bila zaključana. Rade nije bio u stanu, a vrata na svim ormarima u stanu su bila otvorena. Komšinica iz zgrade je rekla Oliverinom bratu da je nedavno razgovarala sa Radetom, i da misli da je on otišao u Srbiju, na Kopaonik, sa suprugom, što su oni zaista i planirali.

Oliverin brat je sutradan, 3. avgusta, pozvao sestru da proveri da li je Rade otišao ranije na Kopaonik. Ona je pozvala "Putnik", ali njima nije bilo poznato da je Rade negde otpotovao. Oliverin brat je proveo još jednu noć u stanu u Prištini i 4. avgusta otpotovao nekim poslom u Kosovo Polje.

Olivera je zamolila brata da se 5. avgusta vrati u Prištinu i uzme novac koji je ostao u stanu. U stanu je zatekao četvoricu mladih Albanaca koji su mu objasnili da su vrata stana bila otvorena, da su oni studenti i da su se tu uselili jer nisu imali gde da žive. Rekli su da će napustiti stan ukoliko im on dokaže da je to zaista njegov stan. Oliverin brat je tražio da mu pokažu stari cilindar brave koju su promenili. U cilindru koji su ovi mladići doneli, stajao je Radetov ključ. Oliverin brat im je rekao da će doneti dokumentaciju koja dokazuju da je stan njegov, nakon čega su ovi mladići otišli. Dogovorili su se da će u 19,00 časova doći da vide dokumentaciju. U stanu ništa vidljivo nije nedostajalo, ali nije bilo novca koji je njegova sestra tražila. Oliverin brat je potom pozvao Radetovog brata Dušana, koji je prijavio slučaj KFOR-u. Oliverin brat, Radetov brat i pripadnici KFOR-a, zajedno su čekali Albance. Oni su došli u dogovoren vreme i pripadnici KFOR-a su ih priveli. Ispitivali su ih do ponoći kada su ih oslobođili. Pripadnici KFOR-a su zatim, tragajući za Radetom, otišli u njegov stan u Prištini koji su on i Olivera napustili. U stanu su zatekli njihovog komšiju Albance, kome su Rade i Olivera ostavili ključeve stana kada su ga napustili. Komšija je čuva stan do 15. jula kada je vratio ključeve Radetu rekavši da pripadnici OVK stalno dolaze u zgradu i da više ne sme da im čuva stan. Nakon nekoliko dana, stan je opljačkan, a komšija se, nakon Radetovog nestanka, uselio u njihov stan.

Krajem septembra 2000. godine, ICRC i OSCE, u saradnji sa policijom UNMIK-a, organizovali su u Gračanici i Zvečanu preliminarnu identifikaciju oko 250 tela nađenih na teritoriji Kosova u poslednjih godinu dana. Identifikaciju su članovi

porodica vršili na osnovu fotografija odeće i ličnih predmeta. Olivera je prepoznala Radetovu odeću.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stević Miodrag, Srbin, iz Lapljeg Sela, oština Priština, otet je 24. avgusta 1999. godine. Sutradan su ga pretučenog pronašli pripadnici KFOR-a i prebacili u prištinsku bolnicu. Umro je od zadobijenih povreda nakon mesec dana koje je proveo u komi.³⁰

Izvor: FHP, izjava svedoka

Micić Branislav (24), Srbin iz Prištine. Prema izveštaju Centra za mir i toleranciju, Branislav je nestao u noći 3/4. septembra u Prištini. Njegovo telo je pronađeno 6. septembra 1999. godine u naselju Ulpijana A6 u Prištini.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Cvijanović Đorđe (57), Srbin, automehaničar zaposlen u preduzeću "Ibar-Lepenac", nestao je 6. oktobra 1999. godine oko 8,00 časova u Prištini. Major KFOR-a, izvesni Štajner, pozvao je 25. oktobra 1999. godine Cvijanovićevu suprugu i ēerku da dođu u Prištinu. Sastali su se 2. novembra 1999. godine u Merdaru, na granici Srbije sa Kosovom. Tom prilikom major Štajner je obavestio suprugu da su telo njenog muža našli 6. oktobra oko 17,00 časova, na putu od Prištine prema Glogovcu. Ubijen je sa 5 hitaca iz vatre nog oružja. KFOR ga je sahranio na pravoslavnom groblju u naselju Dragodan u Prištini, pod brojem 1161.

Prema izjavi Anke Cvijanović, datoј FHP-u, početkom avgusta pripadnici specijalne policije OVK su došli u njihov stan i zatražili od Đorđa da napusti stan u roku od jednog dana. U to vreme, ona je već bila izbegla u Srbiju, dok je Đorđe ostao da obavi poslove oko zamene stana. Njega lično niko više nije uz nemiravao, ali se Albanac s kojim je bio u pregovorima oko zamene stana žalio da mu OVK preti zbog toga što na legalan način uzima srpski stan.

Četvrtog oktobra 1999. godine Đorđe Cvijanović je s pomenutim Albancem potpisao ugovor o zameni stana za Beograd. Preseljenje stvari je bilo zakazano za 6. oktobar u 8,00 časova, uz obezbeđenje KFOR-a. U 7,30 časova Đorđe je telefonom pozvao suprugu, rekao joj da KFOR još nije stigao, ali da on ide da sačeka autoprevoznika kod kružnog toka, u blizini bivšeg Kliničko-bolničkog centra, s tim da će prethodno svratiti kod njenih roditelja, koji stanuju u blizini mesta gde je trebalo da sačeka autoprevoznika. Vozač kamiona se javio Anki oko 8,30 časova, rekavši joj da ga Đorđe nije sačekao. Porodica je odmah prijavila nestanak KFOR-u.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Perić Miodrag (59) Srbin iz Gračanice, Priština, zaposlen kao nastavnik u srednjoj mašinskoj školi, nestao je 20. oktobra 1999. godine. Poslednji put je viđen kada je oko 20,00 časova, automobilom marke zastava 128 registracije PR 152-01, bež boje, iz gračaničke kafane "Kod Jugeta" krenuo ka svojoj kući. Njegovo telo pronašla je policija UNMIK-a 30. oktobra 1999. godine.

Prema izjavi njegove supruge Angeline, Miodrag je 20. oktobra u 7,30 časova ujutru izašao iz kuće. Otišao je na posao gde je primio platu i odlučio da pozove nekoliko

³⁰ Izjavu svedoka o otmici i ubistvu Stević Miodraga, vidi: Priština, 2.2.2. Pobegli

svojih prijatelja u gračaničku kafanu "Kod Jugeta" da se počaste. Ovi prijatelji su ispričali Angelini da su se u kafani zadržali do 20,00 časova uveče i da su svi bili pijani. Miodrag je ušao u svoj automobil i krenuo prema raskrsnici i od tada mu se gubi svaki trag.

Policija UNMIK-a je 30. oktobra 1999. godine obavestila suprugu da je Miodragovo telo pronađeno u ataru obližnjeg albanskog sela Ajvalija, između trafo-stanice i brda Vaternik, na livadi udaljenoj oko 2 kilometra od puta. Imao je prostrelnu ranu na desnoj strani glave. Telo je prebačeno u prištinsku bolnicu. Njegov prijatelj Zoran je istog dana u pratnji KFOR-a krenuo da identifikuje telo. U bolnici nisu mogli da ga pronađu, ali je na putu, u selu Ajvalija, pored kafane "Oda" video Zoranov automobil. Policija UNMIK-a je pregledala automobil. U njemu nisu bili vidljivi tragovi nasilja, samo su bile ukradene presvlake sa sedišta i radio. Na sedištu automobila su pronađene vlasti dugačke crne kose koje nisu odgovarale Miodragovoj kosi. Zoran je ponovo otisao u prištinsku bolnicu 5. novembra 1999. godine, kada je identifikovao Miodragovo telo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

B.S. (21), Rom iz Velike Slatine, opština Kosovo Polje, lišen je slobode 20. juna 1999. godine i proveo je deset dana u zatvoru OVK na nepoznatoj lokaciji. Nakon toga je pušten.

Prema njegovom svedočenju, on je pomenutog dana bio u Prištini gde je sa još jednim Romom pomagao nekoj Srpskinji da utovari stvari u kamion, zbog selidbe u Lipljan. Dok su utovarali stvari, B.S. je primetio da ih sa prozora stana u istoj zgradici posmatra mladić u uniformi OVK. Taj vojnik je sišao i obratio se B.S. rečima: "Ti, moraš da podeš sa mnom, vidim da si dobar radnik, samo da uzmem od tebe neke informacije". B.S. je odbio. Vojnik se udaljio i nakon izvesnog vremena vratio se sa automatom. U istom trenutku pored njih su stala blindirana kola, 16 pripadnika OVK je opkolilo B.S. i primorali su ga da krene sa njima. Prema svedokovim rečima, nakon jednočasovne vožnje zaustavili su se ispred zgrade koja je bila označena brojem 25. Uveli su ga u stan broj 3. U tom stanu je zadržan oko pet minuta. Pripadnik OVK, četrdesetih godina, pitao ga je da li je nosio uniformu srpske vojske. B.S. je rekao da je kao civil kopao rovove za srpsku vojsku. Nakon toga su ga izveli iz tog stana, stavili mu vreću na glavu, uveli u automobil i ponovo poveli nekuda. Prema svedokovom sećanju u kolima je bilo 7 pripadnika OVK. Vozili su se dugo.

"Kada su me izveli iz kola, video sam da se nalazimo ispred neke zgrade, kao neka napuštena kasarna Vojske Jugoslavije. Sačekale su nas dve žene, stare oko 30 godina u uniformama OVK. Uveli su me u neku sobu i počeli da me tuku. Bilo ih je desetoro. Jedan me je udario pesnicom u leđa, drugi su me šutirali, udarali rukama. Dan i noć su me tukli. Oni su se stalno smenjivali, a ja sam bio sam u sobi. Uvek ih je bilo otprilike desetoro. Iz te sobe nisam izlazio. Ne sećam se ni da li sam spavao, ni da li sam nešto jeo. Devet dana je tako prošlo u svakodnevnim batinama. Desetog dana su u sobu uveli jednog Srbina, starog oko 30 godina. Bio je krvav od batina, ruke i noge su mu bile vezane, a preko usta je imao debelu traku selotejp. Odveli su nas obojicu u podrum zgrade. Tu se nalazila pekarska peć. Ovog čoveka vezanog ubacuju u peć i

dok on vrišti uključuju je. Osam Albanaca i ja smo čekali dok on izgori, tu pred nama. Dugo se čulo njegovo vrištanje. Dva sata je goreo. Mene su ponovo odveli gore, na sprat gde me je sačekala jedna žena u uniformi OVK. Prepoznao sam je, zvala se Aferdita (Afērdita), iz Drenice. Sa njom su bile još dve žene. Svukle su me i stavile golog na neki pokretni krevet, zalepile su mi na telo nekakve žice i prekrile me nekim staklenim poklopcem. Onda su uključile struju. Od udara struje sam nekoliko puta odskočio od kreveta, i posle toga sam izgubio svest. Kada sam se probudio, Aferdita me je obukla i rekla mi: "Idemo kod KFOR-a." Kolima su me odvezli do njih."

Prema svedokovim rečima, pre nego što ga je ostavila ispred zgrade KFOR-a, Aferdita mu je zapretila da će ga ubiti ako ga ponovo vidi i da mora da napusti Kosovo. KFOR-u je ispričao šta mu se dogodilo. Nakon davanja izjave vojnici su ga odvezli u srpsko naselje u blizini Prištine, Čaglavicu. Svedok ne zna gde je predat KFOR-u. Seća se samo, da je bilo oko 6,00 časova kada je doveden u Čaglavicu.

B.K, Srbin iz Gračanice, koji je angažovao B.S. i T.S. (21), Roma iz Gračanice, FHP-u je o otmici rekao sledeće:

"Dana, 20. juna 1999. godine u 7,00 časova imali smo zakazano iseljenje jedne Srpske za Bujanovac. Dok smo utovarali stvari, jedan Albanac, koji je izašao iz susedne višespratne zgrade, žute boje, koja se nalazi pored "Zeta-transa" i knjižare, prišao je S.B. Povukao ga je u stranu da ne bismo čuli šta pričaju. Razgovarali su tamo, na albanskom jeziku, ali sam čuo kada ga je Albanac pitao za ime oca i gde je tačno živeo. Ovaj Albanac ga je poznavao još iz Velike Slatine. Posle nekog vremena on je ponovo ušao u istu zgradu. Kada smo završili sa utovarom, u 9,30 časova, nameravali smo da svi zajedno podemo za Bujanovac. Tada je isti Albanac ponovo izašao iz zgrade, sa još 6 ili 7 Albanaca. Svi su nosili crna odela. Albanac koji je ranije pričao sa S.B. naredio mu je da pode sa njima da bi im odgovorio na neka pitanja. Potom se obratio meni i rekao da su Romi u Velikoj Slatini izvršili mnoge zločine nad Albancima i da mora da proveri da li je i S.B. bio u to umešan. Rekao sam mu da je S.B. moj radnik i da mi svi zajedno treba da krenemo, jer sam ja odgovoran za njega. On je odgovorio da ćemo onda svi zajedno krenuti sa njima. Ostali Albanci nisu ništa govorili. Potom je S.B. izašao iz kamiona, a mi smo krenuli. Njih dvojica su ostala da stoje na ulici i razgovaraju, tako da nisam mogao da vidim u kom pravcu je S.B. odveden. Kada sam stigao u Gračanicu, odmah sam obavestio njegove roditelje o incidentu. Sutradan sam otiašao da prijavim incident KFOR-u. Posle nekoliko dana u moju prodavnici u Gračanici je došao otac S.B. i rekao da je on pušten i da je dobro."

Izvor: FHP, izjava svedoka

Z.P. (19), Rom iz Kosova Polja, lišen je slobode 21. juna 1999. godine u Prištini i pušten u večernjim časovima istog dana.

Došao je u Prištinu da obide kuću svog rođaka koja je bila oštećena. Ispred kuće ga je zarobila grupa Albanaca. Automobilom marke opel astra odvezli su ga na romsko groblje. Tu su ga batinali i pretigli da će ga ubiti. Posle toga su ga odveli u štab OVK smešten u nekoj privatnoj kući. Tu su ga držali oko sedam sati. Batinali su ga i zahtevali da identificuje Srbe koji su vršili zločine nad Albancima. Krajem dana su ga pustili i zapretili da će ga ubiti ako ih prijavi KFOR -u.

Izvor: *Roma from Kosovo Testify ŠSvedočenja kosovskih Roma¹*, ERRC ŠEvrropski centar za prava Roma¹, 2. avgust 1999.

Š.K., Roma iz Prištine, Kolubarska ulica br.15, oteli su pripadnici OVK u noći 20/21. juna 1999. godine. Pušten je istog dana nakon što je njegova porodica platila traženi otkup.

Prema svedočenju njegovog ujaka, u njihovu kuću su ušla četvorica pripadnika OVK. Batinala su Š.K. i zatim ga odvela u štab OVK. Zahtevali su od njegove porodice da plati 500 nemačkih maraka da bi ga oslobodili. Dali su im traženi novac, a pripadnici OVK su istog dana pustili Š.K. Međutim, nakon toga su im zapalili kuću i rekli da za 5 minuta napuste Prištine. Napustil su grad i izbegli u Crnu Goru.

Izvor: FHP, izjava svedoka

F.F. (23), Rom, lišen je slobode 21. juna 1999. godine u Prištini i nakon nekoliko sati pušten.

Pripadnici OVK su ga zaustavili na ulici, u blizini njegove kuće i silom odveli u svoju bazu u naselju Dragodan. Tu je bio zlostavljan. Ispitivali su ga i zahtevali da identificuje počinioce zločina nad Albancima. Kasnije istog dana su ga oslobodili.

Izvor: *Abuses against Serbs and Roma in the New Kosovo* ŠZlostavljanje Srba i Roma na novom Kosovu¹, HRW, avgust 1999.

P.D., radnik iz Prištine, Srbin, star oko 60 godina, bio je od 22. do 26. juna 1999. godine u zatvoru OVK u selu Zlatare (Zllatare) kod Prištine.

Prema svedočenju njegovog rođaka, P.D. su nepoznati pripadnici OVK presreli ispred ulaza u zgradu u kojoj je stanovaao. Stavili su mu nekakvu krpu na glavu i ugurali ga u svoj automobil. Odveli su ga u obližnje selo Zlatare gde su ga uveli u neku zgradu. Zatvorili su ga u sobu sa još četvoricom Srba, ali svedoku nije poznat njihov identitet. Ležali su na starim vojničkim vrećama. Pripadnici OVK su ih svakih 20 minuta odvodili na saslušanja prilikom kojih su ih batinali. Poslednjeg dana njegovog boravka u ovom zatvoru, među pripadnicima OVK koji su ih ispitivali pojavio se i njegov prijatelj Albanac koji mu je rekao da može da ga oslobodi, ali da ubuduće neće moći da ga štiti i da mora odmah sa porodicom da napusti grad. P.D je zatim pušten iz zatvora. Sutradan je sa porodicom napustio Prištine i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

R.J. (60), Srpkinja iz sela Devet Jugovića, opština Priština, oteta je 24. juna 1999. godine na putu između Čaglavice i sela Devet Jugovića. Kasnije istog dana ostavljena je vezana pored puta.³¹

Izvor: FHP, izjava svedoka

Lj.D. (65), penzioner iz Prištine, Srbin, bio je u zatvoru OVK u periodu od 28. juna do 16. jula 1999. godine.

Prema njegovoj izjavi, 28. juna oko 12,00 časova išao je ulicom kada su ga zaustavila četvorica Albanaca u civilnim odelima. Pitala su ga na srpskom jeziku da im pokaže put do neke ulice. Kada je krenuo da im objašnjava, zgrabili su ga, uvukli u automobil koji je bio parkiran u blizini, vezali mu oči i odveli u zgradu osnovne škole "Meto Barjaktari":

---

³¹ Izjavu svedoka o otmici i puštanju R.J., vidi: Priština, 2. Otmice

"Uveli su me u neku sobu i počeli da tuku tvrdim predmetima po glavi. Tuklo me je više lica. Tražili su da priznam gde je oružje, navodno su našli neko oružje u zgradu gde ja živim. Posle batinanja su me odveli u samicu. Dole je bio beton. Sutradan su me ponovo tukli. Zahtevali su da im kažem ko je pljačkao i palio albanske kuće, ko je ubijao i gde se nalaze moji sinovi. Pretili su da će mi ubiti suprugu. U početku su me jednom do dva puta dnevno tukli, kasnije su zaboravili na mene. Ostao sam 18 dana u samici. Dobijao sam neku praznu čorbu za jelo. Čuo sam kako dovode stalno nova lica, čuo batinanje, zapomaganje."

Svedok tvrdi da su ga otmičari 16. jula izveli iz zgrade i predali KFOR-u, koji ga je prebacio u Kosovo Polje. Nekoliko dana kasnije, sa još 20 Srba, napustio je Kosovo. Do granice sa Srbijom pratio ih je KFOR.

Izvor: FHP, izjava svedoka

B.A. (33) i M.R., Romi iz Prištine, oteti su u junu 1999. godine i nakon nekoliko sati su pušteni.

Prema svedočenju B.A, dvojica nepoznatih Albanaca prišla su im na ulici i silom ih odvela u privatnu kuću u naselju Dragodan. U toj kući je bio još jedan Albanac koji ih je ispitivao: "Pitao nas je da li smo Cigani ili Albanci. Odgovorili smo da smo Albanci, da nas ne bi ubili. Terali su nas da priznamo da smo Cigani. Tukli su nas bejzbol palicama i šutirali. Nismo ništa priznali. Uzeli su nam lične karte i rekli da pošto smo Albanci, sutra moramo da idemo sa njima da ubijamo Srbe i Cigane. Pretili su nam da će nam poubijati porodice i spaliti kuće ako bilo šta kažemo KFOR-u. Posle toga su nas odvezli kući." Sutradan su u 13,00 časova ovi Albanci došli kod B.A. On ih je video i pre njihovog ulaska u stan pobegao je kroz prozor. Nakon ovog događaja sa porodicom je napustio Kosovo i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Faik (prezime nepoznato), Rom iz Prištine. Prema navodima nekih Srba koji su ga poznavali, Faika je u junu 1999. godine nekoliko Albanci primoralo da krene sa njima u selo Matičane, u okolini Prištine. Tu su ga navodno tukle i ispitivale. Nekoliko dana kasnije su ga pustile.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stojanović Miloš (51), Srbina iz Prištine, su, prema izveštaju dnevnog lista Politika, nepoznata lica odvela 10. jula 1999. godine, oko 21,00 čas, iz njegove kuće u ulici Miladina Popovića broj 63. Miloš je pušten 13. jula 1999. godine.

Izvor: *Albanski ekstremisti oslobođili Miloša Stojanovića*, POLITIKA, 14. jul 1999.

Dabižljević Radun (65), vojni penzioner iz Prištine, i **dvojica vozača (identitet nepoznat)** kamiona kruševačke registracije oteti su 13. jula 1999. godine ispred Radunovog stana u ulici Cara Dušana dok su utovarivali stvari u kamion. Radun je pušten 16. jula, kamion sa stvarima je ostao zaplenjen, dok je sudbina dvojice vozača nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Č.P. (63), profesor Građevinskog fakulteta u Prištini i direktor građevinskog preduzeća "Grading", i njegov rođak **Š.J. (57)**, penzionisani vozač, Srbi, oteti su 14. jula 1999. godine i nakon 11 sati ispitivanja pušteni. Njih su pripadnici OVK lišili

slobode i držali zatvorene u prostorijama štaba policije OVK u naselju Dragodan u Prištini.

Jedan od njih, u izjavi datoј FHP-u, rekao je da je 14. jula 1999. godine oko 12,30 časova otišao u prodavnicu, preko puta svoje kuće, da kupi cigarete:

“Dok sam uzimao cigarete, ušla su tri meni nepoznata čoveka iz OVK garde. Jedan od njih je zatvorio vrata prodavnice i naredio mi da uđem u magacin. Bili su u civilu. Jedan je bio obučen u crno. Nisu vadili pištolje. Tu su me pretresli i poveli do moje kuće.”

Kada su ušli u svedokov stan, naišao je njegov rođak. Pripadnici OVK su obojicu izveli iz stana, prinudili da uđu u njihov automobil i odvezli ih u naselje Dragodan, u privatnu kuću gde je bio smešten štab policije OVK. Tu su ih ispitivali da li znaju ko je odgovoran za paljenje kuća i druge vidove uništavanja imovine kosovskih Albanaca. Svedok kaže:

“Odveli su nas u potkrovље i naredili da sednemo leđima okrenuti prema zidu, nasuprot prozora. Dvojica su nas non-stop čuvala. Kada smo tražili da idemo u toalet, morali smo da držimo otvorena vrata. Nisu nas vezali.”

Svedok tvrdi da su pripadnici OVK bili korektni, da ih nisu zlostavljeni i da su ih 11 sati kasnije pustili. Vratili su im dokumenta koja su im oduzeli, ali im oduzeti novac nisu vratili. Rekli su im da mogu sutra da dođu po novac. Odvezli su ih do kuće. Posle otmice, obojica su izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Tanasković Ljubiša (53), Srbin, istoričar umetnosti i slikar, zaposlen kao direktor Galerije moderne umetnosti u Prištini, lišen je slobode 6. avgusta 1999. godine i nakon što su ga pripadnici OVK ispitivali, kasnije istog dana je pušten na slobodu.

Prema njegovim navodima, pre toga, 2. avgusta, u prodavnici, dok je kupovao sa suprugom, jedan albanski civil je pokušao silom da ga odvede u podrum prodavnice, ali je on uspeo da mu se otme i pobegne na ulicu. U međuvremenu, njegova supruga je istrčala na ulicu, pozvala patrolu KFOR-a, ali je napadač uspeo da pobegne.

Šestog avgusta, Ljubišu su lišili slobode pripadnici OVK, u civilu. Trojica su ga zaustavila u Goleškoj ulici, nakon što se rastao sa predstavnicima Ministarstva kulture Republike Srbije, direktorom Galerije moderne umetnosti u Beogradu i jednom ženom iz Etnografskog muzeja u Beogradu. Pripadnici OVK su ga odveli u podrum kafane “Beograd”, koja se nalazi na sredini Goleške ulice. U izjavi FHP-u, svedok navodi kako je proteklo ispitivanje i šta se dalje događalo:

“Naredili su mi da sednem. Jedan je počeo da me ispituje, dok je drugi stajao sa “motorolom” u ruci i, kako sam shvatio, razgovarao sa nekim o meni. Treći je stajao kod vrata. Ovaj što je razgovarao sa mnom je bio uljudan, dok mi je onaj sa “motorolom” stalno pretio, govoreći da me treba likvidirati. Raspitivali su se da li znam neke hirurge Srbe u Prištini. Pomenuo sam Tomanovića i Sekulića. Raspitivali su se za druge. Pitao sam šta se desilo sa Tomanovićem, ali mi nisu odgovorili. Na moje pitanje šta će im hirurg, jedan od njih mi je odgovorio da nemaju kadrove i da je pre nekoliko dana jedan mladić koji je bio ranjen u nogu, ostao bez noge pošto hirurg

nije znao da izvede operaciju kako treba. Naredili su mi da izvadim sve iz džepova i iz kese koju sam držao u ruci. Zadržali su sve, moj adresar, očev ugovor o stanu i neke papire iz moje kancelarije. Među tim papirima je bilo i pismo Helsinškog odbora Kosova, koje sam dobio kao potvrdu da sam za vreme rata jednom od članova ovog odbora zaštitio imovinu. Reč je o tome da sam na Računski centar, u vlasništvu sina jednog od članova Helsinškog odbora, stavio tablu galerije, kako bi se sprečilo da naša vojska i policija opljačkaju kompjutere. Pitali su me o nekim Albancima, mojim prijateljima, čija sam imena imao u imeniku. Mislim da im je to bilo čudno, jer su se neki od njih visoko kotirali u hijerarhiji OVK. Stalno su mi govorili da treba da napustim Prištinu. Posle dva sata ispitivanja dvojica su izašla iz podruma i rekla da će se brzo vratiti, dok je treći ostao sa mnom. Kada su izašli, on je uzeo 10 dolara koje sam ostavio na sto, kada su mi naredili da ispraznim džepove. Rekao je da će mi dati priznanicu za to. Kada su se druga dvojica vratila rekli su mu da vrati novac. Kada mi je novac враћен, rekli su mi da mogu da idem, ali da moram da se selim iz Prištine. Ponudili su mi da zamenim stan sa nekim Albancima iz Merdara ili Bujanovca. Pitao sam ih da mi vrate dokumenta i adresar. Obećali su da će mi sutra vratiti. Dogovorili smo se da se nađemo sutra u podne, ispred iste kafane".

Ljubiša je sledećeg dana, 7. avgusta, došao u dogovoren vreme. Ispred kafane ga je sačekao jedan od pripadnika OVK. U vezi sa ličnim stvarima rekao mu je da još proveravaju dokumenta i adresar i da njihova služba to radi sporo. Dogovorili su se da se sastanu sledećeg dana u 14,00 časova. Sutradan su došla sva trojica otmičara. Rekli su mu da su pronašli neke Albance iz Lebana i Merdara koji hoće da menjaju stan za njegov stan u Prištini. Ljubiša je odbio ovu ponudu. Rekli su mu da će mu oduzete stvari doneti kasnije popodne. Ljubiša im je rekao da je popodne opasno kretati se po gradu i da je bolje da oni dođu kod njega u stan. Oni su to prihvatali, ali nisu došli. Ljubiša je 18. avgusta, sa porodicom, napustio Prištinu i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2.2. Pobegli

K.B. (27) iz sela Kojlovica, opština Priština, zaposlen u telegrafskoj službi kompanije "Telekom", njegov brat **K.S.** (31), radnik na ugljenokopu u selu Dobri Do, i **D.(ili P)** **S.** (42), električar u SUP Priština, Srbi, oteti su 14. juna 1999. godine, a nakon tri dana su pobegli.

Prema svedočenju K.B, 14. juna su Srbi iz Kojlovice napuštali selo, jer su im komšije Albanci, koji su se vraćali iz izbeglištva, pretili da će ih ubiti ukoliko ne odu. Njegova porodica je krenula sa dva traktora. U prvom traktoru su bili K.B, njegova majka i stric. Drugi traktor je vozio negov brat K.S. Na putu između Kojlovice i Prištine zaustavila ih je grupa pripadnika OVK. Nisu imali uniforme, samo su oko rukava nosili crvene trake sa natpisom "UČK". Svedok je neke od njih prepoznao, bili su stanovnici sela Nove Kojlovice, ali mu njihova imena nisu poznata. Naredili su braći da pođu sa njima.

Svedok FHP-a K.B. kaže: "Kada su nas sklonili sa puta, odmah su navalili da nas tuku. Udarali su nas lopatama, pesnicama i šutirali nogama. Posle toga su nas odveli još 500 metara prema naselju Taslidžé (Taslixhe). Po nas su došla jedna kola. Bio je to stari tip mercedesa 200, metalikplave boje. Iz kola su izašli neki ljudi. Vezali su nam ruke kanapom, a oči maramom. Mene su ugurali na zadnje sedište, sedeо sam između dvojice. Brata su, iako je krupniji, naterali da uđe u gepek kola. Zaustavili su

se ispred neke kuće, izveli nas iz kola i uveli u dvorište jedne kuće u naselju Taslidže. Kuća se nalazila iznad učiteljske škole, sa leve strane, bila to je poslednja kuća na brdu. Skinuli su nam povez sa očiju. Jedna devojka od možda 23 godine pokazala je rukom da nas odvedu u podrum. Meni je rukom prešla preko grla kao da je htela da pokaže da će biti zaklan. Brat je bio krvav od batina.”

U podrumu su zatekli jednog zatvorenika, Srbina D.(ili P).S, koji je takođe bio vezan. Iz tog podruma su ih pojedinačno, vezanih očiju, odvodili u neku drugu kuću gde su ih ispitivali i batinali. Najčešće su tražili da im otkriju imena ljudi iz njihovog mesta koji su učestvovali u zločinima protiv albanskog stanovništva. Svedok dalje navodi:

“Kada su nas sve ispitali, premestili su nas u drugu kuću. Naredili su nam da se skinemo do gaćica. Tako, gotovo gole, vezali su nas svakog posebno, a zatim sve zajedno, u krug nekim debelim kanapom. Sedeli smo leđima okrenuti jedan drugom. Bili smo prinuđeni da satima sedimo pravo, da ne spuštamo glavu i da se ne naslanjamо jedan na drugog. Tu su nas najviše tukli. Udarali su nas pesnicama i šutirali nogama. Kada bi se umorili, uzimali su plastično crevo ili metalnu cev od usisivača i sa tim nas tukli. Nisu birali gde nas udaraju, po glavi, telu, gde god su stigli. Psovali su nas, vredali i pljuvali. Jednog momenta sam podiviljao od batina i počeo da urlam. Vikao sam da dode njihov prepostavljeni. Uleteli su unutra i stavili mi cev pištolja u usta. Mislio sam da će me ubiti. Skinuli su mi povez sa očiju, pa sam video da je jedan od njih Pajaziti Jamilj (Pajaziti Qamil) iz Nove Kojlovice (Kolovicë e Re). Dobro ga poznam iz sela, šezdeseto je godište. On me je najviše tukao. Sa njim je bio jedan momak od najviše 19 godina koji nas je branio. Možda bi me i ubio da nije bilo ovog mladića. Čamil me je pitao ko je zapalio njegovu kuću. Kažem mu da ne znam. Pitao sam ga gde je on bio za to vreme. Kaže da je bio u izbeglištvu. Pitao sam ga da li ga je neko zaustavljaо i maltretirao kad je odlazio – odgovorio je da nije. Pitao sam ga zašto onda nama ovo radi, na šta je on odgovorio, nastavljajući da me udara, da je došlo njegovo vreme. Oko 03,00 časa su nas polili hladnom vodom i tako ostavili. Jedan od njih je kasnije ušao i prebacio čebe preko nas. Mislim da je to bio onaj mladić.”

Trojica zatvorenika su sutradan, 15. juna, pronašla na zemlji komad stakla razbijenih naočara kojim su presekli kanape kojima su bili vezani. Iskoristili su trenutak kada je pored kuće prolazio kamion KFOR-a da pobegnu.

“Vrata nisu bila zaključana, valjda su bili sigurni da su nas tako čvrsto vezali da ne možemo da se oslobođimo. Na ulici, na 500 metara od kuće, patrolirao je vojnik KFOR-a. Rekao sam bratu da istrči iz kuće i uputi se ka vojniku. Za njim je istrčao električar, pa na kraju ja.”

Dok su razgovarali sa vojnicima KFOR-a, oko njih su se okupili meštani Albanci koji su ih vredali i pretili im. Vojnici KFOR-a su ih odvezli u svoju komandu gde su dali izjavu o otmici. Prevodilac je bio Albanac koji je odbio da prevodi sve što su oni govorili i rekao im: “Ovo je rat, to se desilo i nama. Neću to da prevedem.”

Braća K.B. i K.S. su 17. juna izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

S.M. (47), Srbin iz Prištine, zaposlen kao finansijski direktor Javnog preduzeća "Komunalac". Prema njegovom svedočenju, 19. juna 1999. godine pripadnici OVK su

ga odveli dok je izlazio iz zgrade svog preduzeća. Nakon nekog vremena uspeo je da pobegne:

“Video sam kada su sedmorica nepoznatih ljudi ušla u zgradu. Četvorica su se popela na međusprat. Pozvao me je neko od zaposlenih radnika Albanaca da izadem da me nešto pita. Kada sam krenuo ka izlazu, ova četvorica su ostala iza mene. Dok sam silazio stepenicama, krenuli su za mnom i zgrabili me. Izveli su me napolje. Trojica su bila u civilu, a samo jedan u uniformi OVK. Stigla su dvoja kola. Preuzeli su me neki drugi ljudi i ubacili na zadnje sedište. Sa obe strane je sedeо po jedan od njih. Jedan mi je pokazao pištolj sa prigušivačem. Krenuli smo u pravcu centra Prištine. Stavili su mi kapuljaču na glavu.”

Odvezli su ga do neke kuće u selu Zlatare. Držali su ga u podrumu, batinali i ispitivali. Tražili su da im kaže imena Srba koji su učestvovali u zločinima protiv albanskog stanovništva. O samom ispitivanju, svedok kaže: "Udarali su me pesnicama u glavu i stomak. Tukli su me i obraćali mi se rečima: "Mafijo srpska, koliko si Albanaca ubio, koliko si žena silovao?" Skinuo mi je kapuljaču, pa me udarao nogom u grudi tako kako da sam padaо sa stolice. Posle siđe glavni koji mi kaže: "Izvini što smo te izmaltretirali, sreća tvoja da si kod mene, nas samo istina zanima, priznaj s kim si od vojske i policije sarađivao?"

Povremeno su ga po dva vojnika odvodila u obližnju šumu, gde su mu pretila da će ga ubiti, vezivala ga za drvo i batinala:

“Hodali smo jedno dvadeset minuta. Vezali su me za drvo i pitali da li hoću da me vode nazad kod glavnog da pričam, ili da me ubiju. Kada sam ponovio da ništa ne znam, jedan od njih mi je prislonio cev automata na potiljak, pritisnuo okidač, ali je automat bio bez municije. Posle iste priče prišao mi je drugi i prislonio pištolj na slepoočnicu i škljocnuo. I pištolj je bio prazan. Jedan sat su me tako mučili, a posle toga vratili nazad i opet udarali gde su stigli.”

U podrumu su ga držali vezanog za stolicu. Predveče su mu doneli vodu i parče pite. Odbio je da jede i piye jer mu nisu dozvoljavali da ide u WC. Pitu su mu stavili u kesu i ostavili na prozoru. Dalje, svedok kaže:

“Nisam mogao ni oka da sklopim. Dobio sam grčeve u nogama. Pacovi su cijukali i otimali se oko onog parčeta pite. Prelazili su preko kese koja je šuštala. Plašio sam se da ne skoče na mene. Ujutru oko 10,00 časova su opet ušli u podrum, skinuli mi traku sa usta i pitali me da li sam se predomislio. Tukli su me i na silu mi ugurali ono parče pite u usta. Opet su me poveli u šumu.”

Vezali su ga za drvo, stavili mu kapuljaču na glavu i započeli međusobni razgovor o tome da li da ga ostave ili povedu na neko drugo mesto. Ostavili su ga. Kada su se vojnici udaljili, S.M. je uspeo da se oslobodi kanapa i da pobegne. Stigao je do kuće u kojoj su živeli roditelji njegove supruge. Zvao je telefonom porodicu i rekao im da odmah napuste stan i odu u Kosovo Polje kod njegove majke. Prijavio je KFOR-u šta mu se dogodilo, nakon čega su ga rođaci odvezli u Kosovo Polje. Odatle je posle dva dana sa porodicom izbegao u Srbiju. Posle je saznao da su istog dana kada je pobegao, pripadnici OVK došli u zgradu u kojoj se nalazio njihov stan u naselju Sunčani breg u Prištini i da su se raspitivali kod stanara gde su on i njegova porodica.

Izvor: FHP, izjava svedoka

C.S. (55), Srbina iz Prištine, penzionisanog pripadnika srpske policije, koji je nakon penzionisanja radio kao vozač u Narodnoj banci, filijala Priština, oteli su pripadnici OVK 20. juna 1999. godine. Odveli su ga u Srbicu gde su ga držali zatvorenog u stražarnici mlina naredna četiri dana. Uspeo je da pobegne 23. juna 1999. godine.

Prema svedočenju C.S, on je 20. juna u 15,00 časova krenuo sa posla kući:

"Kada sam ušao u svoju zgradu, bilo je 15,30 časova. Živim na četvrtom spratu, ali pošto je lift bio pokvaren i zaglavljivao se na četvrtom spratu, uvek sam išao do petog sprata. Kada sam stigao na peti sprat, u lift su ušla trojica pripadnika OVK, koja mi nisu dozvolila da izadem, samo su me ugurala nazad i spustila lift u prizemlje. Imali su na sebi crne prsluke, govorili su albanski. Jedan mi je stavio nož pod grlo, dvojica su uperila pištolje u mene. Uzeli su mi novčanik, sat, skinuli cipele i uzeli ključeve mog automobila BMW 318, metaliksive boje, PR 193-14 i službenog automobila opel-vektra 1 600, metaliksive boje, beogradske registracije. Stavili su mi lisice na ruke i izveli iz zgrade. Uveli su me u njihov automobil opel-askona, sive boje. Pitali su me gde su parkirana kola. Rekao sam im da su na parkingu trezora Narodne banke. Otišli smo tamo, obilazili smo, neko vreme, oko zgrade, ali nismo mogli da uđemo na parking. Tu je još stajala naša straža, neki penzioneri. Onda su me odvezli u Srbicu. Kada smo stigli, uveli su me u jednu privatnu kuću. Tamo me je sačekao njihov komandir, zalizan, mršav. Pitao me je na albanskom: 'Kako ste putovali?' Rekao sam da nije loše. Tukli su me kako koji prođe. Pitali su me zašto nisam pobegao i šta još tražim tu. Posle toga su me uveli u neku ladu-žiguli i uveli u stražarnicu mlina u Srbici. Tu su me preko dana čuvala trojica, a uveče bi oni odlazili i dolazio samo jedan. Taj momak što me je uveče čuvaо je bio iz Srbice. Bio je mnogo bolji od ovih ostalih. Tu negde u blizini imao je kuću, jednom mi je doneo lep vruć hleb, samo što ga je njegova žena ispekla, i komad sira. Nisam mogao da jedem. Davao mi je i cigarete. Vodu su mi davali redovno. Preko dana su mi tražili da napišem na papiru koga sam sve od Albanaca ubio, koga silovao, opljačkao,...Jedan je jednom doneo neku papirnu kesu i pitao me šta mislim koliko može da stane u tu kesu. Ja sam rekao jedno 20-25 kilograma. On mi je odgovorio da će ja stati u tu kesu kada me ubiju. Jedan me je naterao da tri puta poljubim amblem-zastavu na njegovoj uniformi. Onda mi je rekao da odgovorim na jedno pitanje, a ako ne odgovorim kako treba, ubićće me. Pitao me je koga bih izabrao za predsednika Kosova, Ibrahima Rugovu ili Hašima Tačija (Hashim Thaqi)? Ja sam rekao da Rugova voli da vrda, a da Tači uradi ono što kaže, pa bih ja na njihovom mestu birao Tačija. On je rekao da je to tačan odgovor.

Posle tri dana, 23. juna, oko 20,30 časova rekao sam stražaru, onom momku iz Srbice, da moram u toalet. Bile su mi odvezane ruke, skinuli su mi lisice jer su mi šake veoma oticale. Tada sam se iskrao i pobegao kroz šumu. Bežao sam do poljane gde su bile Gurke iz KFOR-a koje su čistile minsko polje. Došao sam do njih, ispričao im šta mi se dogodilo; oni su mi ponudili hranu i piće. Prenoćio sam kod njih, zapisali su izjavu koju sam im dao, na osam strana, i onda su me odvezli u Prištinu."

Kada je došao kući, saznao je da je njegova supruga već napustila Prištinu i otišla u selo Čaglavicu kod sestre. C.S. se sklonio kod jednog prijatelja u Prištini gde je prenoćio i sutradan otišao kod supruge. Nakon nedelju dana su zajedno napustili Kosovo i izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

M.M. (34), pripadnik srpske policije iz Prištine, lišen je slobode u noći 25/26. juna 1999. godine. Pripadnici OVK držali su ga 4 dana u zatvoru u naselju Sunčani breg, u Prištini.

M.M. je ostao u Prištini u stanu sa majkom, dok su njegova supruga i deca izbegli u Srbiju neposredno nakon povlačenja srpskih snaga. Jednom prilikom, pre 25. juna, komšija Albanac mu je rekao da su se u obližnjem selu Mušutiše pripadnici OVK raspitivali za njega.

U noći 25/26. juna, oko 5,00 časova, u njegovu zgradu su ušla trojica naoružanih pripadnika OVK. Onih je video kroz prozor jer su majka i on naizmenično stražarili:

"Probudio sam majku, spakovao oružje u transportnu vreću i popeo se sa njom na krov zgrade. Sa krova smo se spustili na drugu stranu i ušli u suprotni ulaz. Tu sam video otvorena vrata nekog opljačkanog stana, ne znam ko ga je opljačkao, svi su pljačkali. Tu sam sakrio majku i ostavio vreću sa oružjem. Dao sam joj i moj pištolj, repetirao ga i rekao da ako joj neko pride, odmah puca. Izašao sam iz zgrade i počeo da trčim u pravcu tržnog centra u izgradnji, tu u blizini, prema zgradi Filozofskog fakulteta. Pripadnici OVK su me videli i počeli da trče za mnom. Posle nekih 300 metara su me sustigli, udarili kundakom u glavu i vezali. Majka je to videla i istrcala na ulicu. Trčala je za nama i vikala: "Ostavite ga, on nije ništa kriv!". Oni su je udarili kundakom u glavu, ona je pala, udarili su je još nekoliko puta i ostavili na ulici. Mene su odvezli u naselje Sunčani breg. Tamo su me uveli u neku privatnu kuću i ubacili u podrum. Iz podruma su izveli dvojicu vezanih ljudi i odveli ih nekud. Ne znam ko su ti ljudi, čuo sam samo kada su ovi pripadnici OVK rekli jedan drugom na albanskom "Vodi ove 'škije' i ubaci ovog novog." Odvezali su me i počeli da batinaju. Batinali su me svakodnevno. Pitali su me u kojoj sam jedinici bio i šta sam radio, koga sam ubijao i gde držim oružje. Udarali su me bezbol palicom, najviše po tabanima i dlanovima. Rekao sam im da sam ostao jer sam *čist*, jer nikoga nisam ubio niti opljačkao. Oni su samo nastavili da me biju. Jednog su zvali Ljuljzim (Lulzim), tamnoput čovek, smeđe kose, visok oko 190 cm, star oko 30 godina, drugog su zvali Gazmend, izrazito crnomanjast čovek sa brkovima, star oko 40 godina. Treći je ređe dolazio. Davali su mi vodu u malim plastičnim koka-kola bocama. Tek drugog dana su mi dali četvrtinu hleba da pojedem. Bilo mi je zlo od batina i nisam mogao da jedem. Četvrtog dana, 29. juna pre podne, izveli su me iz zgrade da me nekud odvedu. Nisam bio vezan, sva trojica su bila sa mnom. Kada smo izašli, rekli su mi na albanskom: 'Aljde, beži!' Mislio sam da će me ubiti, ali sam ipak počeo da trčim. Pucali su za mnom. Ne znam kako me nisu pogodili, verovatno su mi pucali iznad glave, izgleda nisu hteli da me ubiju. Ne znam zašto su to uradili."

M.M i njegova majka su istog dana napustili Kosovo i izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

J.V. (26), student iz Prištine, Srbin, otet je 28. juna 1999. godine. Pripadnici OVK su ga zatvorili u neku privatnu kuću, odakle je, u trenutku njihove nepažnje, uspeo da pobegne istog dana.

Navedenog dana, 28. juna, bio je sam u stanu. Majka sa kojom je živeo bila je odsutna. Grupa naoružanih Albanaca je ušla u zgradu, gde je bilo još Srba. Najpre su opljačkali komšiju Božidara. Zatim su jednog komšiju, Srbina, pod pretnjom da će ga

ubiti, nateriali da zvoni kod J.V. Mladić je otvorio vrata i video povređenog komšiju i naoružane Albance. J.V.-u su naredili da pođe sa njima. Automobilom su ga odvezli u pravcu Lebana. Zatvorili su ga u privatnu kuću, u blizini stočne pijace kod medrese. Ispitivali su ga o nekom ubistvu i fizički maltretirali. U trenutku njihove nepažnje pobegao je kroz prozor. Nakon ovog događaja J.V. i njegova majka izbegli su u Srbiju. Izvor: FHP, izjava svedoka

S.B. (62), Srbin iz sela Gornja Brnjica (Bernica e Epérme) kod Prištine, lišen je slobode krajem juna 1999. godine.

Prema izjavi njegovog rođaka, S.B.-a su lišili slobode pripadnici OVK i odveli negde van sela gde su ga zatvorili. On je uspeo da im pobegne i vrati se u selo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

A.D. (54), Srbin iz Prištine, visokokvalifikovani monter, zaposlen u Elektroprivredi Srbije, kop Dobri do, Obilić, lišen je slobode 8. jula 1999. godine i proveo je četiri dana u zatvoru OVK.

A.D. je ispričao FHP-u da je dan pre nego što je lišen slobode, 7. jula, krenuo na posao sa dvojicom svojih kolega. Otišao je na autobusku stanicu, koja je udaljena 200 metara od njegove zgrade. Čekali su autobus svoje firme koji je prevozio zaposlene. Dok su stajali na stanicu, naišao je jedan beli automobil marke jugo, bez registarskih tablica, u kome su se nalazila trojica mladića, starih između 20 i 25 godina u uniformama OVK. Kada su prošli pored njih, jedan mladić je otvorio prozor automobila i iz automatskog pištolja ispalio rafal ispred njihovih nogu. Automobil se nije zaustavljao, već je velikom brzinom nastavio dalje.

Sutradan, 8. jula, dvojica njegovih kolega iz straha nisu želela da pođu na posao. A.D. je odlučio da krene sam. Izašao je iz stana u 5,45 časova. Ispred njegove zgrade, kod obdaništa, presrela su ga trojica mladića u uniformama OVK, starih oko 20, 25 godina. Svedok veruje da su to isti mladići koji su pucali na njega i njegove kolege prethodnog dana. Govorili su albanski jezik. Jedan je uperio pištolj u A.D. i reko na albanskom: "ulazi unutra". Uvukli su ga u beli automobil marke jugo, bez registarskih tablica. Odvezli su ga u naselje Ulpijana u Prištini, u blok D7. Uveli su ga u privatnu kuću koja se nalazi pored katoličke crkve. Svedok je kasnije saznao da je ta vila vlasništvo nekog doktora, ali mu njegov identitet nije poznat. Na kući je bila istaknuta albanska zastava. Ispred su stajali uniformisani i naoružani stražari. Tu je bio smešten štab OVK. Predali su A.D. dvojici svojih kolega koji su imali kapuljače preko lica:

"Jedan mi je stavio ruke na leđa i vezao lisicama. Jako mi je stegnuo zglobove, to me je strašno bolelo. Onda su me njih dvojica, ovi sa kapuljačama, ubacila u neki podrum. Nije to bio pravi podrum, već neki bunker. Sasvim mali prostor, vrata visoka jedva 80 cm, a plafon prostorije visok jedva metar. Nisam mogao da se ispravim. Tu su me ubacili između 6,00 i 7,00 časova. Sedeo sam u tom podrumu do 22,00 časa. Jaukao sam od bola. Ruke su me bolele, bio sam zgrčen, nisam mogao da se ispravim. Vikao sam na albanskom da me odvedu kod njihovog komandanta da razgovaram sa njim. U 22,00 časa su došli po mene. Izveli su me iz podruma i odveli na sprat. Tu se nalazila kancelarija njihovog komandanta. Bio je to veoma kulturni čovek, moram priznati. Imao je oko 35 godina, zgodan, visok, crn, verovatno neki intelektualac. Prvo su me tukli. Komandant me nije mnogo tukao, ali ovi njegovi jesu. Bilo je i žena i

muškaraca, svi u uniformama, svi mlađi ljudi. Žene su me najviše tukle. Imali su pendreke, i uglavnom su me njima udarali. Sve zube su mi polomili. Kada su završili, negde pred jutro, komandant je počeo da me ispituje. Dok su ovi njegovi vojnici bili u kancelariji, razgovarao je sa mnogim albanskim, ali kada oni izađu i nas dvojica ostanemo sami, govorio je na perfektnom srpskom. Pitao me je da li sam bio mobilisan, imam li oružje. Sve sam porekao. Pitali su me gde mi je sin, našli su kod mene njegovu fotografiju, kažu da je moje dete ratni zločinac i da je ubijao Albance. Pitali su me koja je on bio jedinica. To nije bilo tačno, sina sam još u maju poslao u Srbiju, ima 19 godina i ni dana nije bio u vojski, nije završio ni predvojničku obuku. To sam im i rekao, ali mi nisu verovali.

Tako je izgledao otprilike svaki moj dan tamo. Preko dana sam bio zatvoren u tom podrumu, a uveče su me izvodili da me tuku, pa onda u kancelariju kod komandanta na ispitivanje. Sa njim sam nekad lepo pričao. Ja sam sportski ribolovac, a i on izgleda voli ribolov. Pričali smo o ribarenju, ovde na jezeru, o udicama i tako... Nisu mi davali hranu. Dali su mi samo treće večeri sendvič hleb i kačkavalj – i to je sve. Vodu su mi davali redovno, a komandant me je, kada sam bio kod njega, nudio cigaretama.

Četvrtu veče, ušao sam kao i obično kod komandanta u kancelariju na ispitivanje. Prozor njegove kancelarije je bio razbijen, mislim da ga je promaja udarila pa je staklo puklo. Taman su mi odvezali ruke i on mi dao cigaretu, kad poče neka buka dole u prizemlju. Nemam pojma šta se to desilo, ali su se svi veoma uznemirili i otrčali u prizemlje, a mene ostavili samog u kancelariji. Nisam dugo razmišljao, jer sam znao da nemam mnogo vremena. Otišao sam do razbijenog prozora. Ispod je bilo neko drvo, mislim neka jabuka ili kruška. Skočio sam na to drvo, sa drveta u dvorište i počeo da trčim. Kada sam krenuo da preskočim ogradi i izađem na ulicu, primetili su me stražari i počeli da pucaju za mnogim. Izašao sam na ulicu, stražari su istrčali za mnogim, video sam jedan kontejner koji dugo nije bio praznjen, bilo je puno đubreta oko njega. Sakrio sam se u to đubre i sačekao da se stražari vrati u dvorište. Kada su se udaljili, nastavio sam da bežim. Otišao sam pešice u Kosovo Polje. Ušao sam u kafanu, odatle sam pozvao ženu i rekao joj šta se dogodilo, da sam pobegao i da mora i ona da beži. Ona je u međuvremenu prijavila moj nestanak KFOR-u, Crvenom krstu, Centru za mir i toleranciju. Išla je i sa prijateljicom u štab OVK da ih pita za mene, ali nisu hteli da razgovaraju sa njom jer je govorila srpski. Moja žena ne zna albanski."

A.D. je iz Kosova Polja otišao u Zvečan, odakle je izbegao u Srbiju. Njegova supruga je napustila grad tek nekoliko dana kasnije i takođe izbegla u Srbiju. U međuvremenu, niko od pripadnika OVK nije dolazio u njihov stan niti se raspitivao gde se nalazi A.D. Izvor: FHP, izjava svedoka

J.Ž. (40), iz sela Ugljare, **D.S.** iz sela Gornja Brnjica i **Stević Miodraga**, iz Lapljeg Sela, opština Priština, Srbe, otela je 24. avgusta 1999. godine, grupa albanskih civila u naselju Vranjevac u Prištini, dok su čekali da patrola KFOR-a i D.S-ov brat D.N. donesu gorivo koje im je nestalo za kamion kojim su putovali. J.Ž. i D.S. su uspeli da pobegnu. Pripadnici KFOR-a su sutradan, 25. avgusta 1999. godine, pronašli Stević Miodraga teško povređenog i prebacili ga u prištinsku bolnicu gde je nakon mesec dana podlegao povredama.

Prema svedočenju J.Ž., zemljoradnička zadružnica Ratar iz Lapljeg sela angažovala je Miodraga, braću D.S. i D.N. i njega za jesenju žetvu u selima Gornja i Donja Brnjica.

Dana, 24. avgusta 1999. godine, oko 15,00 časova, krenuli su kamionom iz Lapljeg Sela ka selima Gornja i Donja Brnjica. Dok su prolazili kroz prištinsko naselje Vranjevac, nestalo im je goriva. Zaustavili su se kod zgrade opštinskog suda. Otišli su do zgrade RTV Priština da potraže pomoć od KFOR-a. Patrola KFOR-a kojoj su se obratili krenula je sa Đ.N. da potraži gorivo za kamion, dok su Đ.S. J.Ž. i Miodrag ostali pored kamiona da ih sačekaju. Između 16,00 i 17,00 časova prišlo im je jedno dete i na albanskom jeziku im zatražilo cigaretu. Kada su mu, takođe na albanskom jeziku, odgovorili da nemaju cigarete, dete je otišlo. Nekoliko minuta kasnije oko njih se okupila velika grupa albanskih civila. Svedok opisuje ono što im se tada dogodilo sledećim rečima:

"Nas trojicu su razdvojili i počeli da nas tuku. Psovali su nam majku srpsku i govorili ostale ružne reči. Tukli su me oko 30 minuta, nogama, rukama, metalnim i drvenim šipkama, raznim drugim alatima. Nakon toga, dvojica Albanaca su me uvukla u beli automobil marke audi. Đ.S. i Miodraga nisam mogao da vidim jer su svuda oko mene bili Albanci koji su i dalje vikali i psovali. Dvojica Albanaca koja su me odvela bila su približno iste visine. Jedan je bio malo krupniji, a drugi, koji je vozio, bio je izrazito plav. Pitali su me da li hoću da me voze u selo Obilić, Kruševac ili Orlović. Naredlil su mi da legnem na zadnje sedište, ali sam ipak mogao da vidim da smo pored autobuske stanice skrenuli desno prema Automoto savezu. Kada smo stigli do Matičke reke, suvozač me je izvukao iz automobila i krenuo sa mnom peške prema selu Matičane. Albanac koji je vozio ostao je u automobilu. Prolazili smo kroz voćnjak duž Matičke reke. Nakon 100 metara, našli smo na jednu kuću, u naselju Emširovo (Rruga e Emshirit) u podnožju brda Veternik, iz koje su izašla dvojica muškaraca. Kuću sam video sa zadnje strane, udaljena oko 500-700 metara od magistralnog puta. Imala je dva sprata i bila neomalterisana. Na drugom spratu je bio jedan prozor, ograda je bila od crvenih blokova i imala betonski serklaž. Jedan od te dvojice muškaraca je bio izrazito visok, na sebi je imao crvenu majicu i u rukama nosio drvenu palicu. Drugi je bio niži. Sva trojica su počela da me tuku. Naterala su me da preskočim reku. Nisam uspeo, pao sam i izgubio svest. Kada sam se probudio, bilo je oko 19,00 časova. Oko mene je bilo dosta krvi. Tekla mi je krv iz nosa, usta i ušiju. Kada sam utvrdio da oko mene nema nikoga, nekako sam sišao do reke da se umijem. Tada sam video onu trojicu Albanaca kako idu prema mestu gde sam ležao. Sakrio sam se u žbunje pored reke tako da me nisu primetili. Kada su videli da me nema, malo su gledali okolo i zatim otišli. Krenuo sam nizvodno prema selu Ugljare. Nakon četiri sata hoda, stigao sam u Ugljare gde sam ušao u jednu prodavnici i ispričao ljudima koji su se tu zatekli šta mi se dogodilo. Dok sam pričao, u prodavnici sam ponovo izgubio svest."

Đ.S. je takođe uspeo da pobegne od napadača, dok su Miodraga sutradan, 25. avgusta 1999. godine, pronašli pripadnici KFOR-a teško pretučenog. Prebacili su ga u prištinsku bolnicu gde je ležao u stanju kome sledećih mesec dana nakon čega je preminuo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

G.D. (22) i njen sin **G.N.** (2), Srbi iz Prištine, oteti su 18. juna 1999. godine. Odvedeni su u Makedoniju u javnu kuću smeštenu u kafani "As", gde je sin odvojen od G.D, a ona prinuđena na prostituciju. Uspeli su da pobegnu 9. septembra 1999. godine.

Prema svedočenju G.D., nakon povlačenja srpskih snaga sa Kosova, u njem stan često je dolazio zamenik komandanta OVK Marmulaku Imer (Marmullaku Ymer) sa svojom braćom i pretio G.D. da će ubiti nju i njenog sina ukoliko ne napusti stan. G.D. je ove pretnje više puta prijavljivala KFOR-u, ali su joj oni rekli da se zaključa u stanu. O onome što se dogodilo, nakon toga, 18. juna 1999. godine, G.D. govori:

“Dana, 18. juna između 18,00 i 19,00 časova, neko je zvonio na vratima. Neki muškarac je rekao da će staviti bombu ispred vrata ukoliko ne otvorim. Kada sam otvorila vrata, u stan su ušla četvorica Albanaca - Marmulaku Imer, Ismet iz ulice Taslić (Tasligje), prodavac cigareta, Fadilj (Fadil), komandant OVK iz Podujeva, i četvrti koga nisam poznavala. Nosili su OVK uniforme ispod košulje. Kada su ušli u stan, pokazali su mi platneni OVK znak. Svi su imali noževe oko pasa i pištolje. Imer mi je rekao da će sada sigurno otići i stavio nož ispod sinovljevog grla. Za to vreme, ostali su pretresali stan. Uzeli su nešto novca i zlatni nakit. Imer mi je rekao da me negde vode i da ponesem trenerku za sina. Vrata stana su bila otvorena i verovatno se čula buka, tako da su dvojica mojih komšija i još jedan čovek došli u moj stan i izbacili napadače. Njih trojica su kod mene sedela celu tu noć i sutradan, 19. juna oko 18,00 časova, pošla su da mi obezbede prevoz za Sušicu, gde sam nameravala da se sklonim. Kada su oni otišli, u 19,00 časova u stan su ušla četvorica Albanaca - Fehmije, star oko 45 godina, njegov brat Fadilj, komandant OVK u Podujevu, i Isat iz Drenice. Isat me je pitao imam li oružje. Rekao je da će dovesti svoju porodicu u moj stan. Fadilj je Isatu rekao da će mene sada odvesti, a da on ima ceo sloboden dan da dovede svoju porodicu. Rekli su mi da ćemo odmah da krenemo i da bi trebalo da uzmem trenerku za sina. Počela sam da plačem i predložila Isatu da on dođe sa svojom porodicom, i da možemo svi zajedno da živimo. Ja će biti u jednoj sobi, a oni neka uzmuhce stan. Nisu me slušali. Pitala sam kud me vode, ali ni to nisu hteli da mi kažu. Odveli su me do belog automobila marke mazda, tetovske registracije. U automobilu je sedeо vozač Ismet, iz sela Gostivar u Makedoniji. Zatim smo u automobil seli sin i ja, pa Femije i njegov brat. Fadilj i Isat su se vratili u stan.

Ne poznajem put kojim smo išli. Prolazili smo kroz neku šumu. Tu smo se zaustavili kod izvora, gde je Femije napunio flašu vode za sina i mene. U 22,00 časa smo stigli na makedonsku granicu. Femija je na graničnom prelazu izašao iz automobila, a njegov brat je uperio pištolj u sina. Rekao mi je da će ga ubiti ukoliko bilo šta pokušam da uradim. Femija je poznavao čoveka u žutoj majci i žutom prsluku koji je radio na granici. Taj čovek je na grudima imao zakačenu neku karticu, ali nisam mogla da vidim šta je pisalo na njoj. Videla sam kako je Fadilj ovome graničaru dao neku izbegličku legitimaciju u kojoj je bilo nekoliko novčanica. Ovaj je uzeo novac i stavio ga u džep. Femija me je izveo iz automobila, graničar me je fotografisao polaroid aparatom tako da je fotografija bila odmah gotova. Tu fotografiju je isekao i zlepio u izbegličku legitimaciju. Femijin brat je, za to vreme, na albanskom jeziku, razgovarao sa nekoliko policajaca koji su radili na granici, dok je Ismet čuvao mog sina. Ja sam pokušala da ih pitam kuda i zašto me vode, ali nisam dobila nikakav odgovor.

Kada smo prešli granicu, Femijin brat je izašao iz automobila, a mi smo nastavili da putujemo još oko sat vremena. Stigli smo u Gostivar oko 23,00 časa. U Gostivaru smo ušli u neku kafanu koja je imala crno obojena vrata. Seli smo u baštu sa dva - tri stola. Svi ljudi koji su se nalazili u toj kafani poznavali su Ismeta i pozdravili se sa njim. Kada sam ih ponovo pitala kud idemo, odgovorili su mi da ćemo ubrzo stići. Ismet je u kafani razgovarao sa nekim čovekom koga je oslovljavao sa gazda. Gazda ga je pitao

da li to on dovodi nešto novo, što mu je Ismet potvrdio. Nakon toga smo ponovo ušli u automobil i nastavili put. Vratili smo se do raskrsnice i skrenuli levo, pa u prvu ulicu desno. Put je bio asfaltiran. Pored njega se gradilo dosta kuća. Prošli smo pored jedne ambulante, preko puta koje se nalazila kafana Gurman. Ušli smo u kafanu. Sa jedne strane stajala su dva separea, dok je sa druge bio jedan šank za kojim su radile dve žene iz Rumunije. Ismet im je prišao i pitao ih je na albanskom jeziku gde je gazda. One su se srdačno pozdravile sa njim i sa Femijom. Pitale su ga da li mene vode sa Kosova. Nakon toga su me poveli uz stepenice na pravi sprat gde je bio striptiz bar. Bio je prazan. Tu je sedeо gazda sa jednom devojkom. Tada su Ismet i Femija sa tim gazzdom počeli da me ubedjuju da radim tu, da služim goste i da, ako hoću, mogu sa nekim od njih da spavam. Rekli su mi da će za to dobijati novac. Rekla sam im da nisam nikada radila kao konobarica i počela da plačem. Molila sam ih da me vrate na Kosovo. Potom smo ponovo sišli u kafanu, gde su me uveli u jednu prostoriju iza šanca. Bila je to soba sa tri kreveta u kojoj su sedele dve devojke iz Bugarske. Bile su ljubazne, rekle su mi da uspavam dete i da onda dođem. Kada sam se vratila u sobu, šanker je doneo hranu i sok. Kada smo jele, dve devojke su izašle, a mene su zaključali u sobi. Oko 5,00 časova probudio nas je Ismet i još jedan čovek, Fadilj iz sela Žerovnica (Zharevice), opština Zvečan. Rekli su da moram da pođem sa njima. Odvezli su sina i mene u selo Sakovica (Shakovice), u kafanu koja se zove As. U kafani je nameštaj bio jeftin. Stolovi su bili napravljeni od dasaka i prekriveni kariranim stolnjacima. Unutra je bilo puno devojaka. Odveli su me iza šanca kroz neki mali hodnik u prostoriju koja se nalazila sa desne strane tog hodnika. U prostoriji, koja je veoma zaudarala, bilo je šest kreveta i mnogo devojaka. U kafani je bilo oko 70 devojaka sa Kosova, iz Rumunije i Bugarske. Kada su me Ismet i Fadilj odveli u sobu, došao je i gazda kafane. On mi je uzeo sina i poveo ga u njegovu kuću koja se nalazi pored kafane. Od tada sam sina mogla da viđam samo krišom kroz jedan otvor kroz koji se vidi dvoršte gazzdine kuće. Njegova porodica je mog sina nazvala drugim imenom i govorili su sa njim samo na albanskom jeziku. Kada bi on pitao za mamu, ili govorio nešto na srpskom jeziku, čula sam kako neka žena govorи da mame nema i da neće govoriti srpski jezik. Ostala sam u toj kafani od 20. juna do 9. septembra 1999. godine. Silovana sam svakodnevno tri do pet puta. Muškarci skoro nikada nisu koristili kondom. Dosta njih je tražilo mene, jer su čuli da sam Srpsinja. Tada bi govorili da su sada prvi put spavali sa Srpsnjom. Često bi me istukli nakon silovanja. Jednom me je neki čovek zapalio. U kafani je bilo dvadesetak devojaka sa Kosova. Sve su bile mlade i isto su tretirane kao ja. Bila je jedna devojka, Srpsinja sa Kosova, koja je kao i ja dovedena sa sinom. Pred njom su, njenom sinu odsekli jezik, i naterali je da ga pojede.”

G.D. je 7. septembra 1999. godine uspela da ukrade mobilni telefon i da pozove majku. Nakon dva dana, 9. septembra 1999. godine, uspela je da pobegne sa sinom.
Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2.3. Oslobođeni

N.M. i njenu čerku, Srpsinja, otela je grupa kosovskih Albanaca sredinom oktobra 1999. godine u Prištini.

Otmičari su ih držali u privatnoj kući u blizini Uroševca, gde su ih zlostavljali i seksualno zloupotrebljavali. Sredinom novembra one su uspele da se oslobode uz pomoć međunarodne policije.

Izvor: *Mother and daughter raped every day* ŠMajka i čerka svakodnevno silovane¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 14. novembar 1999.

3. Zadržavanje

Panić Radivoja, sveštenika srpske pravoslavne crkve u Prištini, 9. jula 1999. godine, pripadnici OVK zadržali su neko vreme na ulazu ispred njegove zgrade, a zatim ga pustili.

Otac Panić, o ovom incidentu FHP-u je rekao sledeće: "Tog dana, u 12,00 časova, izašao sam iz crkvene zgrade u kojoj živim, otvorio vrata garaže i ušao u kola. U tom trenutku, opkolila su me trojica pripadnika OVK. Jedan je stajao sa desne strane automobila i držao ruku na osiguraču od bombe, drugi je stajao sa leve strane sa pištoljem uperenim u mene, niži od ostalih, izrazito crn, star oko 30 godina, dok je treći stajao ispred mene i držao nož. Naredili su mi da izađem iz kola i upozorili me da ne pokušavam da bežim. Jedan me je pitao zašto sam im uzeo kola. Rekao sam im da to nije istina, jer je automobil vlasništvo Mitropolije crnogorsko-primorske. U zgradi je bio još jedan sveštenik, ali sam se plašio da ga pozovem. Pripadnik OVK koji je držao pištolj, ušao je u automobil, ali nije mogao da ga upali. Preostala dvojica su mi naredili da uđem u kola, što sam odbio. Video sam da su bili u dilemi da li da me tuku ili ubace u kola. Znali su da sam sveštenik, jer sam bio u mantiji. U tom trenutku, pripadnik OVK koji je bio u automobilu, uspeo je da ga upali, pa su mu ova dvojica otvorila kapiju. Izvezao je automobil na ulicu. Tada sam video da ulicom prolazi dosta ljudi. Pripadnici OVK su izašli za njim i otišli, ne rekavši ništa."

Otac Panić je saznao da su sveštenici iz Gračanice viđali neke ljude kako voze ukradeni automobil kroz selo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

PRIZREN

1. Nestanci

Tanasković Dragoljub (53), kapetan I klase u rezervnom sastavu vojne policije, i rezervisti Vojske Jugoslavije **Vučetić Dragan** (32), **Pantić Žarko**, **Todorović Života** (32), **Filipović Žarko** (37) iz Prizrena i **Cvetković Bojan** (27) iz Niša, poslednji put su viđeni 11. aprila 1999. godine na putu između Prištine i Prizrena, kod Suve Reke.

Prema saznanjima njihovih porodica, oni su putovali kombijem marke Iveko, registarskih oznaka PZ 106-341, crvene boje, vlasništvo Duvanske industrije Prizren. Sa glavnog puta su skrenuli prema selu Lešane (Leshane), opština Suva Reka, od kada im se gubi svaki trag. Porodice nestalih su ispričale FHP-u da su od pukovnika Tomislava Mitića saznali da su tog dana pripadnici Vojne policije kapetan Tanasković i Vučetić sprovodili uhapšene rezerviste Filipovića i Cvetkovića u Prištini. Pukovniku Mitiću se javio izvesni Baljaji (Balaji), koji se predstavio kao komandant OVK iz Prizrena, i rekao da je Vučetić Dragan kod njega i da će ga razmeniti za nekog Albanca koji se nalazi u srpskom zatvoru. Dalja sudbina rezervista je nepoznata.

Sestra Vučetić Dragana izjavila je da se njenoj snaji Oliveri, Draganovoj supruzi, nekoliko dana nakon njihovog nestanka javio komandir srpske policije u Prizrenu gde

je Dragan bio zaposlen do januara 1999. godine kada je dao otkaz. Ispričao joj je da mu se javio telefonom Ekrem Redža (Ekrem Rexha)³², komandant OVK, i raspitivao se da li je i do kada Dragan radio kod njih.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Andđelković Stojan (47), Srbin iz sela Zojić (Zojsiq), opština Prizren, nestao 5. juna 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Drakulović Radivoje (67), Srbin iz Prizrena, Metohiska ulica br. 55, poslednji put je viđen 10. juna 1999. godine.

Prema izjavi Radivojeve čerke, njega je poslednji video 10. juna njen brat, koji je tada, sa porodicom, napustio Prizren i izbegao u Srbiju. Radivoje je ostao u Prizrenu i od tada mu se gubi svaki trag.

Rođaka iz Prizrena javila im je 24. jula da su pripadnici OVK, sredinom juna, proterivali Srbe iz grada i da ih je zbog toga KFOR privremeno smestio u neke barake. Radivoje je jednog dana izašao iz baraka i krenuo da obide svoj stan, što je i ranije nekoliko puta radio, i više se nije vratio. Jednoj poznanici, takođe smeštenoj u barakama, ostavio je svoja lična dokumenta i pismo upućeno porodici. U pismu je objašnjavao da je zbog pretnji OVK morao da napusti stan, ali nije naznačen datum kada je ono napisano.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Andđelko (80), **Jovanka** (76), **Milevka** (50) i **Mirko** (52), Srbi iz sela Dvorane (Dvoran), opština Suva Reka, nestali su 11. juna 1999. godine.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Janičević Stanimir (59), Srbin iz Gornjeg Sela (Gornasellë), opština Prizren, nestao je 13. juna 1999. godine.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Mirković Srećko i Mirković Tomislav, Tlokoć Veselin (71), **Jovanović Dejan** i **Arsić Jovan** (33), Srbi iz Prizrena, nestali su posle 14. juna 1999. godine, na putu između Prizrena i Brezovice.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Pantalon Đorđe (31), Srbin iz Prizrena nestao je 15. juna 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Veličković Biserka (48), Srpkinja iz Prizrena, nestala je 15. juna na području opštine Prizren.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Stanković Borka (43) i njen devetomesecni unuk **Miloš**, Srbi iz Prizrena, poslednji put su viđeni 16. juna 1999. godine u Karadžordđevoj ulici u Prizrenu.

³² Ekerem Radža, ubijen je u Prizrenu 8. maja 2000. godine.

Izvor: *Nema ni glasa o Borki i Milošu*, DANAS, 27. avgust 1999.

Dorđević Evica (30), Srpska iz Prizrena, Karađorđeva A2, zaposlena kao pravnik u đačkom internatu, nestala je 16. juna 1999. godine.

Prema izjavi njenog komšije datoju FHP-u, Evica je živela sa bratom koji je bio rezervista Vojske Jugoslavije. Brat je prilikom povlačenja vojske oko 13. juna otišao u Srbiju, a ona je ostala da živi sama u njihovom stanu. Kada su pripadnici OVK ušli u Prizren, prijateljica Albanka ponudila joj je da se preseli u njen stan da bi je zaštitila. Evica je rekla prijateljici da nema ništa od oružja u stanu i da joj je ostala samo jedna bratovljeva vojnička bluza. Kada su pripadnici OVK ušli u Evičin stan, njena prijateljica im je rekla da je to dobra devojka i da je ne diraju. Oni su pretresli stan i pronašli torbu punu oružja. Pokazali su Evičinoj prijateljici torbu sa oružjem i rekli joj: "Evo vaše dobre devojke!" Pripadnici OVK su poveli Evicu sa sobom i odveli je u nekadašnju zgradu Doma vojske gde je bio smešten njihov štab. Tamo su je ispitivali i zatim pustili da ide kući, s tim što su joj rekli da sutra, 16. juna, mora ponovo da dođe u štab. Kada se vratila u zgradu, prijateljici i komšijama je rekla da je oružje čuvala da bi se branila. Evičina prijateljica je otišla kući, a Evica je tu noć ostala sama u stanu. Nakon toga je niko od komšija više nije video.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Nuhić Sehida, Muslimanka iz Prizrena, **Rama Sefer**, Musliman iz sela Mušnikovo, opština Prizren i **Hajredini Fadilj**, Musliman iz sela Planjana, opština Prizren, nestali su sredinom juna 1999. godine, u Prizrenu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Muharemi Ramiz (21), Rom iz Prizrena, nestao je 18. juna 1999. godine u Prizrenu.
Izvor: *Roma in the Kosovo conflict* [Romi na Kosovu u vreme sukoba¹], ERRC - Evropski centar za prava Roma¹, novembar 1999.

Azari Fadilj, Musliman iz sela Planjane, opština Prizren, i njegov prijatelj **Milenković Momir**, Srbin iz sela Vrbičane, opština Prizren, nestali su 29. juna 1999. godine u Prizrenu.

Oni su 29. juna žutim fićom krenuli iz Planjana za Prizren. Kod bošnjačkog sela Rečane na planini Brezovica zaustavio ih je izvesni Asim i zamolio da ga povezu do Prizrena. Prema navodima Asima, s kojim je Fadiljova porodica razgovarala, njega su dovezli do kvarta Rahlin (Rahllin) u Prizrenu i produžili su prema naselju Kurili (Kurilli) gde Milenković Momir ima kuću. On je poslednji koji ih je video.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Nekić Miloš (70), Srbin, penzioner iz Prizrena, ulica Narodnih heroja, nestao je krajem juna 1999. godine.

Prema svedočenju njegove bratanice Jovanović Božidarke, Miloša je poslednja videla njena majka Magdalena, krajem juna 1999. godine u Bogosloviji. Magdalena je sredinom juna, nakon što su nepoznata lica zaklala njenog komšiju, prešla u Bogosloviju. Krajem juna je u Bogosloviju došao i Miloš. Magdalena je nekoliko dana nakon Miloševog dolaska otišla u Crnu Goru, dok je on ostao u Bogosloviji. Od tada mu se gubi svaki trag.

Rodbina se raspitivala kod poznanika iz Prizrena koji su iz Bogoslovije došli u Srbiju u avgustu 1999. godine, da li su videli Miloša. Dobili su informaciju da se Miloš ne nalazi u Bogosloviji i da ga tamo niko nije video.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đekić Srećko (50), Srbin iz sela Dojnica, opština Prizren nestao je krajem juna kada je iz Bogoslovije krenuo da se nađe sa poznanikom Albancem.³³

Izvor: FHP, izjava svedoka

Kadriu Ljuan (Kadri Luan) i **Ekremi Nedžat** (Ekrem Nexhat), Turci iz Prizrena, ulica Durmiš Aslani (Durmish Asllani) br. 64. i 65, nestali su početkom jula 1999. godine.

Izvor: *Od dolaska KFOR-a kidnapovano 645 civila*, POLITIKA, 22. oktobar 1999.

Ilić Petar (17), Srbin iz Gornjeg Sela, opština Prizren, poslednji put je viđen 9. jula 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

Simonović Nenad (42), Srbin, turistički radnik iz Prizrena, ulica Ganija Čavdarbašija (Gani Çavdërbasha) br. 24, nestao je 16. jula 1999. godine.

Prema podacima kojima raspolaže FHP, Simonovićevom nestanku je prethodilo nekoliko događaja. Najveći broj prizrenskih Srba napustilo je grad tokom 13. i 14. juna. Nenad, njegova majka, supruga i tri čerke odlučili su da ostanu u gradu. U noći 13/14. jula u njihovu kuću ušla su trojica naoružanih Albanaca. Tražili su da im Simonović predala oružje. Pošto on nije posedovao oružje, u šta su se napadači uverili nakon što su pretražili kuću, zahtevali su da im da svoj automobil. Zapretili su da će ubiti sve članove njegove porodice ukoliko incident prijave KFOR-u. Predao im je ključeve od automobila i dokumenta. Jeden od Albanaca je htio da privede Nenada, ali su se predomislili i otišli. Sutradan, 14. jula, Nenad i njegova supruga su posetili prijatelja Albanca i zatražili pomoć. On im je ponudio da ih poveže sa stranim novinarima, pod čijom zaštitom bi možda mogli da se prebace do Kosova Polja. Simonović je 15. jula pozvao svog poznanika Albanca Samija, vlasnika restorana *Pojate* i čevabdžinice u centru Prizrena, i ponudio mu svoju kuću u zamenu za njegov automobil. Automobil im je bio potreban da bi mogli da napuste grad. Sami je došao, uzeo njihove lične karte i dokumentaciju o vlasništvu kuće. Rekao je da ide kod advokata da proveri da li je takva zamena izvodljiva. Dogovorili su se da se ponovo nađu sutradan, 16. jula, u Samijevoj čevabdžinici. Simonović je tamo otišao u dogovorenou vreme, ali se Sami nije pojavio, što su potvrđili zaposleni u čevabdžinici. Simonović je poslednji put viđen tog dana na ulici ispred čevabdžinice, posle čega mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stevanović Ljubisavka (63), Srpskinja, nestala je 20. jula 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohiji¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

---

³³ Izjavu svedoka o otmici, bekstvu i nestanku Đekić Srećka, vidi: Prizren, 2. Otmice

Nikolić Ratko i Stanković Dejan, Srbi iz Niša poslednji put su viđeni 24. jula 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *In Prizren ethnic cleansing of non-Albanians continues* ŠU Prizrenu se nastavlja etničko čišćenje nealbanaca¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 15. avgust 1999.

Stančić Milan, Srbin iz Prizrena, nestao je u noći 26/27. jula 1999. godine.

Prema izjavi njegove komšinice, Milanova supruga je napustila Prizren i izbegla u Srbiju. Milan je imao običaj da ujutru piće kafu sa komšijama i da iznosi papagaja na terasu. Komšije su ga zvali 27. jula ujutru, ali njega nije bilo. Nije izneo ni papagaja na terasu. Komšije su potom pozvali KFOR. Patrola KFOR-a je ušla u stan, Milan nije bio tu i nije bilo tragova nasilnog ulaska. Od tada mu se gubi svaki trag. Milanova komšinica još kaže da su nekoliko dana pre Milanovog nestanka u njegov stan dolazili pripadnici OVK i tražili oružje.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Zeković Vojislav (58), Srbin iz Prizrena, poslednji put je viđen 29. jula 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Antić (ime nepoznato), Srbin iz Prizrena, sin Antić Dobrile, nestao je u julu 1999. godine. Prema navodima Crkveno-narodnog odbora, on je poslednji put viđen kada je sa Brezovice, gde je privremeno boravio, došao u Prizren da obide svoj stan.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Jeftić Budimir (72), Srbin iz Prizrena, nestao u julu 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998*¹, ICRC - MKCK¹

Mirčević (ime nepoznato), Srpkinja, nestala je početkom avgusta 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *In Prizren ethnic cleansing of non-Albanians continues* ŠU Prizrenu se nastavlja etničko čišćenje nealbanaca¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 15. avgust 1999.

Nikolić Tatjana, Srpkinja iz Kruševca, nestala je početkom avgusta 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *In Prizren ethnic cleansing of non-Albanians continues* ŠU Prizrenu se nastavlja etničko čišćenje nealbanaca¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 15. avgust 1999.

Stojković Dejan, Srbin iz Štrpea, nestao je 4. avgusta 1999. godine u Prizrenu, gde je došao da poseti babu i dedu. Dejan je poslednji put viđen u automobilu regstarskih označaka PZ 216-53.

Izvor: *In Prizren ethnic cleansing of non-Albanians continues* ŠU Prizrenu se nastavlja etničko čišćenje nealbanaca¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 15. avgust 1999

Petković Vidoje, Srbin, nestao je 4. avgusta 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *In Prizren ethnic cleansing of non-Albanians continues* ŠU Prizrenu se nastavlja etničko čišćenje nealbanaca¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 15. avgust 1999.

Nikolić Dragan (28) i **Arsić Stevan** (36), Srbi iz sela Babušnica, opština Pirot, Srbija, nestali su 7. avgusta 1999. godine u Prizrenu.

Prema navodima Centra za mir i toleranciju, Nikolić i Arsić su tog dana, kamionom registarskih oznaka PI 226-07, prevozili građevinski materijal u Prizren.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi*, BLIC, 18. avgust 1999; Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Dimov Trajče (29), Makedonac iz Tetova, nestao je 11. avgusta 1999. godine u Prizrenu.

Prema izveštaju Centra za mir i toleranciju, Trajče je poslednji put viđen dok je kamionom registarskih oznaka TE 448-98, vozio prehrambenu robu u Prizren.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi*, BLIC, 18. avgust 1999; Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Stanojević Stanislav, Srbin, nestao je 13. avgusta 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi*, BLIC, 18. avgust 1999.

Mojsilović Dragan (24), Srbin iz Prokuplja, nestao je 15. avgusta 1999. godine u Prizrenu.

Prema pisanju beogradskih dnevnih listova, Mojsilović je privremeno boravio u selu Štrpcu. Pomenutog dana, 15. avgusta, krenuo je u Prizren da bi u Štrpcu doveo majku i sestru. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi*, BLIC, 18. avgust 1999; *Majka i beba žive zapaljene*, POLITIKA, 28. jun 1999.

Stojković Dragana (33), Srpskinja iz Niša, nestala 15. ili 16. avgusta 1999. godine u Prizrenu. Doputovala je da bi izvela babu i dedu iz grada.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi*, BLIC, 18. avgust 1999.

Šurdić Dragan (37), Srbin, mašinski inženjer, zaposlen u Gradskom vodovodu u Prizrenu, nestao je 18. avgusta 1999. godine.

Dragan je živeo u Lenjinovoj ulici br. 7 u Prizrenu sa slepom i nagluvom majkom starom 72 godine. Draganova majka izjavila je FHP-u da su prethodnog dana naoružani pripadnici OVK dolazili u njihov stan i pretili da će ih ubiti ukoliko se ne isele. U poslepodnevnim časovima, 18. avgusta, Draganova majka je uzela tablete za spavanje, tako da ne zna šta se dogodilo sa njenom sinom.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Mirković Stojadin i njegova supruga **Rada**, Srbi iz Prizrena, prema navodima Crkveno-narodnog odbora nestali su nakon 23. avgusta 1999. godine na području opštine Prizren.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Batronožić Mirko, Srbin, poslednji put je viđen 2. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Kosovo Flash News ŠKratke kosovske vesti¹*, KOSOVO DAILY NEW ŠKosovske dnevne vesti¹, 3. septembar 1999.

Jovanović Miloš (49), **Đukić Stevan** (63) i **Đukić Jovanka**, Srbi, nestali su 3. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Killing, torching and expulsion ŠUbistva, mučenje i proterivanje¹*, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 7. septembar 1999.

Čeku Fahri (Çeku Fahri) (49), medicinski tehničar, i **Tufa Suzana** (29), medicinska sestra, Romi, nestali su 4. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Ubistva i otmice civila (jun-septembar)*, ODGOVOR, 23. septembar 1999.

Dojčinovski Trajče (30), Makedonac, autoprevoznik iz Skoplja, Makedonija, poslednji put je viđen 6. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Dojčinovski je prema pisanju lista Politika, tog dana dovezao naručenu robu iz Tetova kupcu u Prizren. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: *Od dolaska KFOR-a kidnapovano 645 civila*, POLITIKA, 22. oktobar 1999.

Biliban Ekrem (29), Turčin, nestao je 7. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Rafal na kolonu Srba*, BLIC, 15. septembar 1999.

Stojković R. Dragan (33), Srbin, živeo u centru Prizrena, zaposlen u komunalnom preduzeću, poslednji put je viđen 7. septembra 1999. godine kod sela Landovica (Landovicë), na putu između Prizrena i Suve Reke.

Izvor: *Rafal na kolonu Srba*, BLIC, 15. septembar 1999

Aslani Tefik (Asllani Tefik) (46) i njegov rođak **Kuksi Aćif (Kukësi Aqif)** (52), Turci, poslednji put su viđeni 8. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Rafal na kolonu Srba*, BLIC, 15. septembar 1999.

Sagati Ahmet (51), Musliman iz Prizrena, naselje Ortakol (Ortakoll), lamela VII, ulaz br. 1, zaposlen u prizrenskoj fabrici tekstila "Printeks", poslednji put je viđen 11. septembra 1999. godine.

Prema izjavi njegovog zeta Džemaila (Xhemail), on i supruga, poslednji put su videli Ahmeta 11. septembra, uveče kada su bili kod njega u poseti. Oko 21,00 čas su se vratili u selo Rečane (Reçan) gde su stanovali, i pozvali Ahmeta da sutradan ujutru dođe kod njih. Ahmet nije došao. Nakon tri dana, 14. septembra, otišli su u Prizren kod Ahmeta, ali ga nisu pronašli. Komšije su im rekle da ga nisu viđale poslednjih dana.

Zet i sestra su prijavili nestanak policiji UNMIK-a i KFOR-u. Dalja sudbina Sagati Ahmeta je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jović Stojadin (63), Srbin, nestao je 15. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Nastavljen teror nad srpskim stanovništvom*, DANAS, 20. septembar 1999.

Lukić Petar (32), Crnogorac iz Crne Gore i **Lulić Zekrija** (26), Musliman iz Crne Gore, autoprevoznici iz Cetinja, Crna Gora, nestali su 15. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Nastavljen teror nad srpskim stanovništvom*, DANAS, 20. septembar 1999.

Simić Ljubiša (42), Srbin, nestao je 15. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Nastavljen teror nad srpskim stanovništvom*, DANAS, 20. septembar 1999.

Cvetović Dragan, Veljković Bane (69), Srbi i **Redžepi Beškim (Rexhepi Bashim)** (46), **Batoli Osman (Batolli Osman)** (39) i još 4 neindentifikovane osobe romske nacionalnosti, nestali su nakon 15. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *New wave of violence ŠNovi talas nasilja*¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 19. septembar 1999.

Cvetković Dejan, Srbin, nestao je 23. septembra 1999. godine u Prizrenu.

Izvor: *Albanian terrorist burn alive six month baby* ŠAlbanski teroristi spalili živu šestomesečnu bebu¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 26. septembar 1999.

Ogarević Božidar (76), Srbin iz Prizrena, ulica Durmiš Aslani br. 45, nestao je 29. oktobra 1999. godine. Poslednja ga je videla njegova majka Stanija (96), prepodne tog dana.

Prema izjavi Božidarove čerke, njihova porodica je 14. juna napustila Prizren, dok je otac ostao u kući i brinuo o Staniji. Jerka je početkom novembra 1999. godine za očev nestanak saznala od svog brata Živorada iz Kruševcu, kome je to, uz pomoć radio-amatera, javio sveštenik Ilija iz Bogoslovije.

Živorad je izjavio FHP da im je sveštenik rekao da je za Božidarev nestanak saznao od KFOR-a. Božidar je u prepodnevnim časovima 29. oktobra 1999. godine izašao iz kuće i više se nije vratio. Išao je u pekaru koja je udaljena oko 100 metara od kuće. Kasnije, istog dana, majka je pozvala komšije koji su nestanak prijavili KFOR-u i Međunarodnom crvenom krstu. Stanija je ostala u Prizrenu do 25. februara 2000. godine, kada je uz pomoć Međunarodnog crvenog krsta izbegla u Srbiju.

Božidarov sin Živorad razgovarao je sa komšijom iz Prizrena Emra Ljujanom (Emra Luan), koji mu je prvo rekao da je čuo da je Božidar ubijen, ali da je posle saznao da to nije tačno. Ljujan stanuje u stanu preko puta Božidara i poslednji put ga je video 28. oktobra 1999. godine kada mu je savetovao da ne izlazi često na ulicu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jovanović Tomislav (45), Srbin iz Gornjeg sela, opština Prizren, zaposlen kao radnik u preduzeću "Prizren-prevoz", nestao je 1. novembra 1999. godine. Prema izjavi koju je njegova supruga Cveta dala Crkveno-narodnom odboru, Tomislav je tog dana u 9,30 časova krenuo od kuće ka radnom mestu i od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

2. Otmice

Šalja Beaidin (Shala Beaydin) (34), zemljoradnik i **Morina Mahmut** (34), Turci iz sela Mamuša (Mamushë), opština Prizren, oteti su u aprilu 1999. godine.

Prema svedočenju Beaidinovog brata Ramana, Mahmut, Beaidin i Baiedinov osmogodišnji sin Ergilj (Ergyl) krenuli su ka društvenim vinogradima do brežuljka poznatog kao "Kolibar" ("Kollibar") da bi pokupili stoku. U to vreme bilo je po livadama dosta napuštene stoke čiji su vlasnici, Albanci izbegli iz sela. Stanovnici sela Mamuša dogovorili su se da pokupe tu stoku, da je čuvaju i da naprave spisak kako bi kasnije mogli da je vrate vlasnicima. Raman je ostao u kući. Posle nekog vremena do njegove kuće je dotrao Ergilj i ispričao da su njegovog oca i Mahmuta četvorica srpskih vojnika vezali konopcem i odvela sa sobom. Bili su u maskirnim uniformama i na reverima su imali crvene trake. Od tada se Beaidinu i Mahmутu gubi svaki trag.

Pripadnik OVK, Hajredini Hasan, ispričao je Ramanu da je video Beaidina i Mahmuta vezane u nekoj kolibi u blizini vinograda, ali da nije mogao da im pomogne, jer je oko njih bilo mnogo pripadnika srpskih snaga. Jedan prijatelj, ispričao je Ramanu da je preko emisije radia Dojčevele (Deutsche Welle) čuo da se Beaidin nalazi u zatvoru u Sremskoj Mitrovici, u Srbiji. Međutim, na zvaničnim listama albanskih pritvorenika i zatvorenika u Srbiji nema imena pomenute dvojice.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stevanović Vlastimir (29), Srbin iz sela Dojnica, opština Prizren, zaposlen kao konobar u Vojsci Jugoslavije, otet je 12. juna 1999. godine na putu kod sela Skorobiše (Romaje), opština Prizren. Sa njim je bio i njegov prijatelj S.Z., Srbin iz Prizrena, koji je uspeo da pobegne. Tri dana kasnije, 15. juna, pripadnici OVK oteli su i Vlastimirovog oca **Slobodana** (58), dok se nalazio u stanu drugog sina, u Dositejevoj ulici, lamela br.2, ulaz IV, stan broj 29 u Prizrenu. Držali su ga u podrumu napuštene kuće, čiji je vlasnik Srbin Spasić Dragan. U tom podrumu je bio zatvoren sa **Stanković Novicom** (20).³⁴ KFOR ih je istog dana osloboudio.

Dana 12. juna oko 12,00 časova, Vlastimir i njegov prijatelj S.Z. krenuli su iz Prizrena u selo Dojnica. Putovali su automobilom marke zastava 750, žute boje, registarskih oznaka PZ 100-90. Na kontrolnom punktu na ulazu u selo Skorobiše, zaustavili su ih pripadnici OVK. S.Z. je u izjavi datoj FHP naveo da su na put izašla dvojica pripadnika OVK, naoružana automatskim puškama, u maskirnim uniformama sa oznakama OVK. Za jednog pripadnika OVK, starog oko 30 godina, svedok je siguran da je iz susednog sela Koriša (Korishë). Naredili su im da izđu iz kola da bi ih pretresli. Prvo su pretresli S.Z. Kod Vlastimira su pronašli automatsku pušku koju je dobio od vojske. Dok su se pripadnici OVK raspravljali sa Vlastimirovom oko puške, S.Z. je preskočio žičanu ogradi kuće, pored koje su zaustavljeni, i počeo da beži. Pripadnici OVK su pucali za njim ali ga nisu pogodili. Peške je stigao u selo Dojnica. Nakon ovog događaja S.Z. je izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ilić Ilija (49), Srbin iz Prizrena, radnik prizrenskog vodovoda, otet je 14. juna 1999. godine. Prema navodima Crkveno-narodnog odbora, tog dana je grupa pripadnika OVK upala u njegovu kuću, tražeći oružje. Kada im je Ilija predao oružje koje je imao, pripadnici OVK su ga izveli iz kuće i odveli nekuda. Njegova dalja sudbina je neizvesna.

³⁴ Izjavu svedoka o otmici i oslobođanju Stevanović Slobodana i Stanković Novice, vidi: Prizren, 2.2.3. Oslobođeni

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Dejana, (prezime nepoznato), Srbina iz Prizrena, medicinskog tehničara u gradskoj bolnici, pripadnici OVK lišili su slobode 15. juna 1999. godine. Njegova dalja sudbina je nepoznata.³⁵

Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristanović Momčilo, Srbin, diplomirani pravnik, izbeglica iz BiH, zaposlen u prizrenском Zavodu za zaštitu spomenika, odveden je 17. juna 1999. godine iz svog stana u Prizrenu.

Momčilova supruga i sin su od komšija saznali da su Krasnići Muhamed (Krasniqi Muhamed) koji se uselio u njihov stan i još jedan muškarac u crnoj uniformi sa oznakama OVK, 17. juna ušli u njihov stan, izveli vezanog Momčila iz zgrade, ugurali ga u kombi koji je bio parkiran ispred zgrade i odvezli. Sa vrata je uklonjena pločica sa njihovim prezimenom i postavljena pločica "OVK". Od poznanika je čula da je Momčilo odveden u Tuzlu (BiH), u zatvor, da bi bosanske vlasti proverile da li je optužen za ratne zločine. Supruga je zvanično obaveštена od bosanskih vlasti da se Ristanović Momčilo ne nalazi kod njih u zatvoru, kao i da nije optužen za ratne zločine:

“Kada sam to saznala, dala sam izjavu KFOR-u u Štrpcima. Pripadnik KFOR-a, Poljak Robert Paljuk, sastavio je izveštaj i poslao ga policiji UNMIK-a u Prizrenu. Rekao mi je da sačekam mesec dana da dobiju povratnu informaciju. Nakon mesec dana su mi rekli da sačekam još 10 dana. Ponovo sam otišla u KFOR 4. maja 2000. godine. Tada mi je Paljuk rekao da još nije dobio odgovor, ali da oni sutra idu u Prizren i predložio mi da krenem sa njima. Krenuli smo 5. maja u 8,00 časova. Prvo smo otišli u policiju UNMIK-a, gde je Paljuk ostavio moje podatke, ličnu kartu i dokumenta o vlasništvu stana u Prizrenu, tj. ugovor o otkupu stana. Potom smo, sa trojicom policajaca UNMIK-a i jednom Albankom, prevodiocem, otišli u naš stan. Prozori stana su bili razbijeni. Na vratima je sada stajala samo pločica sa prezimenom Krasnići. Zvonili smo, ali nam niko nije otvarao. Jedna Albanka iz zgrade je pozvala ženu koja je živela u našem stanu, a koja se trenutno nalazila u komšiluku. Ta žena je došla, otključala stan i rekla da ona tu živi. Policajci su joj pokazali ugovor i rekli da je to moj stan. Ona je samo slegla ramenima i rekla da ne zna ništa o tome. Rekla je da je ona supruga Muhameda Krasnićija, da je ona bila sa decom u Crnoj Gori, da je u tom stanu prvo živeo njen suprug sa nekim čovekom, a da je tek kasnije doveo nju iz Crne Gore. Kada smo je pitali za supruga, rekla je da ne zna gde je on, niti kada će se vratiti. Tražila sam da pogledam svoje stvari. Sve je bilo opljačkano, tepih zapaljen, ostali su samo krupni delovi nameštaja. Pitala sam je da uzmem grejalicu i neke moje stvari koje sam videla da su ostale, ali mi je ona rekla da bez supruga ne sme ništa da da. Nakon toga smo otišli. Vratili su me u Štrpcce istog dana u 17,00 časova.”

Robert Paljuk, sa kojim je Slavica bila u kontaktu, premešten je u Kačanik, tako da ona od tada nije imala dodatne informacije o eventualnoj istrazi koju je povodom ovog slučaja sprovodio UNMIK.

Izvor: FHP, izjava svedoka

---

³⁵ Izjavu svedoka o lišavanju slobode Dejana, vidi: Prizren, 2.2.1. Pušteni

Šasivari Maljić (Shasivari Maliq) (63), Musliman iz sela Grncare (Grëncare), opština Prizren, penzioner, poslednji put je viđen 27. juna 1999. godine.

Njegova supruga, ispričala je FHP-u da je 27. juna, oko 8,00 časova, Maljić pošao peške u susedno selo Skorobište, opština Prizren, da poseti sestru koja je tamo živela. Pošto se tog dana nije vratio, njegova supruga i sin su sutradan ujutru, oko 6,00 časova, krenuli u Skorobište da ga potraže. Kada su došli u Skorobište, Maljićeva sestra im je rekla da on nije dolazio.

Nakon toga, supruga i sin su otišli u štab OVK u Skorobištu da se raspitaju za Maljića. Pripadnici OVK su ih saslušali, jedan od njih, izvesni Velija (Vellija), obećao im je da će pokušati da ga pronađe. Dok su oni sedeli u štabu, trojica pripadnika OVK su izašla da se raspitaju i potraže Maljića. Posle kraćeg vremena, pripadnici OVK su se vratili i saopštili im da nisu ništa saznali.

Nakon toga, supruga i sin su se vratili kući i prijavili nestanak KFOR-u, policiji UNMIK-a i ICRC-u.

Nekoliko dana kasnije, Albanac iz Skorobišta ispričao im je da je video nekoliko ljudi u uniformama koji su zaustavili Maljića kod trafo-stanice u blizini susednog sela Dojnica. Počeli su da se raspravljaju sa njim i potom ga poveli. Ovaj Albanac misli da su to bili pripadnici OVK, ali nije siguran pošto su bili prilično udaljeni od njega. Kada su to saznali, Maljićeva čerka je otišla u štab OVK u selu Skorobište gde je razgovarala sa dvojicom pripadnika OVK, izvesnim Binakom i Jusufom, iz sela Koriše. Oni su joj rekli da će pokušati da saznaju ko su bili vojnici koji su zaustavili njenog oca, ali joj se posle toga nisu javili.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Spasić Jefta (70), njegova supruga **Bosiljka** (69), **Stefanović Milica** (70), **Stevanović Slavica** (40), **Antić Čedomir** (70), **Antić Marija** (70), **Nikolić Vasiljka** (72), **Đekić Draga** (70), **Đekić Srećko** (50), **N.B.** (75), **S.M.**, **Radivojević Tomislav** (70) i njegova supruga **Moma** (70), **Stojković Trifun** (84), **Stojković Živka** (80), **Stojković Natalija-Natka** (79) iz sela Dojnica, opština Prizren i Natkin brat **Bogdan (prezime nepoznato)** iz sela Brbičane (Berbiqanë), Srbi, svi koji su se u tom trenutku zatekli u selu Dojnica, oteti su 27. juna 1999. godine. Đekić Srećko, N.B. i S.M. uspeli su da pobegnu sakrivši se u kanal gde su ih pronašli pripadnici KFOR-a i sklonili u Bogosloviju, dok se ostalim otetim stanovnicima sela Dojnica od tada gubi svaki trag. Nekoliko dana kasnije, Đekić Srećko je iz Bogoslovije otišao da se sastane sa poznanikom Albancem iz sela Skorobište, opština Prizren, i više se nije vratio.

Prema navodima sina otetog Spasić Jefte, Spasić Đure, njegov otac je 9. juna 1999. godine, razgovarao sa komandantom OVK Ekremom Redžom, o predaji oružja iz njihovog sela Dojnica. U pregovorima je takođe učestvovao i pripadnik OVK Suljejmani Rifat (Sulejmani Rifat), bivši oficir jugoslovenske armije. Otac se dogovorio sa Redžom da vojnici OVK dodu u njihovo selo i odnesu oružje. Oružje u selu Dojnica nikada nije predato, jer je istog dana kada je sklopljen ovaj dogovor, u susednom selu Skorobište izbio oružani sukob između pripadnika srpskih snaga i OVK. Stanovnici sela Dojnica čuli su za ovaj incident i sklonili se u Bogosloviju. Nekoliko dana kasnije roditelji Đure Spasića, sa još desetak Srba, vratili su se u selo Dojnica.

Đura je ispričao FHP da su tog dana pripadnici OVK napali selo, zapalili kuće i sve Srbe odveli u nepoznatom pravcu. Njegov prijatelj B.D, u trenutku napada, nalazio se na obližnjoj njivi. Kada je video dim iz pravca Dojnica, krenuo je prema selu i video pripadnike OVK kako uvode meštane u kamion i odvoze ih. Video je tri pripadnika OVK kako penju starog Spasića u kamion, dok su žene stajale u grupi na putu.

Drugi svedok FHP, sin nestalih Antića, Miodrag, navodi da se 27. juna, izvesni Boško, stanovnik sela Dojnica, nalazio na jednoj od njiva iznad sela. Kada je video da selo gori i da je veliki broj pripadnika OVK u selu, otišao je u Prizren i slučaj prijavio KFOR-u. Kada su pripadnici KFOR-a došli u selo, selo je još gorelo, ali nije bilo nikoga od stanovnika. Malo kasnije su im se iz skloništa javili Đekić Srećko, S.M. i N.B. Srećku je bila povređena noga, pa su mu pripadnici KFOR-a ukazali na licu mesta pomoći i nakon toga ih sve prebacili u Bogosloviju. Posle nekoliko dana Albanci iz sela Skorobište pozvali su Đekić Srećka i on je izašao iz Bogoslovije da se sastane sa njima. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Gaši Đemailj (Gashi Gjemail), Turčin, otet je početkom jula 1999. godine u Prizrenu. Prema navodima lista Politika, Gašija su pripadnici OVK policije oteli zato što nije govorio albanski jezik.

Izvor: *Od dolaska KFOR-a kidnapovano 645 civila*, POLITIKA, 22. oktobar 1999.

Kastrati Enver (21), njegova sestra **Mirjeta** (17) i njegova čerka **Samira**, stara 6 meseci, Romi, prema navodima lista Politika, oteti su početkom jula 1999. godine iz romskog naselja u Prizrenu. Prema istom izvoru, nepoznati Albanci su nasilno ušli u njihovu kuću, zaklali Kastrati Ljuana (Kastrati Luan), i tom prilikom njegovu decu Envera i Mirjetu i Enverovu šestomesecnu čerku Samiru odveli sa sobom.

Izvor: *Od dolaska KFOR-a kidnapovano 645 civila*, POLITIKA, 22. oktobar 1999.

Blagojević Srećka (59), Srbina, penzionera iz sela Ljubižda (Lubizhde), opština Prizren, odveli su 2. jula 1999. godine pripadnici OVK iz njegove porodične kuće. Srećku se od tada gubi svaki trag.

Prema svedočenju njegovog sina Duška, navedenog dana, 2. jula, u kući su bili otac, majka Slobodanka, njegova supruga Radica i petoro dece. U večernjim časovima u kuću su ušla četvorica uniformisanih i naoružanih pripadnika OVK. Među njima je bio i Sami Vehabi, star 22 godine, iz Ljubižde. Govorili su srpski jezik, rekli su im da žele da uzmu neku izjavu od Srećka i poveli ga u štab. Obećali su da će ga brzo vratiti kući.

Oko 2,00 časa te noći isti pripadnici OVK su ponovo došli u njihovu kuću. Nisu doveli Srećka, već su tražili da i Duško podje sa njima. Duško se u međuvremenu sakrio a porodica je rekla da je otišao u Bogosloviju. Pripadnici OVK su počeli da pretresaju kuću, pretili su ukućanima da će ih ubiti, uperili su puške u njih i repetirali. Rekli su da su saznali da je Duško bio mobilisan i da je ubijao Albance. Duškova čerka, stara 14. godina, od straha je izgubila moć govora.

Porodica Blagojević je ostala u selu do 10. jula 1999. godine, kada ih je KFOR prebacio u Bogosloviju. Radica se 12. jula u pratnji KFOR-a vratila u selo po neke

stvari iz kuće, ali je kuća u međuvremenu bila spaljena. Blagojevići su 15. februara 2000. godine iz Bogoslovije izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Fazlić Muharema (41), Muslimana iz sela Nebregošte (Nebregoshi), opština Prizren, zaposlenog kao dostavljača u opštini Prizren, oteli su pripadnici OVK 11. jula 1999. godine.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, Muharem se, 11. jula, poslepodne, sa suprugom Rasimkom, peške vraćao kući iz Drvarske ulice gde su bili u poseti kod rođaka. Na ulici su ih zaustavila petorica ili šestorica pripadnika OVK i pitali na albanskom jeziku kuda vodi ulica u kojoj su se nalazili. Kada im je Muharem odgovorio da ne razume albanski, zgrabili su ga, ugurali u neki automobil i odvezli. Muharemu se od tada gubi svaki trag

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đukanović Dragomir (71), penzioner, i njegov sin **Jovica** (44), direktor Hidrometeorološkog zavoda, Srbi iz Prizrena, ulica Đerdapska, br. 5/2, oteti su 12. jula 1999. godine.

Prema izjavi Dragomirove čerke, odnosno Jovičine sestre Milanke, Jovica i njegova supruga Radica, koji su boravili u selu Brezovica, opština Štrpc, došli su 11. jula 1999. godine u Prizren da posete Jovičine roditelje Dragomira i Radu. Sutradan, 12. jula, pre podne, Radica je otišla u apoteku, u kojoj je ranije radila, da uzme svoja dokumenta. Kada je došla u apoteku, neki albanski civili su joj pretigli da će je ubiti ukoliko odmah ne napusti Prizren. Kolege su je izvele iz apoteke i ispratile, jer su se plašile da je ti ljudi ne povrede. Pošto se Radica duže zadržala u gradu, Rada je, oko 9,30 časova, otišla u komšiluk da je potraži, dok su u kući ostali Dragomir i Jovica. Tada su u kuću došla petorica muškaraca, ne starijih od 30 godina. Trojica su bila u crnim uniformama, a dvojica u civilu. Muškarci u uniformama nisu ništa govorili, dok su dvojica u civilu govorila srpski jezik. Pretresli su stan i tražili da im Dragomir i Jovica predaju oružje. Rada, koja se u međuvremenu vratila, rekla im je da imaju potvrdu koju su im ranije dali pripadnici OVK, da ne poseduju nikakvo oružje. Oni su tada naredili Jovicu da podje sa njima u štab na informativni razgovor. Dragomir se usprotivio i rekao da ga ispitaju u kući. Pripadnici OVK su ga uveravali da će se Jovica vratiti za pola sata i da ako im ne veruje, može i on da podje sa njima. Rekli su Radi da uđe u kuću i doneće im potvrdu OVK, što je ona i učinila. Kada je izašla iz kuće sa potvrdom, trojica pripadnika OVK su sa Dragomirim i Jovicom ušli u automobil marke mercedes 163-10 boje slonove kosti i odvezli ih nekuda. Rada nije videla kud su otišla druga dvojica. Kada se snaja Radica vratila iz apoteke, otišle su da slučaj prijave KFOR-u.

Kada je saznala za otmicu oca i brata, Milanka, koja se tada nalazila u Beogradu, telefonirala je svom prijatelju, komandantu OVK Ekremu Redži. On joj je rekao da ne sme sa njom da priča telefonom i da mu pošalje pismo preko nekog čoveka. Ona mu je poslala pismo u kome ga pita da li zna šta se dogodilo sa njenim ocem i bratom. Ekrem joj je ubrzo poslao odgovor da ne zna gde su oni, niti ko ih je oteo. Rekao joj je da se plaši za oca jer mu je poznato da su pripadnici OVK streljali starije ljude koje su priveli. Ne zna da li je i njen otac bio među njima, jer se ne nalazi na spiskovima ljudi za koje OVK smatra da su odgovorni za ratne zločine.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Mladenović Draganu, Srpskinju iz Prizrena, otela je, sredinom jula 1999. godine, grupa albanskih civila.

Prema navodima beogradске Politike, ovi Albanci su joj prethodno pretili da će je ubiti ukoliko ne napusti kuću. Pošto je ona odbila, zapalili su joj kuću i u vatru bacili njenu šestomesečnu bebu **Mladenović Savu**.

Izvor: *Od dolaska KFOR-a kidnapovano 645 civila*, POLITIKA, 22. oktobar 1999.

Radojković Velimir, Srbin iz Skoplja, Makedonija, zaposlen u preduzeću IGM "Skoplje", otet je 16. jula 1999. godine oko 23,00 časa, na putu, u blizini graničnog prelaza Đeneral Janković, između SRJ i Makedonije, dok je vozio za Prizren kamion natovaren građevinskim materijalom.

List Politika, objavio je izjavu njegovog kolege, koji se u trenutku otmice nalazio u drugom kamionu, u neposrednoj blizini mesta incidenta. Kolega je rekao da su Radojkovića otela četvorica naoružanih Albanaca koji su vozili automobil marke mercedes bez registarskih tablica. Presreli su i oteli Radojkovića u blizini pomenutog graničnog prelaza.

Izvor: *Kidnapovan vozač IGM-Skopije*, POLITIKA, 21. jul 1999.

Caca Abdulah (50) i njegov sin **Abedin** (26), Romi, radnici iz Prizrena, ulica Podrimska br. 14, oteti su 18. jula 1999. godine. Poslednja ih je videla supruga, odnosno majka Suzana, 18. jula pre podne kada su otišli u selo Dušanovo (Dushanovë) u svoju kovačku radionicu. Sutradan je od nekih dečaka u selu saznala da su Abdulaha i Abedina iz radionice odveli uniformisani pripadnici OVK.

Prema Suzaninoj izjavi, njih dvojica su navedenog dana, 18. jula, u jutarnjim časovima, otišli u svoju kovačku radionicu koja se nalazila na periferiji obližnjeg sela Dušanovo, i više se nisu vratili. Suzana se sutradan uputila u Dušanovo da ih potraži. Radionica je bila opljačkana. Deca koja su se igrala ispred radionice ispričala su Suzani da su prethodnog dana, oko 11,00 časova, u radionicu u kojoj su bili Abdulah i Abedin ušla četvorica muškaraca. Došli su nekim džipom koji su parkirali ispred radionice. Dvojica su bila naoružana, nosila su uniforme OVK i naočare, dok su druga dvojica bila u civilu. Naredili su Abdulahu i Abedinu da uđu u svoj automobil marke reno 4 i krenu za njihovim džipom. Krenuli su prema glavnom putu koji vodi za Landovicu i Đakovicu.

Suzana je nakon toga otišla u štab OVK u naselju Julhan (Qulhan) u Prizrenu. Sa njom je razgovarao izvesni komandant OVK Baša (Basha). Rekao joj je da oni nemaju nikakvih podataka o njenom suprugu i sinu i da nisu odgovorni za njihovu otmicu. Još joj je rekao da se uniforme OVK često zloupotrebljavaju i da su to možda uradili Srbi ili kriminalci iz Albanije. Basha je obećao Suzani da će joj javiti ako nešto sazna o Abdulahu i Abedinu.

Posle izvesnog vremena, Suzana je ponovo otišla u štab OVK. Ovoga puta je razgovarala sa izvesnim Osmanom. On joj je ponovio da OVK nije imala razloga da liši slobode njenog supruga i sina. Objasnio joj je i da način na koji su oni odvedeni ne odgovara načinu na koji to rade pripadnici OVK. U slučaju da su oni želeli to da urade, oni bi im spalili kuću i priveli bi i nju. Rekao joj je da ukoliko neko bude tražio novac za otkup njenog supruga i sina, ne da novac, nego da to prijavi njihovom štabu.

Suzana je nestanak prijavila KFOR-u i ICRC-u, ali oni nisu imali nikakvih informacija o Abdulahu i Abedinu. Njihova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Bensa Afrima, Roma iz Prizrena, pripadnici OVK lišili su slobode, posle 20. jula 1999. godine. Njegova dalja sudbina je nepoznata.³⁶

Izvor: FHP, izjava svedoka

Todorović Marko (47), vozač u preduzeću "Moć prirode", Srbin iz Beograda, nestao je 21. jula 1999. godine na putu između Prizrena i Lipljana. Todorović je vozio kamion marke volvo.

Sestra i majka nestalog Todorovića ispričale su FHP-u da ih je vlasnik preduzeća u Prizrenu, kome je Todorović dopremio robu, zvao 23. jula i pitao da li je Marko dobro doputovao. Vlasnik ovog preduzeća ponovo se javio Markovoj porodici tri nedelje kasnije i rekao da je saznao da je Marka zarobila OVK, da se nalazi u nekom od logora u brdima iznad Prizrena, kao i da će, najverovatnije, biti razmenjen za Albance koji se nalaze u srpskim zatvorima. Todorović Marko je sa sobom imao mobilni telefon. Prema izveštaju kompanije "Mobtel", njegov mobilni telefon je korišćen u periodu od 6. do 18. avgusta. Porodica je odjavila broj 30. avgusta. Korisnik ili korisnici Todorovićevog telefona su pozivali brojeve u Švajcarskoj, Austriji, Nemačkoj, dva broja u Crnoj Gori i jedan broj u Srbiji. Ministarstvo unutrašnjih poslova Crne Gore je izvršilo proveru pomenutih brojeva, ali nisu došli do podataka o mogućim otmičarima.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Antić Zlatko (35), Srbin, zaposlen kao elektrotehničar u PTT, otet je 28. jula 1999. godine u Prizrenu.

Prema izjavi njegove majke, Zlatko je sa porodicom napustio Prizren 14. juna. Kada je odlazio, ostavio je ključeve komšijama, albanskoj porodici, da bi mu čuvali stan. Sa ostalim Srbima iz grada izbegli su u selo Brezovica, opština Štrpce. Zlatkova tašta je ostala sama u svom stanu u Prizrenu. Dana, 28. jula, u 18,30 časova, Zlatko je, svojim automobilom marke jugo-florida, tamnocrvene boje, krenuo po nju u Prizren, gde je stigao oko 19,00 časova. U Prizrenu je prvo otišao da obide svoj stan u Metohiskoj ulici br. 45, IV sprat. Došao je kod komšija da uzme ključeve i da se pozdravi sa njima. Posle pet minuta, u njihov stan su ušla šestorica naoružanih pripadnika OVK. Rekla su komšijama: "Znači, tako, vi krijete Srbe!". Zlatka i komšinicu su odveli u štab OVK koji je bio smešten u zgradi nekadašnjeg doma Vojske Jugoslavije. Rekli su da hoće da ih ispitaju. Komšinicu su oslobođili posle nekoliko sati ispitivanja, a Zlatka su zadržali. Od tada mu se gubi svaki trag. Komšinica i njen suprug su posle ovog incidenta napustili Prizren.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Seferi Bajrama, Muslimana iz sela Musnikovo (Mushnikovë), opština Prizren, 30. jula 1999. godine, odveli su pripadnici OVK iz kafane u selu Rečane, opština Prizren.

---

³⁶ Izjavu svedoka o otmici Bensa Afrima, vidi: Prizren, 2.2.1. Pušteni

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, Bajram je navedenog dana krenuo u susedno selo Rećane da kupi građevinski materijal. U Rećanu je svratio u kafanu vlasnika Jasarevic Jusufa, gde su ga srela dvojica njegovih prijatelja A.N. i A.R. Nakon kraćeg vremena u kafanu su ušla petorica mladića u civilu koja su se predstavili kao policija OVK. Naredili su Bajramu da podje sa njima i odvezli ga automobilom marke golf koji je bio parkiran ispred kafane. Njegova dalja sADBina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Nikolić Stanoje, Srbin, otet je 4. avgusta 1999. godine u Prizrenu.

Stanoja je grupa Albanaca prethodno batinala na ulici, ali je on uspeo da im pobegne. Krenuo je prema bolnici da zatraži pomoć lekara. Napadači su ga sustigli i odveli sa sobom. Njegova dalja sADBina nije poznata.

Izvor: *In Prizren ethnic cleansing of non-Albanians continues* ŠU Prizrenu se nastavlja etničko čišćenje nealbanaca¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 15. avgust 1999.

Gunice Adem, Turčin iz Prizrena, ulica Durmiš Aslani br.145, nestao je početkom avgusta 1999. godine. Adema su nepoznata lica odvela iz njegovog stana.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Cvetanovska Ljiljana, Srpkinja iz Prizrena, Karađordjeva ulice br. 65, stan br. 4. Prema izveštaju Centra za mir i toleranciju, Ljiljanu su nepoznata lica odvela iz njenog stana 11. avgusta 1999. godine. Ona je ranije prijavila ovoj organizaciji da su nepoznati albanski civili upali u njen stan i da su je zlostavljali.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi*, BLIC, 18. avgust 1999; Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Tošić Iliju, Srbina iz Prizrena, ulica JNA br.14, prema navodima Centra za mir i toleranciju, odvela su 12. avgusta 1999. godine, iz njegovog stana nepoznata lica. Napadači su tom prilikom opljačkali i spalili njegov stan.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi*, BLIC, 18. avgust 1999; Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Aleksijevski Toni (27), vozač iz Skoplja, Makedonac, prema izveštaju Centra za mir i toleranciju, otet je 13. avgusta 1999. godine u Prizrenu. Njega su tog dana odvela nepoznata lica dok je istovarivao robu iz kamiona.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi*, BLIC, 18. avgust 1999; Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Lazić Bojana (26) i **Joksimović Dejana** (36), Srbe, prema navodima lista Danas, otela su nepoznata lica 13. avgusta 1999. godine u Prizrenu, gde su došli da obiđu svoje kuće koje su napustili sredinom juna.

Izvor: *Nastavljen teror nad srpskim stanovništvom*, DANAS, 20. septembar 1999.

Veljković Stanislava, Srbina iz Prizrena, ulica Radeta Končara br. 60, su 13. avgusta 1999. godine, prema navodima Centra za mir i toleranciju, odvela nepoznata lica iz njegove kuće u Prizrenu. Istom prilikom su opljačkali i spalili njegovu kuću i lokal.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi, BLIC*, 18. avgust 1999; Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Aleksić Bojana (19), Srbina, prema informacijama lista Blic, 14. avgusta 1999. godine u Prizrenu, otela je grupa naoružanih albanskih civila.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi, BLIC*, 18. avgust 1999.

Jovanović Velimira, Srbina iz Prizrena su, prema navodima lista Blic, 14. avgusta 1999. godine nepoznati Albanci nasilno odveli iz njegovog stana u ulici Dositeja Obradovića b.b. u Prizrenu.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi, BLIC*, 18. avgust 1999

Stanojević Žarka i njegovu sestru **Dejanu**, Srbe iz Prizrena, prema navodima lista Blic, 14. avgusta 1999. godine oteli su pripadnici OVK.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi, BLIC*, 18. avgust 1999

Jokić Zlatka (47), Srbina, i **Jetiši Usnia (Jetishi Usni)** (44), nepoznate nacionalnosti, iz Prizrena, prema navodima Centra za mir i toleranciju u Prištini, 16. avgusta 1999. godine u večernjim časovima otela su nepoznata lica.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

Takić Veselina (71), Srbina iz Prizrena, otela je grupa Albanaca krajem avgusta 1999. godine, od kada mu se gubi svaki trag.³⁷

Izvor: *Masacre of Serbs in Prizren* ŠMasakr nad Srbima u Prizrenu¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 1. septembar 1999.

Patrnogić Tihomir (85), penzioner iz Prizrena, ulica Petra Kostića br. 81, Srbin, otet je 1. septembra 1999. godine.

Prema svedočenju njegove sestre, Tihomir je pomenutog dana krenuo u poštu da prijavi kvar na telefonu. Sestra se protivila tome jer je bio pazarni dan, bilo je dosta ljudi na ulicama i plašila se da mu se nešto ne dogodi. On je ipak u 11,00 časova krenuo u poštu. Kako je sestra kasnije saznala od zaposlenih u pošti, on je prijavio kvar, koji je ubrzo otklonjen, i krenuo kući.

Poznanici iz Prizrena su ispričali Tihomirovoj sestri kako su videli nepoznata uniformisana lica kako zaustavljaju Tihomira na izlazu iz pošte i odvode ga nekud.

Desetak dana posle Tihomirovog nestanka, u njihov stan je došao nepoznati Albanac. Govorio je srpski jezik. Rekao je Tihomirovoj sestri da je on živ, da je dobro i da će uskoro biti oslobođen. Otišao je ne objasnivši zašto joj to govori, ni kako je to saznao. Međutim, do danas, Tihomirova porodica nema nikakvih vesti o njegovoj daljoj sudbini. Sestra je krajem januara 2000. godine napustila Kosovo i izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jovanović Dragana, Srbina iz Prizrena, Dositejeva ulica br. 98, prema navodima lista Blic, odveli su 10. septembra 1999. godine, iz njegove kuće, nepoznati albanski civili.

Izvor: *Rafal na kolonu Srba*, BLIC, 15. septembar 1999.

³⁷ O otmici Takić Veselina, vidi: Prizren, 2.1. Ubijeni

2.1. Ubijeni

Oca Haritona, svetovno ime **Lukić Radoslav** (40), monaha u manastiru Sveti Arhangel kod Prizrena, 15. juna 1999. godine zaustavila su i otela nepoznata uniformisana lica dok je vozio automobil marke golf, tamne metalik boje, registarskih oznaka PZ 120-91. Otmicu je posmatrao i fotografisao nemački novinar, koji je vladiku Artemija obavestio o incidentu. Prema navodima Eparhije raško-prizrenske, dotični novinar je obećao da će vladici doneti fotografije incidenta. Do danas se nije javio.

Prema saznanjima FHP-a, zvaničnici OSCE-a su krajem septembra 2000. godine, sveštenicima u manastiru Gračanica doneli katalog posmrtnih ostataka neidentifikovanih tela, koja su pronađena. Sveštenici su u katalogu prepoznali mantiju i brojanicu oca Haritona. Nakon toga, ovi predmeti, zajedno sa ličnom kartom, na kojoj su bili vidljivi samo datum i mesto rođenja oca Haritona, predati su sveštenicima.

Isti izvor je sveštenicima naveo da je telo iskopano iz individualne grobnice, u prigradskom naselju Prizrena Tusus. Telo nije imalo glavu.

Sveštnici nisu obavešteni kada je tačno telo iskopano, da li je izvršena obdukcija i koji su njeni rezultati.

Izvor: Eparhija raško-prizrenska; FHP, izjava svedoka

Radivojević Nikola (60), Srbin iz Prizrena, nestao je 27. juna 1999. godine. KFOR je obavestio Radivojevićevu porodicu da je 23. jula 1999. godine pronađeno njegovo telo.

Izvor: PRAVOSLAVLJE PRESS, 28. jul 1999.

Skenderi Đumred (Skenderi Gjumred) (31), Goranac iz Prizrena, Ulcinjska br. 195, zaposlen kao ekonomski tehničar u preduzeću "Progres-Prizren", nestao je 16. jula 1999. godine. Njegovo telo je pronađeno 17. jula 1999. godine.

Prema izjavi Đumredovog oca Avdije, navedenog dana u njihovoј porodičnoј kući u Prizrenu su bili njegova supruga, čerka, sin Đumred sa suprugom Elvirom i decom i on. U 21,00 čas, neko je lupao na ulazna vrata. Đumred je izašao na terasu da vidi ko je i počeo sa nekim da razgovara. Uzeo je ključeve ulaznih vrata i izašao iz kuće. Niko od ukućana nije video ko je stajao ispred vrata. Đumred se više nije vratio u kuću. Nakon nekog vremena otac je pošao u komšiluk da traži sina. Jedna devojčica iz komšiluka ispričala je ocu da je videla da su neki ljudi ispred kuće prišli Đumredu, prislonili mu pištolj na leđa i poveli ga sa sobom. Otac je odmah prijavio nestanak KFOR-u. Preko prijatelja Albanca, pripadnika OVK, Avdija je stupio u kontakt sa komandantom OVK za tu oblast, izvesnim Elbasanom. On je rekao Avdiji da niko u OVK nije izdao naređenje da se njegov sin zarobi ili ubije, ali da će mu pomoći da ga pronađe. Elbasan je 17. jula u 8,30 časova poveo Avdiju do izlaza iz grada u pravcu sela Petrovo. Tu mu je pokazao leš njegovog sina. Glava mu je bila razbijena udarcima nekim tvrdim predmetom. Elbasan mu je rekao da ne dira telo, jer moraju da pozovu KFOR da izvrši uvidaj.

Kada je KFOR izvršio uviđaj, otac je otišao da preuzme telo, ispostavilo se da telo njegovog sina više nije u kapeli. Pripadnici KFOR-a su greškom sahranili Đumreda kao NN lice, tako da je otac tek sutradan 18. jula uspeo da preuzme sinovljevo telo i da ga sahrani.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Milovanović Jovan, Srbin, nestao je 26. jula 1999. godine u Prizrenu. Njegovo telo je pronađeno 5. avgusta u selu Landovica, opština Prizren.

Izvor: *In Prizren ethnic cleansing of non-Albanians continues* ŠU Prizrenu se nastavlja etničko čišćenje nealbanaca¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 15. avgust 1999.

Takić Anu (6) i njenog dedu **Veselina** (71), Srbe, otela je grupa Albanaca krajem avgusta 1999. godine u Prizrenu. Nekoliko dana kasnije pronađeno je unakaženo Anino telo. Jedna ruka joj je bila odsečena. Sudbina Takić Veselina i dalje je nepoznata.

Izvor: *Masacre of Serbs in Prizren* ŠMasakr nad Srbima u Prizrenu¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 1. septembar 1999.

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

G.S. (22), Rom iz Prizrena otet je 14. juna 1999. godine i držan u zatvoru OVK više od 24 časa.

Prema izveštaju Evropskog centra za prava Roma, pomenutog Roma su 14. juna, pripadnici OVK presreli na ulici i lišili slobode. Odveli su ga u napuštenu zgradu policije u kojoj se nalazilo još desetak pripadnika OVK. Četvorica su ga uvela u sobu u kojoj se nalazio još **jedan Rom**, čiji je identitet nepoznat. Tu su ga batinali i pretigli da će ga ubiti ukoliko ne prizna šta je krao iz albanskih kuća tokom akcija Vojske Jugoslavije. Zahtevali su i da im kaže gde se nalazi Luan Koka, Rom, koji je u okviru srpske delegacije učestvovao u pregovorima u Rambujeu. Govorili su mu da su Romi zajedno sa Srbima palili i pljačkali albanske kuće i da će ga zato oni oterati u Srbiju, kao što su oni bili proterani u Albaniju. Sledećeg dana, 15. juna, ujutru, došao je jedan pripadnik OVK i doneo mu listu na kojoj je bilo napisano 10-15 imena. To je bila lista imena lokalnih Roma i na toj listi se nalazilo i njegovo ime. Ovaj pripadnik OVK je tražio da mu pokaže imena srpskih špijuna na listi. Kada je rekao da ne prepozna imena, nastavili su da ga batinaju. Uveče su ga naterali da počisti zgradu policijske stanice. Kada je završio sa čišćenjem u 22,30 časova, rekli su mu da može da ide kući. Pre odlaska zapretili su mu da će ga ubiti ukoliko ode u bolnicu ili prijavi KFOR-u šta mu se dogodilo.

Izvor: *Roma from Kosovo Testify* ŠSvedočenja kosovskih Roma¹, ERRC ŠEvropski centar za prava Roma¹, 2. avgust 1999.

G.N. (36), Srbina iz Prizrena, koji je bio zaposlen u republičkom zavodu za zdravstveno osiguranje, lišili su slobode pripadnici OVK 15. juna 1999. godine i nakon više časova ispitivanja i batinanja pustili, uveče istog dana. Tom prilikom u štab OVK je doveden i **Dejan (prezime nepoznato)**, Srbin iz Prizrena, zaposlen kao medicinski tehničar u prizrenskoj bolnici. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Prema njegovom svedočenju, 15. juna 1999. godine u 9,45 časova, ispred njegove kuće, prišla su mu dvojica Albanaca obučena u crno sa oznakama OVK, naoružana automatskim puškama i legitimisala ga. Kada su utvrdili da je Srbin, naredili su mu da podje sa njima. Zamolio ih je, na albanskom jeziku, da svrate do njegove kuće da ostavi porodici ključeve automobila i novac koji je nosio, jer su se spremali da napuste Kosovo. Nisu mu dozvolili. Njegove komšije Albanci, koji su posmatrali ovu scenu, sa odobravanjem su pozdravili postupanje vojnika. Krenuli su u pravcu "Farmakosa" i bolnice. Kada su naišli na neku TV ekipu koja je snimala na ulici, uvukli su ga u jednu sporednu ulicu i sačekali da novinari odu. Tu su ga, oko 15 minuta, tukli kundacima pušaka, psovali Srbiju, Miloševića i pitali zašto nije napustio Kosovo. Nakon toga su ga odveli u njihov štab, smešten u novoj privatnoj kući. Tu su mu oduzeli ličnu kartu, zaključali ga u jednoj prostoriji i otišli. Pripadnike OVK koji su ga doveli više nije video. Svedok opisuje svoj boravak u OVK zatvoru sledećim rečima:

"U sobi je bila plastična baštenska garnitura. Odmah sam uočio tragove krvi na stolu i po uglovima sobe. Pomislio sam da će me ubiti. U sobi su bila dvojica čuvara OVK. Jedan od njih je stavio stolicu pored zida i naredio mi da sednem, okrenut prema zidu. Zatim su u prostoriju ušla trojica pripadnika OVK, od kojih je jedan, koji je nosio crvenu beretku i pušku "bokericu", komandant po imenu Zenelj (Zenel), naredio jednom vojniku da me pretrese. Drugi vojnik je repetirao automatsku pušku. Oduzeli su mi dokumenta, 8 500 dinara, porodične fotografije, ručni sat i kaiš sa pantalona. Zenelj mi je naredio da se skinem do donjeg veša, rekao vojnicima da pucaju na svaki moj sumnjivi pokret i otišao. Nakon 5 minuta u sobu su ušla još dvojica pripadnika OVK. Jedan mi je prišao i izmakao stolicu. Kada sam pao na pod, drugi je počeo da me udara pendrekom. Potom su mi naredili da ustanem. Vojnik, koji mi je prethodno izmakao stolicu, izvadio je nož i zapretio mi da će me iskasapiti i udario me, nekoliko puta, pesnicom po licu. Psujući, sva četvorica su izašla iz sobe. Tada sam kroz prozor, u dvorištu kuće video mog prijatelja Albanca Č.B. Nakon toga su u sobu ušla druga dvojica pripadnika OVK. Doneli su gumeno crevo kojim su počeli da me tuku po celom telu, da psuju i vređaju mene i moju porodicu. Posle nekog vremena su i oni otišli. Pola sata kasnije, dvojica pripadnika OVK, koji perfektno govore srpski jezik, doveli su u prostoriju Srbina Dejana, medicinskog tehničara iz bolnice. Bio je pretučen i nos mu je krvario. Sa mnom u prostoriji je ostao desetak minuta, nakon čega su ga odveli u susednu prostoriju, iz koje sam potom čuo jauke. U moju sobu su onda ušla dvojica pripadnika OVK i počela da me tuku. Jedan me je udarao pendrekom po celom telu, dok me je drugi šutirao. Kada je, posle nekog vremena, u sobu ponovo došao komandant Zenelj, dvojica vojnika OVK koji su me tukli, su otišli. Ponudio me je cigaretom i naredio da se okrenem prema njemu. Pitao me je da li posedujem oružje i uniformu, ili sam sve već vratio, upozorivši me da ne smem da lažem jer imaju sve podatke i fotografije o meni. Kada sam rekao da imam automatsku pušku i lični pištolj, pitao me je da li mogu da javim svojoj ženi da donese oružje u štab. Odgovorio sam potvrđno. Potom je izašao rekavši da će mi saopštiti šta je odlučio. U sobu su ponovo ušla dvojica pripadnika OVK, od kojih jedan nije imao kažiprst na desnoj ruci. Pitali su stražara da li sam ja taj Srbin koji je jutros uhvaćen i da li sam "propevao". Stražar im je odgovorio da treba da me "stančaju" kako bih više rekao. Jedan od njih je uzeo bejzbol palicu, drugi pendrek i počeli su da me tuku, pribivši me u ugao sobe, sve dok nisam izgubio svest. Dok su me tukli, psovali su mi majku srpsku, pitali me koliko sam albanske dece pobio i rekli da će mi uraditi ono što su njima Srbi uradili. Polili su me vodom, i kada sam se osvestio, naredili su mi da stavim noge između naslona stolice. Jedan od njih je gasio upaljenu cigaretu po mojoj

levoj nozi. Potom je počeo da me udara pendrekom po tabanima, dok me je drugi vojnik udarao crevom po telu. Neposredno pre nego što je komandant Zenelj ušao u prostoriju, stražar je dvojici vojnika rekao da odu. Zenelj me je pitao da li sam spreman da pozovem suprugu da doneše oružje i zapretio da će me ubiti ukoliko ona to ne uradi u roku od sat vremena. Naredili su mi da se obučem, nakon čega me je Zenelj sa stražarima OVK sproveo do susedne zgrade u kojoj je bio smešten štab OVK, odakle sam pozvao ženu i rekao joj da sa svojim ocem doneše oružje ispred kapije škole "Fadilj Hisari" ("Fadil Hisari"). Nakon toga su me vratili u istu prostoriju. Tada me je Zenelj ponudio kafom i cigaretom, a prisutnim vojnicima naredio da me ne diraju. Rekao je da će me pustiti kada stigne oružje. Kada je komandant Zenelj izašao, u prostoriju su ušli jedna žena i jedan muškarac, pripadnici OVK. Pitali su me gde sam uhvaćen i gde sam radio pre rata. Muškarac mi je rekao da živi u Srbiji u Subotici, sa ženom i decom, i da tamo kod pravoslavne crkve ima kafić. Predložio je da se tamo jednom sastanemo i da zajedno pijemo. Njih dvoje su međusobno razgovarali na turskom jeziku dok su gledali moja dokumenta. Nakon što su oni otišli iz prostorije, komandan Zenelj je ušao u prostoriju noseći u rukama jednu automatsku pušku. Pitao me je da li je to moja puška, i kada sam mu odgovorio da nije, sa odobravanjem je klimnuo glavom. Seo je za sto, otvorio neku svesku i počeo da me ispituje, gde sam kralj, ubijao, silovao albanske žene i ko je bio glavni u operacijama koje su srpske snage izvodile oko Prizrena. Opomenuo me je da moram da govorim istinu, jer svaka laž donosi recku od deset batinanja. Kada sam odbio sve iznete optužbe, rekao mi je da lažem i da sam palio albanske kuće u prigradskom naselju Tusus. Kada sam i to negirao, Zenelj mi je naredio da legnem na pod, okrenem lice nadole i stavim ruke pored tela. Sa dvojicom stražara, tukao me je bezbol palicom, pendrekom i crevom dok se sva trojica nisu umorila. Onda mi je naredio da sednem na stolicu, ljutito repetirao pištoli, i rekao da neću živ izaći iz ove prostorije. Pitao me je kada sam bio mobilisan i koje sam zadatke obavljao u vojski, kao i da li sam zapalio kafanu "Skenderbeg" u selu Dušanovo, opština Prizren. Ja sam to porekao i dodao da sam mnogim Albancima u gradu pomagao i da on to sve može da proveri. Ljutito je ustao i pendrekom počeo da me tuče po nogama, preteći da će mi slomiti obe noge. Izlazeći iz prostorije, rekao je straži da pucaju ako pokušam da pobegnem. Posle kratkog vremena u prostoriju je ušao moj poznanik Albanac G, koji je bio u civilnom odelu i nije nosio nikakvo oružje. G. je pitao jednog od stražara, koga je oslovio imenom Nazmi, šta ja radim tu i ko me ispituje. Istom stražaru je rekao da me više ne tuku i izašao napolje. Stražar me je potom ponudio cigaretom i čašom vode, i rekao da će sigurno biti pušten. Dvadesetak minuta kasnije, u prostoriju je ponovo ušao Zenelj i tražio da mu navedem tačna imena i datume rođenja članova moje porodice. Rekao je da će biti pušten pod uslovom da sarađujem s njima. Dodao je da će moja deca ići u albansku školu i učiti albanski jezik, jer više neće biti Srba na Kosovu. Dao mi je tri dana vremena da skupim oružje od svih preostalih Srba u Prizrenu. Zapretio mi je da će, ukoliko to ne uradim, ubiti mene i moju decu, a ženu silovati. Vratio mi je dokumenta, ali je ličnu kartu zadržao i rekao mi da mogu da idem."

Vrativši se kući, G.N. je istog dana sa porodicom otišao u Bogosloviju, odakle su uz pratnju KFOR-a prebačeni u Gnjilane. Potom su napustili Kosovo i izbegli u Srbiju.
Izvor: FHP, izjava svedoka

Đ.M. (52), Srbin iz Prizrena, ulica Lole Ribara br. 5, građevinski inspektor, njegova supruga **Đ.S.** (49), zaposlena u firmi "Progres" kao računovođa, **V.M.** (56), sekretar opštinskog Crvenog krsta Prizren, **Č.S.** (54) direktor fabrike duvana u Prizrenu, **J.V.**

(35), socijalni radnik, **K.B.** (55) iz Kruševca, Srbi, i **N.G.** (56), Albanac, prevodilac iz Prizrena, lišeni su slobode 16. juna 1999. godine i odvedeni u štab OVK na ispitivanje, nakon čega su pušteni.

Prema svedočenju Đ.M., njegova supruga Đ.S. i on su 16. juna, nakon posete zubaru, svratili u zgradu opštinskog Crvenog krsta gde je Đ.M. ranije volontirao i gde su se sakupljali njihovi prijatelji. U zgradi su se nalazili sekretar V.M., Č.S., J.V., K.B. i N.G. Nekoliko minuta nakon što su Đ.M. i Đ.S. ušli u zgradu, oko 11,00 časova, za njima su ušla petorica pripadnika OVK, naoružana, neki u uniformama, a neki u civilu. Niko ih nije poznavao i svedok ne veruje da su iz Prizrena. Jedan od pripadnika OVK je razgovarao sa njima na srpskom, dok su ostali govorili samo albanski jezik. On im se predstavio kao Jakob iz okoline Mališeva i tražio je od prisutnih da im predaju oružje. Dok su Đ.S. i J.V. sa dvojicom pripadnika OVK ostale u zgradi Crvenog krsta, muškarci su sa trojicom vojnika OVK krenuli da sakupe oružje. O daljem razvoju događaja, Đ.M. je FHP-u rekao sledeće:

"Kombijem Crvenog krsta vozili su nas od kuće do kuće da predamo oružje. Otišli smo prvo kod Č.S., potom kod V.M. i na kraju kod mene. Predao sam im automatsku pušku, ali su oni tvrdili da posedujem još oružja. Počeli su da me tuku pesnicama i nogama. Kleo sam se da nemam više oružja i molio ih da prestanu. Oni su samo ponavljali na albanskom da im predam još oružja. Kada su se uverili da nemam više oružja, vratili su me u kombi i odvezli nazad u Crveni krst. Odatle su nas sve zajedno odvezli kombijem u zgradu okružnog zatvora u Prizrenu, gde je bio smešten štab OVK. Tu su nas ispitivali da li smo učestvovali u borbama, da li smo krali, palili albanske kuće, ubijali ili silovali albanske žene. Ispitivali su nas dvojica njihovih inspektora, koji su bili korektni i nisu nas tukli. Jedan je bio u crnoj uniformi, a drugi u civilu. Mene su ispitivali na albanskom jeziku, jer sam razumeo, dok su ostali ispitivani na srpskom jeziku. Kada su završili sa ispitivanjem, oko 20,00 časova, pustili su nas kući i rekli da se sutra javimo u štab OVK.

Supruga i ja smo sutradan 17. juna, u 8,00 časova došli u štab. Mi smo inače jedini došli, jer su ostali u međuvremenu već napustili grad. Rekli su nam da su proverili podatke koje smo im dali i da je sve u redu. Dodali su da sutra ponovo dođemo u isto vreme, što smo i učinili. Tada su nam rekli da više nema potrebe da dolazimo i da smo slobodni."

Đ.M. i Đ.S. su ostali u Prizrenu do kraja avgusta 1999. godine, kada su izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

M.A. (69), Srbin, penzioner iz Prizrena, Mostarska ulica br.10, odведен je 16. juna 1999. godine u zatvor policije OVK, gde je satima držan.

Prema rečima M.A., 14. juna se u gradu čula pucnjava i neke kuće su bile zapaljene. U noći 14/15. juna nepoznata lica su bacila bombu u njegovo dvorište i pucala ispred njegove kuće. Posle toga, 16. juna, u večernjim časovima, pripadnici OVK policije su ušli u njegovu kuću i tražili da im preda oružje. Njegov komšija, Albanac koji je došao da vidi šta se događa savetovao mu je da im preda oružje. Svedok sledećim rečima opisuje ono što mu se dogodilo:

"Kako su ušli u kuću, počeli su da me tuku i da mi prete da će me ubiti. Predao sam im oružje ali su oni nastavili da me tuku. Odveli su me u zatvor policije OVK, koji se nalazio u delu grada zvanom Severni Ljakurić (Lakuriqi i Veriut), u podrumu belih zgrada JU programa, u blizini doma JNA. Tu su nastavili da me tuku palicama i kundakom puške. Nisam im video lica pošto su na glavama imali kape sa prorezima za oči i usta. Sve vreme su mi pretili da će me likvidirati. Pitali su me šta tražim u Prizrenu, rekli su da je ovo Albanija i da za nas Srbe ovde nema mesta i da će sve Srbe koji su ostali pobiti. Tukli su me i maltretirali oko tri sata. Čuo sam iz drugih prostorija u podrumu zapomaganje ljudi koje su tukli. Posle su me izveli u hodnik podruma i ostavili da čekam. Tada je naišao moj poznanik, Srbin N.T, koji je došao da predra oružje. On mi je rekao da će otići da razgovara sa nekim svojim prijateljem iz OVK da interveniše da me oslobode. Ostao sam da sedim na podu u hodniku još sat vremena. Onda je došao uniformisani čovek sa kapuljačom i rekao mi da ustanem. Izveo me je napolje i rekao da idem kući. Već je bilo veče."

Dva dana kasnije, 18. juna, svedok je otišao u Bogosloviju da se raspita kako može da napusti grad. Kada se vratio kući, zatekao je pripadnike OVK kako batinaju njegovu suprugu i pretresaju kuću. Kada je ušao, počeli su i njega da tuku. U tom trenutku je pored njihove kuće prošla patrola KFOR-a. Čuli su buku i ušli u kuću da vide šta se događa. Uhapsili su napadače, a M.A. i njegovu suprugu su odvezli u Bogosloviju, odakle su oni krajem avgusta izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

B.T. (21), Roma iz Prizrena, prema izveštaju Evropskog centra za prava Roma, oteli su 18. juna 1999. godine u jutarnjim časovima u Prizrenu pripadnici OVK. Pušten je 23. juna 1999. godine, nakon 5 dana zadržavanja u štabu OVK u Prizrenu.

Odveli su ga u zgradu bivše policijske stanice. Dok su ga vodili do zgrade, batinali su ga i govorili mu da je odgovoran za pljačke i ubistva Albanaca. B.T. je vikao da bi privukao pažnju prolaznika, ali od prisutnih građana niko nije reagovao. Držali su ga zatvorenog 5 dana. U zatvoru su ga batinali i ispitivali o počiniocima zločina nad albanskim stanovništvom. Kada su ga pitali odakle mu 9 700 dinara, koje je imao kod sebe, rekao je da ih je zaradio prodajom cigareta. Pod izgovorom da je novac sigurno ukrao, pripadnici OVK su mu ga oduzeli. Oslobodili su ga, zapretivši da će ga ubiti ukoliko ih prijavi KFOR-u.

Izvor: *Roma from Kosovo Testify* ŠSvedočenja kosovskih Roma¹, ERRC ŠEvropski centar za prava Roma¹, 2. avgust 1999.

M.T. (24), Roma iz Prizrena, naselje Terzi Mahala (Mahalla e Terzive), pripadnici OVK lišili su slobode 27. juna 1999. godine i nakon više sati ispitivanja i batinanja pustili.

Prema njegovom svedočenju, 27. juna 1999. godine pripadnici OVK su ušli u njegovu kuću i rekli mu da pođe sa njima jer njihov komandant želi da ga vidi. Kada je odbio da pođe, oni su prislonili pištolj uz glavu njegove supruge i rekli mu da će je ubiti ukoliko ne krene. Njegovoj supruzi su rekli da nikome ne sme da kaže da su joj odveli muža, u suprotnom zaklaće njihovu decu. Odveli su ga u prostorije škole za gluvineme u Prizrenu i uveli ga u podrum. U podrumu je bio drugi Rom, **P.L.**, koga su batinali i zahtevali da im kaže gde mu se nalazi sin. Rekli su mu da ima tri sata da dovede sina i oslobođili ga. Posle toga su počeli da batinaju M.T. i da ga ispituju gde se nalazi oružje u njegovom naselju, da li je on ubio nekog Albanca i da li je silovao

neku Albanku. Tražili su da im napiše imena Roma koji su pljačkali albanske kuće. Pitali su ga zna li gde se nalazi romski lider Koka Ljuan (Koka Luan). Oko 17,00 časova su ga oslobodili, zapretivši mu da će ga ubiti ukoliko nekom ispriča šta mu se dogodilo.

Izvor: *Roma from Kosovo Testify ŠSvedočenja kosovskih Roma¹*, ERRC ŠEvropski centar za prava Roma¹, 2. avgust 1999.

M.L. (19), Roma iz Prizrena, naselje Dušanovo, pripadnici OVK, lišili su slobode 27. juna 1999. godine i pustili istog dana, nakon više sati ispitivanja i batinanja.

Prema njegovom svedočenju, 27. juna 1999. godine trojica vojnika OVK ušla su u njegovu kuću i rekla mu da, radi ispitivanja, pođe sa njima u štab OVK. Kolima su ga odvezli u prostorije škole za gluvoneme u Prizrenu. Tu su ga batinali i tražili da im prizna gde je sakrio automatsku pušku. Pitali su ga koliko je ljudi ubio i koliko je kuća zapalio i gde se nalazi romski lider Koka Luan. Pretili su mu da će ga ubiti ukoliko im ne kaže sve što zna. Batinali su ga četiri sata. Posle toga su ga oslobodili i zapretili mu da nikome ne govori o tome, jer će ga u suprotnom ubiti. Kada je odlazio rekli su mu da na Kosovu nema mesta za Rome.

Izvor: *Roma from Kosovo Testify ŠSvedočenja kosovskih Roma¹*, ERRC ŠEvropski centar za prava Roma¹, 2. avgust 1999.

Petrović Mitra (54), njena Čerka **Andrejević Danijela** (26), zet **Andrejević Žarko** (37) i njihova deca, **Darko** (5 meseci) i **Tamara** (18 meseci), Srbi iz Prizrena, Ulica Karađorđeva, oteti su 9. jula 1999. godine. Vozač automobila u kome su se ovi ljudi nalazili tom prilikom je ubijen.

Brat otete Danijele izjavio je Beogradskom centru za ljudska prava da su se oni navedenog dana vozili automobilom marke lada kojim je upravljala osoba čiji ime on ne zna. U centru grada na njih su počela da pucaju nepoznata lica. Tom prilikom ubijen je vozač automobila, a Žarko ranjen. Ubijeni vozač je ostao u automobilu, dok su napadači ostale putnike odveli sa sobom. Isti izvor dalje navodi da su teško povređena Mitra i Danijela sa decom pušteni i nalaze se u Bogosloviji, dok je Žarko od zadobijenih povreda preminuo.

Izvor: Beogradski centar za ljudska prava

G.B. (27), Roma iz Prizrena, Ulcinjska ulica br.222, lišili su slobode pripadnici OVK 10. jula 1999. godine i pustili ga nakon deset dana. G.B. je naknadno saznao da su pripadnici OVK oteli njegovog zeta **Bensa Afrima**, Roma iz Prizrena, čija je dalja sudbina nepoznata.

Prema njegovom svedočenju, 10. jula 1999. godine, petorica pripadnika OVK ušla su u njegovu kuću i odvela ga sa sobom u zatvor OVK koji se nalazio u podrumu škole za gluvoneme u Prizrenu. Svedok sledećim rečima opisuje svoj boravak u zatvoru: "Terli su me da priznam da sam učestvovao u pljačkama, što nije bilo tačno. Za vreme rata sam bio kod kuće. Mučili su me i tukli čime su stigli, rukama, nogama, motkama, pajserima, palicama. U međuvremenu, dok sam bio u zatvoru, umrla mi je majka. Komšije su javile KFOR-u da intervenišu da me puste da je sahranim. Nisu ništa uradili. Majku je sahranio moj komšija. Oslobodili su me posle deset dana mučenja, ali su mi rekli da ne smem da ostanem u gradu." G.B. je napustio Kosovo i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Altiparmak Ajse, Turkinju, zaposlenu u prizrenskoj fabrici lekova, prema izveštaju Centra za mir i toleranciju, krajem jula 1999. godine oteli su pripadnici OVK i držali u svom zatvoru gde su je zlostavljali. Nakon kraćeg vremena su je pustili. Ona je istog dana sa porodicom napustila Prizren i izbegla u Tursku.

Izvor: Veb sajt Centra za mir i toleranciju u Prištini

2.2.2. Pobegli

N.B. (75) i **S.M.**, Srbi iz sela Dojnice, opština Prizren, oteti su 27. juna 1999. godine. Uspeli su da pobegnu sakrivši se u kanal gde su ih našli pripadnici KFOR-a.³⁸

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2.3. Oslobođeni

Stevanović Slobodan (58), Srbin iz sela Dojnice, opština Prizren, otet je 15. juna 1999. godine kada je otišao u Prizren da prijavi nestanak svog sina Vlastimira, koji je otet tri dana ranije, 12. juna i da obide stan svog drugog sina u Dositejevoj ulici, lamela br.2, ulaz IV, stan broj 29. Pripadnici OVK držali su ga u podrumu napuštene kuće, vlasništvo Srbina Spasić Dragana. U tom podrumu bio je zatvoren sa **Stanković Novicom** (20). KFOR ih je istog dana oslobođio.

Slobodan i njegova supruga su 15. juna oko 14,00 časova, krenuli da obidu sinovljev stan u Dositejevoj ulici. U stanu su zatekli jednog Albanca, njegovu suprugu i njenu majku. Kada su ih pitali šta traže u stanu njihovog sina, oni su se izvinjavali i rekli da nisu oni obili stan, da je već bio obijen i vrata otvorena kada su oni došli. Rekli su da su oni ranije živeli u prizrenском naselju Ortakol, ali da im je kuća uništena i da sada nemaju gde da stanuju. Počeli su da pakuju svoje stvari da bi napustili stan. Dok su oni razgovarali, vrata stana su bila otvorena. Hodnikom zgrade je naišla neka žena Albanka i počela da viče na ovu albansku porodicu da ne smeju da se isele. Obratila se Slobodanu i njegovoj supruzi rečima: "Dosta je bilo vaše, sada je sve naše!". Nakon intervencije ove žene, bespravno useljena porodica je odlučila da ostane u stanu, pravdajući se da u postojećoj situaciji Slobodan i njegova supruga neće moći da ostanu tu da žive. Dogovorili su se da oni privremeno izadu iz stana da bi Slobodan i njegova supruga mogli da iznesu svoje stvari na miru. Supruga je iznела neke stvari iz stana i odnela ih u kuću njihove crke, dok je Slobodan ostao u stanu. U jednom trenutku Slobodan je čuo da susetka nekome govori na albanskom jeziku: "Zovi OVK!". Samo nekoliko trenutaka kasnije, došla su trojica pripadnika OVK i počela da lupaju na vrata stana. Slobodan im je otvorio. Imali su crne uniforme sa oznakama OVK i bili su naoružani. Pripadnici OVK su pretresli Slobodana i oduzeli mu 5 000 nemačkih maraka koje je imao kod sebe. Zatim su ga izveli iz zgrade i ubacili u crni automobil marke golf. Dvojica pripadnika OVK su sela pored njega na zadnje sedište, dok je treći vozio. Slobodan je iz automobila video suprugu kako ide prema zgradi, pokušao je da joj se javi udarajući rukama o prozorsko staklo automobila, ali su ga pripadnici OVK sprečili udarcima puškama. Supruga ga nije videla i ušla je u zgradu. Njega su odveli u napuštenu kuću jednog Srbina u Prizrenu. Uveli su ga u podrum kuće. Tu je zatekao mladića Stanković Novicu iz Prizrena, koga su pripadnici OVK lišili slobode prethodnog dana, 14. juna, na ulici u centru grada. O tome šta se posle toga događalo Slobodan kaže:

³⁸ Izjavu svedoka o otmici i bekstvu N.B. i S.M. vidi: Prizren, 2. Otmice

"Novici su bile vezane i ruke i noge za stolicu, a meni su vezali samo ruke, nekim kablom. Zaključali su vrata i otišli. Posle su došla dvojica pripadnika OVK i počela da me ispituju. Pitala su me da li je moj sin onaj što je 12. juna zarobljen u selu Skorobište. Rekli su da je moj sin, Vlastimir, navodno kada su ga uhvatili, kod sebe imao sakriven pištolj i da je ubio jednog njihovog vojnika. Pištolj je krio u čarapi. Rekli su da će mi dati dva dana vremena da rasprodam svoje imanje i da im dam 100 000 nemačkih maraka da bi oslobođili mene, mog sina i ovog dečka. Rekao sam im da ne mogu tako brzo da to rasprodam i da će im potpisati da im poklanjam sve što imam samo da mi oslobole sina, a mene, ako hoće, mogu i da ubiju. Podrum u kome smo bili zatvoreni imao je jedan prozor. Pored tog prozora stajala su petorica OVK stražara, koji su kroz njega ušla u prostoriju, nakon što su pomenuta dvojica izašla, i počeli da nas tuku. Udarali su nas kundakom, pendrekom i koricama noža. Kada su se umorili, otišli su. Nije prošlo mnogo vremena, kada su druga četvorica ušla kroz isti prozor i opet počeli da nas biju. I oni su posle otišli. Kasnije su, kroz vrata ušla ona dvojica što su me ispitivala, i pitali ko nas je tukao. Rekli smo da su nas tukli pripadnici OVK, na šta su odgovorili da lažem. Jedan mi je stavio cev pištolja u usta, a drugi nož pod grlo Novici. Zatim su uveli tri devojčice Albanke, ne starije od 14 godina. Postavili su ih pred Novicu i pitali ga da li ih se seća. On je rekao da ih ne poznaje. Potom su počeli da ga tuku i traže da prizna koju je od njih silovao. Devojčice su se uplašile i pobegle, a oni su izašli za njima. Posle nekog vremena Novica je počeo da kuka i traži vodu. Na stolu pored nas je stajala jedna flašica sa vodom. Pošto su meni bile vezane samo ruke, a njemu i ruke i noge, ustao sam i pokušao nekako da mu dodam tu vodu. Stražar, koji je bio pored prozora, video je kako pokušavam da mu dodam vodu i počeo je da više na nas. Dok je on vikao, iza njegovih leđ putem je naišla patrola KFOR-a. Jedan od pripadnika KFOR-a je pritrčao da vidi šta se događa. U tom trenutku stražar OVK je počeo da beži. Pripadnik KFOR-a koji je malo govorio srpski jezik, nagnuo se kroz prozor podruma i pitao nas da li smo Srbi i šta tu radimo. Rekao sam mu da su nas zarobili pripadnici OVK i da nas tuku. U kuću su ušli i ostali vojnici iz patrole KFOR-a, i pokušavali da razvale zaključana podumska vrata. Potom sam ja doviknuo vojniku koji je govorio srpski da mogu da uđu kroz prozor. Poslušao me je i ušli su kroz prozor. U međuvremenu su ostali vojnici uspeli da razvale vrata podruma. Tako smo bili oslobođeni. Rekli su nam da je opasno da se vraćamo u grad i da će nas odvesti do crkve. Prvo su nas greškom odveli u napuštenu crkvu u centru grada, u kojoj nije bilo nikoga, pa su s nama pošli ka Bogosloviji. Pitao sam vojnika koji je govorio srpski, da mi pomogne da nađem sina i rekao sam mu da ne znam gde mi je žena. Odgovorio mi je da ne zna kako može da mi pomogne u vezi sa sinom, ali da prepostavlja da mi je žena u Bogosloviji, jer su skoro svi Srbi iz grada tamo otišli. Kada sam stigao u Bogosloviju u 23,30 časova, moja žena je već bila tamo. Sutradan u 18,00 časova smo svi iz Bogoslovije autobusima u konvoju i uz pratnju KFOR-a napustili Prizren. Neposredno pre polaska ispred našeg konvoja stao je Ekrem Redža, komandant OVK iz Skorobišta, glavni u OVK za tu oblast, sa jednom ženom u uniformu OVK, i obratio nam se: "Gospodo, nemojte da odlazite, nema potrebe, ostanite u Bogosloviji još koji dan, sada je situacija malo napeta, ali uskoro će se sve srediti. Nema potrebe da napuštate Prizren. Sve će biti u redu." Prišao sam mu, jer ga poznajem, i pitao sam kako da mu verujem kada su mog sina oteli, a mene pretukli pripadnici OVK. On me je pogledao, stajao sam pred njim još uvek iscepán i krvav. Nije mi ništa odgovorio. Stajao je tu još neko vreme i onda otišao."

Izvor: FHP, izjava svedoka

SRBICA

1. Nestanci

388. Milosavljević Dragan (36), Srbin iz Svilajnca, Srbija, poslednji put je viđen 12. maja 1999. godine, u Srbici.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

2. Otmice

Osmani Balj (Osmani Bal), Rom iz Srbice, ulica Cara Uroša, odveden je 26. aprila 1999. godine iz kuće.

Prema svedočenju njegovog komšije, 26. aprila 1999. godine oko 19,00 časova, u Baljevu kuću upala su dvojica pripadnika OVK Seferi Ramadan i Tekaru Farudin iz Srbice. Vezali su mu žicu oko vrata i mučili ga da prizna gde se nalazi novac, koji mu šalju sinovi koji rade u inostranstvu. Pošto im Balj nije dao novac, poveli su ga sa sobom u štab OVK, koji se nalazi u selu Lauša (Llaushë), opština Srbica. Od tada se Osmaniju Balju gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Na slobodi

2.1.1. Pobegli

Miljačića (ime nepoznato), Srbina, pripadnika Vojske Jugoslavije, koji je dezertirao, u maju 1999. godine zarobili su pripadnici OVK.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, Miljačića su pripadnici OVK vezali žicom i držali zatvorenog u podrumu privatne kuće u Srbici. Uspeo je da pobegne kada je Vojska Jugoslavije izvršila napad na Srbicu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

ŠTIMLJE (SHTIME)

1. Nestanci

Stolić Mića (19), Srbin iz sela Donje Godance (Godanc i Ulët), opština Štimlje, nestao je 17. juna 1999. godine.

Prema svedočenju njegovog rođaka, Mići su komšije Albanci tog dana oteli traktor. Kasnije se jedan od njih vratio i pozvao ga da krene sa njim da mu ga vrati. Od tada mu se gubi svaki trag.

Komšija, sa kojim je otišao po traktor, nije htio da razgovara sa Mićinom porodicom. Porodica Stolić je nakon Mićinog nestanka napustila selo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Vera (deojačko prezime Talić) i njen suprug **Bora (prezime nepoznato)**, Srbi iz Štimlja, prema navodima Crkveno-narodnog odbora poslednji put su viđeni 10. jula 1999. godine.

Istog dana, u Štimlju su ubijeni Verini roditelji **Talić Mirko i Jovanka**.
Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Blagojević Mihailo (55), Srbin iz sela Mužičane (Muzeqinë), opština Štimlje, nestao je krajem avgusta 1999. godine.

Prema izjavi njegovih prijatelja, Mihailo je poslednji put viđen kada je iz Gračanice, opština Priština, pošao pešice ka svom selu. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2. Otmice

Stolić Slobodan (55), Srbin iz Štimlja, Devetačka ulica bb, veterinarski tehničar, zaposlen u veterinarskoj stanici u Uroševcu, otet je 13. juna 1999. godine.

Prema izjavi njegovog sina, njihova porodica je 12. juna napustila Štimlje i preselila se u selo Čaglavicu, opština Priština, udaljeno 30 kilometara od Štimlja. Slobodan se sutradan, 13. juna, pre podne, vratio u Štimlje. Prvo je otisao da poseti svog brata, a zatim u svoju kuću da nahrani svinje. Tada su u kuću ušla četvorica naoružanih pripadnika OVK, u crnim uniformama. Izvela su Slobodana iz kuće, uvela ga u svoj crni automobil marke mercedes, bez tablica, i odvezli ga nekud. Slobodanu se od tada gubi svaki trag.

Pored Slobodanove kuće nalazio se starački dom, odakle su neki ljudi, koji su tu radili, videli otmicu, pa su to odmah javili njegovoj porodici. Sin je sutradan ujutru došao u Štimlje. Vrata kuće su bila otvorena, u bravi su stajali ključevi njegovog oca, nameštaj u kući je bio ispreturan. Iz kuće su bile pokradene neke stvari manje vrednosti, kasetofon, foto-aparat, cipele, papuče.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stoletović Bora (58), Srbin, zaposlen kao vozač hitne pomoći u Domu zdravlja u Štimlju i **Duši Bahri** (**Dushi Bahri**), Turčin iz Prištine, trgovac u robnoj kući "Grmlja" u Prištini, oteti su 4. jula 1999. godine u Štimlju.

Prema svedočenjima članova porodica otetih, Stoletović Bora je sa Duši Bahrijem i njegovom kćerkom došao da poseti rođake u Štimlju. Tada je u njihovu kuću ušla grupa pripadnika OVK i počela pretres tražeći oružje. Kada su našli samo jednu trofejnu pušku, rekli su Bori i Bahriju da pođu sa njima u štab na informativni razgovor. Pripadnici OVK odvezli su Boru u štab svojim belim automobilom marke jugo, dok je Bahrija, u pratnji dvojice vojnika, krenuo svojim automobilom marke zastava, belim. Otišli su u pravcu Uroševca. Njihova dalja sudbina nije poznata. Porodica je incident prijavila KFOR-u.

Tokom pretresa kuće, čerka otetog Bahrija čula je da su jednog od pripadnika OVK, ostali vojnici oslovljavali po imenu Ramadan. Članovi porodica otetih nekoliko puta su se obraćali štabu OVK u Uroševcu, jednom su im čak dali i fotografije otetih.

Izvor: FHP, izjava svedoka

ŠTRPCE

1. Nestanci

Dobrosavljević Ljubiša (49), konduktor u autobusu preduzeća "Polet-Uroševac", i **Đorđević Ratko** (41), vozač u istom preduzeću, Srbi iz sela Popovci, opština Štrpcce, nestali su 2. maja 1999. godine, saobraćajući na relaciji Partizanski put, opština Kačanik i Štrpcce.

Prema izjavi sina nestalog Ljubiše, on je 2. maja, oko 5,00 časova otišao na posao. Kada se tog dana ni posle 22,00 časa nije vratio, sin je pozvao telefonom njegovog kolegu Bogoljuba, koji mu je rekao da je Ljubiša sa vozačem Ratkom tog dana prevozio pripadnike Vojske Jugoslavije iz Uroševca u Kruševac, u Srbiji. Bogoljub ih je video na autobuskoj stanici u Nišu kada su kretali na Kosovo praznim autobusom registarskih oznaka UR-111-81. Istog dana, kasnije, video ih je i na Partizanskom putu u opštini Kačanik, gde su ga oni pozdravili sirenom u prolazu. Kretali su se prema srpskim selima opštine Štrpcce. Od tada im se gubi svaki trag. Autobus preduzeća "Polet-Uroševac", registarskih oznaka UR-111-81, nikada nije pronađen.

Porodica je odmah prijavila nestanak KFOR-u. Dve nedelje nakon Ljubišinog nestanka, porodicu je pozvao nepoznati čovek koji se nije predstavio. Kada se javila Ljubišina Čerka, pitao je da li je to starija ili mlađa Čerka i rekao joj da bude ljubazna da ne bi i ona nestala kao njen otac. Nakon toga je prekinuo vezu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Andelković Živojin (50), njegov sin **Ivan** (26) i Živojinov zet **Živković Vlastimir** (50), Srbi iz sela Gotovuša (Getovushë), opština Štrpcce, nestali su 21. jula 1999. godine na putu iz Štrpca u Vranje, Srbija.

Prema svedočenju njihove rođake, datom FHP, oni su poslednji put viđeni u Štrpcu oko 15,30 časova, kada su svojim kamionom marke zastava, plave boje, krenuli u Vranje. Planirali su da se priključe koloni kamiona koja je prevozila građevinski materijal za KFOR bazu, Bonstil. Nosili su veću količinu novca, jer su planirali da u Vranju kupe robu za Ivanovu prodavnici prehrambene robe.

Kada je porodica istog dana telefonom pozvala "Jagodinsku pivaru" u Vranju, saznali su da Živojin, Ivan i Vlastimir tamo nisu stigli. Potom je Živojinova supruga razgovarala sa svojim poznanicima, pripadnicima OVK u Štrpcu, koji su joj potvrdili da se oteta trojica Srba ne nalaze na njihovoj teritoriji i da oni ne znaju šta im se dogodilo. Oni su takođe proverili svoje interne spiskove lica osumnjičenih za ratne zločine i potencijalnih svedoka, i obavestili suprugu nestalog da se njih trojica ne nalaze ni na tim listama, što po njihovom mišljenju, isključuje mogućnost otmice iz političkih razloga.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2. Otmice

Dogandžić Dragan (28), Srbin iz Štrpca, otet je 21. juna 1999. godine, na putu između Štrpca i sela Raka (Rakë), opština Uroševac. Dragan je putovao svojim automobilom marke zastava 128 tamnocrvene boje, registarskih oznaka UR 391-50.

Prema izjavi Draganovih roditelja, on je 21. juna, oko 16,00 časova, krenuo svojim automobilom u selo Raka, udaljeno 15 kilometara od Štrpca, na farmu ovaca po

preostale čobane koji su živeli na njoj. Usput, između Štrpca i sela Donja Bitinja (Biti e Ulët), opština Štrpce, sreo je svog prijatelja Novicu i rekao mu da će se vratiti za sat ili dva. U 16,30 časova, video ga je i njegov prijatelj Svetislav kako prolazi kroz selo Drajkovce (Drajkoc), opština Štrpce. Od tada mu se gubi svaki trag.

Njegovi roditelji su sutradan, sa pripadnicima KFOR-a, krenuli u selo Rake. Kada su stigli na farmu, prišli su im upravnik farme inžinjer Izet i Halid, takođe zaposlen na farmi. Rekli su im da nisu videli Dragana, a da su pastiri po koje je Dragan pošao prethodnog dana napustili farmu i otišli u selo Stari Kačanik, opština Kačanik. Na farmi su tom prilikom roditelji nestalog videli dvadesetak uniformisanih pripadnika OVK. Oni su potom otišli u Stari Kačanik, gde su im pastiri ispričali da su im Albanci sa farme, prethodnog dana, rekli da napuste farmu jer tu više nisu bezbedni. Dragana nisu videli.

Pripadnik KFOR-a, američki kapetan Tejlor (Taylor), 23. juna, obavestio je Draganove roditelje da je saznao da je Dragan otet i da je za otmicu odgovorna manja grupa pripadnika OVK na čelu sa izvesnim Šuki Bujom (Shuki Buja), komandantom zatvora u Uroševcu. Kapetan, međutim, nije mogao roditeljima da kaže gde se Dragan tačno nalazi, ali ih je 25. juna pozvao i rekao da će on, odnosno KFOR, organizovati posetu Dragalu. Prvo je predložio da Draganov otac kreće u posetu. Sutradan, 26. juna, ponovo ih je pozvao i rekao da nije dobro da otac ide da poseti Dragana, jer će ta poseta loše uticati na njega, i da je bolje da u posetu ode sveštenik. Kada je dan kasnije jedan pravoslavni sveštenik, u dogovoru sa Draganovim roditeljima, otišao u vojnu bazu KFOR-a, kapetan Tejlor mu je rekao da ni on ne može da poseti Dragana.

Nakon mesec dana, isti kapetan je obavestio roditelje da će Dragalu biti suđeno za ratne zločine i da taj proces može da traje i nekoliko meseci. Tom prilikom, kapetan Tejlor rekao je roditeljima da on zna gde se Dragan nalazi, ali da ne sme da im kaže i savetovao im je, da pokušaju da ga oslobođe preko svojih prijatelja Albanaca. Roditelji su se obratili prijatelju Albancu, koji im je rekao da se Dragan nalazi u selu Firaja, opština Štrpce, kao i da je na suđenju utvrđeno da on nije odgovoran za ratne zločine. Do danas, nema nikakvih vesti o Draganovoj daljoj sudsbi.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

Markočević Božidar (58), Srbin, iz sela Sušica, opština Štrpce, zaposlen kao čuvar u dečijem odmaralištu "Lahor", poslednji put je viđen 30. juna 2000. godine, na livadi Vršara. Pripadnici KFOR-a su pronašli njegovo telo 4. jula, u obližnjoj šumi.

Prema izjavi Božidarove supruge, on je 30. juna ujutru otišao da čuva stoku na livadi Vršara. U blizini te livade nema sela. Najbliže selo je albansko selo Koštanjevo (Koshtanjevë), udaljeno 4 kilometra od livade. Kada se Božidar te večeri nije vratio kući, supruga je slučaj prijavila KFOR-u.

Nakon dva dana, pripadnici KFOR-a su pronašli u obližnjoj šumi Božidarovo cipelu i torbu, da bi 4. jula, pronašli i njegovo telo, takođe u šumi. Telo je ležalo udaljeno 300 metara od njegove cipele i torbe. Božidar je bio pogoden sa dva metka u glavu. Stoka koju je čuvao, 30 krava, 12 jaraca i 7 koza, nije pronađena.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pobegli

M.J. (16), Srbina iz sela Sušice, opština Štrpcce, 2. jula 1999. godine otela su četvorica uniformisanih, naoružanih Albanaca, sa livade iznad njegovog sela. Dok su ga vodili prema susednom selu, naišli su na patrolu KFOR-a, tako da je M.J. uspeo da pobegne.

Prema svedočenju M.J., navedenog dana u 9,45 časova, krenuo je na obližnju livadu, zvanu Brezika, da čuva stoku. Između 10,00 i 11,00 časova prišla su mu četvorica uniformisanih i naoružanih Albanaca. Jedan je imao crnu uniformu, a ostala trojica maskirne i na njima nije bilo nikakvih oznaka. Sva četvorica na licima su nosila maske. Jedan je imao toki-voki.

Svedok dalje navodi: "Obratili su mi se na srpskom jeziku. Pitali su me iz kog sam sela i koliko imam godina. Kada sam im odgovorio, oborili su me na zemlju i dva, tri puta nogama udarili u glavu. Kada sam ustao, vezali su mi ruke i usta. Krenuli smo prema albanskom selu Jezerce, opština Uroševac. Nakon otprilike 2 kilometra hoda, čuo sam da nailazi patrola poljskih vojnika KFOR-a. Otrgao sam se od Albanaca i počeo da trčim u pravcu mog sela. Poljski vojnici su bili udaljeni oko 20 metara od nas, tako da Albanci nisu smeli da pucaju za mnom."

Izvor: FHP, izjava svedoka

SUVA REKA

1. Nestanci

Staletović Slobodan (50), Srbin iz sela Popovljane (Papalan), opština Suva Reka, poslednji put je viđen 4. aprila 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

Ozegović Aleksandar (26), Srbin iz Beograda, poslednji put je viđen 14. aprila 1999. godine, u selu Belanica (Bellanicë), opština Suva Reka.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Ozegović Milan (29), Srbin iz sela Blace, opština Suva Reka, poslednji put je viđen 19. aprila 1999. godine u selu Belanica, opština Suva Reka.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Mihailović Predrag, Srbin, poslednji put je viđen 19. aprila 1999. godine u selu Belanica, opština Suva Reka.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Jovanović Jovan (71), Srbin iz sela Lešane, opština Suva Reka, nestao je 11. juna 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

Karanović Duško (43), sudija opštinskog suda, i njegova supruga **Snježana** (34) ekonomista, Srbi iz Suve Reke, nestali su 13. juna 1999. godine u Suvoj Reci.

Porodica Karanović je 10. juna napustila Suvu Reku i došla u Beograd gde su bili smešteni u izbegličkom kampu. Prema podacima kojima raspolaže FHP, Duško je 11. juna dobio nalog od zamenika ministra pravde Republike Srbije da se vrati u Suvu Reku. Duško je sa suprugom krenuo iz Beograda 12. juna u 11,00 časova, službenim automobilom marke fijat 125, žute boje. Duška i Snježanu je videla njihova poznanica, u mestu Merdare, kada su se sa njom mimošli na putu.

FHP je u razgovoru sa komšinicom porodice Karanovića saznao da su Duško i Snježana, došli u svoj stan 13. juna, posle podne, i da ih je ona tog dana poslednji put videla. Kada su sutradan, pripadnici OVK upali u njen stan, rekli su joj da su u noći 13/14. juna ubili sve Srbe u zgradu u kojoj su živeli Karanovići.

Jedna druga komšinica ispričala je rodbini nestalih Karanovića da je ona, nakon njihovog nestanka, videla njihova tela u blizini tzv. Balkanske zgrade, gde se nalazio njihov stan. Ona je još dodala da su bili ubijeni vatrenim oružjem.

Njihova rodbina je čula da je 13. i 14. juna ubijen veliki broj Srba u Suvoj Reci, da su njihova tela ležala na ulici, i da su ih zatim pripadnici OVK pokupili i zatrplali buldožerima.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Nikolić Miodrag (42), iz Niške Banje, elektromehaničar, **Ivković Predrag** (40), mašinbravar iz Niša, **Marković I. Zoran** (22), iz sela Džepnica kod Blaca i **Bojić Dragoljub** (44), Srbi iz Srbije, pripadnici rezervnog sastava Vojske Jugoslavije, nestali su 13. juna 1999. godine kod Suve Reke.

Prema izjavi Predragovog oca datoj FHP-u, ovi vojnici su u noći 11/12. juna 1999. godine u 3,00 časa sa Kosova došli u Niš gde su dopremili vojnu opremu. Predrag je svratio u kuću svojih roditelja i oko 9,00 časova se vratio u nišku kasarnu Vojske Jugoslavije.

Dana 13. juna 1999. godine, prema iskazu svedoka, Predrag je sa grupom vojnika oko 15,00 časova krenuo iz Niša prema Suvoj Reci. Kretali su se u koloni od šest vojnih vozila. Predrag i Miodrag su se vozili u šleperu marke raba, registarskih oznaka DJ 330-11, dok su se Zoran i Dragoljub vozili u kamionu marke mercedes, plave boje. Njihovu kolonu je na putu u blizini hotela "Balkan" u Suvoj Reci presrela OVK. Došlo je do sukoba, i od tada se ovim rezervistima gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jovanović Ivica (36), iz Pančeva, i **Rašović Dragiša** (31), iz sela Gornji Stepoš, opština Kruševac, Srbi iz Srbije, pripadnici rezervnog sastava Vojske Jugoslavije, nestali su 13. juna 1999. godine, oko 18,00 časova u Suvoj Reci. Od tada im se gubi svaki trag.

Prema izjavi Ivičinog oca, Komanda Treće armije poslala je obaveštenje porodicama nestalih vojnika, u kome se navode okolnosti pod kojima su Ivica i Dragiša nestali. Tog dana, pripadnici Vojske Jugoslavije prevozili su oštećenu vojnu tehniku iz kosovskih kasarni u Gnjilanu, Suvoj Reci, Prizrenu, Đakovici i Peći. Ivica i Dragiša su

upravljalji vučnim vozovima u kojima su se nalazili komandir vodnik Panić Vlada i rezervni vozač Kornov Đura. Vučne vozove obezbeđivalo je jedno vojno vozilo FAP-a, u kome su bili vodnik Vuković Dejan i sedmorica vojnika.

Na povratku sa zadatka, na ulazu u Suvu Reku, oko 18,00 časova, upali su u zasedu OVK. Nastao je sukob. Vodnik Vuković Dejan, zajedno sa šestoricom vojnika iz vojnog vozila FAP, komandir vodnik Panić Vlada i suvozač Kornov Đura, koji su prilikom sukoba ranjeni, uspeli su da se povuku do obližnjeg naselja. Istog dana, oko 23,00 časa, izvukli su iz FAP-a ranjenog vojnika Smiljković Igora. Prebacili su ga u bolnicu u Prizren, gde mu je pružena lekarska pomoć. Ivici i Dragiši, koji su ostali u vučnim vozovima, od tada se gubi svaki trag.

Sutradan u jutarnjim časovima, komandant obezbeđenja Vojske Jugoslavije za tu oblast pozvao je KFOR da pripadnicima Vojske Jugoslavije obezbedi pratinju pri evakuaciji dvojice vojnika i vučnih vozova, koji su ostali na putu. Pripadnici KFOR-a su odbili ovu molbu sa obrazloženjem da vojnicima ne mogu da garantuju bezbednost.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Bijelić Mirko (20), Srbin iz Bačke Palanke, Srbija, pripadnik Vojske Jugoslavije, 13. juna 1999. godine nestao je na putu kod Suve Reke.

Prema izjavi njegovog oca, Mirko je sa grupom vojnika prevozio vojna tehnička sredstva iz Prizrena u Leskovac. Kolonu vojnih vozila presreli su pripadnici OVK u blizini Suve Reke. Mirku se od tada gubi svaki trag.

Mirkov starešina Popović Janko obavestio je porodicu da su pripadnici OVK odmah ubili sve zarobljene vojнике. Dalje je rekao da je Mirkovo telo pronađeno i sahranjeno u Prizrenu, 29. juna 1999. godine.

Porodice su nakon ovog obaveštenja pokušale da dođu do tela ubijenih vojnika. Nadležni u Vojsci Jugoslavije obavestili su ih tom prilikom da tela nestalih vojnika nisu, u stvari, pronađena, nego je identifikacija i sahrana obavljena samo na osnovu pronađenih vojnih čizama i vojne identifikacione pločice vojnika.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Burdžić Dragan (39), zaposlen kao vozač u Medicinskom centru u Prizrenu, i **Bucalo Dragan** (43), vozač, Srbi iz Prizrena pripadnici, Vojske Jugoslavije, zarobljeni su 13. juna 1999. godine, na putu između Suve Reke i sela Koriša u Prizrenu.

Prema svedočenju supruge Burdžić Dragana, on je 13. juna 1999. godine prevezao deo vojne tehnike za Leskovac, odakle se vraćao u koloni vojnih kamiona po preostalu tehniku i vojsku. U koloni je bilo pet kamiona. Tri kamiona su uspela da se pridruže koloni vozila KFOR-a i tako stignu do Prizrena, dok su druga dva kamiona, u kojima su se nalazili Burdžić, Bucalo, **B.M.**, Musliman iz sela Grnčare, opština Prizren, pripadnik Vojske Jugoslavije i još jedan vojnik, malo zaostala za njima. Kod Suve Reke, oko 16,00 časova, pripadnici OVK su ih napali. Jedan vojnik, je poginuo u sukobu, njegovo telo je nađeno nekoliko dana kasnije na putu gde je kolona napadnuta. Vojnik B.M. koji je pobegao, odbija da govori o ovom incidentu. Burdžiću i Bucalu od tada se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Marković Novica i njegov brat **Mirko, Jovanović Božidar** (51), penzioner, **Živanović Svetlana** (45), **Nikolić Marko** (79) i **Cveta** (74), Srbi iz sela Mušutište, opština Suva Reka, poslednji put su viđeni 15. juna 1999. godine u selu Mušutište.

Većina meštana tog sela je po povlačenju srpskih snaga napustila selo. Dvadeset i pet, pretežno starijih stanovnika sela, je ostalo. Pošto nije postojala telefonska veza sa selom, porodice nestalih nemaju pouzdane informacije o njihovoј sudbini.

Lokalni sveštenik Ilija rekao je članovima porodica nestalih da je on poslednji put bio u selu 15. juna i razgovarao sa preostalim Srbima. Njihova dalja sudbina od tada je nepoznata.

Nekoliko dana kasnije, pripadnici OVK su zauzeli selo. Sveštenik više nije mogao da ode u selo Mušutište, ali je razgovarao sa ljudima koji su prošli kroz selo, koji su mu ispričali da je ono bilo prazno.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Crevar Dušan (31), Srbin, poslednji put je viđen 20. juna 1999. godine u Suvoj Reci.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

Beriša Afrim (Berisha Afrim) (30), Rom iz Suve Reke, nestao je 30. juna 1999. godine.

Izvor: *Roma from Kosovo Testify* ŠSvedočenja kosovskih Roma¹, ERRC ŠEvropski centar za prava Roma¹, 2. avgust 1999.

Popović Dragan (30), Srbin iz sela Pećka Banja, opština Peć, poslednji put je viđen u junu 1999. godine, u selu Dvorane, opština Suva Reka.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Tomić Ivo (52) i **njegov osamnaestogodišnji sin (ime nepoznato)**, Srbi iz Negotina u Srbiji, nestali su 18. avgusta 1999. godine, na putu između sela Dulja (Duhēl), opština Suva Reka, i Prizrena. Ivo i njegov sin vozili su staklo u Prizren.

Izvor: *Ubijeno 11, oteto 20 ljudi*, BLIC, 18. avgust 1999.

Stojkov Atanasije (62), i njegov zet **Andelković Dejan** (29), Srbi iz Vranja, nestali su 22. avgusta 1999. godine, na putu između Suve Reke i Prištine. Poslednji put su viđeni u Suvoj Reci gde su istovarili humanitarnu pomoć koju su dovezli iz Vranja. Nakon toga su krenuli u pravcu Prištine, od kada im se gubi svaki trag.

Izvor: *Od dolaska KFORA kidnapovano 645 civila*, POLITIKA, 22. oktobar 1999.

Nedeljković Ljubiša (43) i njegova supruga **Leposava** (47), Srbi iz Suve Reke, sa stanom u ulici Devet Jugovića br. 3, nestali su tokom leta 1999. godine u Suvoj Reci.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

2. Otmice

Stanković Todor (52), privatni autoprevoznik iz Bujanovca, ulica Železnička br. 3, i **Trajković Dejan** (29), vozač, zaposlen u ugostiteljskoj firmi "Proleće" iz Bujanovca,

ulica Železnička br.7, Srbi iz Srbije, oteti su 13. juna 1999. godine u Suvoj Reci. Putovali su kamionom prema Đakovici sa R.M. čovekom koji ih je angažovao za prevoz stvari. U Suvoj Reci, na putu je otpočeo oružani napad OVK na vozila koja su išla ispred njih. Bežeći od pucnjave, razdvojili su se. Poslednji put je video Todoru i Dejanu kako ulaze u dvorište jednog Albanca. R.M. se, nakon dva dana, vratio u Bujanovac, dok se Todoru i Dejanu, od tada gubi svaki trag.

Prema izjavi R.M, on je 13. juna angažovao Todoru da mu u Bujanovac preveze neke stvari iz stana u Đakovici. Todor je pozvao Dejana, svog prvog komšiju, da krene sa njima. Putovali su Todorovim kamionom marke mercedes 1421, plave boje, registarskih oznaka VR 498-19. Na vratima kamiona je bio ispisani naziv Todorove firme "TAXI 120-Stanković Todor". Krenuli su iz Bujanovca 13. juna u 12,30 časova.

O incidentu R.M. je ispričao sledeće: "Kada smo stigli do Štimlja, odlučili smo da odemo do Prizrena i da se tamo raspitamo da li je put do Đakovice bezbedan. Ispred nas su išli cisterna i šleper. Prošli smo sela Crnoljevo i Dulje, i na samom ulazu u Suvu Reku primetio sam sa desne strane puta, pored kuća, četvoricu ili petoricu naoružanih pripadnika OVK u crnim uniformama. Nedugo zatim, odjeknula je snažna detonacija. Šleper, koji je u tom trenutku bio oko 100 metara ispred nas zapalio se, a iz njega su neki ljudi izvukli čoveka koji je bilo ranjen. Zatim je počela rafalna paljba u pravcu šlepera. Sva trojica smo izašla iz kamiona i ušla u jednu uličicu. Tu su bila neka deca i jedan stariji Albanac koji nam je obećao da će nam pomoći. Imao sam kod sebe pištolj TT-7.62 i Albanac je insistirao da ga odmah bacim. Predložio sam Todoru i Dejanu da bežimo, što oni nisu prihvatali, jer sam kod sebe imao sva dokumenta kao rezervni pripadnik MUP-a. Krenuo sam sam tom uličicom da vidim kuda ona vodi. Potom sam se vratio da pozovem Tadora i Dejana, da i oni krenu. Oni su stajali na kapiji nekog dvorišta sa onim Albancem, koji je rekao da će nam pomoći. Kada su njih dvojica ušla u dvorište, Albanac je deci koja su se igrala u uličici, rekao na albanskom da pozovu UČK, i zatvorio vrata kapije. Tada sam potrčao do glavnog puta i video kamion sa đakovačkim tablicama. Kada sam se približio kamionu, čuo sam albansku muziku i shvatio da se u njemu nalaze Albanci, pa sam se odmah sakrio u žbunje. Stalno sam čuo pucnjavu. Došao sam do neke štale gde sam se sakrio. Tu sam pocepao i zakopao sva dokumenta koja sam imao. Pištolj sam još ranije bacio. Čuo sam ispred štale neke ljude kako razgovaraju na albanskom. Kada su se oni udaljili, odlučio sam da krenem peške prema Štimlju. U šumi kod sela Dulje naišao sam na jedinicu Jugoslovenske vojske. Predao sam se tim vojnicima i oni su me odmah vezali. Kada sam im objasnio ko sam i šta se dogodilo, oslobodili su me. Prenoćio sam sa njima u šumi i ujutru sam u pratnji KFOR-a, zajedno sa ovim vojnicima, krenuo za Prizren. Kada smo prolazili kroz Suvu Reku, na putu više nije stajao Todorov kamion, ali sam pored puta video pripadnike OVK. U Prizren smo stigli 14. juna oko 12,00 časova."

R.M. je prenoćio u Prizrenu u zgradи Doma Vojske Jugoslavije, i sutradan 15. juna u 6,00 časova, vratio se sa vojnicima u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Ubijeni

Krehić Razu (54), Muslimanku iz Suve Reke, zaposlenu u pošti, 14. juna 1999. godine, oteli su pripadnici OVK, i prema iskazu svedoka nakon nekog vremena ubili.³⁹

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jovanović Radisava, Mitić Jovanu, Jovaninog supruga **Božu**, njihovog zeta **Mitić Stanislava**, kao i **Božović Svetlanu** i njeno trogodišnje **dete**, Srbe iz sela Mušutiše, opština Suva Reka, oteli su 15. juna 1999. godine pripadnici OVK i nakon nekog vremena ubili.⁴⁰

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

Jovanović Tonku (84), Srpskinju iz sela Mušutiše, opština Suva Reka, lišili su slobode pripadnici OVK 13. juna 1999. godine, i nakon nekog vremena je pustili.

Prema izjavi njenog unuka, kad je puštena, ispričala je da su je oteli pripadnici OVK, a da su njenog sina **Jovanović Radisava**, spalili u njegovoju kući. Ona je, takođe, rekla da su u isto vreme pripadnici OVK ubili i njenu čerku **Mitić Jovanu**, Jovaninog supruga **Božu**, njihovog zeta, **Mitić Stanislava**, kao i **Božović Svetlanu**, i njeno trogodišnje **dete**, svi Srbi iz Mušutišta.

Početkom januara 2000. godine pripadnici KFOR-a su Tonku prebacili u Bogosloviju, odakle je ona izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

P.V. (59) i **G.K.** (75), Srpskinje, penzionerke iz Suve Reke pripadnici OVK lišili su slobode 17. juna 1999. godine i nakon jednodnevnog zadržavanja pustili. **Krehić Razu** (54), Muslimanku iz Suve Reke, s kojom su boravile u istom stanu, pripadnici OVK oteli su tri dana ranije, 14. juna i ubili.

Prema svedočenju P.V. datom FHP-u, one su se, nakon povlačenja srpskih oružanih snaga iz Suve Reke, 13. juna, preselile iz svog stana u ulici Cara Dušana br. 155, u napušten stan jednog Albanca u istoj zgradbi. Tu su se sklonile da bi izbegle eventualne napade pripadnika OVK na srpske stanove, dok ne stignu vojnici KFOR-a. Sa njima je u stanu boravila i Krehić Raza.

Pripadnici OVK su istog dana upali u stan i počeli da ga pretresaju i traže oružje. Zapretili su im da će ih ubiti ukoliko ne napuste Kosovo. Trojica pripadnika OVK su sutradan, 14. juna oko 12,30 časova, ponovo došla u stan i odvela Razu, rekavši da će je brzo vratiti. Vratili su se u 14,30 časova i rekli im da su Razu zaklali. Oko 12,30 časova 17. juna, pripadnici OVK su po treći put došli u stan i ovoga puta odveli P.V. i G.K.

P.V. o tome govori sledeće: "Sproveli su nas u prostorije bivše policijske stanice. Pitali su me gde su mi sinovi, da li imam oružje, da li znam neku osobu u Srbiji koja radi za Službu državne bezbednosti i da li znam gde se nalazi neki Albanac, za koga veruju da

³⁹ Izjavu svedoka o otmici i ubistvu Krehić Raze, vidi: Suva Reka, 2.2.1. Pušteni

⁴⁰ Izjavu svedoka o otmici i ubistvu ovih lica, vidi: Suva Reka, 2.2.1. Pušteni

je srpski špiun. Počeli su da nas tuku. Vojnik koji nas je ispitivao i tukao bio je obučen u crne pantalone i crnu košulju, a na rukavu je imao amblem OVK. Kada me je ošamario, pala sam sa stolice. Jedno vreme ga nisam čula, toliko me je jako udarao po glavi i preko uveta. Gledala sam ga u usta da razumem šta me pita. Čupao mi je kosu. Stavljao mi je cev pištolja u usta. Pretio mi je kako će sada da umrem, stalno tako."

Nakon nekog vremena, pripadnici OVK su P.V. i G.K. oslobođili pod uslovom da odmah napuste grad. Komandant OVK Gaši Sabit (Gashi Sabit) im je napisao potvrdu da mogu slobodno da se kreću pri napuštanju grada.

P.V. i G.K. su, odmah po oslobođanju, napustile Kosovo i izbegle u Srbiju.
Izvor: FHP, izjava svedoka

UROŠEVAC

1. Nestanci

Stojčetović Đorđe (44), Srbin iz Štrpca, poslednji put je viđen 18. maja 1999. godine, na železničkoj stanici u Uroševcu, odakle je nameravao da otputuje u Makedoniju. Od tada mu se gubi svaki trag.

Prema izjavi njegovog brata Marka, Đorđe je 18. maja, oko 6,00 časova, krenuo autobusom za Skoplje, Makedonija, da poseti neke prijatelje. U 6,45 časova, makedonski graničari mu nisu dozvolili da pređe granicu zbog nevažećeg pasoša, pa se autobusom vratio u Uroševac. Nameravao je da iz Uroševca ponovo vozom proba da pređe granicu i ode u Skoplje. Na železničkoj stanici u Uroševcu je oko 22,00 časova sreo prijatelja Sokola, i nešto ranije prijateljicu Jelenu, kojoj je dao cigarete da odnese njegovom ocu.

S obzirom na to da nije imao običaj da se javlja porodici kada nekud otpituje, brat je saznao za njegov nestanak tek kada su ga, nakon dve nedelje, početkom juna, telefonom pozvali prijatelji iz Makedonije kod kojih je Đorđe nameravao da ode i pitali gde je on. Marko je odmah prijavio slučaj KFOR-u i Crvenom krstu.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Kolarević (ili Koltočević) Novak i Zorka, Srbi iz sela Gatnje, opština Uroševac, nestali su posle 14. juna 1999. godine na području Uroševca.

Izvor: *U selu Gotiva oteta porodica Jokić*, BLIC, 19. jun 1999; *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Dabić Milosav i Radmila, Srbi iz sela Nerodimlje (Nerodimje), opština Uroševac, nestali su posle 14. juna 1999. godine na području Uroševca.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999; *OVK otima, KFOR oslobađa*, BLIC, 20. jun 1999.

Kocić Stanislav, Marković Desimir, Stolić Nebojša, Srbi, nestali su u selu Varoš (Varosh), opština Uroševac, posle 14. juna 1999. godine.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Ilija (prezime nepoznato), Srbin, nestao je u selu Zaskok (Zaskoc), opština Uroševac, posle 14. juna 1999. godine.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Čungurović Stanko (60), Srbin iz Uroševca, ulica Cara Uroša, penzionisani pripadnik srpske policije, poslednji put je viđen 15. juna 1999. godine na ulici.

Prema svedočenju Stankovog komšije, koji je pomenutog dana oko 12,00 časova, prolazio ulicom Cara Uroša, video je Stanka kako se glasno raspravlja sa jednim Albancem. Pored njih je stajala neka žena, koja je pokušavala da ih smiri. Drugi Albanci su počeli da se okupljaju oko njih i viču. Pošto je komšija smatrao da se mogu sukobiti, otišao je u zgradu Elektroprivrede Srbije, koja se nalazila u istoj ulici, da bi pozvao KFOR. Nije uspeo da ih dobije, jer se niko nije javljaо na telefon njihove kancelarije i vratio se na ulicu nakon desetak minuta. Kada je izašao iz zgrade, Stanko više nije bio tamo. Od tada mu se gubi svaki trag.

Kasnije istog dana, razgovarao je sa Stankovim rođakom Dragom koji mu je rekao da je Stanko tog dana izašao iz kuće i da se više nije vraćao.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Milivojević Srđan (27), Srbin, prema podacima kojima raspolaže detektivska agencija "Ozna", poslednji put je viđen 18. juna 1999. godine, u 12,30 časova u selu Kamena Glava (Komogllavë), opština Uroševac. Dalja soubina Milivojević Srđana je neizvesna.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

Dorđević Perica (31), Srbin iz Uroševca, poslednji put je viđen 23. juna 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

Trajković Dragan, Srbin, nestao je tokom juna 1999. godine u Uroševcu.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohiji¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Dejanović Živka, Srpkinja, nestala je u prvoj polovini jula 1999. godine u selu Muhadžer Talinovac (Talinoc i Muhanxhërvë), opština Uroševac.

Izvor: *Terror continued in Kosovo* ŠTeror na Kosovu se nastavlja¹, KOSOVO DAILY NEWS ŠKosovske dnevne vesti¹, 16. jul 1999.

Šabani Ekrem (Shabani Ekrem) (48), Rom iz Uroševca, nestao je 12. oktobra 1999. godine. Ekrem je poslednji put viđen pomenutog dana, oko 16,00 časova, u dvorištu svoje kuće u ulici Šefki Hajdini (Shefki Hajdini) br. 17.

Izvor: Veb sajt detektivske agencije "Ozna"

2. Otmice

Vuksanović Mile (60), Srbin iz Prištine, inženjer tehnologije, zaposlen kao vršilac dužnosti direktora Zavoda za zaštitu zdravlja u Prištini, 2. aprila 1999. godine otet je zajedno sa Albancem Đ.Lj, na ulazu u selo Trn, opština Uroševac. Vuksanovićeva soubina ostaje nepoznata, Đ.Lj. je oslobođen.

Miletova supruga rekla je FHP-u da je Mile 2. aprila krenuo iz Prištine u Uroševcu da kontroliše ispravnost vode. Vozio je službeni automobil marke zastava, beli, sa oznakom Crvenog krsta. Sa njim je putovao i njegov prijatelj Albanac Đ.Lj, koji je nameravao da ode u selo Trn, po suprugu i decu. Na ulazu u selo zaustavila ih je patrola OVK. U gepeku automobila pronašli su Miletov automatski pištolj marke hekler i dva obična. Prema navodima svedoka, to je bio razlog njihovog hapšenja.

Supruga nestalog je naknadno od prijatelja Albanaca saznaala da je izvesni Albanac, Miljazim (Milazim), trgovac iz sela Trn, bio u patroli OVK, koja ih je zaustavila i da se zaplenjeno oružje nalazi kod njega.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Zabunović Aleksandar (68), penzioner, i njegova supruga **Kruna** (66), Srbi iz Uroševca, oteti su 15. juna 1999. godine u Uroševcu.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, nepoznata lica su 15. juna, u popodnevnim časovima, izvela iz kuće Aleksandra i odvela ga automobilom marke jugo, crvene boje. Njegova supruga tada nije bila kod kuće. Njihov komšija je video da su se isti ljudi vratili pola sata kasnije i odveli Krunu, koja je u međuvremenu stigla kući. Komšija je video da su otmičari odvezli Krunu belim automobilom. Aleksandrova i Krunina dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Kotarević Sreta (47), Srbin iz sela Gatnje, opština Uroševac, bio zaposlen kao sudija u Uroševcu, otet je 17. juna 1999. godine. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Obradović Miodrag (52), učitelj u osnovnoj školi "Jedinstvo", Srbin iz sela Srpski Babuš, opština Uroševac, otet je 18. juna 1999. godine. Njegova dalja sudbina je nepoznata.⁴¹

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đorđević Milorada (56), Srbina iz sela Donje Nerodimlje (Nerodimje e Ulët), opština Uroševac, 19. juna 1999. godine, lišili su slobode pripadnici OVK i nakon višečasovnog ispitanja u svom štabu pustili. Tog dana, u večernim časovima, isti vojnici OVK ponovo su oteli Milorada, zajedno sa njegovim bratom **Milošem** (58), Srbinom iz Donjeg Nerodimlja, radnikom na plantaži u Uroševcu.

Prema izjavi svedoka, 19. juna oko 12,00 časova, dvojica pripadnika OVK odvela su Milorada iz njegove kuće na ispitivanje u štab OVK u selu Baliče (Baliqë), opština Uroševac, u zgradu nekadašnjeg magacina za podelu voća. Dok su ga uvodili u štab, video je kako dvojica pripadnika OVK iz zgrade izvode Parlić Dinka⁴². U štabu je Milorada ispitivao komandant OVK Sadiku, sa još petoricom pripadnika OVK. Svi vojnici su nosili maskirne uniforme sa amblemom OVK. Ispitivali su ga i batinali oko dva sata. Udarali su ga pesnicama po leđima, stomaku i glavi. Pitali su ga ko je zapalio kuću Albanaca Metine i Salija iz njihovog sela. Pitali su gde su njegova tri sina bila u vojsci, koliko su Albanaca ubili i koliko su albanskih kuća zapalili. Nakon ispitivanja, dvojica pripadnika OVK su ga odvezla kući automobilom marke zastava žute boje,

⁴¹ Izjavu svedoka o otmici Obradović Miodraga, vidi: Uroševac, 2.1.1. Pobegli

⁴² Izjavu svedoka o otmici Parlić Dinka, vidi: Uroševac, 2. Otmice

koji su neki pripadnici OVK ranije oteli Milić Svetozaru, Srbinu iz sela Donje Nerodimlje.

Istog dana, oko 23,00 časa, u njihovo dvorište ponovo su došla petorica pripadnika OVK. Svedok je među njima prepoznao komandanta OVK Moljaku Metija (Molaku Meti), iz sela Jezerce, i vojnika Hadžidemina (Haxhidemin) iz sela Manastirce. Sva petorica su nosila automatske puške i noževe oko pojasa. Imala su šarene uniforme, a na levoj ruci i na kapi zašiven amblem OVK.

Pripadnici OVK su od Miloša tražili mitraljez i bombe, a od Milorada minobacač. Kada su im odgovorili da su sve oružje već predali KFOR-u, vojnici su im naredili da pođu sa njima u štab u selo Baliće, na informativni razgovor kod komandanta Sadikua. Miloša i Milorada su uveli u isti automobil kojim su ga prethodno, tog dana, dovezli kući. Pošto u automobil nisu mogli svi da stanu, Hadžidemin i Moljaku su otišli peške. Od tada se Miloradu i Milošu gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Dejanović Čedu, Dančetović Božidara i još jedno lice (ime nepoznato), Srbe iz sela Srpski Babuš, opština Uroševac, 19. juna 1999. godine oteli su nepoznati albanski civili u njihovom selu i odveli ih u nepoznatom pravcu.

Izvor: FHP, izjava svedoka; *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999; *OVK otima, KFOR oslobođa*, BLIC, 20. jun 1999.

Stojković Milan (85) i njegova supruga **Danica** (78), Srbi iz Uroševca, ulica Miladina Popovića br. 4, oteti su posle 20. juna 1999. godine.

Prema svedočenju njihove snaje, njih su u toku noći iz stana odveli nepoznati albanski civili.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Đorđević Ljubomir, njegova supruga **Rada** i njihova deca **Sanja** i **Goran**, Srbi iz okoline Uroševca, 22. juna 1999. godine oteti su u Uroševcu. Prema navodima izvora, otmicu su izvršili pripadnici OVK.

Izvor: *Državljeni Albanije stižu u Prištini*, BLIC, 24. jun 1999; *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Parlić Dinko (49), Srbin iz sela Donje Nerodimlje, opština Uroševac, zaposlen u Fabrici ulja Uroševac. Nakon što su ga 25. juna 1999. godine, pripadnici OVK, po treći put, odveli na ispitivanje, Dinku se gubi svaki trag.

Prema izjavi njegovog brata od strica, 17. juna su nealbanski stanovnici Nerodimlja počeli da napuštaju selo, dok je Dinko odlučio da ostane u selu. Pripadnici OVK su 23. juna, između 16,00 i 17,00 časova, došli u Dinkovu kuću i poveli ga u štab OVK, koji je bio smešten u selu Baliće. Tamo su ga pitali da li ima oružje, gde je bio tokom rata, da li je ubijao Albance i palio njihove kuće. Oslobodili su ga u 19,00 časova. Dok je išao kući iz štaba, presrela su ga četvorica maloletnika, starih između 14 i 15 godina i pretukla.

Sutradan, 24. juna, pripadnici OVK su ponovo došli u Dinkovu kuću i poveli ga sa sobom u štab gde su ga još jedanput ispitivali. Kada su ga nekoliko sati kasnije

oslobodili, pri povratku kući presreli su ga isti maloletnici, odveli u neku napuštenu srpsku kuću i ponovo pretukli.

Trećeg dana, 25. juna, pripadnici OVK su ponovo došli u Dinkovu kuću i odveli ga u svoj štab. Ovog puta se Dinko nije vratio kući i o njegovojo daljoj sudbini nema podataka.

Dinkova porodica je posle njegovog nestanka napustila selo i izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Tasić Ljubinku i Miodraga, Srbe iz Uroševca, prema navodima izvora, otela su nepoznata lica u drugoj polovini juna 1999. godine, dok su se u izbegličkoj koloni kretali od Uroševca prema Srbiji.

Izvor: *List of Serbs Kidnapped in Kosovo and Metohia* ŠLista nestalih Srba na Kosovu i Metohii¹, KOSOVO.COM, jun-juli 1999.

Šabić Milan (65), Srbin iz sela Gornje Nerodimlje (Nerodimje e Epërmë), opština Uroševac, živeo u Prištini, železničar, otet je 2. jula 1999. godine u Gornjem Nerodimlju. Istom prilikom otet je i **Mile (prezime nepoznato)**, zvani Šumar i još **trojica ili četvorica staraca (identitet nepoznat)** iz ovog sela. Mile je ubijen, dok se Milanu i preostalim starcima iz sela od tada gubi svaki trag.

Prema izjavi njegovog sina Zvonka, Milan se 25. juna iz Prištine preselio u svoju kuću u Nerodimlju, dok je Zvonko sa porodicom napustio Kosovo i izbegao u Srbiju. Komšije iz Nerodimlja su ispričale porodici da je Milan 2. jula bio u kući komšije sa još četvoricom ili petoricom staraca, Srba iz sela. U tu kuću su ušli pripadnici OVK i odveli ih nekuda. Milana su prethodno odveli do njegove kuće i primoravali ga da je sam zapali, što je on odbio. Potom su je oni zapalili, a njega odveli sa sobom. Jednog od staraca, Mileta, su prilikom otmice pripadnici OVK ranili i ostavili na ulici gde je ubrzo iskrvario i umro. Milanu su od tada gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Grković C. Jovu (50), Srbina iz Uroševca, odvela su nepoznata lica 5. jula 1999. godine iz njegove kuće. Njegova dalja sudbina je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stojanović Marko (52), bivši direktor osnovne škole, i **Živković Paun** (51), bivši direktor srednje škole, Srbi iz Uoševca, oteti su 28. septembra 1999. godine u Uroševcu.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, navedenog dana, 28. septembra, Marko, Paun i još četvero Srba, došli su iz sela Štrpce, u pratnji poljskog KFOR-a, da podignu dokumenta srpskih učenika i nastavnika. Najpre su otišli do Tehničke i Ekonomskе škole. Posle 12,00 časova ušli su u osnovnu školu. Tada je jedna nastavnica, iz pomenute grupe, Svetlana Živković, direktor Ekonomskе škole u Uroševcu zamolila pripadnike KFOR-a da je odvedu u selo Duganjeive, da obide svoju kuću. Pripadnici KFOR-a su pristali, dok su Marko i Paun ostali u osnovnoj školi da završe preostali posao oko učeničke dokumentacije. Direktor škole Albanac garantovao im je bezbednost. Kada su se četvoro Srba u pratnji KFOR-a vratili u školu, direktor im je rekao da je došao neki Albanac u crnoj uniformi i odveo Marka i Pauna. Od tada im se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Na slobodi

2.1.1. Pušteni

S.T. (41), Srbin iz Uroševca, poštanski službenik, liшен slobode na ulici u Prištini, držan od 14. do 17. juna 1999. godine u zatvoru u selu Gajre, opština Kačanik.

Prema njegovim rečima, 14. juna je izišao iz stana da kupi benzin. Na povratku kući otela su ga dvojica pripadnika OVK.

Svedok incident opisuje sledećim rečima: "Kada sam natočio benzin, primetio sam da me dvojca pripadnika OVK prate. Tada je iz suprotnog pravca, naišao džip i preprečio mi put. Iz njega su izašla dvojica OVK vojnika, jedan je uperio pištolje u mene i naredio mi da uđem u njihovo vozilo. Odvezli su me u selo Varoš (Varosh), udaljeno 2 kilometra od Uroševca, i sproveli u zgradu škole. Tu nas je dočekalo pet ili šest vojnika u crnim odelima. Pripadnici OVK, koji su me oteli, tražili su nekoga iz komande. Kada im je jedan od vojnika rekao da traženi nije tu, otišli smo u selo Kamena Glava, opština Uroševac. Usput su me ispitivali da li sam bio pripadnik srpskih snaga, da li sam ubio nekoga. Ni u selu Kamena Glava nismo pronašli tu osobu iz komande OVK. Posle toga uputili smo se u selo Gajre, opština Kačanik. Ovo selo je bilo napušteno. Pripadnici OVK odveli su me u poslednju prostoriju jedne polusrušene kuće. U uglu sobe je bilo slame, videlo se da je pre mene neko tu boravio. U kući sam video 6 – 8 pripadnika OVK. Svi su bili mlađi, između 18 i 25 godina, neobrijani, naoružani, u maskirnim uniformama. Ispitivao me je neki komandant OVK, koji nije nosio uniformu. Za razliku od drugih vojnika, komandant je bio korektan, čak me je ponudio i cigaretom. Posle razgovora je otišao. Ne znam da li je on dao znak ostalima, ali su četvorica odmah počela da me tuku. Šutirala su me i udarala pesnicama. Dok su me tukla, stalno su mi postavljali pitanja, ne čekajući da im na njih odgovorim. Pitali su me koliko sam Albanaca ubio, koliko sam albanskih kuća zapalio i opljačkao. Udarali su me pištoljem u glavu, a čizmama u cevanicu. Posle 15 minuta su otišli. Ostao sam zatvoren u toj sobi još dva dana, 15. i 16. juna. Batinanje se stalno ponavljalо.

Ujutru, 17. juna, u selo je došao pripadnik OVK, koga sam poznavao od ranije. Dao mi je diskretno znak i rekao svojima da će me on prebaciti do komande. Ušao sam u njegov automobil oko 9,00 časova. Dovezao me je do nadvožnjaka u Uroševcu i rekao: "Znam da nisi kriv, ali i mene je možda neko tako šikanirao! Ne znam kako će dalje da bude, ali najbolje je da odeš."

Posle nekoliko dana S.T. je, sa porodicom, napustio Kosovo i izbegao u Crnu Goru.
Izvor: FHP, izjava svedoka

Ristić Dragan i njegova komšinica **Marija (prezime nepoznato)**, Srbi iz sela Srpski Babuš, opština Uroševac, oteti su oko 14. juna 1999. godine na području Uroševca. Odvedeni su u lokalno sedišta OVK gde su batinani i nakon toga pušteni.
Izvor: FHP. Izjava svedoka

M.S. (31), Srbin iz sela Zaskok, opština Uroševac, liшен je slobode 15. juna 1999. godine. Pušten je nakon dvodnevног batinanja i ispitivanja.

Prema njegovom svedočenju, 15. juna oko 23,00 časa, osmorica pripadnika OVK upala su u njegovo dvorište i saopštila mu da hoće da izvrše pretres, da provere da li ima oružja u kući. Tokom pretresa su vredali ukućane, govorili im da idu u Srbiju. Posle sat vremena su završili sa pretresom i uzeli sav novac koji su pronašli u kući. Svedokovog oca su udarili, a njega su dva pripadnika OVK uhvatila za ruke, ugurala u automobil i povela sa sobom. Svedok dalje govori:

"Odveli su me u selo Šerete (Sheret), kod Uroševca, u neku privatnu kuću. Odmah su mi vezali ruke na leđa i zatvorili u kupatilo te kuće. Šestorica vojnika OVK tukla su me na smenu pendrecima. Stavlja su mi nož pod grlo, repetirala pištolj i prislanjala ga na moje čelo i sve vreme me vredala i pretila da će da me ubiju. Pomislio sam da je i to spas od ovih muka. Ne znam koliko je vremena prošlo kada se pojavio jedan Albanac iz Uroševca, koga sam znao iz viđenja. On me samo pogledao, ne znam da li me je prepoznao i da li je nešto rekao ovima koji su me tukli. Posle njegovog izlaska iz kupatila, prestali su te noći da me tuku.

Sledećeg dana, oko podne, ponovo se pojavio. Kada je otisao, prvi put su mi dali da jedem. Posle sat vremena dvojica iz OVK su me vezanog uhvatila za ruke i povela napolje. Mislio sam da me vode na streljanje. Stavili su me u kola i odvezli u njihov štab u nekoj kući na Plešenskom putu kod Uroševca. Tu me nisu tukli, samo su me ispitivali gde sam bio za vreme bombardovanja, da li sam pljačkao albanske kuće. Sve vreme su me vredali i govorili da smo mi Srbi šljam i da nas sve treba likvidirati. Ja sam ponavljao da sam bio mobilisan, da nisam učestvovao u akcijama čišćenja i da su Albanci u mom selu svi ostali za vreme rata i da ih niko nije dirao. U tom štabu su bile starešine OVK. Ispitivanje su snimali kamerom. Jedan od njih mi je rekao da će me pustiti, ali da moram da radim za njih i da razoružam selo. Posle ispitivanja u štabu, odveli su me do kola. Naredili su mi da legnem u gepek. Tada sam ponovo pomislio da će me streljati. Čuo sam da su kola krenula, posle nekog vremena su se zaustavili i otvorili gepek. Video sam da su me doveli ispred moje kuće. Naredili su mi da izđem napolje. Kada sam izašao iz gepeka, oni su ušli u kola i otišli."

M.S. je zatekao praznu kuću, jer je njegova porodica već napustila selo. On se priključio grupi Srba iz Uroševca, koja je u tom trenutku, u pratnji KFOR-a, napuštala grad. Izbegao je u Srbiju gde i sada živi sa svojom porodicom.

Izvor: FHP, izjava svedoka

P. (ime nepoznato), Srbina, sudiju iz Uroševca, lišili su slobode pripadnici OVK u junu 1999. godine. Nakon 10 dana je pušten uz pomoć albanskih prijatelja.

Prema izjavi njegove poznanice, P-a su nepoznati pripadnici OVK zaustavili na ulici, stavili mu džak na glavu, ubacili ga u gepek kola i odvezli nekuda. Zatvorili su ga u neku prostoriju koja je bila prazna, a pod prekriven životinjskim kožama. Gađali su ga noževima, za jelo su mu dali supu u kojoj je bio miš, psihički su ga maltretirali, ali ga nisu tukli. Uz pomoć albanskih prijatelja, pušten je nakon 10 dana. Pripadnici OVK su mu opet stavili džak na glavu, ubacili ga u gepek kola i izbacili ispred ulaza u njegovu kuću.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1.2. Pobegli

S.B. i Obradović Miodrag (52), učitelj u osnovnoj školi "Jedinstvo", Srbi iz sela Srpski Babuš, opština Uroševac, oteti su 18. juna 1999. godine. S.B. je uspeo da pobegne otmičarima, dok se Obradović Miodragu gubi svaki trag.

Prema saznanju Miodragove supruge, S.B. je pomenutog dana krenuo kod prijatelja u posetu, u trenutku kada su pripadnici OVK pretresali kuću tog prijatelja. Isti vojnici OVK su potom sproveli S.B. do njegove kuće, da provere da li poseduje oružje. Nakon pretresa, vodeći S.B. sa sobom, krenuli su u Miodragovu kuću. Tu su ih vezali i batinali. Nakon toga krenuli su do reke Nerodimke, koja razdvaja sela Srpski Babuš i Muhadžer Babuš (Babush i Muhaxhérve). Tu je S.B. uspeo da pobegne. Dok je bežao, video je neka luksuzna kola kako dolaze, preuzimaju vezanog Milorada i odvode ga.
Izvor: FHP, izjava svedoka

Z.G. (18), Roma iz Uroševca, ulica 25. maj bb, krajem juna 1999. godine lišili su slobode pripadnici OVK. Držali su ga jedan dan u kući jednog od njih. Oslobođila ga je starica Albanka.

Prema njegovom svedočenju, krajem juna 1999. godine, dok je sedeo sa bratom u jednom kafiću u Uroševcu, prišla su im šestorica pripadnika OVK, izvesni Behar, Feta i još četvorica, koje su meštani zvali "Kozanci". Svi su bili uniformisani, imali su pištolje i noževe. Poveli su ga u Beharevu kuću, dok je njegov brat uspeo da pobegne.

Svedok dalje opisuje šta mu se tamo dogodilo: "Zahtevali su da priznam koga sam ubio, šta sam kralj i šta sam sve radio. Odgovorio sam im da ja sa tim nemam veze. Vezali su me za stolicu i udarali bejzbol palicama. Prvo su me udarili bejzbol palicom po skočnom zglobu desne noge. Zatim je usledio udarac u stomak. Tražili su da im kažem imena ljudi koji su to činili, Srba i Roma. Nisam znao šta da im odgovorim, pa sam im rekao imena ljudi koji su se nalazili u inostranstvu ili su se već odselili. Posle toga su otišli. Jedna starica Albanka mi je prišla, odvezala konopce i rekla: "Sine, znam da ti je loše, ti si spasio mog sina, beži i neka ti je sa srećom". Pobegao sam na srpsko groblje, a odatle na železničku stanicu u Uroševcu gde su bili smešteni Srbi."

Z.G. je posle četiri dana napustio Kosovo i izbegao u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

VITINA

1. Nestanci

Petrović Dragan zvani **Laki** (35), Srbin iz Vitine, psihički bolesna osoba, korisnik socijalne pomoći, nestao 14. juna 1999. godine. Prema informacijama FHP-a izašao je iz kuće i više se nije vratio.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jacić Kosta (56), Srbin iz Vitine, radio u preduzeću "Vineks", poslednji put je viđen 17. jula 1999. godine.

Izvor: *Persons missing in relation to the events in Kosovo from January 1998 - Nestale osobe u vezi sa događajima na Kosovu od januara 1998¹*, ICRC - MKCK¹

Mladenović Stojance (64) i njegova supruga **Zorica** (65), Srbi iz Novog Sela (Novosellë), opština Vitina, nestali su 19. juna 1999. godine, na putu prema Novom selu.

Prema izjavi prijatelja, Stojance i Zorica su izbegli u Srbiju 16. juna 1999. godine. Njihova čerka Stanka ostala je u selu. Oni su 19. juna 1999. godine iz Srbije krenuli u Novo Selo po čerku. Poslednji put su viđeni na putu prema Novom selu, kod sela Požarnje (Pozharan). Jerka ne zna šta se sa njima dogodilo jer je nju, u međuvremenu, KFOR prebacio u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2. Otmice

2.1 Ubijeni

Stojković Radomir (65), Srbin iz sela Klokoč, opština Vitina, prema svedočenju njegovog komšije, poslednji put je viđen kako obavlja poljoprivredne radove na svom imanju 23. jula 1999. godine.

Radetovo telo pronašli su pripadnici KFOR-a, 28. septembra 1999. godine, u potoku kod sela Požaranje, opština Gnjilane. Na telu su bili vidljivi tragovi nasilja.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.2. Na slobodi

2.2.1. Pušteni

Stanimirović Stojadin (45), Srbin iz Novog sela, opština Vitina, direktor osnovne škole u selu Požaranje, porucnik po činu, mobilisan za vreme rata, **Stanimirović Tihomir** (53), Srbin iz Novog sela, direktor osnovne škole u selu Tankosić (Tankosiq), mobilisan za vreme rata, **Mladenović Slaviša** (26), Srbin iz Novog sela, redovni policajac, **Đorđević Žarko** (37), Srbin iz sela Čerkez Sadovine, (Sadovine e Cerkezev) opština Vitina, električar, i njegov sin **Aleksandar** (14) **Andđelković Predrag** zvani **Pepe** (27), Srbin iz sela Gušice (Gushice), opština Vitina, **Srđan Kojić** (23), Srbin iz sela Vrban (Urban), opština Vitina **Srđan (prezime nepoznato)** (23), Srbin iz sela Klokoč, opština Vitina, **Suzan Novičević**, Srbin iz Vitine (20), i **Milan (ime nepoznato)** (30), **izbeglica** iz Bosne držani su u zatvoru OVK u selu Vrbane, petorica dva dana a petorica sedam dana. Mladenović Slaviša je lišen slobode 16. juna i pušten 17. juna sa obrazloženjem da OVK nema pravo da uniformisano lice drži duže od 24 sata. Batinan je tokom ispitivanja da prizna da je tokom rata pljačkao Albance. Andđelković Predrag je pušten nakon što je njegov otac platio otkup od 100.000 DM koje je navodno zaradio prevozeći Albance u Albaniju. Maloletni Aleksandar je oslobođen dva dana posle zatvaranja, batinan je takođe navodno zbog toga što pripadnici OVK nisu znali da je maloletan. Srđan Kojić i drugi Srđan držani su dva dana, isprebijani, pa pušteni. Ostala petorica su držani od 15. do 21. juna. Stanimirović Stojadin je ispitivan u vezi sa ubistvom Rustema Zećirija (Rustem Zeqiri). Tokom ispitivanja je teško zlostavljan. Dva rebra su mu bila polomljena. Pušten je sa obrazloženjem "da je u pitanju greška". Njegov rođak Tihomir je ispitivan u vezi sa ubistvom Šabana Topalija (Shaban Topalli) i njegovog bratanca, koji su spaljeni posle ubistva. Batinan je. Pušten je "zato što su pripadnici OVK utvrdili da nije ubio i da ne zna ko je ubio Šabana Topalija i njegovog rođaka.

Đorđević Žarko je teško povređen prilikom ispitivanja o ubistvu dvojice Albanaca tokom rata na benzinskoj pumpi Jerli Sadovine (Sadovine e Jerlive). On, Suzan Kojić i izbeglica Milan, takođe su pušteni 21. juna. Komandant Alji Aljija (Ali Alija) predao ih je KFOR-u.

Jedan od puštenih ispričao je FHP-u da su ih pripadnici OVK tukli na dva načina: "Upadom u sobu desetorka su nas batinali dok svi ne popadamo na pod, a mi smo imali vezane ruke i morali smo da stojimo pored zida, prvo okrenuti grudima, a onda leđima. Kada padnemo, gazili su nas čizmama. Pojedinačno su nas izvodili napolje, batinali kundakom, boksom, nogama, simulirali su streljanje samo da bismo priznali da smo ubijali, silovali, pljačkali. Nisam imao šta da priznam".

Drugi svedok navodi da su mu tokom ispitivanja govorili da su mu ubili sina, čerke silovali, da će ženu da mu ubiju. "Trećeg dana pojavio se komandant i kaže mi da sam greškom doveden, da nisam kriv i da će da me preda KFOR-u da me vodi kući. Odbijam da idem kući jer sam uveren da su mi ubili porodicu. On kaže da su svi živi, samo ne zna gde su, ali ja ne verujem. Naređuje da mi se odvežu ruke i skine selotejp sa očiju. Vidi da mi je oko modro i naduveno. Pita svoje ko me je tukao. Dovode jednog mladog u crnoj uniformi i on kaže da me je tukao za 'ćef'. Komandant mu kaže da će on da mu pokaže da vidi kako to izgleda. Šalje ga u zatvor". Ovaj svedok kaže da su Srbi lepo živeli sa Albancima u Vitini. Jednom prilikom tokom rata kada je sa položaja došao kući, idući kroz selo čuo je da ga neko zove da mu pomogne: "Okrenuo sam se i video Albanca iz sela koga su rezervisti uhvatili. Čujem da jedan poručnik kaže da treba da ga streljaju. Ja priđem i kažem im da puste čoveka. Nisu znali da mi odgovore šta je uradio. Spasao sam ga. Mozda se isto dogodilo sa Rustom, da su ga uhvatili i da nije imao ko da ga spasi. Naš kraj je nastradao zbog leskovačkog garnizona. Pljačkali su Albance, a i Srbe. Uzimali su pare, zlato. Posle rata mi smo platili. Sve nam je popaljeno".

Izvor: FHP, izjave svedoka

VUČITRN (VUSHTRRI)

1. Nestanci

Knežević Ljubomir (60), Crnogorac iz Vučitrna, Trg slobode br. 14, novinar lista "Jedinstvo", Radio Prištine i dopisnik beogradskog lista Politika, nestao je 6. maja 1999. godine.

Njegov sin je rekao FHP-u da je Ljubomir u Vučitrnu živeo sa suprugom Cvetom. Navedenog dana, 6. maja oko podne, krenuo je u posetu porodici Laketić, o kojoj je prethodno napisao reportažu. Ova porodica je živela kod železničke stanice, koja je od centra grada udaljena oko 3 kilometra. Oko 17,00 časova krenuo je sam pešice kući. Od tada mu se gubi svaki trag.

Cveta je nakon incidenta napustila Vučitrn i 12. juna izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Janaćković Ćirilo (82), Srbin iz Novog Sela Muđanskog (Novosellë Maxhune), opština Vučitrn, prema informacijama kojima raspolaže Crkveno-narodni odbor, poslednji put je viđen 15. juna 1999. godine.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Brakus Dušan (71), Srbin iz sela Donji Svračak (Sfračaku i Ulët) kod Vučitrna, penzioner, nestao je 19. juna 1999. godine u selu Nedakovac (Nedakovc), opština Vučitrn.

Prema svedočenju Dušanovog zeta, Dušan je 19. juna, sa njim i sinom, krenuo u selo Nedakovac da obide svoje imanje. Kada su stigli u selo, videli su da im je štala zapaljena. Počeli su da gase požar da vatru ne bi zahvatila kuću. Kada su ugasili požar, u 13,30 časova, primetili su da Dušan više nije sa njima. Njemu se od tada gubi svaki trag.

Odmah su otišli do patrole KFOR-a da zatraže pomoć. Kada su se sa patrolom KFOR-a vratili na imanje, dočekala ih je grupa od oko 50 Albanaca. Prišli su im preteći da će doći njihova policija i da će ih uhapsiti i likvidirati. Vojnici KFOR-a su ih potom otpatili do izlaza iz sela.

Svedok je 22. juna ponovo otišao u Nedakovac, da pokuša nešto da sazna o Dušanovom nestanku. Tada je sa vojnicima KFOR-a obišao imanje, ali nisu pronašli nikakve tragove koji bi ukazivali na to što se dogodilo Dušanu. Nakon toga Dušanova porodica napustila je Kosovo i izbegla u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Popović Petar (64), Srbin iz Vučitrna, Trg slobode br. 4, penzioner, nestao je 21. juna 1999. godine, u Vučitrnu.

Petrova supruga Dušanka rekla je FHP-u da je ona sa sinom napustila Vučitrn i otišla kod crke u Zubin Potok. Petar je ostao u kući sa prijateljem Albancem Ramadantom, koji se preselio kod njih. Supruga je poslednji put sa Petrom razgovarala telefonom 21. juna u 20,30 časova. Tada joj je Petar rekao da namerava ubrzo da im se pridruži.

Dušanka je krajem jula 1999. godine, uz pomoć KFOR-a, uspela da stupi u kontakt sa Ramadantom. On joj je ispričao da je 22. juna, u popodnevnim časovima izašao da kupi hleb. U Petrovu kući, u kojoj je on u tom trenutku boravio sa Ramadanovim trinaestogodišnjim sinom, upala su četvorica naoružanih pripadnika OVK u crnim uniformama. Kada se Ramadan vratio kući, video je da su pripadnici OVK pretukli Petra. Ležao je na krevetu, a lice mu je bilo oteklo od batinanja.

Te večeri Petar je otišao u KFOR da prijavi slučaj i više se nije vratio. Od tada mu se gubi svaki trag. Tokom avgusta 1999. godine, Ramadana je na ulici udarilo nepoznato putničko vozilo, i on je od zadobijenih povreda preminuo.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Savić Ljubodrag (52), Srbin, radnik iz sela Gojbuj (Gojbuje), opština Vučitrn, poslednji put viđen oko 27. juna 1999. godine.

Prema svedočenju njegovih komšija, Ljubodrag je krenuo peške u Novo Selo i više se nije vratio. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Baltić Slobodan, Srbin iz Vučitrna, nestao je posle 14. juna 1999. godine, u Vučitrnu.

Izvor: *Centar za mir i toleranciju u Prištini*, BLIC, 5. jul 1999.

Papić Enver i Dejmo (prezime nepoznato), Muslimani iz mesta Duga Poljana kod Novog Pazara, Srbija, nestali su u avgustu 1999. godine, na putu između Vučitrna i Prištine.

Oni su iz Tutina prevozili robu za Prištinu, gde je trebalo da preuzmu drugu količinu robe za naručioce iz Sjenice. Poslednji put su viđeni na putu između Vučitrna i Prištine.

Izvor: *Dvadesetak Srba ranjeno ili oteto*, POLITIKA, 20. avgust 1999.

Vukmirović Milovan (53), Srbin iz sela Grace, opština Vučitrn, nestao je 9. oktobra 1999. godine.

Prema navodima Crkveno-narodnog odbora, Milovan je poslednji put viđen navedenog dana između 14,00 i 15,00 časova u selu Grace, dok je vozio bicikl.

Izvor: Crkveno-narodni odbor, Kosovo

Čizmalji Džemailj (ÇizmaliXhemailj) (47), Haškalija iz Vučitrna, zaposlen kao blagajnik u firmi "Perporin", nestao je 13. oktobra 1999. godine.

Prema izjavi njegovog brata Envera, datoј FHP-u, Džemail je tokom NATO intervencije boravio u Novom Sadu. U Vučitru se vratio početkom jula 1999. godine. Navedenog dana, 13. oktobra, Džemail je bio u poseti kod rođaka Abduša (Abdush) i Bajrama. Tada im je rekao da su ga zvali neki ljudi iz "Perporina" i da su mu rekli da dođe radi dogovora o nastavku radnog odnosa. Iz kuće pomenutih rođaka izašao je u 9,30 časova i krenuo prema firmi. Od tada mu se gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Stanimirović Igor (20), i **Stanojević Branko** (22), Srbi iz sela Plemetina (Plemetinë), opština Obilić, poslednji put su viđeni 31. marta 2000. godine kod Vučitrna, putujući iz Prištine u Kosovsku Mitrovicu.

Izvor: *New kidnapping of Serbs ŠNova kidnapovanja na Kosovu*, SERBIA INFO, 3. april 2000.

2. Otmice

Baltić Slavoljub, Srbin iz Vučitrna, prema pisanju beogradske štampe, poslednji put je viđen 15. juna 1999. godine oko 20,00 časova, na izlazu iz Vučitrna prema selu Miloševo. Nepoznati albanski civili su ga zaustavili na ulici, vezali mu ruke lisicama i odveli u pravcu planine Čičavica (Çiçavicës).

Izvor: *KFOR oslobođio vojnika i dva brata*, BLIC, 17. jun 1999; *Teroristi protiv mira*, POLITIKA, 17. jun 1999.

Mihajlović Branimira (28), magacionera u fabrici boja i lakova "Ekstra", njegovu braću **Vladimira** (22), pripadnika srpske policije, i **M.A.** (13), učenika, oca **M.N.** iz sela Gojbulj, opština Vučitrn, i prijatelja **Mladenović Vladimira** (28), radnika u fabrici pocinkovanog lima "Startis", iz Novog Sela Begovo (Novosellë e Begut), Srbe iz opštine Vučitrn, 25. juna 1999. godine oteli su pripadnici OVK iz kuće porodice Mihajlović u Gojbulju. M.A. su naknadno pustili, otac M.N. je uspeo da pobegne, dok

se braći, Branimiru i Vladimiru, kao i njihovom prijatelju Vladimiru, od tada gubi svaki trag.

Majka Mladenović Vladimira je FHP-u ispričala da je njen porodica napustila Novo Selo Begovo 18. juna. Vladimir je 20. juna odlučio da se vrati na Kosovo, proda krave i nakon toga se iseli u Srbiju. Razgovarao je sa prijateljem, koji mu je rekao da je situacija na Kosovu bezbedna i da može da ide u svoje selo.

Vladimir je 24. juna odveo krave u susedno selo Gojbuj, kod svojih prijatelja Mihajlovića, i dogovorio se sa njima da tu ostane nekoliko dana dok ih ne proda. Sutradan, 25. juna oko 20,00 časova, M.N, koji je nešto radio ispred kapije, prišla su trojica nepoznatih Albanaca u civilu, naoružani automatskim puškama. Pod pretnjom oružjem, nateriali su ga da otvari kapiju i da ih pusti da uđu u kuću. Tada su zarobili njegove sinove Branimira, Vladimira, M.A. i njihovog prijatelja Mladenović Vladimira, i poveli ih peške seoskim putem u pravcu susednog sela Gornja Sudimlja (Studime e Epérme), opština Vučitrn. Najmlađi sin, M.A. je putem stalno plakao i vrištao, žalio se da ga boli noge, pa su ga otmičari pustili. Otac M.N. iskoristio je trenutak nepažnje otmičara i skočio u provaliju pored puta. Otmičari su pucali za njim, i kada su pomislili da su ga ubili, nastavili su da idu ka selu Gornja Sudimlja. M.N. nije bio pogoden i uspeo je da se vrati kući. Drugima se od tada gubi svaki trag.
Izvor: FHP, izjava svedoka

Plavci Rifata (49), Roma iz Vučitrna, ulica Gračanička br. 4, mesara, oteli su pripadnici OVK 5. jula 1999. godine. Njemu se od tada gubi svaki trag.

Prema izjavi njegovog rođaka, Rifat je sa porodicom napustio Vučitrn i izbegao u Srbiju 12. juna 1999. godine. Vratio se u Vučitrn 5. jula, da obide kuću. Vlasnik mesare u kojoj je Rifat radio javio je telefonom porodici da su iste večeri kada je stigao u Vučitrn, Rifata iz kuće odveli pripadnici OVK.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Plavci Aljia (Plavci Ali) (36) i njegovu majku **Saharu** (64), Rome iz Vučitrna, ulica Gračanička, oteli su pripadnici OVK 5. jula 1999. godine.

Prema izjavi rođaka, navedenog dana u njihovu kuću su ušla trojica pripadnika OVK i odveli Alija u štab koji se nalazio u kući Begeši Hasana (Begeshi Hasan). Nakon tri sata, Alijeva majka Sahara, otišla je u štab OVK da potraži sina. Ispred štaba su je dva stražara OVK pretukla i uvela unutra. Dalja sudbina Plavci Alija i Sahare je nepoznata.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Plavci Avdulaha (68), Roma iz Vučitrna, vlasnika restorana, odveli su iz kuće pripadnici OVK, 5. jula 1999. godine, od kada mu se gubi svaki trag.

Prema izjavi njegovog bratanca, pomenutog dana u Avdulahovu kuću su ušli pripadnici OVK i odveli ga u štalu iza kuće. Komšije su čule Avdulahove vriske, ali su se plašili da izađu da mu pomognu. Posle nekog vremena, pripadnici OVK su otišli i poveli Avdulaha sa sobom.

Izvor: FHP, izjava svedoka

Jocić Srđana (30), Srbina iz sela Banjska (Bajskë), opština Vučitrn, pripadnika srpske policije, 22. avgusta 1999. godine oteli su pripadnici OVK u prisustvu njegove majke, dok su se vozili na putu između sela Veliki Kićić (Kqiqi i Madh) i Kosovske Mitrovice.

Prema izjavi njegove supruge Verice, Srđan je 22. avgusta otišao u selo Veliki Kićić, opština Kosovska Mitrovica, gde su živeli njegovi roditelji, nameravajući da dovede majku u Kosovsku Mitrovicu. Istog dana, u 10,30 časova, Srđan je sa majkom, svojim automobilom, marke zastava 101, žute boje, registrarskih oznaka KM 266-99, krenuo za Kosovsku Mitrovicu.

Tokom puta automobil se pokvario i Srđan je izašao da pokuša da ga popravi. Nakon pet minuta ispred njih se zaustavio jedan luksuzni automobil u kome su bila četvorica muškarca. Dvojica su bili u uniformama OVK, a dvojica u civilu. Muškarci u civilu izašli su iz automobila, jedan je upero pušku u Srđana, a drugi ga je zgrabio i uvukao u njihov automobil. Kada je majka počela da doziva u pomoć, jedan od njih joj je prišao, uperio pušku u nju i rekao da će je ubiti ako bude dalje vikala. Odvezli su Srđana, a Ljubica je ostala sama u automobilu na putu. Od tada se Srđanu gubi svaki trag.

Posle nekog vremena putem je naišla jedna patrola KFOR-a, Ljubica je pokušala da im objasni šta se dogodilo, ali je oni nisu razumeli i nastavili su put. Nakon toga, naišli su neki Albanci koji su joj prišli i pokušali da poprave automobil. Kada su uspeli da ga pokrenu, povezli su Ljubicu, uprkos njenom protivljenju, u pravcu obližnjeg sela Šupkovac (Shupkofc), opština Kosovska Mitrovica. Automobil se posle kraćeg vremena ponovo pokvario, pa su ovi Albanci izašli, i Ljubicu ostavili na putu. Ona je odatle peške otišla do južnog dela Kosovske Mitrovice. Tamo je KFOR-u prijavila otmicu sina.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1. Na slobodi

2.1.1. Pušteni

Kordić Jovicu (40), Srbina iz sela Leposavić (Leposaviq), opština Vučitrn, 17. juna 1999. godine, lišili su slobode pripadnici OVK, držali ga u zatvoru nekoliko sati i zatim pustili.

Prema svedočenju njegovih prijatelja, Jovicu su tog dana oko 15,00 časova presreli pripadnici OVK, ubacili ga u automobil i odvezli u selo Smrekovnica (Smrekonicë), koje se nalazi između Vučitrna i Kosovske Mitrovice. Tu su ga u nekoj zgradbi batinali, ispitivali, i nekoliko sati kasnije pustili.

Izvor: FHP, izjava svedoka

R.Ž. (56), zaposlen u termoelektrani "Obilić", i njegovu suprugu **R.J.** (52), Srbe iz sela Donje Stanovce (Stanovc i Poshtem), opština Vučitrn, 24. juna 1999. godine oteli su naružani albanski civili. Sledećeg dana komšija Albanac ih je pustio.

R.J. je ispričala FHP-u da je tog dana, oko 12,00 časova, u njihovu kuću ušla grupa naoružanih Albanaca, tražeći od njih da im predaju automatsku pušku. Pretresli su i opljačkali kuću, pronašli su jedan pištolj, ali su i dalje insistirali da im se preda

automatska puška. R.Ž. im je objašnjavao da nema pušku, ali mu nisu verovali. Ubacili su ga, zajedno sa suprugom, u automobil i odvezli ih prema brdima iznad sela, govoreći im da ih vode kod komandanta.

Svedok dalje opisuje zlostavljanje kome su bili podvrgnuti: "Uveli su nas u jednu štalu, vezali lisicama jedno za drugo, i počeli da tuku. Mog muža su tukli rukama, motkama, pištoljem. Stalno su tražili da kaže gde je automat. Mene su udarili dva puta pendrekom po leđima. Tada nisam ništa osetila, ali sam kasnije bila modra. Sutradan ujutru smo videli našeg komšiju Albanaca u uniformi OVK. Prepoznao nas je. Dao nam je znak da se ne brinemo. Odveo nas je do vojnika KFOR-a."

R.Ž. i R.J. su nakon toga napustili Kosovo i izbegli u Srbiju.

Izvor: FHP, izjava svedoka

M.A. (13), učenika, Srbina, iz sela Gojbulj, opština Vučitrn, 25. juna 1999. godine oteli su pripadnici OVK i na putu do štaba pustili.⁴³

Izvor: FHP, izjava svedoka

2.1.1. Pobegli

M.N. Srbina iz sela Gojbulj, opština Vučitrn, 25. juna 1999. godine oteli su pripadnici OVK. Dok su ga sprovodili u štab, uspeo je da pobegne.⁴⁴

Izvor: FHP, izjava svedoka

ZVEČAN

1. Nestanci

Milivojević Goran (21), iz Sevojna, i **Kovačević Dragan** (47), iz Zlakusa kod Užica, Srbi iz Srbije, zaposleni u preduzeću "Užička mlekara" nestali su 23. juna 1999. godine, na putu između Kosovske Mitrovice i Prizrena.

Prema informacijama kojima raspolaže FHP, putovali su kamionom marke mercedes plave boje, registracije UE 166-00, vlasništvo "Užičke mlekare" iz Sevojna. Poslednji put su ih u blizini Zvečana videle njihove kolege koje su putovale drugim kamionom. Od tada se Goranu i Dragunu gubi svaki trag.

Direktor preduzeća "Užička mlekara" angažovao je izvesnog Kočovića, novinara i bivšeg pripadnika Državne bezbednosti, da nađe Gorana i Dragana. Na ime troškova istrage, direktor mlekare je dao Kočoviću 10.000 nemačkih maraka. Prema informacijama koje je Kočović skupio i preneo direktoru, on je lično video 94 srpska zatvorenika u selu Dušanovo, pored Prizrena, u bivšem podrumu pića. Svi su imali duge brade i, po opisu, prepoznao je dvojicu traženih vozača. Posle je javio direktoru da su zatvorenici premešteni na neko drugo mesto. Pominjaо je i mogućnost razmene za albanske zatvorenike.

Izvor: FHP, izjava svedoka

2. Otmice

⁴³ Izjavu svedoka o otmici i puštanju M.A, vidi: Vučitrn, 2. Otmice

⁴⁴ Izjavu svedoka o otmici i bekstvu M.N, vidi: Vučitrn, 2. Otmice

Hajdarpašić Nedžat (18), vozač, i **Šabović Safet** (36), radnik, zaposleni u firmi "Unionik", Muslimani iz sela Vitomirica, opština Peć, oteti su 17. jula 1999. godine, na putu od Berana u Crnoj Gori prema Prištini.

Prema izjavama koje su članovi njihovih porodica dali FHP-u, Nedžad i Safet su navedenog dana, zajedno sa Sejdović Osmanom, krenuli belim automobilom marke jugo, pećke registracije, iz Berana u Peć. Osman je ispričao Nedžadovoj i Safetovoј rodbini da si ih u mestu Kula (Kulle), opština Zvečan, zaustavili pripadnici Vojske Jugoslavije. Nedžada i Safeta su zadržali, oduzeli im automobil, dok su Osmana pustili. Nedžadu i Safetu se od tada gubi svaki trag.

Izvor: FHP, izjava svedoka